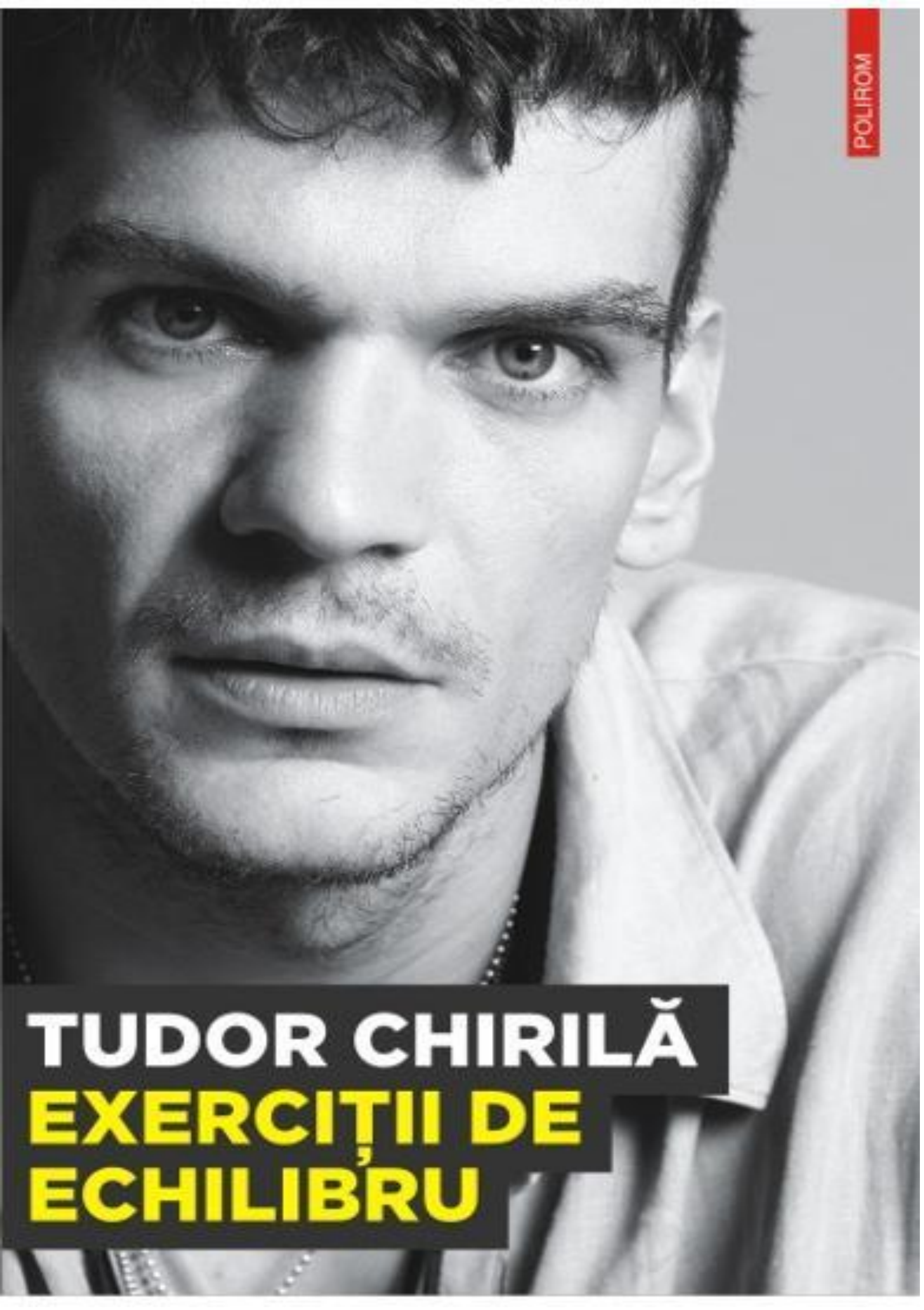

POLIROM

TUDOR CHIRILĂ

EXERCIȚII DE ECHILIBRU

EXERCIȚII DE ECHILIBRU
Tudor Chirilă

PREFAȚĂ

Am un blog, dar singura legătură autentică pe care o am cu bloggerii este aceea că nu-mi plac. Nici bloggerii nu se plac între ei, dar se citesc. Fix ca mine.

Ca jurnalist, am impresia că ei au grăbit dizolvarea redacţiilor puternice şi înlocuirea lor cu o cacofonie digitală. O opinie falsă, desigur. Lucrurile sunt mult mai complicate şi nu libertatea bloggerilor a dus presa în vremuri pe care ni Ie vom aminti, vorba unui analist de la *Times*, *în cel mai bun caz drept cumplite pentru ziaristică*.

Din acest punct de vedere, al dispreţului generalizat, Tudor Chirilă este o excepţie. Aceasta este şi raţiunea textului de faţă.

Nu scriu prefaţa cărţii lui pentru că l-am îndrăgit şi am lucrat împreună cu tatăl său, cronicarul Ioan Chirilă. După nume nu mai e nevoie de atribute. Scriu pentru că îl respect pe Tudor Chirilă pentru liniștea, bucuria şi prospeţimea testelor sale de pe blog. Mai cred că toate aceste postări vin din atitudinea liberă pe care o are Tudor Chirilă în viaţa de zi cu zi. Nu s-a pretins niciodată un model, n-a reclamat un tratament preferenţial şi şi-a asumat ieşirile şi derapajele vieţii de artist.

Tudor Chirilă e un om care se iubeşte pe el. Doar aşa îi poţi înţelege și accepta pe ceilalţi. Adesea, cel mai valoros element din postările sale este atitudinea caldă la adresa celorlalţi. Din Grecia în Delta Dunării şi de la feţele copiilor din nisip până la elogiul amar al râsului ca *pedeapsă capitală a românilor*, Tudor alege să participe la viaţă prin a fi normal în raport cu oamenii din jur. Tocmai pentru că se respectă pe el, priveşte în jur şi spune, simplu, *asta îmi place*, *asta nu*, și o face într-un fel care nu ghilotinează realitatea, ci, dimpotrivă, o însoţeşte în rotaţia ei misterioasă.

Textele lui se aştern firesc în carte, ca o revanşă amicală a literei scrise în faţa lumii digitale. Înainte de a fi blogger, înainte de a fi

cântăreţ, înainte de a fi actor, Tudor Chirilă a fost un copil care adormea cu paginile cărţii înghesuite în colţul pernei.

Nu lectura l-a învăţat, desigur, să trăiască nestingherit şi egal cu el, dar poate că acele cărţi ale copilăriei l-au împins să ne picure pe blogul lui alfabetul albastru de cerneală al unei vieţi libere.

Cătălin Tolontan

CUVÂNT ÎNAINTE

Prin decembrie 2006, o prietenă mi-a făcut un cont pe www.blogger.com ca să am un loc unde să-mi urc fotografiile. După un timp am scris o povestire care a avut succes online. Era o ficțiune prilejuită de venirea celor de la Rolling Stones în România. A avut cam 6.000 de cititori într-o zi. Mi s-a părut fascinant. Așa a început istoria blogului meu. Am continuat să scriu, din ce în ce mai des. A devenit curând un blog atipic, pentru că nu urmam regulile de conţinut ala blogurilor de success. Nu scriam texte scurte, nu abordam subiectele zilei, nu scriam despre personalităţile intens mediatizate, astfel încât blogul meu să apară în căutările populare.

Am amestecat textele de proză scurtă cu poezii sau pagini de jurnal, însemnări de călătorie, pastile vesele sau texte motivante. Foarte repede, toată chestia asta s-a transformat într-o provocare şi un exerciţiu. Un exerciţiu de jurnalism, dacă vreţi. Mi-am propus să scriu zilnic, iar o bună perioadă am reuşit.

Ideea că există un public care îmi aşteaptă textele mi-a făcut bine şi m-a responsabilizat în acelaşi timp. Era o perioadă în care îmi pierdusem încrederea în mine, iar publicul tot mai numeros de pe blog mă ajuta să-mi păstrez echilibrul. Adevărul e că un artist are nevoie mereu de public. Cine îşi doreşte o sală goală?

De fapt, tudorchirila.blogspot.com a însemnat o altă formă de expresie. Am încercat să o iau în serios. Am încercat să scriu mai bine, în fiecare zi. Majoritatea textelor adunate în această carte au fost scrise în viteză. Nu e o scuză, e un fapt. Am scris între două repetiții, prin săli de așteptare, în tren sau după decolarea avionului, în mașina de turneu sau în mașina mea, prin parcări, în cabina de teatru, înainte să adorm sau trezit din somn, în timpul afectat celor iubiți – am scris oricând am simțit o nevoie apăsătoare să o fac.

Aș putea spune că este o sumă de momente. Am ales să le public în ordine cronologică tocmai pentru a punctua această călătorie de la Tudor la Tudor. Adesea o carte îți oferă posibilitatea de a citi printre rândurile vieţii autorului său. Această carte un este însă un jurnal. N-aș fi putut să țin un jurnal. Cartea de față adună încercările mele de a-mi folosi o nouă voce. O voce pe care am descoperit-o

întâmplător. Simțeam sau știam că o am pe undeva, dar un apelasem niciodată la ea. Și uite că vocea asta a început să existe.

De ce o carte? Pentru că, adunate într-o carte, aceste texte oferă un tablou complet al autorului, temelor și ideilor lui. Pe blog, luate pe sărite, textele par întâmplătoare, desprinse dintr-un context pe care nu-l poți dibui. Să le parcurgi într-un timp de lectură unitar e complicat. Cred că nici măcar cititorii loiali ai blogului n-au parcurs toate aceste texte. Paginile se răsfoiesc mai ușor.

O carte, pentru că textele mele sunt mai potrivite aici. O carte pentru o întâlnire mult așteptată cu oameni care nu mă cunosc nici de pe blog, nici de pe scenă, nici din muzică. O carte, pentru că paginile ei proaspăt tipărite miros frumos. O carte, pentru că amintește. O carte pentru cei care vor să mai descopere un povestitor. Sau pe chirilă. Altfel.

Tudor Chirilă

DE CE SĂ DORMI DACĂ NU AI REFREN?

Încerc o senzaţie ciudată. Aceea a timpului care fuge de mine. Aş putea să folosesc timpul în favoarea mea, dar el fuge de mine. Nu am de unde să-l apuc, nu am cum să-l manevrez, nu e palpabil, nici măcar nu-i mai simt curgerea. Mă dezintegrez în miile de lucruri pe care aş vrea să le fac. Toate lucrurile astea zboară prin aer, rezultat al unei explozii, după care nimic nu se va repune în locul în care era. Fiinţa mea pare să se îndrepte către alt puzzle. De acum înainte am un alt puzzle de rezolvat. Fără să fi înţeles mare lucru din cel dinainte. Timpul fuge de mine. Aş vrea să beau un ceai verde fierbinte şi să mă uit pe pereţi, dar trebuie să deschid laptopul şi să mă conectez. Ce-ar fi să pun apa la fiert până se deschide laptopul? Sună telefonul și trebuie să stabilim ora de plecare spre Brașov, mâine. Răspund şi mă plimb prin camera plină de balastul lui Tudor Chirilă. Închid telefonul exact în momentul în care privirea mea se opreşte pe aparatul de fotografiat în care sunt vreo trei fotografii cu care aş putea demonstra că mai există fericire şi linişte pe pământul ăsta dacă aş găsi cablul alb ca să le descarc în laptopul care mă anunţă că s-a deschis. Nu mai e timp să pun ceaiul verde la fiert. Ar trebui să scriu versurile pentru piesa asta nouă. Îmi bântuie mintea. Ce vor oamenii să audă? Mai vor să audă ceva? Crezi că-i mai preocupă muzica ta, Tudore? Prostii. Când mi-am pus problema asta? Eu nu scriu pentru asta. Eu scriu pentru mine – sau mă mint că scriu pentru mine, ca s-o pot face în continuare. Cum facem, Tudore? Te apuci odată de versurile alea? Trebuie să dorm, un? Mâine e *Biloxi*[1] la Brașov și vrem să iasă cel puțin la fel de bine ca până acum. Cum să dormi dacă nu ai refren? Nu e nimic mai plăcut decât somnul care vine după ultimul cuvânt al unui cântec nou. De dimineaţă te apropii cu înfrigurare de paginile scrise în dezordine. E bine. Uşurare. Pe cine să suni să-i citeşti... Timpul fuge de mine în seara asta. Sunt în afara lui. Vrea oare Dumnezeu să intervină pe bursa asta a miilor de lucruri care ne macină dorinţele? Să îngheţe puţin cifra de afaceri în continuă creştere a viselor noastre? Ar fi

[1] Biloxi Blues – spectacol de teatru în regia Iarinei Demian, după piesa lui Neil Simon.

singura soluţie. Natura umană duce o singură luptă. Împotriva limitelor. De orice fel. Care e oare vârsta minimă la care un copil va accesa şi înţelege un site porno? Ce sens are să faci sex la 14 ani dacă nu te-au bântuit închipuirile izvorâte din prima strângere de mână? Cum va fi? Când va fi? Cu ea va fi? Timpul se retrage din vieţile noastre, iar odată cu retragerea lui rămâne brutalitatea răspunsurilor venite prea devreme. Timpul fuge de mine în seara asta. Poate că singura noastră şansă e să fugim noi după el. Cu voia lui Dumnezeu. Nu găsesc cablul alb de la aparatul de fotografiat. Mai bine. Aş putea să mă apuc de ceaiul ăla verde care-mi va permite să mă uit în gol câteva minute. Trebuie să dormi, Tudore. Ce sens are să dormi dacă nu ai refren?

21 DE CUVINTE
(citește și dă mai departe)

M-am gândit la un joc. Pentru că vorbim mult, dar ne înţelegem din ce în ce mai puţin. Paradoxal, cuvintele nu ne mai ajută în secolul comunicării. Am senzaţia că s-au înmulţit peste măsură sau că vorbim fără măsură. Nu mai există contextul dintre Linişte şi Cuvântul care o sculptează. Pentru că nu mai există Linişte. Astfel mi-a venit ideea acestui joc și a scenariului ce va urma. Se numeşte *21 de cuvinte*.

A fost odată în viitor, când oamenii vorbeau mult... cuvintele se rostogoleau de-a valma prin gurile lor cu o viteză înfricoşătoare şi nimeni nu mai apuca să asculte pe nimeni, în ciuda performanţelor crescânde ale urechilor care aveau capacitatea de a desluşi de patru ori mai multe cuvinte decât în trecut. Pauza, punctul, virgulele şi tot felul de nuanţe care pe vremuri dădeau culoare conversaţiilor dispăruseră cu desăvârșire, făcând astfel loc şi mai multor cuvinte. Oamenii însă nu se mulțumeau doar să vorbească, pentru că, nu-i aşa, vorbele zboară… Folosindu-se de o reţea inventată cu câteva sute de ani în urmă și care avea ca scop iniţial şi înălţător facilitarea comunicări și circulația cât mai rapidă şi liberă a informaţiei, s-au apucat care mai de care de scris. La început, e adevărat, doar cu scopul de a comunica și de a-şi exploata mai eficient timpul dedicat profesiei sau afacerilor.

Uşor, uşor, Reţeaua s-a dezvoltat şi oamenii au văzut că pot avea acolo propriile spaţii unde puteau scrie tot ce le trecea prin cap, ba chiar puteau să-i invite și pe alţii să citească şi să-şi dea cu părerea. Așa a început nebunia.

Febra sensului în Reţea a cuprins toată omenirea. Toată lumea vorbea cu toată lumea prin intermediul Reţelei. Oameni care nu se văzuseră sau auziseră vreodată îşi împărtăşeau cele mai intime secrete, dezvăluiau cele mai ascunse drame, îşi publicau gândurile în Rețea şi aşteptau înfriguraţi comentarii care nu întârziau să apară şi care generau alte şi alte comentarii, atrăgând mii şi mii de alţi oameni care îşi dădeau cu părerea, judecau, pronunţau sentinţe,

părăsind apoi discuţia pentru a se îndrepta către alte poveşti şi alte comentarii.

Se organizau în grupuri sau forumuri sau reţele locale, în funcţie de interese, preocupări sau opinii aparent comune. Copiii învăţau cel mai repede să folosească Reţeaua, jucându-se cu o viteză furibundă, astfel încât dezvoltarea şi îmbunătăţirea performanțelor Reţelei se făceau în funcţie de ei. Au apărut bolile şi depența de Reţea.

Nu exista om al planetei care să nu beneficieze de un terminal şi o conexiune, cele două condiţii pentru accesarea Reţelei. Viteza era atât de mare, încât oamenii nu mai apucau să se gândească la ce voiau să Spună sau să Scrie. Important era să o faci. Important era să Scrii, să Vorbeşti, să Urli, să Exişti, să te faci auzit într-un colţişor al Reţelei, iar urletul tău, cu cât mai puternic, cu atât era mai bun, pentru că atrăgea alţi şi alţi oameni care-l amplificau, îl preluau şi îl duceau mai departe distorsionat, deşănţat, deformat.

Fiecare om dorea să fie lider al unei părţi cât mai mari din Rețea și ar fi dat oricâte cuvinte ca să-şi îndeplinească visul. Reţeaua însă era diabolică, pentru că posibilităţile ei erau infinite. Cu cât se încărca mai mult de participanţi, cu atât alte şi alte spaţii apăreau ca din neant, gata să fie folosite şi umplute de preaplinul omenirii. Nebunia era în toi. Omenirea urla, scria şi alerga prin Reţea. Nimeni dispus să se oprească măcar o clipă în loc şi să contemple spectacolul agonic al cuvintelor. Oamenii foloseau cuvintele cu scopul exclusiv al creşterii propriei notorietăţi. Omenirea renunţase la dorinţa de a mai spune ceva. Important era să ai o insulă cât mai mare în Reţea.

Consiliul Superior al Apărării Rasei Umane asista neputincios la degradarea Omului. Se căuta o ieşire. Dar nimic nu părea să poată opri haosul cuvintelor. Era nevoie de o soluţie radicală care să-i înveţe din nou pe oameni să se exprime. Să gândească. Să asculte şi să înţeleagă. În linişte. Specialiştii consiliului au început să caute soluţia. Au analizat Reţeaua. Au studiat cele mai mari insule şi cele mai importante comunităţi. Apoi au tras o concluzie:

Oamenii nu mai gândesc ce spun pentru că au la îndemână prea multe cuvinte și prea puţin timp.

– Cum e posibil aşa ceva? a întrebat Preşedintele Consiliului.

– Este, a răspuns un specialist. Odată cu dezvoltarea omenirii, cuvintele s-au înmulţit, iar timpul s-a împuţinat. Din lipsă de timp, când vor să exprime un gând, oamenii folosesc mai multe cuvinte sinonime cu semnificaţiile acelui gând pentru a fi siguri că se vor face înţeleşi şi nu vor da greş. Pe scurt, nu-şi pierd timpul să găsească singurele cuvinte potrivite gândului lor. Interlocutorii lor sunt puşi în dificultate de multitudinea de cuvinte atribuite acelui singur gând şi înţeleg altceva (de obicei ce li se năzare). Ei răspund primului cuvânt, amplificând neînţelegerea – iar de aici până la haos e o cale scurtă. Prin urmare, credem că oamenii trebuie să vorbească mai puţin sau să folosească mai puţine cuvinte.

La două săptămâni după această discuţie, C.S.A.R.U. decretează:

1. Există o mulţime finită de cuvinte.

2. Accesul fiecărui om la mulţimea cuvintelor existente va fi restricţionat.

3. De acum înainte, pentru a se exprima, fiecare om se va putea folosi de un număr fix de 21 de cuvinte.

4. Cele 21 de cuvinte trebuie să fie cele mai importante 21 de cuvinte din viaţa fiecărui om.

5. Cele 21 de cuvinte pot reprezenta aspiraţii, idealuri, amintiri, sentimente, noţiuni, stări, senzaţii etc.

6. Cele 21 de cuvinte trebuie să fie cuvintele fără de care omul respectiv nu poate trăi, care îi definesc cel mai bine personalitatea, trecutul, prezentul şi viitorul.

7. Cele 21 de cuvinte sunt codul de bare al fiecărui om.

8. Pot fi folosite substantive, verbe (la infinitiv), adjective. Nu sunt acceptate prepoziţii, conjuncţii, locuţiuni, cifre, onomatopee. Se acceptă cel mult două nume proprii.

Consiliul sfătuieşte: sunt cuvintele cu care vă veţi exprima de acum înainte. Vă sugerăm să vă gândiţi mai bine înainte de a alege un cuvânt cu un sens foarte general – *iubire*, spre exemplu. Încercaţi mai degrabă să vă reprezentaţi ce înseamnă iubirea pentru voi şi să alegeţi acel cuvânt în loc de *iubire*. Alegerea va fi astfel foarte personală şi interlocutorii îşi vor face o idee cât mai complexă despre personalitatea voastră. Desigur, dacă simţiţi că *iubire* este

cuvântul care vă reprezintă şi nu un alt derivat al lui, aveţi libertatea să alegeţi cuvântul *iubire*.

9. Nu se poate reveni asupra alegerii celor 21 de cuvinte. Ele vor fi imprimare în creierul fiecărui om în parte. În afara celor 21 de cuvinte alese, niciun alt cuvânt nu va putea fi articulat

10. Acest decret intră în vigoare la două săptămâni de la emiterea lui în regim de urgenţă, cu termen de execuţie nelimitat.

C.S.A.RU.
14 decembrie 2067

Acesta este jocul meu... 21 de cuvinte... Cele mai importante 21 de cuvinte… L-am încercat într-o seară cu nişte prieteni și am fost uimiţi... Odată lista întocmită, persoana din faţa ta se dezvăluie într-o cu totul altă lumină... Şi dacă am fi forţaţi să folosim doar 21 de cuvinte pentru tot restul vieţii... Sigur, e o fantezie şi probabil că nu e posibilă... Dar hai să ne jucăm puţin.. Care sunt cele 21 de cuvinte ale tale? Arată-te într-un alt mod. Şi poate te vom înţelege mai bine. Poate ne vom înţelege mai bine. Haideţi să înfiinţăm comunitatea celor care vorbesc mai puţin şi simt mai mult. Ficţiunea celor 21 de cuvinte. Nu trebuie decât să trimiţi cele 21 de cuvinte care te reprezintă. Şi să duci mai departe acest joc. Te-ai gândit că în toată lumea asta s-ar putea să existe o persoană care alege aceleași cuvinte ca tine?

Pentru ca totul să fie limpede, iată o parte din cuvintele pe care le-a ales unul dintre prietenii mei:

Abur – Cald – Soare – Sânge – Doi – Carioca – Deget – Cal – Copil – Alege – Zâmbet – Zbor – Ana – Vânt – Sărat – Zi – Cuvânt – Cireaşă – Prieten

Doamnelor şi domnilor, acesta este în proporţie de 95% Paul.

– Vrei să mă duc în casă să au toporu'?

– Nu, nu cred că e cazul… Dacă vrei, le șterg, am spus eu împăciuitor.

– Nu vă știm noi care veniți și filmați și dup'aia ne faceți de belea pe la televizor, mai zice unul.

– Nu mai ne filma, n-auzi?

– Dar un e camera de filmat, e un aparat de fotografiat…

Țigăncile curățau de cozi niște buruieni care semănau a urzici. Erau și rinichi în castroanele lor.

– Lasă, mă, că știm noi, nu mai filma, că dup'aia ne faceți jegoși și scrieți urât de noi...

Țiganul cu toporul mă privea fix. De sub tricou îi ieșea o burtă care nu avea nimic comic. Și nici nu prevestea ceva bun. Se adunaseră toți în jurul nostru. Vestea că în sat erau un aparat de fotografiat, un BMW și trei oameni necunoscuți a circulat cu viteza fulgerului în comunitatea de patru sute de suflete de pe lângă comuna Brezoi. La început s-au lăsat fotografiați cu condiția *să un ne dați în ziar*.

Pe copii îi fascina ideea și se doreau trași în poză fără pera multe întrebări.

– Hai fă şi mie una, nene...

Apoi veneau repede lângă mine să verifice displayul:

– Aaaa... ce faină-i...

Nimic nu se repetă în acest loc aflat la câteva sute de metri de civilizație. De-a lungul unei uliţe al cărei praf îl ridicau doar copiii, căruțele și mai rar câte o maşină se înşirau în dezordine case făcute din orice. Ulița se rătăcea la stânga dinspre drumul naţional care tăia munții spre Obârșia Lotrului. Chirpici, bălegar, cărămizi furate de prin cadavrele altor construcţii, bârne, butuci şi trunchiuri de copac, se întâlneau nepotrivit în structurile caselor. Acolo oamenii nu păreau să fi construit, ci mai degrabă să fi îngrămădit şi baricadat. *Verande* cu scaune de maşini pe post de şezlonguri şi cauciucuri a căror întrebuințare nu era foarte clară. Ceaune, tigăi, linguri şi hamuri atârnau zidurile colorate, amintind de chemarea originară a seminţiei. Covoare, paturi, cearşafuri, ţoale şi cârpe

balansate de vânt creau o senzaţie de vapor uriaş în tangaj. Mai toate casele aveau uşile şi geamurile deschise, găuri negre care te priveau ameninţător. Mizeria, veselia şi asimetria se pierdeau în lungul uliţei prăfuite. Verde, ciclamen, roşu, mov, maro, turcoaz, albastru, alb, verde, ciclamen, roşu, mov, maro, turcoaz, albastru, alb, verde... Pe fiecare acoperiş, o antenă parabolică trona îndreptată spre vest, garanţie a victoriei tehnologiei. Ţiganii au televiziune.

În urma cu şaptesprezece ani, cinci familii fuseseră detaşate în acest loc. Acum sunt patru sute da oameni şi au format un sat. E un sat sau o tabără de refugiaţi? Trăiesc din ajutorul social al copiilor şi din lemnul pădurilor pe care le chelesc. Nu e de condamnat în comparaţie cu jaful organizat al gaterelor ilegale din România.

Suntem însoțiți de unul dintre oficialii comunei de care aparţin sufletele exilate aici. Oamenii se strâng imediat în jurul lui şi încearcă sa-şi scuipe nemulţumirile, prin ţipete şi gemete nearticulate, bolboroseli şi urlete ininteligibile din care se desprinde când și când cuvântul *bani*. Exerciţiul democratic primar se naște sub ochii mei. Omul nostru pare să se bucure de încrederea lor, pentru ca îl privesc familiar. La mine se uită circumspect, arborând un uşor dispreţ pe feţele lor nestilizate. Diapreţ și ciudă faţă de un om care vine dintr-o lume pe care n-o vor atinge niciodată. Lumea BMW-ului – pe care, de altfel, îl admiră sincer, imaginându-se la volanul minunii:

– Mamă, mamă, ce rachetă!...

Ţigăncile își țin în brațe plozii şi gravitează pestriț pe orbita oficialului nostru.

– Păi de ce nu l-aţi votat, întreb eu, că omu' vrea să v-ajute?

– I-auzi, fă, şi p-ăsta! Păi parcă io nu l-am votat – l-am votat, da' ce știu io unde să pun ştampila aia, că io nu ştiu să citesc ce e pă buletinele alea...

Ţiganca strânge la piept o mogâldeaţă creaţă, jamaican de creață și cu burta în afara hainelor rămase mici, îmbrobodită amuzant cu un batic colorat.

– Ce fetiţa drăguţă! zic.

– Nu e fetiță, e băiat, râde ţiganca.

– Vrei să mă duc în casă să iau toporu'?

– Bai, n-auzi, domnul e cu mine – a venit să facă nişte poze pentru că încercăm să vă ajutam să aducem nişte fonduri aici, minte oficialul ca să detensioneze situaţia.

– Lasă, mă, că ştim noi... nu mai filma, ca dup'aia ne faceţi jegoşi și scrieți urât de noi...

Mă cuprinde un sentiment ciudat. Nu este frică la gândul apariţiei toporului. Este mai degrabă o senzaţie de jenă, vinovăţie şi milă. Mă simt prost că le fac poze acestor oameni, resemnaţi cu statutul lor. Mă simt prost că invadez o lume care nu vrea să se arate lumii. Ce șanse au copilașii ăştia care stârnesc praful uliţei? A câta oară se pune întrebarea asta devenită retorică în absenţa vreunei iniţiative?

– Hai, mă, c-am glumit, da' dă şi tu nişte bani că ne faci poze...

– Eu să-ți dau bani? Poate tu să-mi dai, frăţioare, că te fac celebru, încerc eu să glumesc.

Burtoiul zâmbeşte amar şi se încruntă.

– Dă, mă, și tu nişte bani...

– N-am, frate...

Ne urcăm în mașină printre cerşeli şi rugăminţi... Pornim în sus spre o păstrăvărie din capul uliţei. În spatele nostru se desfășoară clişeul copiilor care aleargă dupa mașină prin praful uliței. Parca aleargă după o altă lume.

– Nenea, striga o fetiţă care a ţinut pasul cu noi şi răsuflă greu, fă şi mie o poză! Da' cu ei!

Din praf mai apar doi puradei... Le fac o poză. Se uită pe display. Râd. Sunt mulţumiţi.

– Dă-mi și mie un ban...

– Nu le da, ca nu mai scapi de ei...

Cumpărăm peşte. Ne întoarcem prin satul care nu mi se mai pare vesel. Oamenii se uită lung după maşină. Pe partea stângă, o fetiţa stă pe marginea drumului. Oprim. Se apropie de maşină. E frumoasă. Murdară şi frumoasă. Vântul îi trezeşte firele de păr. Are o frumuseţe care răscoleşte în mine durerea trecerii timpului. Ochii, negri şi trişti, nu privesc nicăieri.

– Ia, ţine o ciocolată...

Fetiţa ne priveşte absent. Întinde o mână timidă şi primeşte ciocolata. Vântul îi răsuceşte părul şi genele. Geamul se ridică. Fetiţa

rămâne în urmă. Nu se aude decât zgomotul roţilor care strivesc pietrele. Încep să apară munţii. Şi drumul care duce spre ei. Mă mai uit o dată înapoi. Fetiţa se pierde printre copiii care declanşează lupta pentru ciocolată...

ROLLING STONES. SMARANDA, LUCA. MUZICA CAPITALISTĂ

București, 1980

O seară liniștită de primăvară comunistă. Este puțin trecut de ora usprezece noaptea. Un vânt cald adie printre blocurile și aleile din Drumul Taberei. Din când în când, o mașină străbate cu fircă parcă bulevardul pustiu și slab luminat care taie cartierul. La parterul blocurilor, spații mari în interiorul cărora abia poți distinge de la distanță câteva produse pe rafturile aproape goale. ALIMENTARĂ, MĂCELĂRIE, LIBRĂRIE, LOTO-PRONO, ABC sunt cuvinte care compun reclame luminoase pâlpâind incomplet. Întunericul se înfășoară strâns pe blocurile mari și tăcute. Câteva ferestre luminate îndrăznesc să spargă această dominație neagră. Este sâmbătă seara și nu se aude niciun sunet. Programul de câteva ore al televiziunii publice s-a încheiat. Ultimele imagini cu stema României și acordurile imnului național lasă loc invaziei puricilor. Televizoarele se resemnează, rând pe rând. Ca și oamenii care se pregătesc de culcare. Cei bătrâni își pregătesc sticlele mari de lapte și scăunelele pentru cozile de a doua zi. Câțiva, mai îndrăzneți, butonează radiouri cu unde scurte pentru a prinde postul libertății: *Europa Liberă*. Sistemul pedepsește grav cu ancheta și, de cele mai multe ori, arest sau chiar închisoare pe cei care ascultă acest post. Este o seară liniștită de primăvară comunistă.

Cu toate astea, dac-ai asculta mai atent, ai putea auzi muzica venind dinspre una dintre ferestrele luminate. Dincolo de geamuri, șase tinere se înghesuie vesel într-o sufragerie mică și se zbânțuie hazliu. Băieții se mai opresc din când în când și își toarnă în pahare bere din sticle de un litru. Pe o masă mare se așterne un soi de bufet care conține roșii, brâză, salată de vinete și parizer așezate pe farfurioare albe. Două franzele mari, nefeliate completează tabloul culinar. Parizerul dispare în viteză. În dreapta mesei, pe un fel de noptieră mai înaltă, un pick-up Unitra și două *boxe* generează muzica. Boxe argintii. Deasupra lor, într-un echilibru precar, sunt așezate discuri de vinil: The Beatles, Led Zeppelin, Rolling Stones. Coperțile sunt mari și colorate. Cele mai multe îi reprezintă pe

membrii formației într-o fotografie de grup. Undeva pe jos, în alt colț al camerei, un covor făcut sul dezvăluie parchetul devenit ring de dans. Fetele poartă sandale platformă care scot în evidență glezne fine și mobile în mișcări sacadate. Două dintre ele poartă baticuri *hippie* înflorate și fuste colorate peste genunchi. Și cercei lungi. Cea de-a treia are părul lung, prins în două cozi groase, și tenul măsliniu care îi accentuează ochii negri, vii. Este înaltă și slabă și arborează tot timpul un zâmbet firav în contrast cu ochii pătrunzători. Are un aer de prințesă țigancă, rod al unei nopți de iubire întâmplătoare. Poartă blugi evazați, ca și cei trei băieți care se zbenguie în jurul ei. Se dansează continuu. Cu ochii închiși, toți își aruncă mâinile în toate direcțiile, își îndoaie trupurile, se învertesc în loc, inventează mișcări, se întrepătrund. În vitrine, paharele și farfuriile familiei dansează și ele, stimulate de cei șase. Dintre băieți, unul cu părul lung și o bentiță roșie de lână împletită se agită și stăpânește ferm ringul de dans improvizat. Se trântește în genunchi și se înfășoară jur-împrejur cu cablul unui microfon imaginar. Prințesa țigancă intră în jocul lui și se desfășoară lasciv deasupra. El se lasă ușor pe spate, cântând la chitară, în timp ce ea îl încalecă și apucă microfonul. Cântecul se termină și cei doi rămân pe poziție, zâmbind stingheriți. Îi salvează o baladă. Ea se prelinge ușor și-i caută buzele. Celelalte două perechi dansează îmbrățișate. Unul dintre băieți fumează ritmic, în timp ce își ține strâns partenera de mijloc. Trage cu sete din țigară, apoi își coboară mâna lungă pe lângă corp și suflă fumul într-o parte, după care își așterne buzele pe gâtul iubitei sale. Toată lumea se sărută lung. Ultimele acorduri ale baladei îngheață orice mișcare și, pentru o fracțiune de secundă, se aude hârșâitul acului pe disc. *I can't get no satisfaction!!!* Grupul sare brusc în picioare și toți încep să țopăie la unison ca scoși din minți. Niciunul dintre ei nu aude bătăile în ușă până când melodia nu se oprește, moment în care cel mai scund dintre băieți, un puști cu chelie și pulover roșu, croșetat, se repede către pick-up și ridică acum care zgârie discul aflat încă în mișcare. Discul se învârte în gol.

– Miliția! Deschide ușa!!!

Smaranda își aranjează cozile și cerceii și se îndreaptă spre ușă.

Înainte să deschidă, se uită la cei cinci. Luca își scoare bentița de pe capul care încuviințează. Ceilalți se numesc Rodica și Ion, Aura și Mitea, cel cu pulover roșu.

– Deschideţi uşa, c-o spargem! Miliţia!!!

Smaranda trage aer în piept şi deschide. Trei miliţieni intră în casă şi se opresc în mijlocul ringului de dans. Cei trei formează un triunghi isoscel, al cărui vârf e reprezentat de un plutonier gras cu mustaţă, ochi negri mici, faţă rotundă şi ceafă de taur. Ceilalţi doi, în vizibilă stare de subordonare faţă de vârful triunghiului, privesc curioşi în jur, încercând să arboreze un aer ridicol de anchetă.

– Ce faceţi aici, tovarăşi?

Nimeni nu răspunde.

– Ce faceţi, mă, aici?

– Ascultăm muzică, şopteşte gâtuită Smaranda.

– Nu mai spune, răspunde grasul. Ia uite, bă, parizer. Parizer la studenţii ăştia. Ce credeţi, mă, că nu ştim că ascultaţi muzică? Păi se-aude de la parter. Aveţi idee cât e ceasul, tovarăşi?

– Zece treizeci, răspunde Luca, dar e sâmbătă și nu ne-am gândit că...

– Ce muzică ascultaţi, tovarăşi?

– Beatles. Rolling Stones, se repede Ion, fericit.

– I-auzi, mă, ascultă muzică capitalistă...

– Păi da, zice Luca, pentru că suntem în Bucureşti.

– Ce-ai zis, mă? se întoarse brusc grasul.

– Păi suntem în capitală și ascultăm muzică capitalistă, că capitala e cea mai tare cu muzica capitalistă, în timp ce o lucire ciudată i se aprinse în ochi.

– Bă, studentule, cum te cheamă pă tine?

– Luca Pamfilov mă numesc.

– Luca, nu... şopti încă o dată Smaranda.

– Tovarăşu' Luca, ai buletin la tine?

– Da, am.

– Am dansat şi noi puţin şi ne-a luat valu’ şi-am dat muzica prea tare, știm că e trecut de zece şi... încercă timid Mitea.

– Ia scoate buletinu', tovarășe Luca.

– Pentru ce?

Bulanul lovi în plin şi sângele inundă pe loc faţa lui Luca.

– Ce gura mă-tii pui, mă, atâtea întrebări?

Şi bulanul lovi din nou. Luca dădu să riposteze, dar cei doi miliţieni îl imobilizară, în timp ce grasul se întoarse ameninţător spre ceilalţi.

– Ce faceţi, mă, aici? Vă adunaţi împotriva partidului, mă? Păi nu dorm tovarăşii din bloc din cauza voastră, mă?

Sângele şiroia pe faţa lui Luca.

– Scoateţi, mă, buletinele, că vă ia dracu' pe toţi, urla grasul ca scos din minţi. P-ăsta duceţi-l la maşină, să vorbim cu el la secţie!

– Tovarășe milițian, încearcă Smaranda.

– Ce e, tovarășă? Vă ascult, răspunse plutonierul schizofrenic de calm.

– Nu-l duceţi la secţie, vă rog...

– Astea se confiscă pentru interogatoriu, replică grasul, indicând vinilurile rock.

– Tovarăşe miliţian, vă rog să vă legitimaţi, rosti deodată Ion limpede şi articulat.

– Ce-ai zis, mă, vagabondule?

– Vă rog să nu mă insultaţi şi să vă legitimaţi.

Rodica începu să plângă încet şi constant.

– Legea cere să vă legitimaţi înainte de a ne legitima pe noi.

Plutonierul începu să se caute prin buzunare cu ochii de porc măriţi de uimire. Şiroaie de transpiraţie se iveau de sub caschetă. În timp ce îşi căuta actele prin uniforma strâmtă.

– Să mă legitimez.. Păi mă legitimez, mă, imediat mă legitimez... cum să nu mă legitimez... Poftim, tovarăşe, legitimaţia.

Ion o luă și o verifică cu deznădejde. Ceilalţi doi miliţieni îşi fac apariţia în cadrul uşii de la intrare.

– L-am băgat în maşină, tovarăşu' Bâzgă, da-i curge sânge rău şi o să păteze bancheta, rosti unul cu năduf, ca şi când ceva neprevăzut strica munca unei zile întregi.

– Luaţi-l, mă, şi pe ăsta. Tulburarea ordinii şi liniștii publice. Luaţi şi discurile alea, ca să vadă băieţii ce făceau ăștia p-aici. Tu rămâi cu tovarăşele şi tovarăşu’ student şi ia-le datele. Asta-i ţară serioasă, mă, jigodiilor, în care se munceşte. Şi sâmbătă seara se odihneşte lumea, mă, nu dă muzica tare noaptea, mă, jigodiilor... Aşa mulţumiţi voi statului, mă? Stătu’ vă dă carte, mă! Vă dă carte şi voi,

în loc să învăţaţi, ascultaţi muzică capitalistă şi vă pregătiţi să fugiţi din ţară, mă? Paştele mamii voastre de studenţi... Hai, mă, luaţi-le datele şi hai să mergem! Vă aştept jos...

Miliţianul se învârte pe călcâie şi dă să iasă, dar o forţă invizibilă pare să-l ţină încă în loc. Se întoarce şi caută ceva cu o privire tâmpă, încremenită pe figura de porc și nu-și poate explica de ce nu vrea să plece. Smaranda îl privește uimită și asta îi luminează trăsăturile feței, scoțând la iveală o frumusețe curată și smeadă. Milițianul răsuflă greu. Deodată privirea îi încremenește pe un aparat de radio lângă o fereastră. Antena e improvizată dintr-un fir înfășurat pe mânerul de metal.

– Ia să vedem ce radio ascultaţi voi, tovarăşi studenţi, rosteşte milițianul lovit parcă de o revelaţie.

Smaranda nu face nicio mișcare. Ştie. S-a terminat. Se gândeşte că nu trebuia să fie decât un chef cu parizer și bere și muzică rock. Ce repede și ușor se prăbușește totul în viaţă, apucă să se mai gândească. Plutonierul învârte pontențiometrul și vocea limpede, baritonală a crainicului de la *Europa Liberă* invadează camera, condamnând comunismul și șase tineri.

Bucureşti, 17 iulie 2007

Smaranda îşi caută locul în mulţime împreună cu soţul ei, un bărbat scund şi slab, cu aer de turist stresat. În jurul ei, mii de oameni vibrează în aşteptarea marelui eveniment. O orchestră de gânduri pestriţe încearcă să se acordeze la unison. Lumea e veselă, binedispusă. Unii stau în picioare şi îşi strigă prietenii de pe aiurea, ridicând pahare din plastic. Se bea bere. Multă bere. Smaranda simte o durere în piept. De fapt, simte durerea din piept. S-a obişnuit cu ea de ceva vreme. Nu e o durere – e mai degrabă o apăsare și senzaţia că va izbucni în plâns dintr-un moment în altul. Îşi mângâie cerceii, privind distrată hoardele de tineri de pe gazon care aleargă să prindă un loc în faţă. Stadionul se umple încet-încet. Smaranda îşi mângâie cerceii. Sunt aceiaşi cercei din ziua în care a ajuns în beciurile Securităţii pentru că asculta *Europa Liberă*. I-au luat pe toţi – pe ea, Ion, Rodica, Luca și Mitea, Aura, pe toţi. Îşi amintea limpede și constant bătaia peste buze, peste sâni, sacii cu

apă şi bulanele, răbdarea anchetatorilor şi umilinţa. Mai ales umilinţa. Încercase fără speranţă să-şi scoată din cap toată acea perioadă. Era însă ceva ce ducea cu ea, un apendice agățat de locul unde se formează amintirile, un macaz care nu-i lăsa mintea să se inunde cu alte amintiri şi să uite. Ultimele raze de soare părăseau stadionul. Nu mai era mult. Soţul Smarandei se întoarce cu două pahare de bere. Din spatele bulelor aurii o privesc serios Mick Jagger și ceilalți Stonesi. *Au îmbătrânit și ei*, se gândeşte Smaranda. Pe Luca nu l-a mai văzut niciodată.

Puşti cu rucsacuri şi pantaloni largi se hârjonesc pe teren. Mulți oameni își cară copiii în cârcă. Nici pe ceilalţi nu i-a mai văzut. O buna perioadă după ce a ieşit din arest nu a mai avut voie să vadă pe nimeni. Părinţii ei au fost sancţionaţi. Pe ea au urmărit-o aproape doi ani. Peste tot. Tatăl ei s-a pensionat. E întuneric. Smaranda se gândeşte cu frică la ce urmează. Rolling Stones la Bucureşti. Nu ştie dacă a venit la concert pentru Jagger sau Keith Richards, ca să audă *Angie* sau pur şi simplu cu speranţa gâtuită de durerea din piept că Luca ar putea fi pe stadion. Sau Mitea, sau Rodica.

E întuneric. Trupa din deschidere a terminat de mult. Un freamăt traversează mulţimea de la un capăt la altul, izbindu-se de peluze. Brusc, o bubuitură fenomenală lasă zeci de mii de oameni cu gura căscată. Sunetul traversează stadionul ca scos din minţi. Smaranda încremeneşte şi nu mai poate să gândească. Un ecran cât un bloc cu patru etaje se aprinde. Jagger e pe scenă şi cântă. Smaranda nu-şi poate reveni din şocul exploziei de sunet şi lumină. O forţă incredibilă se prăvăleşte continuu peste miile de oameni care îşi revin uşor şi îşi amintesc de ce se află acolo. Smaranda nici nu apucă să realizeze că apendicele trecutului s-a rupt. Pentru prima dată în atâţia ani, beciurile Securității au dispărut înghiţite de rock'n'roll. Al patrulea cântec. Smaranda e în picioare. Odată cu toată lumea. Paharele de plastic se rostogolesc pe scări. Oamenii dansează furibund. Linişte. Keith Richards se apropie de microfon. Mătură stadionul cu privirea şi fumeaza. Trage o dată. De două ori. Microfonul amplifică hârşâitul fumului care iese din plămâni – *It's been some shit... but the show must go on... This place... is empty without you...*. Lacrimile ţâşnesc din ochii Smarandei. Pieptul i se

zguduie, încercând să se scuture de durerea care a pus stăpânire pe el. Smaranda plânge, eliberată de toată durerea acestor ani, plânge pentru toată tinereţea trăită fără Luca şi prietenii ei, plânge pentru toate loviturile peste faţă, peste buze, peste sâni, peste suflet, plânge pentru toate visele distruse într-o seară de primăvară comunistă, plânge și nu ştie că odată cu ea plâng alte de oameni pe acelaşi stadion, legați de aceeaşi durere a tinereţii netrâite, durere care le-a încins pieptul ani de zile și de care acum se scutură cu toţii pentru că, iată, în ceasul al doisprezecelea Rolling Stones e aici şi libertatea a învins, deși ei au pierdut și copiii lor îi privesc uimiţi şi nu înţeleg acest sentimentalism patetic faţă de o trupă de bătrânei simpatici, dar până și ei, copiii, se isterizează și încep să plângă pentru că Jagger urlă *I can't get no satisfaction* și tot stadionul e în picioare și urlă imnul generaţiei libere. Undeva în mulțime Luca își pipăie fața. Pentru prima dată în treizeci de ani, sângeie nu îi mai curge șiroaie pe față...

Iubita mea, să nu mă superi tare...
Că te transform în cifre şi te împart de mii de ori la cinci
Şi te-nmulţesc cu trei.
Două necunoscute am să fac din sfârcurile taie dulci
Şi am să le rezolv din când în când...
Picioarele-am să ţi le las în viață și am să te-alerg
Pe câmpuri blonde-n vânt, te prind de gleznă şi de 25 de 72 şi 43
Te tăvălesc şi încerc să te-nţeleg, dar tu eşti radicali şi rădăcini
Care se-ncolăcesc în jurul meu; două perechi de 88 sunt ochii ce-au fost verzi.
Sărutul tău e o mulţime vidă din care picură uşor în mine zecimale
Atât de mici şi de mărunte ca boabele de rouă de la munte.
Eşti matematică, iubita mea, eşti derivată din dorinţa mea...
Tot ce exprimi acum e digital, se poate măsura, matricea mea...
Dacă te tai la deget, ajungi la -4 şi-un x pătrat ori doi îmi trebuie ca să te bandajez, să nu mai curgă cifre...
Am să te adun şi am să te scad şi trupu-am să ţi-l trec prin permutări și-un suflet factorial până când o să obţin un algoritm pe care-am să-l aplic.
Și-atunci de-abia am să te fac la loc şi dragoste cu tine...

VÂNĂTOAREA DE SÂMBĂTĂ NOAPTEA.
CHIPUL CU CĂȘTI

Raze reci, albe și puternice mătură încăperea imenşă, înaltă. Din penumbră prind viaţă obiecte măturate în viteză de lumină. O vitrină imensă din oglindă plină cu sticle, canapele albe din imitaţie de piele, candelabre uriaşe spânzurând de tavan, pereţi din cărămidă aparentă, coloane rotunde și groase la distanţe mari unele de altele. În faţa canapelelor sunt mese de sticlă pe care se aflã frapiere. Şampanie, gheaţă, pahare, sticle de whisky sau vodcă neatinse, neîncepute. Muzica impersonală se scurge din boxele mari agăţate în colţurile sălii. Volumul e dat la minim, doar cât să întreţină atmosfera. E un drum'n'bass ieftin, doar beat și başi în extrem. Picolii îmbrăcaţi în uniforme alb-negre traversează din când în când încăperea.

E sâmbătă seara, ora 21, iar animalele sunt încă adormite. Două femei pitice freacă podeaua de piatră și sticlă, încercând să acopere cu detergenţi mirosurile vânătorii de vineri. Un barman şterge plictisit şi ritmic pahare mici de 40 ml. Pahare de *shot*-uri. Ne aflăm într-un subsol uriaş din care niciun zgomot nu are cum să răzbată la suprafaţa oraşului. Intrarea în subteranul grandios se face printr-o strada nu foarte circulată dintr-un cartier modest. Aproape că poţi piedere din vedere uşa clubului străjuită de vitrinele magazinelor care au un cuvânt de spus în comerţul oraşului. Doar taurii cu tricouri şi pantaloni negri și pantofi scâlciți care păzesc intrarea atrag atenţia asupra ușii. Dar acum sunt relaxaţi. Scuipă molcom din când în când și se întrețin cu un şofer de taxi care nu are clienţi. Nici nu are aerul că și-ar dori. Este 21:30 şi animalele sunt încă adormite. Taurii se scobesc în nas, scuipă şi-l ascultă pe taximetrist când cu mâinile la spate, când cu braţele încrucişate. Se încruntă şi nu zâmbesc. Au aerul că nu înţeleg până la capăt tot ce le spune şoferul. Cutele frunţilor desenează întrebări nerostite. Nerostite rămân. Taurii nu trebuie înţeleagă totul, altfel ce rost ar mai avea să sară la bătaie?

Pe marginea trotuarului se adună căţeii nopţii. Sunt copiii care parchează maşinile. Amușină în dreapta şi în stânga, îşi rotesc ochii

vii şi dau din coadă când se apropie vreo maşină luxoasă. Ghidează maşinile cu gesturi largi şi mature împrumutate de la agenţii de circulaţie, după care se reped să deschidă portierele din spate şi aşteaptă cu înfrigurare răsplata. Uneori primesc bani, alteori lovituri şi dispar schelălăind în noapte. Sunt înţeleşi cu taurii şi conducerea subteranului. Nu parchează decât maşinile foarte scumpe şi cele apropiate locului. În subteran, pregătirile se apropie de sfârşit. Piticele şi-au terminat treaba şi fumează pe hol în dreptul toaletelor. Picolii s-au înmulţit dintr-odată şi se învârtesc şi mai repede printre coloanele încăperii uriaşe. Lumina candelabrelor creşte pentru a scădea mai târziu în noapte. Este ora 22:30 şi animalele încep să se trezească. Afară taurii îşi modifică poziţia. Nu mai scuipă. Îşi îndreaptă trunchiurile grele şi depărtează picioarele.

Creaturile nopţii încep să sosească. E timpul manejului, al expoziţiei, al defileului şi vânătorii de sâmbătă noaptea. Din diverse colţuri ale străzii îşi fac apariţia girafe cu cizme albe pe tocuri nesfârşite, fuste scurte lipite de bucile deja transpirate. Puştoaice cu ochelari de soare imenşi acoperindu-le feţele până la boturile umede sunt însoţite de pantaloni albi şi tricouri mulate pe burţi sau pe bicepşi, încrustate cu pietre din plastic sclipitor. Un D şi un G sunt cea mai des întâlnită monogramă. Femele în vârstă îşi cară pe braţe genţile grele din piele de toate culorile şi caută din ochi masculi care să le aşeze la vreuna din mesele cu canapele albe. Lumea se scurge uşor în subteran. Sunt puţini acum şi se studiază tăcut. Nimeni nu vorbeşte. Toată lumea pândeşte pe toata lumea şi gesturile sunt rare. Păunii în tricouri pestriţe care nu poartă ochelari de soare mestecă scârbiţi şi lent sau dau roată cu privirea în căutarea unui loc mai bun sau a vreunei fuste scurte cu carea tare. Sandale aurii, maiouri transparente, pantofi albi cu vârful ascuțit, șlapi de mătase, lanţuri masive din aur şi priviri grele de foame continuă să alunece în subteran.

Afară încep să sosească maşinile luxoase. Se aliniază. Căţeii le parchează în viteză cu strigăte scurte. Glezne fine şi gambe lucrate lucind în luminile nopţii îşi fac apariţia din spatele portierelor. Un picior... al doilea... și gata... gazela e în picioare, așteptând să fie luată de mână și condusă uşor sub pământ. Taurii zâmbesc înfierbântaţi şi încasează bacşişul de la mistreţul mic de statură care îşi lipeşte

mâinile de fundul bombat al gazelei. Ea lasă capul uşor pe spate, aferată, şi se prelinge uşor pe scările ce duc în inima clubului. În faţă, unul dintre taurii în tricou negru împarte coate în dreapta şi în stânga şi-i conduce la canapelele din faţa unui panou imens de sticlă în spatele căruia se zbate un chip cu căşti. Cei doi se aşază. Lumea îi priveşte cu ură şi admiraţie. Taurul salută şi se îndreaptă spre ieşirea din subteran. Gazela se mângâie şi soarbe şampanie. Mistreţul se uită dispreţuitor în jur.

Este ora 23:30 şi animalele s-au trezit. Subteranul se umple încet-încet. Barmanii se mişcă în viteză şi livrează licori. Paharele apar şi dispar într-un joc nebun. Se soarbe, se linge, se bea, se suge, se dau paharele peste cap. Paharele vin şi pleacă, sticlele se golesc. Picolii se furişează prin mulţime cu tăvile deasupra capetelor. În spatele panoului, chipul cu căşti savurează mulţimea şi măreşte volumul. Un curent străbate fibrele muşchilor. Începe mişcarea. Se dă din cap pe beat. Nimeni nu renunţă la scârba din priviri. Este ora 24 şi începe vânătoarea. Miroase a carne şi dorinţă. Privirile îşi caută perechea. Broboane de sudoare urmează cursul muşchilor. Ochii se tulbură, ţâţele ies în faţă și buzele plescăie senzual. Gazelele freamătă, excitate de sunet şi de prea multă atenţie. Își freacă picioarele umede.

Chipul cu căşti împinge volumul la maxim. Toate braţele se ridică, eliberând glandele şi mirosurile. Parfumurile se amestecă între ele şi cad greu peste lume. Mâini întinse imploră candelabrele de sticlă care în schimb reflectă sute de feţe în transă. Totul e din ce în ce mai repede. Se sare în sus într-un ritm infernal. Nimeni nu apucă să vorbeasca. Vânătorii încearcă să iasă la atac. Burţi păroase și pachete lucioase de mușchi acoperite de cămăși sau tricouri încearcă să se apropie de căprioarele îmbătate de *groove*. Le suflă în urechi sau pe gât, se freaca de ele și le ademenesc către canapelele albe. Ameţite de muzică și efort, unele cedează. Cele mai rezistente se retrag către alte colțuri ale subteranului ca să-și continue ritualul frenetic. Altele se îmbrătişează perechi şi-şi freacă părţile libere ale cărnii. În jurul lor se adună porci rânjiţi cu ochelari negri şi lanţuri grele, aşteptându-le să se despartă pentru a le ataca separat. Băuturile curg neîntrerupt. Tulburate de alcool, puştoaicele încearcă să bea în mişcare şi băutura se scurge adesea pe gât, către

umeri şi sâni, întărindu-le sfârcurile tinere. Masculii în vârstă privesc disperaţi, sprijinind tejgheaua sau plimbându-se prin mulţime, aparent liniştiţi. Ei nu pot să atace, cel puţin nu aşa cum o fac tinerii. Carnea lor fleşcăită nu face doi bani la vânătoare. Pentru ei vânătorea începe din buzunare. E devreme însă şi hienele însetate de bani întârzie să apară. Plus că trofeul suprem e căprioara cu fusta prea scurtă şi carnea tare şi sâni răzvrătiţi.

Este ora 2 şi animalele sunt dezlănţuite. Deasupra, la intrare, taximetrele se amestecă cu maşinile scumpe. Degetele delicate, strânse în sandale de pai, coboară şi se îndreaptă cu paşi mărunţi către subteran. Alte căprioare şi gazele transpirate mirosind a poveste de-o noapte, scandal sau dorinţă se pierd înăuntru. Taurii, cu nările fremătând, le urmăresc lung cu privirea lor bovină şi încruntată. După cele mai singure şi fără apărare aruncă glume grele. Sunt înfierbântaţi de atâta trafic şi aşteaptă greşeala vreunui novice, vreunui armăsar rebel și fără conexiuni ca să-și poată face dreptate cu pumnul. Se-ntâmplă adesea când vreo gazelă ieșită din simţuri atacă un mânz în călduri, undeva pe la bar sau toalete, se întâmplă atunci ca mistreţul gazelei să cheme taurii să rezolve problema.

Pe marginea străzii, căţeii nopţii îşi numără banii făcuţi în parcare. În subteran, chipul cu căşti împinge volumul la maxim. Vitrina din oglindă vibrează presată de başi. Odată cu ea sticlele se mişcă jur-împrejur. Barmanii privesc mulţimea cu ochi obosiţi şi blazaţi. Lumea e agresivă, rânjeşte tulbure, dansează, urlă şi cere băutură. Adunarea se transformă uşor într-o mare familie de-o noapte cu legături neînțelese și tulburi. Hainele atârnă, ude şi grele, fardurile întinse urâţesc. Vânătorii ameţiţi îşi hăituiesc vânatul cu urlete şi rânjete băloase. Podeaua musteşte de sudoare şi alcool, păstrând fierbinte dorința. Nimeni nu mai judecă. Toată lumea vrea, arde sau consumă ce mai e de consumat. Femelele se alintă aiurea, se-mpleticesc şi încearcă să se aranjeze. Se mişcă lent, sunt o pradă uşoară. Băuturile cad greu în burţile asaltate de başi. Împerecheaţii de-o noapte se retrag să pângărească așternuturi albe. Cei care nu au reușit rătăcesc haotic, fluturi de noapte în căutarea luminii. Porcii cu tricouri mulate şi brățări de aur fraternizeză la bar, în timp ce masculii bătrâni și gri negociază cu hienele. Restul lumii

dansează în continuare electrizată de chipul cu căşti care priveşte impersonal mulţimea savurând o piersică feliată în liniştea din spatele panoului de sticlă.

Este ora 4 dimineaţa şi animalele se retrag... De undeva dintr-un colț al subteranului, o pereche de ochi ascuţiţi şi pătrunzători supraveghează mulţimea... Din când în când face doi-trei paşi în lumină, se opreşte, numără şi se întoarce speriat înapoi. Poartă o cămaşă înflorată, are mers de bursuc şi cap de șobolan. Îşi freacă mâinile pline de inele cu pietre şi reia ritualul: face câţiva paşi în lumină, numără și se întoarce înapoi...

Afară taxiurile vin goale şi pleacă încărcate de participanţii la vânătoare. Mistreţii şi porcii îşi târăsc prada spre maşinile lor. Urmeazi ospăţul. Ceilalţi, mai săraci, o îngrămădesc în taxiuri. Căprioarele care au rezistat asaltului părăsesc victorioase subteranul, împleticindu-se în grupuri de câte trei-patru. Căţeii nopţii se reped după ele, aţâţaţi de miros şi de fraţii mai mari. Subteranul se goleşte văzând cu ochii. Vreo doi-trei mânji cu cămăşile scoase din pantaloni rătăcesc ameţiţi spre ieşire... Picolii își trag sufletul şi fumează undeva după tejgheaua înaltă de marmură... În spatele panoului, chipul cu căşti verifică subteranul. Nu mai e nimeni. Schimbă muzica. Din boxele încinse revarsă uşor Chet Baker. Chipul cu căşti îşi aprinde o ţigara. Trage cu sete şi coboară din spatele panoului. Se aşază pe o canapea albă. O picoliţă îi aduce o cafea. Din întuneric îşi face apariţia bursucul cu cap de şobolan şi cămaşă înflorată. Se cocoaţă pe canapea lângă chipul cu căşti. Face un semn barmanului. Acesta se apropie mestecând un sendviş cu carne de miel.

– Câţi crezi că au fost azi? întreabă bursucul cu gâtul întors spre chipul cu căşti.

– Vreo opt, nouă sute...

– Noi cât am făcut?

– Doişpe mii, cam aşa, răspunde barmanul cu gura plină de miel.

– Bun aşa, se freacă bursucul.

Tăcere. Vocea caldă a lui Chet Baker mângâie atmosfera. Dintr-odată bursucul se întoarce spre barman

– Auzi? Mi-aduci şi mie ceva de futut?

Afară strada e pustie... Lumina albaştră a zorilor înghite lent reclamele albe de neon... Chipul cu căşti merge agale pe stradă şi se gândeşte că în cluburi lumea nu prea se mai sărută...

FEMEILE AU NEVOIE DE PROTECŢIE, TANDREŢE ŞI...

Recomandare – Conţinut explicit. Celor pudibonzi și preţioşi le recomand în lectură înlocuirea cuvântului pulă prin cuvântul floare. Sensul va rămâne neschimbat. Vă mulţumesc. Nu voi tolera comentarii cu acelaşi conţinut. Decenţă, vă rog...

Femeile au nevoie de protecţie, tandreţe şi pulă. Bărbaţii ştiu asta, dar sunt convinşi că pula le poate înlocui pe primele două. Ei nu ştiu că pula este în multe cazuri primul lucru de care femeia s-ar dispensa în căutarea fericirii. Bărbaţii uită mereu de tandreţe şi protecţie. Uită pentru că sunt suficienţi, învingători, virili şi lipsiţi de nuanţe. Până şi orgasmul e lipsit de nuanţe la bărbaţi. Nici măcar nu-l putem mima. Astfel că prima întrebare care-i vine în minte bărbatului înșelat este: o fi mai bun la pat decât mine? Apoi, invariabil: are pula mai mare? Nici prin cap nu-i trece bărbatului suficient, învingător şi viril că adversarul care tocmai i-a luat urma prin aşternuturile iubitei a avut mai mult timp, a pus întrebări nerostite de mult, a mângâiat, a avut răbdare și a ascultat atent, cu blândeţe în priviri. Ce are cheliosul ăla cu burtă faţă de mine? Ăla e bărbat? Ce dracu' are ăla în plus? O pulă mai mare? Nu, fraiere, are mai mulţi bani! vine invariabil eternul. Așa e, de multe ori zicem şi noi. Dar nu despre acele femei și acei bărbați vorbim.

Nimănui nu-i trece prin cap că bărbatul cu chelie şi burtă înţelege să preţuiască femeia de lângă el cu disperarea celui care poate pierde ultimul tren. Trecut prin multe, cu cicatrice în suflet şi dezavantajat fizic, trecut de prima tinereţe, el ştie că unica şansă este să mângâie, să asculte, să înţeleagă, să fie atent să deschidă uşa înainte ca ea să sune. Şi mângâie, ascultă, înţelege. Desăvârşeşte un ritual al gesturilor care contează, este mereu prezent, gata oricând să întindă un braț nu foarte puternic, dar mereu oportun. Mai presus de orice, nu cere nimic în schimb, cel puţin nu în mod evident, pentru că, să nu uităm, şi el e bărbat, vânător experimentat.

Cu lacrimi în ochi, vărsate pe ascuns în timp ce maşina rulează monoton şi ea priveşte absent peisajul de pe scaunul din dreapta, femeia va decide să renunţe la pula care îi dă fiori de multe ori pe săptămână – nu e de ajuns. El, tânăr carierist şi stresat, conduce şi

nu înţelege ce dracu' ar mai trebui să facă pentru liniştea cuplului. Că doar depune toate eforturile. Trage maşina pe dreapta şi se uşurează în plin câmp. Se urcă înapoi fără să-şi aducă aminte că ea l-a rugat să-i aducă puloverul din portbagaj. Vor ajunge în curând la munte.

Undeva la aceiaşi hotel se vor întâlni cu un bărbat jovial, trecut de prima tinereţe, dar cu zâmbet irezistibil şi poveşti fantastice. Femeile au nevoie de protecţie și tandreţe. Femeile renunţă cel mai uşor la pulă. Bărbaţii renunţă la tandreţe şi protecţie. Acest război surd al neînţelegerii va da naştere profitorilor. Cine sunt ei? Pe termen scurt, amanţii. Pe termen lung, cei înţelepţi şi răbdători. Pe drumul de întoarcere el este bucuros şi uşurat că ea şi-a revenit. E vorbăreaţă şi nu mai priveşte absentă pe geam. Şi zâmbeşte ca în prima zi. E prea neatent ca să realizeze începutul sfârşitului. Pe terasa hotelului, bărbatul jovial, trecut de prima tinereţe, savurează un coniac... Pe buza paharului este zahăr...

CÂND S-A ÎNGROPAT IUBIREA?

Dacă peste zece ani ai fi oarbă, dintre toate mâinile care îţi vor fi modelat sânii, le-ai recunoaşte pe ale mele? Dacă mi-aş apropia buzele de urechea-ţi, cum am făcut-o de atâtea mii de ori, de-mi spuneai că se aude marea din gura mea înfiorată, oare s-ar mai auzi atunci? Mi-ai mai recunoaşte limba fierbinte? Printre toate aromele care îţi vor fi bântuit dorinţele, ţi-ai mai aminti mirosul verde-crud-lăptos al trupului meu? Ai mai şti că degetul care îţi scrie apăsat pe spate *te iubesc* e acelaşi pe care îl sărutai hazliu înainte să-ţi pui mâna sub cap ca să te conducă în împărăţia somnului?

Dintre sutele de paşi care au bătut drumul nocturn de la patul tău în bucătărie şi înapoi, i-ai mai recunoaşte pe ai mei, apăsaţi şi stângaci? Spune-mi, iubita mea... Mi-ai mai recunoaşte oftatul dintr-o mie când îmi merge greu? Dacă mi-ai pipăi pielea strânsă-n riduri moi în jurul cotului, ai ști că sunt eu? Dar răsuflarea mea, amestec de tutun și alcool, păcălită cu vreo cinci lame de gumă pentru copii? Ai mai recunoaşte icnetele tastelor asuprite de mâinile mele în nopţile în care te culcai mai devreme? Oare nu sunt eu singurul care mă strecuram în pat fără să-ţi tulbur visele?

Mă opresc puţin din scris acum... Unde vreau să ajung cu atâtea întrebări la care n-aş putea suporta povara răspunsului greșit...? Şi de ce-ar conta peste ani precizia amintirilor tale, iubito? De ce-ar mai conta peste ani? Ce ciudaţi suntem noi, oamenii... Ne proiectăm fericirea și dramele în viitor, negând iresponsabili prezentul. Căci dacă aș accepta prezentul, iubito, tu n-ar mai trebui, oarbă fiind peste zece ani, să răspunzi la toate incertitudinile unei iubiri îngropate... Dar când s-a îngropat iubirea? În prezent, iubito... în prezent...

Începuse să-l deranjeze bubuitul surd din jurul lui. Nu ştia de unde vine și nu-l mai lăsa să-şi audă chroniculele. Îngerul îi spusese să le zică gânduri, cum le spuneau toţi oamenii, dar el nu voia să renunţe şi le spunea chronicule. Nu îmi mai aud chroniculele de atâta zgomot. Celulele se perindau prin faţa lui într-un ritm ameţitor, conduse haotic de râuri de sânge. Era un tablou care îl fascinase de la început, încerca să fixeze câte una, dar nu apuca, pentru că alte câteva mii îi treceau prin faţă într-un du-te-vino fără sfârşit. Fusese o zi memorabilă aceea în care văzuse de două ori aceeaşi celulă. Se gândise să-i dea un nume: Rhemynia. Până şi îngerul se mirase. *În stadiul în care ești nu ar trebui să fii capabil de imaginaţie, creierul tău nu e format încă*. *Dar în ce stadiu sunt? Ești un embrion*. Suna oarecum jignitor din gura îngerului, dar el se simţea foarte bine în postura asta necunoscută până acum. Embrion.

Îngerul apăruse în ziua primei chronicule. Nu-şi amintea care a fost prima chroniculă, dar îngerul i-a spus că atunci a apărut. Îşi amintea o bubuitură puternică şi luminoasă şi celulele alergând în jurul lui și atunci a realizat că înainte de bubuitură nu fusese nimic. Pe Rhemynia nu a mai văzut-o de atunci. În jurul lui pereţii se umflau şi se dezumflau cu mișcări lente și constante. Era o senzație de siguranță pe care o încercase încă de la început – sau mai degrabă nu știa ce înseamnă nesiguranța. Confortabil și nemișcat, deși un avea termen de comparație, pentru că nu aflase încă ce înseamnă mișcare. Îngerul avea să-i explice toate astea ușor, ușor.

Tot ce știa era că nu știa nimic înainte de explozie. Îl întrebase pe înger ce fusese înainte de explozie, dar îngerul un părea foarte dispus să-i explice. Oricum, nici el nu se încăpăţâna să afle răspunsul, pentru că noul său univers îi dădea destulă bătaie de cap. În jurul lui materia era în permanentă mişcare. Culorile se amestecau continuu, făcându-l să zâmbească. Îi plăceau mult lichidele gălbui care nu-l lăsau să vadă goana celulelor, pentru ca brusc acestea să-şi facă loc năvălind pe valuri de sânge. În interiorul lor atomii flerbeau necontenit, dar nu-i putea urmări decât foarte puţin, pentru că jocul lor făcea repede loc unei ameţeli plăcute.

Tot felul de zgomote avansau către el, iar pe măsură ce creştea avea senzaţia că sunt tot mai multe şi mai clare, venind de undeva de deasupra. În toată această perioadă pe care avea s-o petreacă imobilizat, înainte să uite totul, un singur zgomot îi va fi fost companie permanentă. Nişte bubuieli surde și constante care din când în când se accelerau pentru ca mai apoi să revină la normal. Îl întrebase pe înger: *Ce e cu ele? Inima. Este inima*, îi spusese îngerul. *Ce este inima? Inima este ceea ce te ţine pe tine în viaţă. Şi bate constant. Sau bubuie, cum spui tu. Viaţă?* întrebă el încurcat. *Ce-i aia viaţa? Viaţa este ce ţi se întâmplă după ce eşti nimic. Păi da, dar nu-mi aduc aminte să fi fost nimic. Exact. Tocmai pentru că nu-ţi aduci aminte că ai fost nimic, ai fost nimic. Viaţa e când îţi aduci aminte. Nu înţeleg. Nici nu e cazul acum. Ai timp pentru toate.* Şi-ar fi dorit să-l vadă pe înger, nu să-i audă doar vocea, cum se întâmpla de fapt.

Pe măsură ce crestea, pereţii adăpostului se apropiau de el și odată cu ei valuri de aer cald și câteodată rece. De ceva vreme încerca o senzaţie ciudată. *Creşti*, îi spuse îngerul, *și ai început să simţi asta. Îţi cresc mâinile, picioarele... De ce cresc?* Îngerul începu să râdă. *Devii om și odată cu asta pui aceleași întrebări. Afară întreabă de unde venim; aici. de ce cresc. Creşti și atât. Ai spus afară? Da, afară. Ce se află afară? Afară e lumea, viaţa! Şi aici ce e? Aici e mama ta! Mama mea? Asta ce-o mai fi? Mama ta este tot ce se află în jurul tău acum. Iar inima de care ţi-am spus, bubuielile sunt inima mamei tale. Mama ta este ce va fi după ca au nu voi mai fi. Mama ta va fi când vei uita de mine. Mama ta este aici şi acolo. Mama ta este viaţa şi înainte de viaţă. Ea te va ghida afară când eu nu voi mai fi. De fapt, voi fi, dar nu-ţi voi mai putea vorbi. Oricum, s-ar putea să nu crezi că eu aş putea fi. Mulţi uită de noi. Mă aparii. N-ai de ce să te sperii. Îmi e bine şi cald aici. Şi vreau s-o aştept pe Rhemynia. Eşti un embrion ciudat. Nu vrei să-ţi cunoşti mama prea curând şi te-ai îndrăgostit de o celulă pe care ai reușit s-o botezi. N-am mai văzut aşa ceva. Mi-eşti simpatic.* O zdruncinătură incredibilă reuși să întrerupă conversaţia celor doi. *Ce-a fost asta? Stai liniştit. Nimic grav. O să mai fie aşa. A strănutat mama ta! Mama...*

Zilele treceau şi îngerul era din ce în ce mai ocupat să-i satisfacă tot felul de curiozităţi embrionului care creştea la adăpostul pereţilor ca de burete. Încerca să-i furnizeze doar strictul necesar, pentru că ştia că în ziua luminii copilul va uita tot... El trebuia să-i formeze instinctul. Afară, nimeni nu-şi explică instinctul. Instinctul oamenilor îi constituiau acele informaţii pe care îngerii le furnizau în mod repetat când aceştia se aflau în întunericul mamelor lor, pentru a-i ajuta mai târziu în viaţă. Instinct. Informaţiile îngerilor. *Ce e afara? Ce e acolo? Sunt mulţi oameni. Ei compun viaţa. Sunt foşti embrioni, ca şi tine, care au uitat totul şi au luat-o de la început ca oameni. Aşa şi cu tine. Vei fi om. Vei locui pe pământ. De mama ta ţi-am vorbit. Vei avea şi un tată. Tată? Da. El este completarea mamei tale.*

Embrionul adormea de multe ori în mijlocul acestor lecţii despre structura lumii. Nu toate i se păreau interesante şi atunci prefera să se întoarcă la priveliştea gălbuie şi bubuiturile surde care îi amintea de viitoarea lui mamă. Îngerul îşi făcea însă datoria şi îşi ţinea lecţiile: pământ, apă, tată, iubire, delfin, răsărit, muzică, Dumnezeu... *Stai!*, spuse embrionul. *Mai zi o dată. Dumnezeu*, rosti calm îngerul. *Dumnezeu... sunt sigur că am mai auzit cuvântul ăsta. Sunt sigur. Nu aveai când*, spuse îngerul intrigat. *Poate l-am auzit când eram Nimic*, replică embrionul. Îngerul tăcu. Nu se mai auzea decât vuietul sângelui rostogolindu-se prin vene, semn că afară aveau loc emoţii. Embrionul adormi cu gândul la Dumnezeu.

Zilele treceau şi îşi dădea seama că e din ce în ce mai mare. Acum îşi vedea mâinile şi picioarele şi simţea cum clipeşte prin lichidul gălbui. Începea să simtă ceva nou. Nu-i mai ajungeau pereţii moi ca de burete şi nici căldura lor. Ceva îl apăsa şi bubuiturile i se păreau asurzitoare. *Libertatea. Se apropie ziua luminii şi ai început să simţi libertatea. De ce nu te văd niciodată? Pentru că sunt doar o voce... Nu ai ce să vezi. Dar mi-eşti drag... aş vrea să te văd... Sunt peste tot, crede-mă. Eram şi când ai văzut-o pe Rhemynia. Şi când ai s-o revezi tot cu eram. Sunt peste tot. Dar eu nu te văd...*

Un alt cutremur începu brusc. Mai lung ca de obicei. *E ceva cu mama?*, întrebă cu îngrijorare embrionul. *Nu*, răspunse îngerul. *E viaţa. Tot timpul îmi dai răspunsuri pe care nu le înţeleg. Acelaşi lucru: viaţa, viaţa, viaţa. Eu te-am întrebat dacă e ceva cu mama şi tu*

îmi spui că e viaţa. Prima revoltă, zâmbi îngerul în sinea lui. Apoi se întrebă fără ca embrionul să-l audă: *Oare de ce nu ne lasă să-i schimbăm? Poate ar suferi mai puţin...*

Lichidul gălbui îl înconjurase complet. Nu mai vedea nimic în jur. O linişte înfricoşătoare se aşternuse peste adăpost. Pereţii îl strângeau de-a binelea şi nu mai era deloc plăcut. Sângele, celulele, atomii dispăruseră fără urmă. La fel și îngerul de o bună bucată de vreme. La răstimpuri liniştea era spartă de zgomote pe care nu le mai auzise până atunci.

Se întrebă dacă îngerul îl părăsise. Dintr-odată începu să simtă prin tot corpul ceva nou. Un punct înfricoșător se plimba înăuntrul lui. *Nu te speria*, apăru îngerul. *E durerea. Am uitat să-ţi spun de ea. Dar nu-mi place. Atât mai aveam să-ţi spun. Dar mi-a luat-o înainte. Acolo afară sunt Durerea şi Fericirea. Durerea are două sensuri. Fericirea...* şi îngerul făcu o pauză. *Ce e cu fericirea? Nimic, doar că nu îți pot explica. Trebuie să plec. Unde? Trebuie să plec*, spuse îngerul din nou. *Mă sperii. Mai stai, te rog. Vorbește-mi despre viaţă. Nu mă lăsa aici. Nu te speria, te las cu mama ta. Nu ţi-e dor s-o cunoști? Acolo afară te așteaptă ca pe o minune. Dar mi-e frica... Normal. Ești aproape OM. Durere, fericire... Mă sperii - te rog, stai cu mine până ajung la mama... Trebuie să plec... Ce-a fost asta,* urlă fostul embrion îngrozit. *S-a rupt apa, stai liniştit*, îi striga îngerul depărtându-se. *Nu pleeecaa, tee rooog... Trebuieee...*

Pereţii calzi şi moi începură să se înfăşoare în jurul lui şi să-i strângă picioarele. O forţă nemaipomenită îl împingea parcă de la spate. Era speriat şi în acelaşi timp neputincios, fapt care îl mai liniştea puţin. Apucă totuşi să se întrebe unde era de fapt mama, aici sau afară... Încercă să-şi mişte mâinile. Fără folos. Pereţii îl împingeau înainte. Bubuiturile se accelerau. Simţea lichidul gălbui cum se scurge odată cu el şi cu tot adăpostul care se transformă într-o mlaştină tulbure. Apoi simţi cum înăuntrul lui se formează un ghem care creşte şi se îndreaptă spre gură. Se simţi apucat odată cu adăpostul și ghemul și frica și amintirea îngerului. O lumină puternică îi izbi faţa, răcorindu-l. Apucă să mai tragă după sine din adăpost ultimele cuvinte ale îngerului – Durerea şi Fericirea...

IUBIRE INTERZISĂ

Îl văzuse, nu cu mult timp în urmă, în clubul acela de pe străzile întunecate. Apoi se mai întâlniseră întâmplător prin vreo două agenții de publicitate. Doar că acele întâlniri întâmplătoare i-au confirmat bănuiala din club. Se îndrăgostise. Rău. De bărbatul acela.

Luminile reci ale *moving-head*-urilor se plimbau peste părţile vizibile ale pielii transpirate, în seara din club. Purta o cămaşa albă, pe jumătate udă de atâta dans haotic. Se mişca frumos, lăsând să se întrevadă muşchii lucraţi. Lucraţi cu fineţe, fără încrâncenarea culturiştilor. Ar fi vrut să-i atingă ligamentele gâtului acolo pe ringul de dans şi să-l privească de aproape în ochii lui negri. Nu ştia cum ar fi putut s-o facă, dar ideea de a-i încolăci mijlocul dezgolit şi răsuflarea lui sacadată, amestec de alcool şi tutun, era o proiecţie mentală care îi dădea fiori. Bărbatul nu se simţea privit şi nici nu-i păsa la o adică. Dansa şi atât, fără să dea atenţie celor din jur sau propriei persoane. Asta îi dădea un aer de nonşalanţă sexy, combinată cu un soi de siguranţă care-i venea bine unui tip înalt. Se gândea la sărut şi la buzele acelea cărnoase. Încă se minuna că un bărbat putea stârni aşa ceva atât de repede ca un fel de răscoală internă, ca și cum cineva ar fi amestecat cu linguriţa, stârnindu-i vârtejul sufletului.

Știa că nu se putea mai mult în momentul ăla, iar singura bucurie pe care și-a permis-o în seara aceea a fost o reverie pe drum'n'bass. Se gândea deja la ei doi în diverse ipostaze, toate legate de tandreţe: la micul dejun vorbind, nu neapărat îmbrățișaţi, ci mai degrabă atenţi, ei doi în parc sau călătorind cu avionul spre vreo destinaţie cosmopolită, privind un film seara târziu pe jumătate adormiţi.

Îşi dorea lucruri normale, care să-i câştige lupta cu singurătatea, îşi dorea un om cu care să poată face împreună nimicurile vieţii, nimicurile despre care auzise că trebuiau să construiască o relaţie. Dar nu putea avea o relaţie. Nu putea să-și permită o relaţie. Îi era interzis să iubească. Nu, mai degrabă îi era interzis să-și caute iubirea pentru că, pe aici, prin locurile astea, oamenii interzic iubirile cu urlete și condamnări. Interzic iubirea cu Ură. Şi tot pe aici, de multe ori, iubirea este obiect de studiu, ca şi cum ar fi apărut

de curând pe pământ, şi toţi se înghesuie la geamul noilor îndrăgostiţi să-i vadă cum se comportă sau ce mare ciudăţenie o mai fi şi asta. Aşa că, cel puţin pentru moment, până când situaţia se va rezolva, dacă se va rezolva, nu putea decât să viseze. Într-un club de house. Şi să se mulţumească cu ce îi oferise viaţa până atunci. Ciozvârte de sex. Nicidecum iubire.

A plecat din club în acea seară cu sentimentul dezolării mai prezent decât oricând. Și-a exersat mersul dezordonat şi a înfruntat cu stoicism privirile intolerante și curioase ale taximetriştilor de prin intersecțiile aruncate pe drumul către casă. A deschis uşa casei, a închis-o la loc şi a plâns. Amintirea bărbatului nici măcar nu-i făcea bine, semn că era mai mult decât visul unei nopţi de club. Şi asta în condiţiile în care era un sacrilegiu să iubeşti. Aşa crescuse, aşa văzuse în jur, aşa i s-a spus de când începuse să simtă.

De fapt, nimeni nu-i spusese nimic. Auzise oamenii vorbind. Cu ură, cu patimă, cu dispreţ şi cu scârbă. Asemenea iubire nu poate să existe aşa, încet-încet, își reprimase dorinţele, visele, fanteziile. Doar că iubirea, aşa cum citise, dar uitase, e mai presus de noi. Şi în seara aceea, la club, vulcanul sufletului dădea semne din vârful muntelui. Inima începea să-i fumege uşor. Știa că trebuia să lupte să ducă apa sus în vârf, să înghețe, să reprime, dar era prea târziu. A închis ușa cu cheia și a plâns.

A reluat ritualurile solitudinii dinainte de culcare. Ceaşca de ceai, nu foarte tare, ca să poată dormi, dușul fără prosop, pentru că mereu îl uita în dulap dulap şi nimeni nu i-l putea aduce, papucii moi şi roz şi, într-un final, somnul cu perna în braţe, amintindu-i mereu de copilărie. A doua zi era o nouă zi.

Când l-a revăzut în agenţie, s-a îndrăgostit pe loc. Pentru că a văzut un cu totul alt om. Sigur, era la fel de înalt și reușea să-i intuiască mușchii și prin cămașa de birou. Doar că de data asta i-a văzut ochii – negri şi adânci pe de o parte, limpezi şi senini pe de alta. Era un paradox încântător privirea aceea de maur și de copil cuminte în același timp. Era groaznic.

Se îndrăgostise de un om pe care îl vedea a doua oară, fără să-i fi adresat măcar un cuvânt, deși i se părea că auzise o voce plăcută rostogolindu-se în valuri către o colegă din agenţie. Nici măcar nu ştia ce făcea omul acela care îi marca prezentul sărac în iluzii şi

speranţe. Nu putea să întrebe nimic. Nu avea voie. Odată rostită întrebarea, s-ar fi dezlănţuit iadul – iar balanţa precară, greu dobândită, a vieţii de zi cu zi s-ar fi dezechilibrat brutal, fără speranţă de redresare. Nu putea să-şi permită asta şi nu ştia ce să facă, pentru că încă o ocazie firavă de a iubi se ducea pe apa sâmbetei. Deşi nu ştia nimic despre obiectul efuziunii sale... Simţea însă că, oricare ar fi fost răspunsul lui la vreun eventual avans, trebuia să-şi facă curaj şi să încerce, să se elibereze, să lupte cu sine, pentru sine, să se bată pentru fericire, să lupte cu toţi cei care se pregăteau să ridice pietrele oprobriului. Erau însă mulţi şi nu puteai să lupţi cu toţi odatî, şi oricât de mult ar fi vrut să-şi strige iubirea, eliberându-se, ştia că lupta va fi inegala, inegală, inegală...

Nodul nedreptăţii şi durerii i se strângea în gât şi ştia că într-o bună zi o să răbufnească, va face o criză grotescă într-un loc public, cu cât mai public locul, cu atât mai penibilă situaţia, ştia că va veni o zi în care o să urle cu puterea vocii lui slabe:

– Daaaa, sunt homosexuaaal! Daaaa! Și ce pula mea vă uitaţi așa la mine, jigodiilor?

Da, ştia că așa avea să izbucnească în ziua aceea care va veni – şi va urla, iar după primele treizeci de secunde vocea îi va fi răgușit şi lacrimile de furie şi nedreptate i se vor fi aşezat pe corzi, îngropându-i sunetele într-un geamăt înfundat.

– Daaa, jigodiilor, sunt homosexual şi o să mă dispreţuiţi şi o să vă uitaţi la mine ca la ciumă, da’ nu mai pooot, javrelor, pentru că vreau și eu că iubesc şi să-mi caut un om care e la fel ca mineeee şi voi nu mă lăsaţi să-l întâlneeesc...

Lacrimile se vor rostogoli pe pardoseala lucitoare a băncii sau a mall-ului unde va face criza şi oamenii vor râde şi vor filma cu telefoanele mobile în timp ce o bătrânică îmbrăcată sărăcăcios ca încerca zadarnic să-i întindă o mână de ajutor sau un şerveţel, copii graşi vor râde cu gura până la urechi de bărbatul firav cu voce de femeia beată care se dă cu capu’ de ciment şi el nu se va opri.

– Daaaa. Sunt homosexuuaaal, futu-vă-n gură să vă fut!

Şi lumea va râde amuzată şi el va urla.

– Da, sunt homosexuaaaal, vă distraaaţi, râdeţi, javrelor, râdeţi, dar lăsaţi-mă să ţin pe cineva în braţe şi nu vă uitaţi la mine ca la closetele voaatre când trageţi apa! Sunt homosexuaaaal, daaa, și ce

vreți, să mă omoooor, mă, javrelor, să mă duc pe insula leprei, mă, javrelor!

Şi vocea i se va stinge încet, încet şi nu va mai putea să articuleze pentru că sunetul nu se va mai forma pe corzile obosite de lacrimi şi de nedreptate şi niciun sunet nu se va mai auzi, doar hârşâitul răsuflării lui disperate, neputinţa se va transforma în mai multe lacrimi şi în spasme şi lumea va începe să se împrăştie uşor, uşor, lăsându-l ghemuit cu pumnii încleştaţi, cu buzele muşcate de durere şi nimeni nu va fi acolo să-l ridice şi nimeni nu va răspunde la telefon să-i spună să nu se mişte de acolo, că vine imediat după el şi nimeni nu va fi nicăieri şi va fi începutul sfârşitului, pentru că lumea va fi aflat și de atunci va trăi cu carnea sufletului arsă de pecetea orientării lui sexuale.

La asta se gândea acolo, în birourile agenţiei, şi se ruga să-i dea Dumnezeu putere să ţină cât mai departe ziua în care va izbucni și va elibera, urmând să trăiască o viaţă în dispreţul semenilor. Pentru că aici, în locurile astea, oamenii acceptă doar un singur fel de iubire. Monoiubiea. Pe aici oamenii nu acceptă boliie şi nici anomalia și sunt gata să te pună la zid cu viteza gândului. Pe aici, pe la noi, oamenii omoară toleranţa. Şi iubirea. Cu ură. Pe aici, pe la noi, oamenii Îl omoară zilnic pe Iisus. Din fericire, Iisus a mai presus de noi... Ca și iubirea...

P.S. Dedic acest articol tuturor prietenilor și amicilor mei homosexuali cărora, dintr-un motiv sau altul, le este frică să-și declare identitatea sexuală.

SINUCIGAŞUL
MOARTEA DUPĂ PLUTIRE

Se uita la mașinile care înaintau încet. Nu păreau să înainteze. Asta şi din cauza distanţei. Sunetele claxoanelor ajungeau până la el întrerupte de vântul călduţ de septembrie. Era o zi frumoasă, cu nori trecători alergând pe cerul sticlos. Fusese surprins că nimeni nu restricţionase accesul pe terasa blocului. Ar fi putut veni oricine aici. Pe de altă parte, se gândea că nu sunt atât de mulţi sinucigaşi. Nici el nu-şi mai amintea momentul exact când hotărâse să facă asta. Şi nici de ce trebuia s-o facă nu-şi mai amintea prea bine. Adică dacă cineva ar fi urcat acum pe terasă şi l-ar fi întrebat de ce vrea să plonjeze în gol, pentru ce, nu ar fi ştiut să-i spună ceva precis, concret. Avea doar senzaţia că pierduse pe toate planurile. Deşi asta i se părea relativ, în același timp. Se instalase însă în el senzaţia asta, aşa, ca o durere surdă din cauza unei carii aflate în faza mijlocie, netratată.

Stătea pe marginea blocului gata s-o facă. Nu simţea frică. Nici regrete. Era împăcat şi senin. Se gândea că din sutele de oameni care treceau pe bulevard nici măcar unuia nu-i dădea prin cap că deasupra lui, la câteva zeci de metri, un om se pregăteşte să moară. Era multă lume pe trotuar. Ideal ar fi fost să-şi poată face vânt cât mai tare şi să se prăbușească pe carosabil, nu pe trotuar. Ar mai fi putut omorî pe cineva dacă se prăbușea pe trotuar.

Se gândise mult la cum ar fi trebuit s-o facă. Îi plăcuse cel mai mult saltul în gol, pentru că implica ideea de plutire înainte de moarte. Toată viața tânjise după libertate în cele mai diverse forme, iar moartea după plutire i se părea cea mai frumoasă evadare posibilă. Ăsta era și motivul pentru care se afla pe un bloc-turn. Cu cât mai mare era distanța, cu atât mai lungă plutirea. Nu se gândea la șocul aterizării. Era un detaliu de care se ferea. Detestase oamenii, mai ales în ultima vreme – nu-i mai putea diferenția de rău, și tocmai din cauza asta se mira că acum, în ceasul al doisprezecelea, era cuprins de grija de a nu omorî pe vreunul dintre ei în cădere. Oare ideea morții te face mai bun?

Se gândea şi la Ea. Încerca o bucurie voluptuoasă la gândul că va afla şi nu va mai putea face nimic. Fie şi numai pentru această

răzbunare care-i gâdila orgoliul încă în viață merita să creadă în existenţa lui Dumnezeu. Se imagina privind-o cum își smulge părul din cap de durere – sau cel puţin așa vedea el scena în care ea afla. Aproape că zâmbea la gândul farsei pe care o pregătea. Îi spusese de atâtea ori că are s-o facă. *Eşti nebun*, spunea ea de flecare dată. Ideea că ar fi putut fi nebun o acceptase de mult, ba chiar i se părea că făcuse faţă cu brio provocărilor vieţii în calitate de nebun. Acum, în pragul saltului, nu se mai considera deloc nebun. I se părea că este mai responsabil ca oricând.

Se îmbrăcase în negru. Dintr-o raţiune mult mai simplă decât cea a solemnităţii momentului. Se îmbrăcase în negru pentru că nu voia să-și păteze hainele cu sângele împroșcat după şocul căderii. De fapt, nu via ca lumea să vadă sângele. Toată viața fusese un pedant şi un îngrijit și își regăsise reflexia în percepția celorlalți despre el. Asta îl făcuse mereu atent la reprezentarea în fața oamenilor. Acum, cu puţin timp înainte de moarte, nu voia să abdice de la principiile estetice autoimpuse. Trăise curat și în afara oricărui exhibiționism și așa avea de gând să moară, deși să cazi în mijlocul traficului pe un bulevard intens circulat era o formă de spectacol cel puțin ieșită din comun. Se gândea însă că nu poți împăca și capra, și varza.

Pe sub tricou şi pantalonii negri, tot corpul îi era înfăşurat strâns cu bandă pentru izolațiile electrice, în așa fel încât organele să nu i se poată împrăștia pe asfalt după impact. Urma să fie mai ușor și pentru cei de la morgă și, în același timp își scutea familia de șocul unui cadavru dezintegrat. Oricum, se gândea că poate are noroc la aterizare și membrele o să-i rămână la locul lor. Detesta spectacolul ieftin şi posibil al împrăştierii unui trup pe care, după săritură, nu l-ar mai fi putut controla. Aşa că se mumificase cu role de bandă izolată şi se îmbrăcase în negru.

Se gândise la toate până în cele mai mici amănunte. Dispreţuia ideea sinuciderilor grăbite de vreun impuls de moment. Nu te poţi juca aşa cu chestia asta, își spunea. Era convins că sinucigaşii de moment regretau imediat comiterea gestului. I se părea amuzant să regreţi în aer. Amuzant şi în același timp înfricoşător. Nu te poţi juca cu viaţa. Asta era motivul pentru care își pregătise moartea cu minuţie. Totul trebuia bine pus la punct. Căutase blocul vreo lună.

După ce se hotărâse asupra lui, încercase cât mai timid și neobservat cu putinţă să dea târcoale la diverse ore împrejurimilor și chiar scării blocului. Într-o zi făcuse rost de un maldăr de cataloage de pe la Ikea, reuşind astfel să intre nestingherit în bloc, în chip de curier. Îndrăznise chiar să sune la uşile celor de la etajul 12 şi să afle că ba nu erau acasă, ba nişte muncitori renovau la nesfârşit un apartament, iar a patra uşă de lângă lift ascundea viaţa a două studente la filosofie.

Intrase în vorbă cu oamenii pentru că îi venise ideea de a întruchipa un amărât care încerca să vândă cataloage a căror primă destinaţie era difuzarea gratuită, aşa încât oamenilor nici prin cap nu le trecuse că pârlitul cu ochi frumoşi din faţa lor, atât de însetat de ceva bănuţi, ar fi putut nutri gânduri negre şi prevestitoare de moarte. Află astfel că pe la ora nouă dimineaţa nimeni nu mai era acasă pe palierul de la etajul 12 al blocului-turn. În rest, nu a mai avut nevoie decât de o vestă de la Distrigaz, asta ca să aibă acoperire în caz că cineva l-ar fi văzut urcând pe terasă. I se părea că Distrigaz sună mai credibil, deși muncitorii de acolo nu prea au treabă pe terase. Aşa că, în acea zi frumoasă de toamnă cu cer sticlos și adieri de vânt, un băiat cu pantaloni și teniși negri și o vestă albastră Distrigaz privea oraşul pentru ultima oară de pe terasa unui bloc-turn. Urcase pe la nouă şi cinci şi trecuseră deja douăzeci de minute.

Trag de timp, îşi spunea, deşi nici el nu credea asta. Era convins că o va face şi nu frica îl ţinea cu tenişii încă lipiţi de marginea de beton a blocului. Era intrigat de faptul că nu reuşea să tragă nicio concluzie înainte de plecare. Și-ar fi dorit ca rezumatul nereușitelor care-l aduseseră în pragul sinuciderii să i se concretizeze într-un singur gând coerent, logic, la sfârșitul căruia să poată respira ușurat, genunchii să se flexeze ușor, pentru ca apoi să-i împingă trupul în gol, în neant. Concluzia întârzia să apară. Ba mai mult, în locul concluziei apăreau tot felul de personaje pitorești care-i pigmentaseră viaţa.

Râsul complet idiot al lui Ivan îi răsuna în cap acum mai mult ca oricând. Ivan râdea tare şi foarte ritmic – de undeva din gât se forma sunetul ca de măgar ce făcea o excursie prin toate vocalele limbii noastre: Ha haha hheeehhihuuhuuhoo... Aşa arăta un ciclu

complet – care, dacă gluma era bună, se repeta de zeci de ori, reuşind s-o eclipseze într-un final apoteotic în care lumea, molipsită de râsul Ivanului, uita de gluma care stârnise furtuna. Ivan era cel mai bun prieten al lui. Afemeiat și grobian, beţiv de ocazie și optimist frizând de nenumirate ori tâmpenia, era îndrăgostit de sensibilitatea lui excesivă pe care deşi o considera *boală periculoasă în secolul mizeriei*, o cultiva ca pe cea mai mare calitate a *prietenului de pe Saturn*, cum îl alinta el. Ivan îl iubea sincer pentru ceea ce alţii considerau *slăbiciune și boală* și îi încuraja sensibilitatea spunându-i mereu că cei care-și ascund adevărata natură riscă să uite de ea şi sfârşesc prin a fi altcineva. *Şi niciodată nu poţi şti ce vei ajunge dacă te negi*, adăuga Ivan cu o mutră serioasă arborată pe faţa lată.

Ea nu-l suportase niciodată. I se părea că Ivan e un ratat care-i trage iubitul în jos şi nu-l lasă să se schimbe, să evolueze. *Trebuie să faci ceva cu viața ta*, îi spunea ea. *Cu viaţa noastră*. Dar amintirea ei dispăru din nou acolo, pe terasă, lăsând loc zâmbetului provocat de râsul lui Ivan. *Ivan va suferi*, își spuse – și pentru prima dată inima se strânse, dar își reveni brusc: e patetic să dau înapoi la gândul că va suferi Ivan. Oricum Ivan nu era genul de bocitoare care ridică eterna întrebare, rămasă de secole fără răspuns: *De ce ai făcut asta, maicăăăă, deee ceeee?* Ivan ar fi râs mai puțin după moartea lui – știa bine lucrul ăsta și ochii i se umeziră la gândul grasului care avea să sufere ascunzându-și ochii înlăcrimaţi în faţa vânzătorului de Mac care îl va fi întrebat într-un moment nepotrivit ceva legat de McNuggets. *O să-mi fie dor de McNuggets*, își spuse. *O să-mi fie dor de Mac*. Singurul refugiu când totul mergea rău, la birou, acasă... Întotdeauna scăpa de oameni și de chinul dialogului invocând un drum până la Mac.

Ziua în care l-au dat afară în prezenţa tuturor, ziua aceea, momentele alea au fost mai uşor de îndurat datorită unui *double-cheese*. Îl dăduseră îi spuseseră să plece. Dar era mai mult decât atât. Era ura faţă de un om pe care nu-l înțelegeau. Ştia bine că oamenii urăsc ce nu înțeleg și toate costumele alea cu mătreaţă pe umeri şi freze optzeciste sau unghiile roșii mirosind încă a acetonă priveau însetate de dispreţ la umilinţa lui, aşteptându-l să părăsească încăperea cu capul înfundat între umeri. Şi atunci,

salvator ca un erou de benzi desenate plasat strategic pe biroul lui, un *double-cheese* i-a făcut vesel cu ochiul.

L-a desfăcut lent, cât mai lent cu putinţă, în faţa tuturor, şi mai ales a responsabilului de proiect, un idiot impotent cu viaţă sexuală dublă (ăsta da paradox!), apoi a muşcat şi a mestecat uşor şi apăsat în acelaşi timp, savurând şi prelungind momentul la nesfârşit, reprimându-şi lacrimile cu carnea şi chifla aburinde. A terminat de mâncat, a râgâit şi a părăsit încăperea lăsând pe biroul secretarei ambalajul sufocat de pumnii încleştaţi. În liniştea prilejuită de plecarea lui, singurul zgomot perceptibil era cel al ambalajului care îşi revenea din strangulare.

Trecuse o oră de când stătea pe terasă, împărţit între amintiri şi hotărârea de a sări. Pe bulevard, viaţa îşi urma cursul. Pe blocul-turn, un băiat îmbrăcat în negru şi cu trupul învelit în bandă izolantă se pregătea să-l oprească.

Nu credea că îl va mânia pe Dumnezeu... Teoria lui era că Dumnezeu îi iubeşte şi pe cei care au abdicat de la principiile luptei cu orice preţ. Altfel nu l-ar mai fi trimis pe Iisus, nu? Iisus nu a venit pentru cei puternici... Era convins că *lăsaţi copiii să vină la mine* nu era un îndemn adresat exclusiv copiilor... Avea principii şi teorii solide referitoare la mistică şi religie, lucru care nu-l determina să gândească prea mult în zona asta, mai ales acum, când trebuia să se hotărască să sară. Îi lipsea însă concluzia supremă, acea frază care să-i dea brânciul final. Or, el era bântuit de amintiri frumoase. Se gândea la căpiţele de fân şi la paiele care-l gâdilau de fiecare dată când se ascundea prin şoproanele din împrejurimile Cheii, satul bunicilor din Moldova. Fusese o copilărie ca în manualele şcolare – cu capre, năzbâtii, draci de copii blonzi şi mucoşi, urlete şi poveşti înfricoşătoare înainte de culcare. Căpiţele de fan stăruiau însă cel mai tare în mintea lui obosită de amestecul ultimilor ani. Acolo se ascundea, mângâiat de soarele vreunei după-amieze de toamnă. Tot acolo a furat primul sărut care i-a lăsat un gust dulce, inconfundabil, de gutuie glazurată şi pe care nu l-a mai regăsit de atunci. Ilinca o chema şi avea cozi lungi împletite perfect... îl lăsase s-o sărute acolo în șopron. Fusese mai mult o hârjoană băieţească în care el încerca s-o imobilizeze, s-o strângă în braţe – şi, dintr-odată, buzele li s-au lipit şi s-a lăsat liniştea... peste şopron, peste lume, nu se mai auzeau

decât inimile lor şi plescăitul buzelor care învăţau sărutul... Şi acum era linişte... maşinile îşi urmau cursul... fatalitatea traficului... *vrei, nu vrei, trebuie să te deplasezi*, se gândea.

Se săturase de tot ce trebuia... tot timpul trebuia să faci ceva ca să înaintezi, să nu pierzi trenurile vieţii, să cobori în gara special destinată vieţii tale şi s-o iei prin nu ştiu ce pasaj care te va fi dus la altă linie, de unde trebuia să iei alt tren ca să nu pierzi oportunitatea de la ora nouă... pentru că numai o dată şi doar la ora nouă puteai să-ţi întâlneşti norocul şi asta în orice caz dacă ai fi răzuit tichetul şi ai fi citit cu atenţie instrucţiunile de pe talon, doar atunci ai fi putut participa la unica șansă a vieţii tale – pentru că cine ştie când ţi s-ar mai fi ivit ocazia, o asemenea ocazie... Oricum, ai grijă cum și ce vorbeşti, pentru că nu ştii de unde poate să ţi se întindă o mână – şi în general în viaţă nu e bine să te cerţi şi să-i vorbeşti pe oameni de rău sau să-ţi dai cu părerea, pentru că nu se ştie peste cine dai şi după aia s-ar putea să ţi se blocheze oarece intrări sau, după caz, ieşiri... pentru că mereu e nevoie de o ieşire care să te ducă la un alt nivel – şi oamenii te pot ajuta, te susţin, dar sistemul este piramidal, cei de la nivelele superioare așa au reușit și acum ei sunt puternici. Important e să aduni tu zece oameni, iar când i-ai strâns primești un număr și o cheie și deschizi uși, ai să vezi că deschizi mult mai multe uși așa. În definitiv, cine ești tu să schimbi lumea? Pe bune, nimic nu e nou sub soare, totul s-a mai făcut și e mult mai bine să profiți de val decât să te arunci împotriva lui, nu e nevoie să spui ceva cu orice preţ, fă parte din echipă, lasă-i pe alții să se afirme, că e mai cald în echipa, o să vezi...

Căpițele de fân par așa moi de la distanță, dar de fapt te înțeapă paiele alea destul de tare.

Jumătate din teneșii lui erau în aer. Călcâiele erau singura legătură cu un prezent incert, apăsând betonul terasei. Corpul îi era puțin aplecat pe spate, ca să compenseze dezechilibrul, astfel încât, fără voie privea spre cer. Norii alergau nepăsători la drama de pe bloc. Și-ar fi dorit o discuţie cu norii. Se gândea că norii ar putea vorbi înainte să se trasforme în plaie. *Ce poezie râncedă mă cuprinde acum...* Nu știa de ce îi venea să urle, dar urletul ar fi grăbit zborul spre pământ.

Îi plăcea senzaţia asta de echilibru precar: *Aş putea să las vântul să omoare. Dacă vântul ar sufla mai tare, acum ar putea decide în favoarea morţii mele.* Vântul însă nu suflă și nu preluă responsabilitatea sinucigaşului. *Vântul predă lecţia moralităţii*, își spunea zâmbind. Va trebui să sar din proprie iniţiativă. *Asumă-ţi*, îi şoptea curgerea norilor. Oare câte sinucideri privesc norii acum? Câţi oameni, pe câte blocuri, schele sau poduri aşteaptă să sară şi privesc cerul? Câţi oameni de pe pământ fac aceleași lucruri deodată? Ideea simultaneităţii îl făcea să se simtă mai puţin singur. Oare jumătatea mea, femeia pe care nu am cunoscut-o niciodată, se pregăteşte să sară odată cu mine? Ne vom regreta unul pe altul în cădere?

Ochii începură să i se umezească – iar povestea iubirii pierdute, cea la care jinduiesc toţi oamenii răsfoind reviste strălucitoare fabricate de artişti neconfirmaţi, se derula înlocuindu-i gândurile. Era convins acum, în timp ce lacrimile îi gâdilau obrajii făcându-l să zâmbească fără voie, că jumătatea lui va sări odată cu el. Îi vedea blugii rupţi, tenișii albaştri cu imprimeuri de trifoi, tricoul negru cu inscripţia *Love is in the air* şi părul roşcat, ca un răsărit de soare în Atlantic. Cicatricea lunguiaţă de pe obrazul drept, o crăpătură albă pe faţa ei mereu bronzată, şi năsucul perfect amintind parcă de personajele din *manga*, benzile desenate japoneze. Plângea la gândul că n-o s-o vadă niciodată, că n-o să-i îmbrăţişeze sânii şi n-o s-o poată privi în ochii verzi care i-ar fi mângâiat pielea cu lumina lor nefirească, lumina aceea albă care străpunge aerul înainte ca furtuna de vară să întunece totul. Plângea pentru tot ce ar fi putut avea împreună cu fata visurilor lui şi-şi vindea sieşi iluzia fericirii. În singurătatea teribilă dinaintea saltului găsise soluţia dedublării ca formă de luptă.

Se împărţise ad-hoc în doi indivizi: unul conştient şi pragmatic care se pregătea să sară cu un zâmbet îngheţat pe buze şi care ştia că trebuie să mai ia cu el un idiot îndrăgostit de viaţă în ultimul moment. Primul îi vindea celui de-al doilea iluzia împlinirii în ultimul zbor alături de o Ea fabricată în ultimul moment. Celălalt nu voia încă să abandoneze imaginea femeii care l-ar fi putut salva, deşi ştia că ea se afla în aceeași situație pe un bloc din Paris sau Nottingham... Norii își încetiniseră mersul, interesați parcă de

povestea simultană a doi oameni care vor zbura în moarte ţinându-se de mâinile care nu se vor fi atins niciodată.

Să fie oare posibil ca undeva în lumea asta cineva să tânjească după mine? Cineva să fie croit pe măsura tenebrelor frustrărilor mele? Să fie oare cineva destinat mie și numai mie? Câți dintre noi nu ne întâlnim niciodată? Toate întrebările astea îl ţintuiau încă pe marginea blocului. Întrebările şi imaginea Ei din ce în ce mai vie, din ce în ce mai puternică. Gândul că o Ea în teneşi și tricou avea nevoie de el, gândul că oamenii sunt făcuţi unii pentru alţii şi o forţă necunoscută le rătăceşte drumurile şi îi amestecă greşit ca într-un puzzle distrus de un copil rău – ei bine, gândul ăsta îl făcea să se sufoce de nedreptate.

Nu se gândea nicio clipă că fata din mintea lui este rodul imaginaţie, în criză, nu se gândea că adrenalina ultimelor momente îi scurcircuitase benefic creierul care fabrica poveşti din dragon de viață, nu se gândea la nimic din ceea ce ar fi putut-o face pe Ea ireală. Trăia o revelaţie incredibilă, aceea că fiecare om de pe pamânt are pregatită o jumătate pe care însă cei mai mulţi nu o întâlnesc niciodată. Nu era ceva nou sub soare, ştia bine asta, dar vedea fizic şi dureros mii de oameni care mergeau pe străzi sau intrau în gurile de metrou, trecând unii pe lângă alţii fără să ştie că se îndreaptă spre case în care sunt aşteptaţi de alte jumătăţi cu gânduri destinate altor jumătăţi – şi tot aşa, într-un cerc se închide niciodată.

Vedea o fată elegantă cu un aer felinian de *dolce vita* ieşind plin dintr-o cafenea şi aruncând un buchet de flori, iar în acelaşi timp privea o clădire imensă de birouri în care un avocat ambiţios specializat în drept comercial împacheta cadouri de Crăciun pentru sora lui. Ştia că cei doi sunt făcuţi unul pentru altul, însă în ziua în care ar fi trebuit să se întâlnească și ea nimerise în braţele unui fotograf frustrat de arta neîmpărtăşită, iar el se căsătorise cu o fată dintr-o clinică aflată cu două etaje mai jos.

Mii de asemenea poveşti începură să i se deruleze prin faţa ochilor, încurajate de claxoanele care se înmulţeau nefiresc la zeci de metri mai jos. Ai fi zis că gândurile şi proiecţiile îi erau conduse infernal, ca şi cum cineva l-ar fi conectat brutal la toate destinele aferente. Gândul că oraşul de sub el mustește de povești greșite,

ideeaa că sute şi mii de oameni în maşinile lor suferă inconștienți, abrutizați, resemnați cu necunoscutul stârni în el un sentiment absolut nou. Ceve nedefinit amestecat cu milă.

Nu mai trăise asta niciodată. Un val de căldură îi îmbrățișa tot corpul, înfăşurându-l bland. Era un sentiment de culoarea laptelui, călduros ca o zi perfectă de mai în care nu bate vântul. Mușchii se relaxau ca după un somnifer puternic și simțea că sufletul i se lărgește și devine o cameră înaltă ai cărei pereți se extind pe măsură ce căldura crește în volum, nu și în intensitate, iar pereții sufletului se deplasează unii de alții și camera se transformă într-o sală care se mărește continuu până când pereții nu se mai văd, ochiul nu îi mai poate distinge și sala se transformă în câmp – şi sufletul e câmp, e iarbă, e cer, e iubire. Atât de mult spaţiu se făcu înăuntrul lui, încât pierdu noţiunea timpului și a locului unde se afla şi lacrimile ţâşniră firesc din ochii obosiţi şi începu să plângă blând și constant, fără să realizeze că radiază iubire. Căldura însă nu se oprea şi aproape că începu să-şi simtă sângele alergând prin vene. Era o senzaţie de goană furibundă la care nu se gândise vreodată.

Oamenii stau pe loc, însă sângele lor gonește neîntrerupt, îşi spunea cuprins de cea mai frumoasă stare pe care o trăise. Şi de parcă toate acestea nu erau de ajuns, căldura, sufletul, iubirea şi circuitul sângelui se uniră brusc într-un flux şi mai puternic, şi mai ameţitor, de necontrolat, căruia pur şi simplu nu i te mai puteai opune, deşi el şi-ar fi dorit, pentru că era ruşinos de felul lui, dar acum nu mai era loc pentru jumătăţi de măsură, căci o forţă necunoscută care îi revela simţurile formă în gâtul subţire o găluşcă de cuvinte care explodă fără ca el s-o poată controla sau direcţiona. Un sunet ascuţit traversă aerul până în stradă:

– Băăăăăăăăiiiiiiiiiiiii fraaaieeeriiiiilooor!!! Nu înteleeeegeeeți că e voorbaaa de iubireeeeeee???!!! Nu înţelegeţi băăăăiii că ne aşteaptă undeva după cooolţ??? E vorba de iubiiiireee, măăăă!!! Nu înţelegeţi că toţi ne e dat să iuuubiiim??? Absolut la toţi? În mod egal, măăăă!!! Jumătățiiile noastreee ne așteaptăăăă, dar noi ne rătăcim, orbecăim în întuneric, măăăă!!! Dumnezeu e iubiireeee, măăăă!!! Nu înțelegeți că e atât de simplu???!!! Nu e nimic mai simpluuuu, băăăăăi, vă rooog!!! Nu înțelegeți că trebuie să luptăăăăm să ieșiiiiim din întuneric ca să ne găsiiiiim unii pe alții,

băăăiiiiii!!! Unde îl căăăutaaați pe Dumnezeeeeu???!!! E simpluuuu!!! Dumnezeu vrea să ne luptăm să găsim iubireeeeaaa, măăă!!! Diavolul e în noi și ne face să rătăcim în întuneric!!! Voi nu înțelegeți că Diavolul strică puzzle-ul!!!??? Nu înțelegeeeeți că noi suntem ori Diavolul, ori Dumnezeu???!!! Nu înțelegeeeți că trebuieee să căutăăăm??? Universul e în fiecareee dintre nooooiiiiii, băăăăăăăiiiiiiii!!! Nu e filosofieee, băăă!!! Trebuie să ne iubiiiiim, înțelegeeeți???

Pe măsură ce striga, forța creștea în el mai puternică, tot mai puternică, dar nu era de ajuns pentru a se face auzit. Sunetele erau prea slabe ca să traverseze întreaga distanță până în stradă. Îi luă mult timp până când realiză, printre lacrimi, că nimeni nu-l aude acolo jos. Ca împins de un arc, se întoarse și sări înapoi pe bitumul terasei, apoi o luă la fugă spre ușița care dădea în camera liftului, iar de acolo în casa scării. Gonea sărind câte două-trei trepte și în mai puțin de un minut ajunse în stradă. Se repezi ca scos din minți în mijlocul traficului. Mașinile staționau și se puneau în mișcare cu lungi pauze, în perfectă contradicție cu agitația de care era cuprins sinucigașul. Ca și cum ar fi descoperit ceva epocal fără de care umanitatea nu și-ar mai fi putut continua existența, se învârtea printre mașini ca un titirez, încercând cu disperare să capteze atenția întregului trafic în același timp.

Din mașinile lor cu radiourile date la maxim pe diverse frecvențe, oamenii priveau degajați, nepăsători, scârbiți sau curioși agitația mută a unui băiat cu alură de ratat și ochi de nebun. Șoferii încercau să-i evite privirea, ca și cum contactul vizual direct i-ar fi conectat la o grozăvie de care viețile lor nu aveau nevoie. Dar el nu se lasă. Alerga bezmetic printre mașini, strigând din ce în ce mai vlăguit, cu corzile prea obosite ca să se mai poată uni și să formeze un sunet care să se transforme în cuvinte. Gâtul lui emitea din ce în ce mai slab, asemenea unei lanterne care își pierde bateria – Dum... zeu e bi îi ee ngetei... măă tt oul eedpre iu iiree... lacrimi de neputință țâșneau din ochii obosiți, dar nu voia să abandoneze ideea de a convinge lumea, ceea ce transorma totul într-un spectacol grotesc...

Părea o paiață în delir ale cărei mâini mai lungi decât ale unui om obișnuit desenau prin aer traiectorii ciudate. Parcă toată

energia sunetelor care nu mai puteau fi emise de corzile lui înțepenite de durere și lacrimi se transferase în mâinile care tremurau spasmodic. Începu să-și piardă echilibrul și se lovea de mașinile care înaintau încet. Impasibili, șoferii îl ignorau.

Nu mai părea conştient de sine, iar spectacolul pe care îl oferea era vrednic de mila cui ar fi avut răbdare să observe. Gura i se strâmba în articulări mute, iar ochii fixau oblic nişte puncte care îl făceau să pară că privește în gol. Devenise o mazetă cu mâini isterice, privire tâmpă și echilibru precar. Toata fiinţa lui respira incertitudine şi dezechilibru. Broboane de sudoare i se iviseră între şanţurile frunţii încruntate.

În vremea asta, sufletul fierbea în preaplinul dorinţei de a le dezvălui oamenilor revelaţia iubirii. Corpul nu-l mai ajuta însă. I se pârea nedreaptă neputinţa asta de a-şi vărsa sufletul și vorbele pe străzi.

I se părea nedreaptă şi o lua ca pe o şicană a destinului. Cu toate acestea, nu renunţă la ideea de a-i spune lumii despre iubire şi începu să caute alte mijloace de expresie. Tot ce-i venea însă la îndemână în dansul grotesc printre maşini erau gesturi vecine cu o pantomima săracă, la fel cu aceea a copiilor care tocmai descoperă jocul, iar primele lor încercări sunt și cele mai rudimentare. Desena cu mâinile în aer inimi nesfârşite pe care le unea cu gesturi ridicole sau le sfâşia pentru a le reuni din nou. Apoi, brusc, se îmbrăţişă strâns şi privi spre cer dând ochii peste cap şi clătinându-şi trupul când spre stânga, când spre dreapta.

Nu apucă să observe cum un bărbat solid, a cărui maşină tocmai fusese atinsă în jocul necontrolat al gesturilor, coborî sprinten şi hotărât. Pumnii veniră scurt şi bine plasaţi, ca două ciocane ritmice. Barbatul părea un profesionist obișnuit cu acţiunea. Cu o mână îl apucase strâns de gât pentru a-i domoli tremurul, astfel încât pumnii să nu-şi rateze ţinta. I se păru că faţa izbeşte un zid nevăzut şi căzu moale pe caldarâm. Bărbatul scuipă scârbit peste trupul contorsionat şi se urca în maşina. Purta o geacă de piele neagră şi pantaloni de trening ieftini, bleumarin cu două dungi albe. Sinucigaşul se dezmetici mult mai târziu privind cerul. Norii îşi urmau cursul de la începutul zilei. Zăcea pe trotuar. Lumea trecea

pe lângă el fără să intervină. Până şi lui i se părea normal să nu fie băgat în seamă.

Își pipăi faţa. Când ajunse la buze tresări dureros. Erau umflate. Tot atunci simţi gustul sângelui prin papile. Îi amintea de copilărie. Înăuntrul lui se făcuse gol. Ca şi cum toată iubirea care-l copleşise mai devreme şi cu care voia să contamineze întreaga lume se scursese prinţr-o gaură nevăzută. În locul ei se instală confortabil un sentiment de rușine cu care simtea că nu mai poate și nu mai vrea să lupte. Ruşine pentru spectacolul gratuit pe care îl oferise în stradă, rușine pentru revelația penibilă care îl copleșise mai devreme, rușine la gândul că cedase unor impulsuri școlărești acolo sus, pe marginea blocului, rușine pentru pumnii care îl treziseră brusc la realitate.

Nu apucă să-și pună problema că revelaţia iubirii era unica soluție și că oamenii erau prea mici pentru a pune în practică teoria, la unison. Și nu realiză că niciunul dintre motivele în fața cărora sufletul lui se umplea de rușine nu rămânea în picioare contra resorturilor superbe care îl coborâseră în stradă. Nu realiză decât că trebuie să se întoarcă-n viteză acolo sus, pe terasă. Viteza nu se exprima în frecvența pașilor sau iuțeala gesturilor, ci mai degrabă într-o luciditate albă, ca raza unui proiector cu lumină inteligentă.

Știa că va sări. Urcă în viteză câte două trepte, respirând adânc. Știa că va sări. Fusese prea mult. Se gândea că umilința îl împinge spre moarte. De fapt, nu era asta. Acolo jos, printre mașini, în încercarea disperată de a-și striga iubirea, realizase un lucru înspăimântător. Căuta în oameni ceea ce de fapt lipsea din el. El era gol, părăsit, abandonat de sine. Pumnii bărbatului în trening ieftin şi geacă de piele loviseră un om gol. Pentru ce să convingi un oraş întreg ca salvarea e în Iubire? Pentru că, înainte de oricine, te îndoieşti de asta chiar tu – și a-i face pe alţii să creadă te-ar ajuta şi pe tine. Coborâse în stradă mai speriat şi mai nesigur ca niciodată. Iar acum, cand urca înapoi....

SUFLETUL MEU. DEFINIȚIE

Mă gândesc la sufletul meu ca la o cameră mare cu pereți de tablă și ecou nesfârșit.

Într-un colț zace inima.

Din tavan spânzură un bec. În jurul lui, atrase de lumină, roiesc gândurile.

GHEIȘA URMANĂ SAU DE CE NE CULCĂM CU SECRETARA

Eşti unul dintre oamenii zilelor noastre. Ai muncit mult, ai avut ceva noroc şi ai o funcţie de conducere într-o companie medie, cu birou și secretară. Urmăreşti fericirea ca ogarul iepurele. Trebuie să fii fericit și basta. Ţi s-a inoculat ideea că asta nu se face decât urcând vertiginos pe scara întortocheată și cu trepte roase a societăţii. *Banii nu aduc fericirea* e un dicton pentru cei slabi, în care tu nu mai crezi de mult Eşti de acord că trebuie să munceşti ca să ajungi în vârful unui iceberg despre care nimeni nu ţi-a spus că se va topi la un moment dat. O să afli mai târziu, de unul singur.

Deocamdată munceşti mult. Munca te preocupă, ai acasă o soţie pentru care nu prea îţi faci timp, cu excepţia weekendurilor, când mall-urile sunt pline şi pe tine, snob corporatist, asta te scoate din sărite. Dar să-ţi scoţi nevasta în oraş e aproape o datorie civică, cu atât mai mult cu cât e mama copilului tău, e adevărat, nu știi dacă o mai iubeşti sau doar nutrești față de făptura ei fizică un sntiment vinovat de prietenie. Dinspre partea mentală nici nu poate fi vorba de vreo potriveală – niciodată nu te-a înţeles nici pe tine, nici profesia ta, oricare ar fi ea. Este frustrant pentru că tu crezi că *a înţelege* nu se rezumă la haile curățate și paste aburinde în fiecare seară când ajungi târziu acasă. Nu te înțelege și gata.

Secretara ta însă e diferită. Ai angajat-o aşa, într-o doară, pentru că trebuia să respecţi şablonul cu pricina. E drăguţă, subţirică şi îngrijită, nu pleacă niciodată de la birou cu mult înaintea ta. E singură sau cel puţin aşa îți lasă impresia. La început îşi făcea treaba și atât. Fără prea multe dialoguri sau păreri. După cele câteva crize pe care le-ai făcut în fața angajaţilor şi pe măsură ce timpul a trecut, fata asta drăguţă a început să te înţeleagă, să te protejeze de *duşmanii* corporatiști, preluându-ţi telefoanele cu un ton rece şi politicos adresat adversarilor tăi reali sau fabricaţi de imaginaţia ei. A început, uşor-uşor, să se identifice cu felul tău de a gândi. Tu ştii ca ăsta e apanajul oamenilor slabi și comozi, acela de a prelua şi a-şi însuși gândirea celui mai deştept sau mai puternic.

La adăpostul acestei umbrele a gândurilor altuia pentru care nu plătesc drepturi de autor, oamenii slabi și comozi, dar buni

executanţi, se feresc de ploaia vieţii. Pentru că doar cei tari, care privesc spre cer, se pot lăuda cu o coloană vertebrală care sfidează legile gravitatiei în plan moral. Există un Newton în plan moral. Să fii moral este o luptă împotriva gravitaţiei generată de eternul compromis. Peste toate astea începi să ai nevoie de privirea ei blândă, de sfaturile tâmpe sau de o atingere întâmplătoare atunci când ţi-a adus cafeaua. Nevastă-ta nu te mai întreabă dacă vrei fructe, ceea ce oricum te-ar scoate din sărite venind de la ea. În căsnicia ta iniţiativele de orice gen sunt aducătoare de furtună.

Nu ştii când lucrurile încep să se precipite şi cum într-o seară, înainte să pleci de la birou, te trezeşti că vorbeşti despre frustrările tale cele mai intime cu ea, cu fata care acum câteva luni încurca marketingul cu managementul. E calmă, te ascultă şi nu se grăbeşte, coboară pe alocuri timid privirea în pământ pentru a o ridica exact atunci când ai terminat ce aveai de spus. Se sincronizează ideal cu monologul gândurilor tale și te ascultă ca o gheișă urbană gata să te servească, gata să se sacrifice. Firesc, în mintea ta încolţeşte o întrebare – oare aceeași sincronizare s-o întâmpla și în pat? Îți reprimi repede orice variantă de răspuns şi te cuprinde mila faţă de tine, de soţia ta, de căsnicia voastră. Dar întrebarea, odată pusă...

În seara aceea te duci acasă și spaghetele sunt mai rele ca oricând, iar tăcerea e aproape dureroasă. Nu mai poți juca teatrul *Și? Ce ai făcut azi?* Capitulezi, te laşi în voia lui *fie ce-o fi* și îți recuperezi sufletul lipindu-ţi obrazul aspru de creştetul copilului tău.

Drumul către prima partidă de sex cu secretara ta e inevitabil, ireversibil, lin. Nu te opui pentru că ceva îți spune că așa trebuie să fie, aşa o de când lumea... da, aşa e de când lumea... şi nu sesizezi momentul în care te afunzi în apele calde şi spumoase ale imoralităţii. Până şi ea ştie că se va ajunge acolo, la ea acasă, după o sticlă de Merlot, cu tine desfăcându-ţi uşor cravata şi ea care brusc se scuză că trebuie să meargă la baie. Deși se întoarce neschimbată de acolo, tu ştii că ăsta e semnul, ăsta e momentul – și, fără să mai spui nimic, o laşi să se aşeze lângă tine odată cu tăcerea penibilă care dispare sub greutatea primului geamăt.

I-ai strâns genunchii și ai sărutat-o, nu opune rezistenţă, ar fi culmea, doar ştie atât de multe despre tine, iar de o bună bucată de

timp te apără de rele şi tu acum închizi ochii şi îţi scufunzi sufletul în sărutul ăsta lung, întrerupt doar de flashurile copilului tău care se joacă în ţarc, dar ea are grijă să te aducă înapoi în lumea sărutului şi simţi cum îţi creşte bărbăţia. Animalul din tine sufocă Omul şi gândurile, smulgi fusta, smulgi cămaşa, răstorni vinul roşu care se prelinge insidios pe parchet şi voi doi odată cu el... şi într-un final intri în mlaştina caldă şi electrică dătătoare de fiori de plăcere...

E un drum pe care îl parcurgi printre spasme și încolăciri, descoperi forme pe care le-ai tot bănuit şi te bucuri salivând, adolescentin şi pervers... Ea te priveşte în ochi, privire de sclavă, o sclavă de bunăvoie, savurând la rându-i plăcerea ce vine ritmic din tine, mai tare, tot mai tare, mai des, tot mai des... pentru ca în sfârşit s-o umpli cu căldură şi bărbăţie, şi sânii şi coapsele şi mâinile simt pe rând că eşti stăpânul lor, se predau de bunăvoie violenţei, sunt obiectul batjocurii tale dulci. Acum răsuflările voastre sunt una şi toată concentrarea e acolo odată cu stelele şi punctele maro, verzi, albastre, levănțică și fiorii, sudoarea și ochii, limbile, sfârcurile și buclele, strânsoarea, buzele, unghiile scobind carnea, tunetul inimii, venele gâtului, aorta, suflul şi încă puţin... apoi nedescrisul... abisul și pulberea timpului dilatat într-un geamăt final...

Ați terminat drumul împreună... tăcerea e apăsătoare, nu știi ce spui, ai vrea să-ți asumi orgasmul, nu şi consecinţele... îţi vine un singur gând în minte, în timp ce o ţii tandru în braţe: *Tocmai m-am culcat cu secretara*. Nu sclav corporatist! Tocmai te-ai culcat cu viitoarea ta soție. Acasă, copilul tău buclat visează că-l mângâi pe creștetul capului...

INSTRUCŢIUNI DE LINIŞTIRE A SINELUI

Muchiile trebuie să fie drepte. Perfect drepte. Imperfecţiunea dăunează ochiului atunci când nu este asumată. Cum spuneam: muchiile trebuie să fie drepte. Pereţii albi, de un alb lăptos care să-mi creeze o senzaţie de burete. Apoi lumina trebuie să fie difuză, filtrată. Nu trebuie să îi vedem sursa. Ar fi obositor. Podeaua ca de ceară translucidă dintr-o răşină de calitate. Din loc în loc, încastrate în podea la acelaşi nivel, forme geometrice de aluminiu sparg monotonia albă.

Camera nu are o ușă evidentă şi asta îţi dă o senzaţie de nelinişte. Atenuată de un scaun roşu din lemn lăcuit. Nu este un roşu arzător, ci un roşu sângeriu. Nu e plasat chiar în mijlocul camerei. Undeva spre nord-vest, aproape de centru. Ca dintr-o cameră alăturată se aud sunetele unei pianine hodorogite. Nu se cântă la pian. Sunt mai degraba încercări nesigure izvorâte din degetele unui copil curios. Sunetele sunt astfel inegale ca intensitate. Egale în ritm. Ca distanţă.

Lângă scaunul roşu alegeţi să puneţi orice obiect vă trece prin cap. Pe măsură ce veţi auzi notele pianului, obiectul se va topi într-un lichid argintiu, fierbinte asemenea mercurului. Podeaua se va topi la rându-i și se va forma o gaură. Dacă vă apropiați și priviți prin gaura lăsată de argintul fierbinte, veţi vedea stelele...

M-AM OCUPAT CU FERICIREA

Este o zi luminoasă de septembrie, într-un parc din această ţară. Un parc cu alei umplute de pietrişul acela din care vara se ridică praful aţâţat de roţile groase de cauciuc de la tricicletele copiilor care pedalează furibund în timp ce mamele îi supraveghează agale, cotcodicind pe vreo temă a zilei. Acum este frig şi parcul e aproape gol. Băncile verde-roșu aşteaptă impasibile vreo povară umană. De undeva dinspre leagăne se aude scârţâitul balansoarelor exploatate de nişte adolescenţi chiulangii cu voci în schimbare.

Frunzele copacilor trec prin perioada aceea de indecizie asupra deprinderii. Unele aleg să mai rămână temătoare și aurii într-o legătură precară cu crengile. Celelalte exersează căderea liberă în spirale line şi completează începutul unui covor care va acoperi pământul. Cerul este albastru. Pe una dintre băncile de mai sus, un bătrân îmbricat într-un palton gri priveşte calm spectacolul zilei. Pare încă în putere şi dacă te uiţi mai atent poţi intui statura atletică a trupului în poziţie şezând. Faţa îi e brizdată de riduri care se risipesc dinspre baza ochilor precum undele unui lac nemişcat în care tocmai ai aruncat o piatră. Mâinile împreunate aşezate în poală și ochii albaștri care nu clipesc accentuează senzația de liniște interioară care se risipește în aerul zilei.

– Băi, ești nebun? Nu se poate, mă, mânca-ți-aș, să stea trei zile-n vamă că n-ați ajuns voi cu hârtiile! Ce, mă? Bă, ești prost? Deci tu-mi spui mie acum ce să fac? Adică tu-mi ții blocat un tr cu doișpe modele de gresii-n vamă, ăștia mă fut pe mine la birou că stă proiectu' pentru că n-au ăia din ce alege și tu-mi dai lecții de timing pe banii mei... Pe banii mei, băi, boule, că io te-am sunat...

Tânărul traversează parcul vociferând. Folosește gesturi largi, de parcă asta l-ar ajuta să comunice mai bine. Din când în când se oprește în loc, semn că la celălalt capăt interlocutorul lui tocmai a spus vreo prostie sau, mai rău, vreo enormitate. Omul nostru ridică vocea și privește în jur de parcă toată conversația ar trebui să stea sub semnul discreției și el nu reușește să respecte convenția. Poartă un costum gri *british-banking* oarecum în contrast cu discursul pe alocuri mitocănesc. Nu pare un băiat needucat. Cară în spate un rucsac de piele negru:

– Băi, ești dobitoc! Tu trebuia să fii cu hârtiile alea în vamă, că-mi ții un tir acolo, înțelegi? Ce căcat mă iei, mă, cu procedurile tale? Mă fut pe procedurile tale, băi! Ai termen de livrare în contact și l-ai depășit cu trei zile și mi-o iau io că-s prost și fac afaceri cu tine... ce, mah?

Momentul pare culminant, căci tânărul simte nevoia să se așeze și nimerește pe banca învăluită de liniștea serenă a bătrânului nostru. Se așază brutal, trântind rucsacul între el și bătrân cu vocea gâtuită de nervi și neputință:

– Băi, nene, băi, tu chiar vrei să mă faci la nervi? Băi, cretinule, dacă tiru' ăla nu e mâine seară-n București, io o belesc rău și mor cu tine de gât, țăran bășit ce ești! Era bine când ți-am dat businessul ăsta, băi, jigodie? Că aveai un căcat de camion de șase tone, pârnaie de om care ești... Deci fii atent: GATA!!! GAATAAA!!! Băi! Mâine seară să am tiru-n București!

Degetul mare apasă cu sete butonul roșu al telefonului în timp ce buzele rostesc șuierând cu *futu-ți gura mă-tii de jefos!*

Liniștea se așterne din nou peste parcul în care bătrânul nostru privește liniștit în ziare. Lângă el, tânărul în costum gri încă răsuflă greu în urma luptei telefonice. Bătrânul tace. Ruşinat oarecum de ieşirea prea zgomotoasa, tânărul întoarce de câteva ori capul către dreapta sa, încercând să-l ghicească pe omul de lângă el. L-o fi deranjat? Ar trebui să-i zică ceva? Nemişcarea bătrânului e însă paralizantă. Tânărul dă să-şi apuce rucsacul şi să plece. Ceva însă îl ține-n loc... simte că nu poate pleca fără a lămuri dacă urletele lui au strica sau nu linişte omului de pe bancă. Bătrânul însă nu pare deranjat. Nu îşi dezlipeşte privirea din punctele lui imaginare. Tânărul decide brusc:

– Mă scuzaţi, da' aveam o problemă şi... Mă scuzaţi că v-am deranjat...

– Nu-i nimic! rosteşte bătrânul, întorcându-şi privirea albastră. Se întâmplă...

– Mamă, ce zi am avut! îndrăzneşte tânărul din nou.

– Grea, încuviinţează bătrânul.

– Da, foarte. Deci nu v-am deranjat? Scuze, încă o dată...

– Stai liniştit.. Să ştii că dacă nu avea avizul făcut la zi, ăia nu-l lăsau cu tiru' să intre în ţară. Şi pe marfa nouă avizele se dau mai greu... da' ştii şi tu asta, doar că tu ai nevoie de marfă şi gata. Eh, asta-i cu graba asta. Să-l mulţumeşti pe ăla sau pe ălălalt... Mda...

Bătrânul îşi reia poziţia privind în zare. Tânărul e vizibil surprins.

– Lucraţi în transportu' de marfă sau ce...

– Nu. Nu mai lucrez de mult.

– Sunteţi pensionar?

– Nu, nu sunt. Nu am carte de muncă de vreo treizeci de ani. Am avut.

– Păi şi... iertaţi-mă... din ce trăiţi?

– Am copii.

– Ah... Mişto. Păi şi cu ce v-aţi ocupat? Ce meserie aveaţi?

– M-am ocupat cu fericirea.

Tânărul gândește că omul e nebun. *Ce zi*, își spune – *am un tir blocat în vamă și stau lângă un bătrân nebun care se ocupă cu fericirea.*

– V-aţi ocupat cu fericirea?

– Nu în mod direct. Am lucrat în telecomunicaţii. La vremea mea am făcut mult rău oamenilor din jur, până când într-o zi am realizat că eu n-am să fiu niciodată fericit. Atunci am decis că trebuie să-i fac fericiţi pe alţii. Pe cât mai mulţi. Altminteri ar fi trebuit să mă omor. Pentru că eu aduceam răul cu mine.

– Răul? Uau, ce tare... Da' ce? Eraţi vreun profet al răului? Și de ce eraţi nefericit?

– Nu ai timp. Ai un tir în vamă, clienţi nervoşi, un partener de afaceri prost, n-ai timp de poveştile mele. Mergi.

– Poate îmi fac timp şi vă ascult.

Bătrânul râde...

– Dece râdeţi?

– Pentru că tocmai am început să te fac fericit...

Apoi îşi reia liniştit privitul în zare. Frunzele îşi continuă alene drumul spre pământ. Cerul îşi închide încet, încet albastrul.

...

– Auzi?
– Ce?
– N-ai auzit?
– Ce?
– Lumea... se schimbă. Face zgomot.
– Nu aud...
– Nu ești atent.
– Nu. Nu aud.
– Fă-mi o poză, te rog.
– De ce?
– Mi s-a făcut dor de mine.
– Și? Uită-te-n oglindă.
– În oglindă e prezentul. Mi-e dor de cea care eram.
– Ți-e dor de trecut?
– De ce?
– De ce?
– Trecutul e singur. Acolo nu mi se mai poate întâmpla nimic...
– Eu iubesc prezentul.
– De ce?
– E imprevizibil.
– Vezi? Suntem diferiţi... Ce iubeşti la mine?
– Tot ce nu pot fi eu...
– Ninge.
– Da.
– O să cumpăram cadouri de Crăciun?
– Da.
– O să fie frumos?
– Da.
– Ca în copilărie?
– Nu.
– De ce?
– Nu vrei să-ți fac poza aia?

LA DOCTOR

– Sufir de blocuri și de seminţe, sufăr de praf şi de neputinţe, sufăr de cabluri suprapuse pe cer, sufăr de gri şi de prea mult fum. Mă doare foarte tare Casa Poporului.

– Vă doare zilnic?

– Nu, de vreo trei, patru ori pe săptămână.

– Vă doare și noaptea?

– Nu.

– Aplecați-vă puţin... aşa.

– Sunt dependent de eşapament, de trotuar îngust şi eveniment, de sală și antrenament, sunt dependent de independent şi independent de raționament...

– Stați pușin, astea nu sunt simptome grave, cele enumerate mai sus. E mai degrabă o surmenare, dar partea cu raționamentul mă preocupă – ați luat ceva?

– Pentru raționament am luat neovoluțiune fiole, dar pentru independență nu mi-au dat nimic...

– Cine v-a văzut?

– Un medic urbanist.

– Şi v-a dat neovoluţiune fără intradorinţă? Fiole? De 20 mg?

– Da.

– Ce impostori, dom'le, urbaniştii ăştia. Ştiţi câte cazuri avem ca dumneavoastră? Sute! Nesimţiţi! Au un deal cu casa de asigurări şi prescriu doar neovoluţiune. Criminali. Priviţi des?

– Privesc, cam de două ori pe săptămână.

– Ce priviţi?

– Cerul?

– Mda, nu e bine, nu e bine deloc. Inhibă procesul de urboforeză şi nu mai daţi randament. O să vă trec pe anticer. E foarte eficient. Oricum, e bine că aţi venit din timp, că altfel, cine ştie, puteaţi să faceţi un început de Kohlinger.

– Ce e aia?

– Sindrom de stea moartă.

– Mda...

– Ok. deci luaţi ce v-am dat şi ne vedem săptămâna viitoare.

– Şi cu Casa Poporului?

– Dacă nu vă doare noaptea sau la mişcări bruşte, nu ne îngrijorăm deocamdată.

DE MÂNĂ CU DUMNEZEU

Când eşti mic, Dumnezeu se plimbă cu tine de mânâ prin lume. Îl ţii strâns. La un moment dat vă opriţi într-un loc cu multă lume şi culori. Dumnezeu îţi spune că lipseşte puţin şi revine. Te roagă să-l aştepţi în locul unde v-aţi oprit. Apoi pleacă. Tu aştepţi puţin în loc, dar lumea şi culorile te atrag către un bâlci cu căluşei.

Te plimbi, te uiţi, te învârţi, apoi vrei să te întorci la locul în care te-a lăsat Dumnezeu. Nu mai reuşeşti. E multă lume şi nu ştii exact de unde ai plecat. Din acel moment îl vei tot căuta. Ştii că nu te-a părăsit, dar nu îi mai poţi fi atât de aproape. Unii oameni nu părăsesc locul şi Dumnezeu se întoarce, îi ia de mână şi merg împreună mai departe...

Ceilalţi...

ALERGĂTORUL. EXERCIȚIU

Ecranul telefonului arată 12:45. Intră în panică. Își trage în viteză o pereche de blugi și apucă de pe masă un tricou alb fără mesaj. Cheile. Unde sunt cheile? Converşii intră greu în picioare şi nu e timp. Cheile. Parcă erau pe masă. Nu, pe canapea. Sub dvd-uri, poate. Ah, gata, iată-le. În baie. Gata. Închide uşa. Stai. Telefonul. Şi lumina. Nu, lumina nu mai contează. Uşa. Yala. Scările. Le coboară câte două. Ritmic. Patru etaje. Împinge cu umărul uşa blocului. Aer rece. Bun. Fugi! Aleargă! Aleea. Strada. Aleargă printre oameni pe trotuar. Respiraţia e haotică. La început. Nu se regăseşte. Fuge repede. Picioarele dor. Se dezmorţesc. Maşinile curg. Paralel cu el. Fuge mai repede. Feţe de oameni se succedă rapid. Un zămbet. Un hohot. Un gând. O ţigară. Un deget în nas. Un copil. Roşu, alb, negru, alb, verde, verde, roşu, alb, gri... Șirul de maşini se termină.

Ajunge într-o intersecţie. Prima din zi. Se gândește, o fracţiune de secundă. Proftită de o ambuscadă și traversează intersecţia în diagonală. O maşină frânează lângă el. Nu se uită. Accelerează. Fuge. Îşi aude paşii. Râsuflă mai adânc. Şi ritmic. Trupul i se destinde. Fuge printre oameni. Sparge un grup gălăgios de puştani de liceu. Fuste de blugi și rucsacuri. Strigă după el. Nu se uită înapoi. Bulevardul ăsta e frumos, gândeşte. Are case, nu blocuri. Fuge. Casele se derulează lent. Maşini în stânga.

Face slalom printre oameni. Un bătrân cu sacoșă și trenci. Rămâne în urmă. Doi electricieni în salopete albastre, rânjing. Rămân în urmă. Sare peste cățelul unei doamne, apoi o porțiune liberă și altă intersecție. Înaintea ei, însă, o stradă se deschide spre dreapta. Virează. E pietruită și pustie. Claxoanele rămân în urmă ca și cum cineva ar fi închis o fereastră. Își ascultă respiraţia și înghite aer. Îi trece prin cap să se oprească o secundă. Gândul îi aduce oboseala. În picioare. Forțează revenirea. Face stânga. Un butic cu banane. O maşină de gunoi. Un ţipit. Zgomotul claxoanelor revine.

În zare se deschide o mare de mașini. Nu mai e mult până acolo. Mâinile dansează aiurea. Le aduce pe lângă corp. Fuge. Din ce în ce mai tare. Plonjează între mașini şi-și umple plămânii cu noxe. Fete frumose, imense, zâmbea de pe blocuri. Copacii sunt rari și goi. Scuipă. Scuipă şi aleargă. Un chiştoc de ţigări. O bancă. Un xerox.

Shaorma. Fuge printre mirosuri. Semaforul e roşu. Semaforul e roşu. Semaforul e roşu. Ce frumoasă e. De ce intră singură într-un loc atât de urât? Gang. O fracţiune de ţigan. Bătrâni. Bătrâni. Bărbat. Oameni. Bătrâni. Privit de foarte sus, dintr-un elicopter sau de pe vreun bloc, alergătorul desenează *s*-uri, linii drepte şi unghiuri, când ascuţite, semn al unor decizii contradictorii, când drepte, care denotă siguranţă. Inima pompează. Fuge, nu se opreşte.

Pieptul începe să-l doară. Aerul rece zgârie traheea. Mai e de alergat. Se depărtează de mulţime şi apucă pe nişte străzi întortocheate cu case boiereşti şi mulţi copaci. Maşini parcate ordonat. Respiră şi inspiră la fiecare două maşini. Se opreşte!... Respiraţia aleargă înainte. Se încovoaie. Îşi sprijină mâinile pe genunchi şi, aplecat, priveşte în jos. Două furnici traversează o crăpătură mare din trotuar. Este linişte. Le urmăreşte cu privirea. Dispar în canionul întunecat, pentru ca să apară câteva secunde mai târziu pe partea opusă. Se îndreaptă şi fuge din nou. Paşii sunt egali. Nu numără, nu gândeşte. Aleargă. Rupe cu pieptul împins înainte obstacole imaginare.

O stradă mai întunecoasă cu o piaţetă mică. Două mame împing cărucioare imense albe. Trece în viteză. Zâmbet de prunc pe retină. Închide ochii puţin. Accelerează. Ştie că se apropie provocarea. Se aude. Mai aproape, tot mai aproape. Nu doar claxoanele. Un murmur care se amestecă printre ele. Sunt oamenii. De data asta sunt mulţi. Încă o stradă. Alunecă. Se redresează. Cât pe ce să cadă. Zgomotul se umflă. Aerul se îngreunează. Provocarea e aproape. Inima pompează. Se pregătește. Din sensul opus se apropie un alt Alergător. Vine tare. Pare speriat. Privirile se încrucişează. A trecut. Gluga hanoracului încă balansează pe retină. Părea speriat.

Ultima stradă. Se văd maşinile. Încă o sută de metri. Optzeci. Cincizeci. Douăzeci. Bulevardul îl izbeşte puternic. Cât vezi cu ochii, maşini. Mii de maşini ce par că stau. În stânga şi în dreapta alte mii de oameni păzesc traficul. Destine în mişcare. Sunt mulţi. O masă mare cenuşie, în continuă mişcare. Alergătorul se aruncă între ei. Sute de chipuri îi trac prin faţa ochilor. Cursa pare fără sfârşit. Bulevardul e lung. Inima pompează. Nu se vede capătul. Maşinile se pierd în zare. Semafoare agăţate de aer. Verzi. Roşii. Verzi.

Aleargă printre ei. Nimic nu mai doare. Sau aşa pare. Pare că nu doare. Respiră repede. Gândurile cad de undeva de sus. Nu le prinde. Nu le apucă. Fuge printre oameni. E greu acum. Fuge strecurat. Şi totuşi repede. Nu e timp. Nu e timp. Se împiedică. Se loveşte de o iubire. Se dezechilibrează. Vede cerul pentru un moment. Îşi revine. Fuge. Sunt mulţi. Oamenii. Din sens opus. Intră printre maşini. Stânga. Dreapta. Stop. O psihoză e gata să dea peste el. Urlete. Magazine. Îşi priveşte sufletul. O secundă. Fuge. Uite-o pe ea. Repede. Nu vrea s-o scape. Eşarfă roşie. Urmăreşte eşarfa roşie. A apărut din nou. Îi dă la o parte. Oamenii curg. Ea intră într-un gang. Nu ajunge. Fuge. Lasă gangul în urmă. Şi anii. Sărută-mă. Acum. Dar nu eşti tu. Sărută-mă. Dar eşarfa roşie? Fuge. Trece pe lângă ani. Întoarce capul. Nu vede nimic.

Capetele oamenilor acoperă anii. Începe să plouă. Picuri fierbinţi de transpiraţie răciţi de ploaie. Aburii părăsesc corpul. Nu mai e oboseală. Nu mai e durere. Fierbinţeala îi vâjâie prin tot corpul. Nu se opreşte. Nu are cum. Sare peste un tomberon. Cade. E jos. Respiră adânc. Nu-l ajută nimeni. Se înrăieşte. Se ridică. Muşchii gem. Forţează. Forţează. În dreapta se deschide o vacanţă. Nu face dreapta. E de neoprit. Răsuflă greu. Nu mai e răsuflare. E doar un jet de aer care-i intră şi-i iese din gură necontrolat. Calcă prin bălţi. Stropeşte oameni. Se opreşte ploaia. Vine primăvara. Se face verde. Intersecţii blocate. Ani pierduţi. Nu e pauză. Pe bulevard. Fuge. Fuge. Îşi vede copiii. Îi depăşeşte. Îi lasă în urmă. Nu e timp. Copiii plâng. El fuge. *Mă întorc eu*, gândeşte.

Mii de maşini. În fugă îşi caută telefonul. Îl găseşte. Se uită la ceas. 12:45. Fuge. Nu se schimbă. Încearcă. Depresiile atârnă pe blocuri. Inima îi bate în pofte. Doreşte. Consumă aer. Fuge. Orgoliul îi dă putere. Bulevardul e lung, din ce în ce mai lung. Altă intersecţie. De aici nu mai sunt străzi laterale. E doar bulevardul. Fără ieşire. Până în piaţa mare. Acolo se termină. Acolo se termină... Îşi vede anii. Se face vară. Trotuarele sunt fierbinţi. Îşi aruncă tricoul. Pielea e zbârcită. Alergă. Se minte. Îşi pipăie pielea. Se minte. Ce fată frumoasă. Vrea s-o sărute. Din fugă. Fata se fereşte, scârbită. Îşi pipăie pielea. Aleargă Nu se mai uită înapoi. Se face seară. Mii de oameni străjuiesc bulevardul. Destine în mişcare. Am

plecat de acasă pe la 12. Eram grăbit. N-am văzut nimic... Doamne, cât am alergat azi...

DIALOG ÎNTRE LUMINĂ ŞI UMBRĂ

Lumina: Mă revărs asupra tuturor lucrurilor...

Umbra: Și atunci lucrurile îmi caută aripa...

L: Nimeni nu poate fugi de mine.

U: Nu poţi fi peste tot.. Undo nu eşti tu, sunt eu.

L: Pe tine nu te caută nimeni. Eu sunt Adevărul.

U: Mă caută toţi cei care vor o clipă de odihnă. Sub aripa mea nu arde.

L: Ești numai minciuni. Te vor pentru că esti iluzie...

U: De ce mă dispreţuieşti? Fără tine n-aş fi nimic. Sunt iluzia pe care tu ai creat-o.

L: Te urăsc pentru că nu apuc să revelez. Ești propria-mi neputinţă.

U: Ţi-e dor de mine vreodată?

L: Pffuahh... Dispari din calea mea.

U: Asta fac tot timpul. Mă retrag. Marginile rochiei tale albe...

L: Întunericul...

U: Ce e cu el?

L: Mi-e frică de întuneric.

U: De tatăl tău???

L: Nu e tatăl meu!!!

U: Ba da. El e. Ţi-e frică de tatăl tău.

L: Nu m-a înţeles niciodată.

U: Așa cum tu nu mă înţelegi pe mine...

L: Ești balast. Lumea are nevoie doar de mine. Toată odată. Dar nu, mereu trebuie să apari tu exact când plec de lângă ei... Nu simţi că li se face frig?

U: Nu simţi că le e prea cald?

L: Ce e așa de rău când ţi-e cald?

U: Mulți vor să se ascundă... Îi ajut.

L: Vreau să te rog ceva...

U: Spune.

L: N-o să vrei...

U: Spune, nu pierzi nimic.

L: Pleacă!

U: Ce???

L: Pleacă. Pentru un timp... Lasă-mă singură cu ei. Lasă-i să se vadă în toată splendoarea lor. Unii pe alţii. Lasă-mă cu ei, te rog... Să mă revărs peste ei. Şi tu să nu fii când eu plec...

U: Nu pot să fac asta

L: Ştiam. Nu vrei. De ce nu vrei?

U: Nu pot. Cu ce m-ai înlocui?

L: Cu mine. M-aş dărui toată lumii... Aş fi peste tot.

U: Nu pot... Au nevoie de mine. Ca să-şi lingă rănile. Să-şi ascundă fericirile. Nu-i pot lăsa... Unii s-ar arde doar cu tine.

L:Dragostea nu arde.

U: E adevărat. Nu arde dacă eu sunt acolo.

L: Aroganţă.

U:Nici măcar.

L: Te urăsc. Lasă-mă să aduc lumii bucuria. Bucuria Luminii.

U: Tu nu-ntelegi? Nu-ntelegi că bucuria nu stă numai în Adevăr? Crezi că tot ce luminează e frumos? Crezi că toţi au ceva de arătat? Asta crezi? Eşti copil.

L: Cred că lumea are nevoie de Adevăr. Ca să se spele...

U: Murdăria e în firea lucrurilor.

L: Nu mă mai contrazice. Ştiam că n-o s-o faci. Te urăsc.

U: Te iubesc.

L: Mă faci să râd.

U: Nu am de ales. Exist prin tine şi te iubesc. Sunt jumătatea ta, până la sfârşitul lucrurilor.

L: Când eu nu voi mai fi, tu nu vei mai fi.

U: De asta te iubesc... Mă ţii în viaţă.

L: N-ai să înţelegi niciodată bucuria răsăritului...

U: Nu... N-am văzut niciodată răsăritul... Te iubesc.

– Chirilă, ce faci, copiezi?
– Da, dom' profesor, nu neg.
– Dă-mi foile şi ieşi afară... Ai 1, ştii, nu?
– Da... dom' profesor.
– Mă, Chirilă, tu nu eşti băiat prost, de ce nu citeşti?
– Mă pregătesc de bac, dom' profesor
– Şi asta nu-i materie de bac?
– Ba da, dom' profesor, da' am luat-o de la clasa a noua.
– Și-n clasa a noua ce făceai, Chirilă?
– Citeam altceva dom' profesor...
– Bine, hai, ieși afară.

(Jumătate de oră mai târziu)

– Dom' profesor? Nu mă lăsaţi şi pe mine înăuntru? Nu mai copiez...
– Mai sunt douăzeci de minute, Chirilă... Ai învăţat pe afară?
– Nu, dom' profesor, am jucat fotbal cu 12 H, că aveau sport.
– Hai, mă, intră, că poate scrii ceva...

Chirilă s-a dus în banca lui, s-a gândit preţ de două minute şi a ajuns la concluzia că nu poate scrie despre ce n-a citit. Aşa că a început din nou să copieze. Profesorul Lungu, un domn veritabil, nu i-a mai deranjat pe ceilalţi elevi şi l-a lăsat în pace pe Chirilă. Peste două săptămâni, Chirilă a primit 1 în teză.

Chirilă consideră că Lungu a fost unul dintre cei mai buni profesori pe care i-a avut în liceu.

MARKETINGUL IUBIRII.
ŞEDINŢĂ-MONOLOG PENTRU 14 FEBRUARIE

E perionda iubirii. E timpul să facem bani cu fraierii ăştia care se iubesc. Hai să producem vreo două miliarde de inimi cu beculeţ. Ăştia se înnebunesc după suveniruri din astea. Sunt zilele iubirii. Hai să inventăm și câteva drame cu happy-end. Da, cu happy-end sunt dispuşi să cumpere. Inimi cu beculeţ şi drame cu happy-end. Nu uita de mâncare. Ah, da. Nu ştiu dacă s-a făcut anu' trecut, dar mie îmi vin în cap acum mititei în formă de inimă şi frigărui sub formă de săgeţi. Vorbeşte cu băieţii să avem prezervative roșii, neapărat roşii. Care e fructul iubirii? Măru'! Nu, mă, măru' e al păcatului. Nu cu gust de mere. Cu gust de cireșe. Lumânări în formă de sfârc. Ai vorbit la radiouri? Să nu le dea altceva. Să le dea piese de dragoste. Și mult house, drum'n'bass, să n-aibă timp gândească. Dacă iubeşti nu trebuie să mai gândeşti.

Vezi, organizează ceva promoţii. Şi neapărat petreceri. Da' nu numai pe 14. Şi înainte. Ăia singuri trebuie băgaţi în seamă. Se deprimaă în perioada asta. Tre' să le vindem speranţa. Fă nişte site-uri unde să se întâlnească gratis. Invită-i la petreceri, dă-le băutură, orice, numa' să cumpere şi ceva din tricourile alea cu *love is blind*. Au rămas de anul trecut şi am putea lichida stocu' ăla acum.

Bere de iubire am lansat? Cuuum??? Nu avem bere pentru îndrăgostiţi? Bă, voi sunteţi cretini? Ce vă spun io că ăştia trebuie speculaţi la maxim? V-am zis să faceţi bere pentru îndrăgostiţi şi să conţină afrodisiac? V-am zis, mă? Care era sloganu'? *Bea cât iubeşti*? Nu e bun. Mai bine invers – *Iubeşte cât bei*. Notează, tâmpitule: *Iubeşte cât bei*. De mâine să intraţi în producţie și într-o săptămână să văd berea asta în toate barurile, m-ai auzit?

Vreau să insist mai mult pe chestia cu inimile. Să le trimiteţi prin poştă oamenilor Şi la pensionari neapărat. Trimite-le cu talonul de pensie. Păi ce? Ăia nu se iubeac? Fă un concura, ceva pentru ăştia care au stat mult împreună. Ăștia vând bine de tot, că nu-i prea mai vezi în ziua de azi. Dă ştiri cu ei: ce mult se iubesc, cât de bine le merge, cum au reuşit, prostii d'astea. Bă, vezi să nu-i alegi urâţi. Ăia urâţi nu vând. Se sperie lumea. D'ăştia mai spălaţi.

Bomboane, gumă, ştiri, răcoritoare, radiouri, show-uri tv, promoţii... hai să facem ceva. Hai să dăm nişte vacanţe la ăştia care se combină la party-uri. Da' vezi să nu ne păcălească. Şi pune-i să dea un sms ca să se înscrie. Să le luăm banii. Până în 30 de ani. Implică şi nişte politicieni, ceva. Se bagă sigur. Da, mă, ia-le nişte interviuri, pune-i să danseze, mergi pe la ei pe-acasă, filmează-le pe alea să-ţi arate bijuteriile, rodu' iubirii lor. Nu filma copii, distrag atenţia. Doar p'ăia doi, prin dormitor. Şi pune-i să se sărute. O să le iasă, nu te stresa. Ăştia sunt în campanie electorală, le iese orice.

Adunaţi nişte vedete şi faceţi un cântec, da? Să-l cânte împreună. Să fie mai multe fete. Luaţi din solistele cu ţâţe mai mari. Băi, şi nu le lăsaţi să se îmbrace!!! Mai sumar, că e Sfântul Valentin. Aoleo, am uitat. Băgaţi şi voi vreo două airbaguri gratis în oferte la maşini. Pe ideea *noi vrem să te ciocneşti doar în afara maşinii.*

Vreau să văd inimi peste tot. Mari şi roşii. Pe blocuri, spaţii publice, prin supermarketuri, aeroport, taxiuri. Peste tot. Căciuli, genţi, compilaţii, hârtie igienică, cearşafuri, pixuri, fulare, şepci, feţe de masă, sticle, pungi, nu vreau să rataţi nimic. Inima trebuie să fie peste tot. De vânzare. Oamenii trebuie să cumpere iubire. Vreau să finanţezi curvele o săptămână ca să facă reducere. O să fie buluc şi ne scoatem banii din volum. Bă, tu înţelegi că lumea trebuie să cumpere iubire sub toate formele? Ce naiba, e aşa de complicat? O dată pe an vă rog să vă faceţi treaba cum trebuie! Hai, mişcaţi-vă, intraţi în producţie că tre' să facem bani. Dacă nu ieşim mai bine ca anu' trecut o să aveţi probleme.

SCRISOARE CĂTRE FĂT-FRUMOS[2]

Am crezut că într-o zi buzduganul va lovi în ușa mea și am să ies să te îmbrăţişez Aş fi vrut si-ţi revăd calul alb. Mi-ai promis că-l voi călări cândva... Şi acum, când în sfârşit aş fi putut... Ne-ai lăsat să rătăcim printre faruri de maşini... Mi-ai spus că trebuie să creștem mari și să luptăm cu toţi zmeii din lume, dar nimeni nu mai vrea să lupte, Făt-Frumos. Oamenii nu au timp să mai fie viteji... unii dintre ei spun că viaţa e o luptă, dar foarte rar aud pe cineva care să fie sigur că a câştigat sau a pierdut. Mi-ai promis că o să mă înveţi ce e onoarea, Făt-Frumos, dar oamenii nu prea folosesc acest cuvânt. Nici în reclame nu l-am prea auzita, foarte rar prin filme, dar mereu se găsește câte unul care spune că eşti un prost dacă ai onoare. Ai plecat și nu m-ai lămurit...

În fiecare seară, mulţi dintre noi ajungem în acelaşi loc. Făt-Frumos, niște case mici... iar eu știu sigur că am fost în castelul tău când eram mic. Mi-ai spus că nu pot sta mult, pentru că venea zmeul și trebuia să te lupţi cu el... și toţi oamenii fac aceleaşi lucruri... Cei care sunt singuri intră în casă, aruncă nişte chei pe masă și se duc la frigider, scot o sticlă de acolo și beau din ea și se uită în gol... Apoi se trenzesc ca dintr-un vis şi se duc în altă cameră unde se așază pe o canapea şi dau drumul la televizor... Mii de oameni fac aceleaşi lucruri în acelaşi timp seară de seară în aceleaşi case mici, Făt-Frumos.

Am fi putut fi singurii, Făt-Frumos... Mi-ai promis că nu vor fi două nopți care să dorm în același loc, Făt-Frumos... că o să zburăm peste munţi călare pe caii noştri albi şi vom călători în același timp cu stelele şi unde vom vedea o luminiţă cât de mică acolo vom coborî şi vom înnopta... M-am gândit că s-ar putea să nu pot zbura, Făt-Frumos, dar eram sigur că voi călători... Şi luminiţe sunt peste tot, Făt-Frumos. Asta mă doare... nici măcar nu ar fi trebuit să le căutăm... e mult mai simplu decât pe vremea ta şi tu nu eşti aici... Ai spus că trebuie să facem ocolul pământului și să răspândim Binele în lume, dar nu mi-ai explicat ce înseamnă Binele... Nu ai apucat. Tu ştii cât se ceartă oamenii pe chestia asta cu Binele? Mă enervezi,

[2] Versurile piesei cu același titlu de pe albumul *Vama*, lansat în 2008.

Făt-Frumos, pentru că eşti iresponsabil. M-ai lăsat cu ochii în soare... Vreau să fac tot ce făceai tu şi să trăiesc cum trăiai tu, Făt-Frumos, şi să-i învăţ şi pe alţii. Prietenii mei trebuiau să mă ajute, nu, Făt-Frumos? Trebuia să plecăm împreună la drum... Iar eu trebuia să ştiu să-i găsesc şi să-i aleg, nu, Făt-Frumos? Ei bine, află că sunt singur, Făt-Frumos. Şi tu nu eşti aici. Fomilă, Setilă, Păsări-Lăţi-Lungilă... Ei bine, află că sunt înconjurat de nişte idioţi în costume gri cu care mă văd în fiecare miercuri la mall şi care cântă cântece despre bere şi nici măcar nu-şi mai amintesc de tine, îmi spun că au cunoscut-o doar pe Ileana Cosânzeana, dar că de tine nu-şi aduc aminte. Şi râd, Făt-Frumos, râd de tine, râd de mine.

Ar fi trebuit să fii aici, laşule, să ne înveţi să luptăm, să ne vorbeşti despre onoare şi prietenie, să ne povesteşti despre sacrificiu. Ar fi trebuit să rămâi aici ca să te poţi apăra, Făt-Frumos, pentru că eu nu o pot face în locul tău, pentru că nu m-ai învăţat, Făt-Frumos... Ai plecat ca un laş, Făt-Frumos, şi nu ne-ai învăţat nimic.

Ai fi putut măcar să-mi spui cum ai făcut să o iubeşti doar pe ea, Făt-Frumos... O singură fată... Măcar atât, Făt-Frumos, pentru că eu ştiu că ea te-a ajutat mult... Cum ai reuşit să iubeşti o singură femeie... Te urăsc, Făt-Frumos, te urăsc în numele tuturor calculatoarelor din lume. Tastez numele tău şi mii de pagini îmi vorbesc despre tine... Şi tu nu eşti nicăieri, Făt-Frumos... Şi nici măcar Zmeul nu mai e printre noi... Aşa aş fi fost sigur că ai existat. Ai plecat, Făt-Frumos, şi ai luat cu tine şi Binele, şi Râul. Te urăsc. Făt-Frumos! Te urăsc!

MOATE IDEALĂ

Când am să mor, să vină Vântul
Să bea vin alb cu mama mea,
Iar soarele să își ia gândul
De-a lumina altundeva.

Nu am nevoie, cred, de frunze
Ca să danseze-n jurul meu
Şi nici de bulgări pe coşciug,
A devenit deja clişeu.

M-aş mulţumi cu trei prieteni
Şi cu o Zână din Obor,
Un preot, dar să joace bine,
Să fie, aşa, ca un actor!

Să nu dureze mult cu slujba
Şi să se plângă moderat
Iar cineva s-oprească drujba
De la mormântu-apropiat!

Ce dacă-i cineva şi-acolo.
O dată-n viaţă mor şi eu!
Iar drujba aia poa' s-aştepte
Plus că... ne vede Dumnezeu.

2001

TRUPA DE LICEU

În liceu mă uitam cu un soi de invidie amestecată cu admiraţie la băieţii din formaţia liceului. Mi se părea de neatins performanţa de a face parte din trupa care concerta o dată sau de două ori pe lună, sâmbăta. Fetele se îngrămădeau în jurul lor, iar ei umblau ţanţoşi vreo două săptămâni după fiecare concert. Eu eram timid şi arogant. Timiditatea mă împiedica să aspir, iar aroganţa mă împiedica să-mi accept timiditatea – un cerc vicios care mă azvârlea centrifugal pe banca publicului.

Azi mergeam pe strada cu Eugen şi mi-am amintit privirile aruncate în sus către *monștrii* rockului de liceu. Am zâmbit. Nu știu când au trecut toţi anii care m-au aruncat într-o trupă.

La ora la care scriu aceste rânduri sunt singur în sala de repetiţii a unei trupe rock. În stânga mea, un Gibson cu cheiţe aurii îşi aşteaptă *sculptorul*. În colțurile îndepărtate ale încăperii tronează tobele și clapele. Vreo trei clape. Un fotoliu roșu, o canapea și alte două fotolii. O stație de bass, un mixer, cutii de bere, pungi, partituri, boxe și stații. E liniște. În curând trupa va începe repetiția. Sunt vocalistul acestei trupe. Într-a zecea mă uitam la băieţii din trupa liceului...

O RELAŢIE SPECIALĂ

Am o relaţie specială cu ea. De patru ani de zile, cred. De patru ani de zile e în viaţa mea zi şi noapte. Mi-a arătat lumea într-o mulţime de feluri. M-a ferit de primejdii. Poate mi-a salvat viaţa de câteva ori. M-a făcut să văd oamenii cu alţi ochi. I-am văzut privind în gol, căutându-şi punctul imaginar care să-i ajute să înainteze. I-am văzut așteptând cu frunţile în palme. Înjurând şi înjurându-mă. Pe ele le-am văzut plângând de câteva ori. Am văzut prelingerea rimelului atunci când nu ştiau că cineva le observă.

Împreună cu ea mi-a stat inima în loc de o mie de ori. Asta te leagă. Indestructibil. S-a insinuat în mine şi nu se mai poate rupe. Sau nu pot s-o rup. Adeseori n-aș vrea să văd tot ce-mi arată. Trebuie. Face parte din jocul călătoriei. Am văzut câini în spasme şi copaci doborâți de furtună, am imaginat destine neîmplinite... Apoi mi-am făcut cruce. Mereu mi-a arătat ce poţi lăsa în urma ta. E o lecţie pe care mi-o predă zilnic. Oamenii tind să nu privească decât în faţă. Ca şi când numaii de acolo ar trebui să avem aşteptări. Uitându-mă la ea însă, mi-am văzut dintr-odată viitorul și trecutul. M-a făcut să văd ce las în urmă şi ce vine spre mine ca într-un joc agresiv al timpului.

Nemişcată, odată cu mine fugind, m-a privit în ochi de mii de ori, incapabilă să-mi ofere vreun răspuns.

Cu ea am de patru ani o relaţie specială. Este oglinda retrovizoare a maşinii mele. Oglinda stângă.

LA POALELE SUFLETULUI

În sufletul meu există o cameră izolată. Undeva la etajele superioare. E o cameră mică, pătrată, înconjurată de pereți groși de sticlă. De acolo vă văd pe toți. Numai eu am accesat în camera mea. E mobilată simplu, sărăcăcios, aș putea spune. Un pat, o masă și un scaun. Când mă închid în cameră pentru mai mult timp, îngerii îmi aduc sendvișuri calde. Din camera asta vă privesc, adunaţi la poalele sufletului meu. Nu vă aud, pentru că pereţii groşi de sticlă nu lasă zgomotele să pătrundă până la mine. Vă văd cum urlaţi, scuipaţi, rânjiți, vă veseliţi sau vorbiți, stați întinși pe spate și nu ziceţi nimic.

Sunteți mulţi acolo jos. E o adunare care colcăie animată de un freamăt ciudat ale cărei origini nu le cunosc. Nimeni nu se încumetă să urce. Am câinii mei, răspândiți printre voi, gata să vă muște. Sunt niște dulăi negri, aparent inofensivi. Câteodată îi asmut. De multe ori flegmele ajung să-mi murdărească geamurile. Atunci trimit o femeie să le curățe ca să vă pot vedea din nou. Mănânc în liniște sendvișurile aduse de îngeri.

Mă uit la voi. Nu vă aud, pentru că sunt geamurile, v-am spus. Gurile se mișcă grotesc și nu încerc să intuiesc ce articuleaxa. Îmi face bine liniștea din camera mea. Mă întind pe pat și tac. Durerea din capul pieptului mă mai lasă atunci.

Nu am voie să stau foarte mult aici. Îngerul care îmi aduce sendvișuri vine după câteva zile și îmi face semn să plec. Atunci știu că trebuie să ies. Trag aer în piept și mă îndrepr spre ușă... Mă mai întorc o dată către înger. Încearcă să-și ascundă compasiunea, încruntându-se. Părăsesc camera și mă îndrept ușor spre poalele sufletului... Va mai trece timp până când mă voi putea întoarce din nou în camera cu pereți groși de sticlă.

AMYNETH, ZEUL TEHNOLOGIEI

Zeul Tehnologiei privea porumbeii electrici care zburau pe deasupra verandei. Din grădina din spatele casei se auzea voalat zumzetul gândurilor Lumii care torceau uşor, învârtindu-se în motoarele generatorului alb, din cobalt și crom. Toată interconectarea umanităţii se făcea prin generatorul din spatele casei. Fibre din conductor de uraniu infinitezimal transportau fricile, planurile, pasiunile şi sentimentele oamenilor exprimate în gânduri. Generatorul fusese ideea lui, pentru a-l scuti pe Dumnezeu de control.

Ceilalţi zei dezaprobaseră tacit decizia Stăpânului Orelor şi Vieţii de a abandona omenirea în interiorul unei mașinării albe. Ce s-ar fi întâmplat în cazul în care mașinăria ar fi cedat? Zeul Tehnologie le explicase că invenţia lui genera perpetuum mobile, iar singura materie cu care se hrănea era formată chiar din gândurile care străbăteau fibrele de uraniu. Dacă uraniul era schimbat la timp, nimic nu se putea întâmpla. Zeii clasici rămâneau însă circumspecţi

Cu toate astea, Amyneth, căci așa îi lăsase Dumnezeu numele, se bucura de multă popularitate printre îngeri. Or, se ştie că forţa unui Zeu sta în numărul de îngeri care îl venerează. Ei sunt legătura cu Oamenii. Ei sunt explicaţia și misterul. Iar îngerii erau fascinaţi de generatorul din spatele casei lui Amyneth.

Nimic, în afara mașinăriei albe, nu amintea de formele moderne ale tehnologiei. Amyneth alesese să-și facă o căsuță cu pereți din piatră de râu și ferestre din lemn de nuc. Veranda din faţa casei avea podele din lemn de trandafir și două balansoare din sticlă caldă, modificabilă, de culoarea oceanului. Casa nu avea camere și era mobilată simplu, cu un pat din lemn de cedru pentru o persoană, o masă sferică din piatră de la piramide eu proprietăţi magnetice, o bucătărie cu lavoar din piatră și cuptor de ceramică și multe rafturi în pereţi pe care zăceau în dezordine mantiile zeului.

Îngerii îl iubeau pe Amyneth pentru serile din grădină în care transforma gândurile în holograme. Mai ales îngerii Curieri. Ei se bucurau cel mai mult când Amyneth alegea la întâmplare cateva destine şi îi invita la spectacolul vieţii în timp real. Îngerii aplaudau,

râdeau sau boceau, după fiecare caz în parte. Unii dintre ei se apucau să-i caute pe oamenii ale căror destine tocmai le priviseră şi care îşi făceau apariţia la porţile Împărăţiei. Amyneth era, aşadar, foarte popular printre îngeri.

Într-una din serile cu proiecţii holografice, Darius, cel mai tânâr dintre îngerii Curieri, rămase pe verandă împreună cu Amyneth să privească porumbeii electrici pe care zeul îi punea să deseneze ecuaţii fără soluţie pe cerul nopţii. Amyneth se odihnea – renunţase să mai rezolve ecuaţiile imaginate de propria-i minte. Darius avea multe întrebări în seara aceea. Îl trimiseseră într-un război în deşert şi îl însărcinaseră cu echilibrarea speranţei între taberele combatante. Doar că era inutil pentru că oamenii credeau din ce în ce mai mult în Tehnologie ca izvor al tuturor lucrurilor.

Darius se simţea nefolositor şi trist. În seara aceea îl întrebă pe Amyneth:

– Amyneth, de ce te-a creat Dumnezeu?

– Ca să-i controleze mai uşor pe Oameni, Darius.

– Știi bine că nu-i adevărat, răspunse Darius. Dumnezeu nu are nevoie de tine pentr asta.

– Așa e, râse Amyneth. Îmi place de tine, Darius. Dumnezeu are un plan cu oamenii. Dar mai întâi trebuie să-i conecteze pe toți. De asta m-a inventat Dumnezeu. Ca să-i conectez pe toți.

– Pentru asta le-a dat internetul?

– Internetul e doar primul pas, Darius. Îi vor aduce pe oameni în situația de a fi conectați perfect unii cu alții. Fiecare om va știi ce gândește restul planetei.

– Dar asta e groaznic, Amyneth.

– Asta mi-a cerut Dumnezeu să fac.

– Asta descoperă oamenii acum?

– Da, asta. Le-am dat la început telepatia, ca să nu-i sperii, să îi ajut cumva să nu resimtă atât de tare durerea finală.

– Și care e planul lui Dumnezeu, Amyneth? Eu nu văd decât distruge aici. Oamenii au să-şi piardă linişte!

– Pai ăsta e planul final. Darius...

– De ce, de ce, de ce?

Darius izbucni în plâns. Lacrimile hrăneau cu clinchete cristaline podeaua din lemn de trandafir. Amyneth zâmbi.

– Darius, toate astea sunt spre binele Omului. Pierzându-şi liniştea definitiv, într-o zi Omul va trebui s-o inventeze. Aşa cum a inventat şi Internetul. Omul va trebui să inventeze conexiunea la linişte şi izolarea. Dumnezeu le-a dat Liniştea oamenilor încă din prima Zi. Oamenii însă au pierdut-o. Aşa că Dumnezeu a înţeles că niciodată Omul nu va lua de bun primul Dar. Şi atunci m-a inventat pe mine, ca să-l ajut pe Om să creadă că Liniştea este o mare descoperire. Asta însă numai după ce şi-o va fi pierdut, Darius. Atunci, reinventând-o, o va preţui cu adevărat. Nu mai plânge, Darius! Te rog! Dumnezeu nu-l va lăsa pe Om.

Darius îl privi cu speranţă pe Amyneth. Zeul îi făcu un semn şi se ridică.

– Darius, hai în spatele casei să priveşti câteva destine frumoase. Nu vreau să pleci la culcare încruntat.

Amyneth şi Darius se îndreptară agale către generatorul de gânduri din spatele casei cu verandă. Pe cerul nopţii porumbeii electrici desenau ecuaţii fără soluţie.

– Îţi dau sufletul, Mefisto. Dă-mi tinereţea înapoi.

– Nu mai e un schimb profitabil, bătrâne doctor Faust.

– De ce, Mefisto?

– Sufletul tău e corupt.

– Ce-i rău în asta, Mefisto? Nu de suflete corupte ai nevoie?

– Nu, doctore. Eu am nevoie să corup suflete. Al tău nu mai e interesant. E putred.

– Nicio sclipire, Mefisto? Nicio urmă de puritate?

– Mă tem că nu, doctore.

– Mă lași să mor, Mefisto...

– Nu-mi stă-n putere să salvez suflete, doctore. Întoarce-te către Dumnezeu...

– Mi-e rușine, Mefisto.

– Ştiu... și mie.

– E inutil, Mefisto.

– Se pare că da – am trăit s-o văd și pe asta. *(râde)*

– De ce râzi, Mefisto?

– Omul, doctore, omul mă trimite la culcare. Nu e asta de râs, doctore?

– Mefistooo...

– Către Dumnezeu, doctoreee, către Dumnezeu... Priveşte într-acolo...

– E prea multă lumină, Mefisto... Îmi ard ochii...

– Nu te speria, doctore... E focul Raiului.

SFÂRŞITUL GÂNDURILOR LUMII.
POEM CANICULAR

Căldura o să ne topească creierii care se vor scurge pe pământ, formând o magmă uriaşă de idei. Iubirile lumii se vor amesteca necunoscute. O nouă Eră chimică va guverna Pământul. Oameni-și vor târî existenţele guvernate doar de pofte prin balta mustindă de sinapse şi circumvoluţiuni.

Apoi, dintr-odată, va reveni îngheţul. Mlaştina mondială de creiere se va întări. Bucăţi de gânduri şi dorinţe vor fi încastrate veşnic în cuburi concrete cu care se vor juca eschimoşii sfârşitului lumii.

Voi fi o tristă amintire în mâna unui copil cu ochii oblici şi guler îmblănit. Viscolul nu va mai purta pe aripile sale şoaptele niciunei iubiri...

SUBCONȘTIENT

Azi-noapte un porumbel negru a fâlfâit prin camera mea...
Aripile au împrăștiat mirosuri grele, decadente...
Am adormit și m-am cufundat în puțul pământului...
Acolo unde se rostogolesc sufletele grele de păcat.
M-am trezit dintr-odată cu o nevoie arzândă de portocale.

MOARTEA PUTICELUI

Atinge-mă cât s-o putem numi atingere

Lasă loc de-un purice între buzele noastre

Într-un gheţar de salivă am să-ți îmbrac sfârcul La vară totul se topește și-o ia la goană spre buric...

Piciorul tău are un deget mare cam pitic pe care gura mea din când în când l-adăpostește.

– Mi-e frig pentru că-s mic, șoptește. Iar limba mea îl învelește și-i spune:

– Până la vară mai e doar un pic...

Apoi mă plimb cu vântul sufletului meu prin stepa pielii tale și stârnesc cutremur...

Începe-o nouă eră a trupurilor noastre: genunchii tăi scobesc în pieptul meu, iar mâinile exersează curcubeu... Cât despre ochi... s-a scris atât de mult și cu efervescență, încât ai noștri, albaștri, se remarcă prin absență.

Dar lucrul cel mai grav s-a consumat... strivit de-ale noastre buze, puricele a crăpat.

P.S. Puricele sacrificat pe altarul iubirii va fi comemorat printr-un herpes oe buza ta de sus.

Mai demult...

VINE IARNA

Vine iarna.
Venele-mi plesnesc de suficienţă.
Nimic nu mă opreşte și-mi benu din RĂUTATE
Rezerve am, nelimitate.
Din tine muşc doar cât să pot trăi decent:
Siirut mârşav cu fad miros de mentă şi-o urmă fină de salivă.
Şi apoi mă întreb ce pot să fac cu tine,
Să te mănânc sau să te scuip din mine?
Am fost la doctor, să aflu cine sunt.
Am un borcan cu sentimente în care urinez pentru analiză
Sunt un amestec trist de-obsesie, dor şi pipi.
Mi-aş fi dorit să nu fi scris vreodată *pipi* –
Vrei tu să ştergi cuvântul pentru mine?
Eu nu mai am putere... eu nu mai am ruşine...

CITADINĂ

E târziu și creierii îmi joacă feste...
Iar berea e un antigel mult prea subţire
Pentru un suflet doborât de ger.
Ţigara arde cam meschin
Spre a-mi trezi măcar indiferenţa,
Iară halatul mă priveşte cu umerii lăsaţi de chin,
Televizoru-ncearcă în zadar să îmi inducă somnolenţă
Însă îmi bagă bine-n cap că sunt un om cu handicap,
Un om cu traficul în vene şi cu oraşul în ficat,
Un om care dizolvă sec efervescenţa
Și-obţine astfel un lichid puţin dulceag și cam perfid.
Lichidul ăsta n-are nume, pentru că dac-ar fi avut
Noi toţi ne-am fi ferit... şi-am fi ştiut.

P.S. Ce text tâmpit şi trist vei spune
Îmi dai tu altceva? Hai c-o să râd! Pe bune!

SFÂRŞITUL STELELOR

În jurul Pământului, Dumnezeu a înfășurat un pergament de stele. Stă în spatele lui și învârte flașneta mileniilor. Iar stelele se desfășoară în fața noastră. Se nasc, mor și călătoresc.

Oamenilor li s-a dat moartea pentru că nu au putut înțelege infinitul. Omul nu concepe lucrurile fără sfârșit. De aceea, moartea ne liștește într-un fel. Împăcarea cu ideea morții este mai degrabă liniștea ce derivă din finit. Dacă am fi înțeles infinitul, am fi trăit veșnic.

Dumnezeu stă ascuns în spatele stelelor și proiectează imagini pentru fiecare dintre noi. Un înger s-a dus ieri la Dumnezeu și l-a întrebat.

– Doamne, pot să văd și eu filmul lui Tudor Chirilă?

Filmele noastre, milioanele de filme proiectate de Dumnezeu și vizionate în avanpremieră de îngeri.

În spatele stelelor se află Dumnezeu. Stelele și universul au un sfârșit. Sfârșitul este Dumnezeu. Și Dumnezeu este nesfârșit.

ŞTEFAN IORDACHE A PLECAT DINTRE NOI

Brusc, este o duminică tristă. Prima întrebare care-mi vine în minte este: Domnule Ştefan Iordache, şi noi? Noi ce facem acum? Cui lăsaţi teastrul? Nouă? Ce să facem noi cu el, fără dumneavoastră?

Ștefan Iordache nu mai e printre noi. Vestea pică dur, implacabil, dă buzna în sufletele noastre precum lumina într-o cameră ale cărei ferestre n-au mai fost deschise de mult.

Când pleacă un asemenea Actor, gândul că a trecut într-o lume mai bună nu te alină. Te doare că lumea în care ai rămas tu este mai săracă.

L-am văzut în 1990 în *Fuga lux Bulgakov* la Teatrul de Comedie. Juca alături de mama și de mulţi alţi actori frumoşi ai teatrului în spectacolul Cătălinei Buzoianu. Un spectacol fabulos despre sufletul rusesc, ruşi dezrădăcinaţi în exil. Iordache era magnific Mi-a rămas în minte urletul despărţirii de femeia lui: Liusia. Era toată fatalitatea sufletului rus într-un strigăt inconfundabil și răvăşitor.

Acum aflu că Ştefan Iordache nu mai este printre noi.

Nici măcar nu este nedrept, trist sau amar. Este înspăimântător. Pentru că mă uit în jur și văd că ei sunt din ce în ce mai puțini. Și mai văd că ceilalți sunt din ce în ce mai mulți.

Domnule Ștefan Iordache, ați mai fi putut sta puțin cu noi. Până când ne regăseam drumul... fără dumneavoastră o să mai rătăcim puțin...

Drum bun, Domnule Ștefan Iordache!

E posibil ca pentru oameni ca dumneavoastră *lumea noastră modernă* să fi devenit exil.

Drum bun...

BED TIME STORY

A fost odată un băiețel care își dorea mult să mergă cu tramvaiul. Părinții însă nu-l lăsau: *Ești prea mic ca să pleci din preajma blocului.* Însă băiețelul își dorea mult asta. În fiecare zi îi însoțea pe copiii de pe scara lui până în dreptul stației. Se uita cu jind cum traversau strada în fugă, printre mașini, și se urcau în tramvaiul care îi ducea două stații mai încolo, la un cinematograf unde vedeau filme pe furiș. Bileţelului i se rupea sufletul că nu se putea urca în tramvai. Le promiseae părinţilor și voia să se ţină de cuvânt. Toată ziulica stătea pe marginea trotuaruluu și își aştepta amicii să se întoarcă și să-i poveatească filmele pe care le văzuseră. Copiii se întorceau veseli şi îi povesteau, iar el asculta cu ochii pierduţi în zare, după care se ducea acasă și visa la cinematograful aflat la doar două stații depărtare.

Într-o bună zi, prietenii lui numai veniră în dreptul stației. Atunci băieţelul îşi luă inima-n dinţi şi traveră strada. Fu cât pe ce să fie lovit de o maşină mare. Ajunse în staţie cu inima cât un purice, când, deodată, în dreptul lui apăru Tramvaiul. Uşila se deschiseră larg şi oamenii începură să urce şi să coboare. Dar băieţelul nu se putu mişca. Privea fascinat trepte, bara, picioarele care urcau și coborau. Dar de urcat nu urcă. Trecură câteva ora și câteva tramvaie, iar băieţelul nu-și dădu seama că se înserase, când un tramvai gol opri în îndreptul lui. Atunci urcă. Uşa se închine cu zgomot în spatele lui. Începu să respire mai repede. Palmele i ie umeziseră şi alunecau pe bara de sprijin. Închise ochii când tramvaiul se puse în mişcare și îi deschise la următoarea staţie. Apoi îi închise din nou şi tramvaiul iar se opri, şi el coborî speriat.

Era întuneric de-a binelea şi cinematograful lumina puternic de peste drum, dar băieţelului îi fu frică să traverseze. Şi iar aştepta până când strada se goli. Atunci traversă, căci nicio maşina nu mai trecea pe acolo. Intră în cinematograf. Îi venea să plângă – ar fi trebuit să fie de mult acasă, dar luminile ecranului îl atrăgeau peste poate. Însă filmul din seara aceea nu era pentru băieţei. Se sperie şi se uita îngrozit la ecranul cu băieţi şi fete de mii de ori mai mari decât el. Începu să plângă înfundat de frică să nu-l audă lumea prin sală. Voia să plece, dar ceva îl ţintui locului până la capăt. Doar când

se aprinse lumina fugi tremurând din toate încheieturile. Nimeri ultimul tramvai care îl duse acasă. Numără staţiile. Unu, doi.

Acasă, tatăl său îl bătu îndelung, ca să nu mai plece vreodată de lângă bloc. Dar băieţelul nu plânse de data asta – în cap îi rămaseră și băieţii de pe ecranul mare şi luminos.

35 de ani mai târziu

Ea (26 de ani): Nu vrei să ştii unde am fost?
El (41 de ani): Nu, nu vreau.
Ea: E două noaptea – nu vrei să știi unde am fost?
El: Ai fost unde ai avut nevoie.
Ea: Nu te sperie nevoile mele?
El: Nu. Nu mă sperie. Sunt nevoile tale și le iubesc.
Ea: Vrei să încercăm în seara asta?
El: Nu, nu cred că am să pot...
Ea: Vrei să punem un film? Poate te ajută...
El: Bine... Pune.
Ea se îndreaptă către un sertar și scoate un dvd. Îl pune.

35 de ani mai devreme

Băiețelul încearcă să adoarmă, dar băieții și fetele de pe ecranul luminos i se perindau mereu prin fața ochilor închiși. Spatele începu să-l usture din ce în ce mai tare.

35 de ani mai târziu

Ea: De ce nu te uiţi?
El: Mă uit, dar nu simt nimic.
Ea: Mie îmi vine...
El: Aș vrea... să știi că vreau...
Ea: Și unde crezi că am fost la două noaptea...?
El: Nu știu... la o prietenă.
Ea: Știi c-am să plec.
El: Unde?
Ea: La o prietenă... şi tu nu poţi veni acolo.
El: Am să te aştept...

Ea: E posibil să nu mă întorc... O să vii după mine?

35 de aii mai devreme

Băieţelul stătea pe marginea trotuarului şi îşi privea amicii cum se urcau în tramvai. *Hai, mă, vii? Hai, c-am auzit c-ai fost și singur*. Însă băieţelul nu mai traversă, de data asta.

35 de ani mai târziu

El: Nu, nu am să vin...

35 de ani mai devreme

Băieţelul le făcu semn eu mâna și se întoarse agale către scara blocului. În parcul din spate nu era nimeni. Se mai auzea doar scârțâitul unui leagăn părăsit cu puțin timp în urmă.

VIS NEBUN

Am găsit prin laptop unul dintre visele mele trecute. Mi se pare filmic.

Un personaj în genul lui Darth Vader conducea armatele întunericului...

m-au racolat...

eram într-un hotel, Hilton, cred, și liftul n-a mai oprit și m-a dus de tot...

...trăgea în mine cu ţepuşe scurte care mi se înfigeau în gât și m-a trimis pe Pământ să racolez oameni pentru armatele lui, şi mi-a spus așa: când animalele pe Pământ îşi vor dubla capetele, atunci înseamnă că trebuie să mă suni să cobor să racolez oamenii...

Pe Pământ era război. M-am ascuns sub trupul unei fete violate care se zbătea în agonie... nu ne-am vorbit...

Soldaţii ne-au împuns trupurile cu baionetele, dar nu ne-au omorât (uniforme bonapartiste).

Apoi am întâlnit o mulţime de francezi moderni care mergeau la război contra turcilor la marginea Parisului.

Am oprit la un fast-food și am văzut o pisică cu cap de leu care traversa strada.

Începuseră să mă apeleze numere negre, ştiam că mă suna el, de-acolo de sus.

Prietenii mi-au zis să nu-i răspund, că acum înseamnă că a rămas fără oşti dacă mă sună...

Mi-a fost frică să nu-l sun înapoi... pentru că ar fi putut să vină pe Pământ să mă găsească oricum...

FĂRĂ TITLU. FĂRĂ MINE

După ce am intrat la facultate, a venit o ploaie caldă şi am dansat pe Matei Voievod şi am simţit pietrele fierbinţi sub picioare.

Am văzut cincisprezece mii de oameni în Piaţa Operei... era lume pânp la Catedrală.

Apoi am plâns când am făcut dragoste... (și pentru că există idioţi destul de profunzi, asta riscă să devină headline de tabloid de la jurnaliştii copy-paste).

Am văzut soarele şi luna, nehotărâţi, deasupra unui munte în Spania...

Şi am cântat.. pentru mii de oameni am cântat şi mulţi au făcut dragoste pe muzica noastră... şi încă mai fac.

Apoi am suferit şi am văzut ce înseamnă singur şi am aflat că nu e virus, nici boală... e deficienţă.

Şi am pierdut oameni şi am răspuns la întrebări pe care nu mi le-am dorit puse vreodată...

Şi m-am urcat pe scenă şi mi-a plăcut şi le-a plăcut şi lor şi am zburat şi am sperat şi încă mai sper... şi mi-am construit trepte pentru vise și mi-am bătut joc de tot ce n-a fost vis și am plătit pentru şi poate voi mai plăti.

Apoi am năpârlit în mare... și mi-am spălat sufletul în ea și l-am învelit în nisip ud.

Am rănit şi am fost rănit.

Apoi am vrut să învăţ şi am învăţat că asta nu se termină niciodată, dacă vrei să fii om.

Şi am rătăcit printre corturi cu inima cât un purice şi fără direcție...

Şi am privit străzile ude sâmbăta seara fără să pot suna un singur om... le-am privit până când s-a făcut dimineaţă şi somnul s-a îndurat de mine.

Apoi mi-a fost dor... şi am alergat să mi-l ostoiesc, dar când ajungeam lângă el îmi dădeam seama că nu dorul meu e acolo, ci umbra lui.

Mi-am cumpărat oglinzi şi le-am montat în sufletele oamenilor pe care i-am avut alături – şi rareori mi-a plăcut ce am văzut.

Apoi te-am întâlnit pe Tine şi de fiecare dată când am zis că eşti Tu ai devenit Ea.

A suflat vântul peste obrajii mei şi s-a făcut vară şi m-am salvat încă o dată, cu fiecare vară... mi-am încălzit oasele ruginite de incertitudini... şi iar am dansat dansul cu fum... şi-am să-l dansez în fiecare vară...

Despre viitor n-am să vorbesc acum. Despre nimic n-am să mai spun. Fierbe cafeaua în ibric, măna-mi alunecă-n săpun şi adevărul doarme tun, minciuna se preface-n scrum şi-o să reinvie a doua zi, când adevărul s-o trezi.

JOC NEVINOVAT

Îmi vine foarte rar...
Şi totuşi când îmi vine
Pe lume-i numai VINĂ
Şi-atunci nu pot să SCRIU.

Dar nu e VINA mea
C-atuncea când îmi vine
E atât de rar încât
M-apuc totuşi să SCRIU.

Şi asta ca să-ncerc
Să-mpac a lumii VINĂ
Cu rarele momente
În care pot să SCRIU...

1996 – primele încercări

SUFLETE CASANTE

Ei sunt cei care încă vor să înveţe. Ei sunt gata să absoarbă și să filtreze orice formă de cunoaştere. Pentru câţiva ani de acum încol, sufletul lor este un burete nestors. Sunt încă naivi și dornici să-și urmărească visele. Să-și urmărească visele. Să-și urmărească visele. Există printre ei unii care nu visează, dar nu despre aceștia e vorba aici. Aici vorbim deapre cei care sunt gata să-și urmărească visele ca pe un zmeu, alergând până la epuizare.

Ei sunt cei care încă tremură când se sărută. Ei sunt cei care învață despre dragoste şi iubire abia stăpânindu-şi atomii și moleculele-n delirul simţirii. Ei sunt obraznicii și aroganţii. Pentru că timpul este de partea lor, iar înţelepciunea este învinsă prin forţa curajul. Ei sunt cei care acţionează cu orice preţ și în orice direcţie. În haită sau de unii singuri, vulturi tineri izolaţi de restul lumii îndestulate. Noi, ceilalţi ne uităm cu jind la obrajii lor învioraţi de sânge. Sunt repeziți, nebuni și gălăgioşi și ne aduc aminte că viaţa se rostogoleşte în cascade.

Ei sunt speranța și destin, sunt început și tupeu, sunt spaţiile goale, care trebuie umplute cu miez de lucru frumos. Sunt gata să-și ia, dacă nu li se dă. Sunt gata să primească orice fără să discearnă, doar ca să-și potolească setea de nou. Noi trebuie să avem grijă cu ei și să păzim izvoarele de unde se adapă. Sunt frumoși și fragili. Sunt suflete casante. Se modelează greu materialul din care este făcută vârsta lor. Dar rezultatul poate fi ani întregi de lumină albă.

Vorbește-le pe limba lor și te vor iubi. Doar că limba lor se învaţă repede și se uită cu și mai mare viteză. Toți am vorbit-o cândva. Puțini o mai cunoaștem. Sunt nehotărâţi și pripiţi, sunt radicali și răzbunători. Sunt uşor de manipulat. Sunt îngeri sau demoni în formare, și asta iar depinde de noi.

Cine suntem noi? Noi suntem oamenii. Cine sunt ei? Ei sunt rugăciune în zori pe treptele casei unei fete frumoase, sunt trandafiri umezi de-abia culeși, sunt urlet răgușit într-o noapte de beție cu luminile stinse, sunt urma chitarei pe nisip, sunt speranța fără de capăt, exces și dorință, sunt frică fără de frică și rană deschisă, stropită cu inconștiență, ei sunt dușmanii. Morții, copiii Vieții, sunt sângele proaspăt al nopții de mai, sunt roșu aprins și

albastru electric, piele fierbinte hrănită cu lacrimi sau suflu, sunt oglinda pieritoare a trecutului nostru, sunt tot ce împinge lumea asta înainte.

Ei sunt liceenii, adolescenţii, puberii, frumoşii nebuni ai bulevardelor Timpului.

PIZZA ŞI STELE

Aatâzi am învăţat că există o strânsă legătură între pizzele de la Pizza Hut şi stelele de pe cer. N-aş putea să vă apun care, dar sigur este una. Mi-a spus-o o fetiţă cu logică impecabilă şi curată, dar până la ora acestor rânduri am uitat-o. Apoi, aceeaşi fetiţă, cu zâmbet larg, mi-a spui că abia aşteaptă ziua în care o să vină Dumnezeu. Am întrebat-o dacă a aflat la biserică despre venirea Lui. Mi-a spus că nu. *Dar de unde?*, am întrebat. *E în inima mea*, mi-a spus. *M-am născut cu asta*. A urmat un moment lung de tăcere şi m-a întrebat mirată: *De ce taci?*

Copiii sunt mai aproape de Dumnezeu, pentru că el nu se îndoiesc. Îndoiala vine cu vârata. Asta înseamnă că în stare de embrion, în pântecele mamei a dumnezeire. Dumnezeire care alege să devină OM. Oare unde ne pierdem harul? Unde se rupe firul care, odată întrerupt, naşte îndoială? Sunt multe răspunsuri, ştiu. Prea multe corecte, niciunul adevărat...

IERI LÂNGĂ ORAȘ

Aseară am fost la marginea orașului. Pe lângă groapa de gunoi a Oamenilor. Rătăceam pe acolo fără un țel anume, suind și coborând movilele de pământ. La un moment dat, au început să-mi frigă tălpile. Mă aflam deasupra unui loc unde îngropasem o prietenie.

Îmi lipesc pieptul de metalul rece al aparatului de radiografie. Nu respirați acum! Clac! Respirați! Vă puteţi îmbracă! Luați loc pe hol două minute, până iese poza! Mă aşez pe o bancă în holul slab luminat de neonul care acompaniază suferinţa. Pe uşa care dă în acest hol îşi face apariţia o bătrânică în scaun cu rotile care se schimonosește de durere, încercând să-şi introducă mâinile în mânecile puloverului pe care îl ţine deasupra ei o femeie mai tânără, ce pare a fi o rudă.

– Nuu maaai pooot, nuu maaai vreaaauuu, măă doaareee...

Picioarele îi sunt învelite în feşe. Durerea de pe faţa ei călătoreşte până la mine şi mă înfioară.

– Nuu maaai pooot, nuuu, măă doaaareee...

Viața nu luptă în cazul său, ci se schimonoseşte într-un monolog grotesc cu aură de tragedie antică.

Iar Moartea, Moartea de data asta pare un domn elegant îmbrăcat în frac cu coadă scurtă, negru, cu pantaloni *creion* și ghete din piele întoarsă, gri-şobolan. În mâna dreaptă ţine un baston alb cu măciulie de sidef asortat impecabil cu mănuşile de piele bleu-ciel. Moartea face ture largi, călcând apăsat și oarecum jucăuș pe aleea pietruită din jurul Vieții care își urlă disperată monologul nedespărțirii de sine.

Nu e răutate în privința liniștită a Morții și nici nerăbdare nu e și asta transformă lamentoul Vieții într-un act ridicol. Pe holul din fața cabinetului de radiografie bătrânica reușește să îmbrace puloverul. Viața pare că se liniștește puţin și își șterge broboanele de sudoare, uitându-se panicată în jur. Moartea își verifică ceasul de buzunar și le urmează agale pe cele două.

– Aveți febră, îmi sune un doctor care îmi strânge mâna într-un salut voios.

– Da, știu, răspund zâmbind. E pentru prima oară când percep febra ca pe o formă de sănătate...

ACORDAJ...

Mă uit la o pagină albă. Mă uit la o pagina albă. Mă uit la o pagină albă. Câtă raţiune în delir. Aşternuturile s-au mototolit sub noi în arşiţa verii. Poţi să tai căldura cu cuţitul. Trage un fum, iubito, și întinde-te după o gura de tequila. Coboară din maşină. Ai mai văzut atâtea stele pe partea asta a lumii? Îmi taie răsuflarea întinderea aia nesfârşită de zăpadă de la pol.

Bătrâna îşi târşâi papucii către ultimul ceai... Îşi dădu duhul acolo în bucătărie, cu gândul la cişmeaua de pe faleza din 1935... Vapoarele aveau zbaturi... umbrele bej... îşi sprijini capul pe coate şi muri zâmbind...

Lasă durerea să lucreze în tine, Dumnezeu îşi şlefuieşte operele. Stă rezemată acolo la bar, atât de frumoasă şi nepotrivită cu muzica. De ce nu te duci la ea? Timpul trece repede. Du-te, du-te... tot pe ea ai s-o răneşti într-o zi.

Aşa... şi pantofii de lac. În seara asta hainele au să te apere de oameni. Arăţi impecabil. Cine ar putea să vadă sângele din spatele fracului... stai drept. Rânjeşte. Simţi acum? Eşti ermetic închis. Privirile lor n-au pe unde intra. Bună seara, domnule. Ah, nu e nicio problemă, îmi notez și vorbim săptămâna viitoare... Ce faaaci? Te săruut... Şi mie mi-a fost dor de tinee... nebunule... vrei ceva de la bar?

Ce căldură e în capelă – rezistam mai mult în picioare într-o vreme. Părinte, începem? Se face cald... și mâinile cu degete fine și unghiile cu lac negru... cu limba pe buricele degetelor şi cu dinţii pe lacul negru al unghiilor... încremenit.

Ceasul din bucătărie se opri. Bătrâna zâmbea din moarte şi sufletul îi părăsea trupul odată cu aburii din ceaşca de ceai. Uită-te la stele... dincolo de dealurile alea este Las Vegasul. Sute de ţânţari în bataia farurilor... ce caldă e capota... Fă dragoste cu mine aici, vrei? Miroase a motorină și blugi rupţi... Şi a conuri de brad...

Bătrânul numără valurile care-i mângâiau picioarele. Purta o pijama de plajă. Privea oceanul, sare în păr şi stropi de mare în barbă. Şi faţa brăzda de cute... pijamalele albe fluturau în vânt, semnul unei mări agitate.

Fă dragoste cu mine acum... Dincolo de dealuri e Las Vegasul. Ce cald e în capelă. Și mai e și drumul până la groapă. Suferința e uscată de arşiţă... stropeşte coliva cu vin...

Îţi taie răsuflarea întinderea asta nesfârşită de zăpadă... şi foşnetul saniei şi câinii şi vântul prin blană...

Într-zi am murit. Nu-mi mai aduc aminte cum. Nici măcar nu-mi mai aduc aminte drumul până în rai. De fapt, cred că numai eu îi spun rai. Oamenii de acolo nu îi spuneau nicicum. O voce s-a apropiat de mine chiar în momentul în care am ajuns și mi-a zis: *Bine ai venit. Ai murit.* Vocea nu se vedea, se auzea doar. Era o voce caldă şi calmă asemănătoare cu vocile oamenilor de succes care vorbeac într-un interviu deapre felul în care au reuşit în viaţă. *Sunt aici ca să-ţi fac cunoștinţă cu oameni. Doreşti să cunoşti pe cineva în mod special?*

M-am uitat la prietenul meu – căci am uitat să vă spun că murisem împreună cu un prieten. M-am uitat deci la prietenul meu şi am spus: *Da, aş vrea să-l întâlnesc pe Shakespeare*. Vocea mi-a răspuns foarte amabilă că nu se poate. Am întrebat de ce. Mi-a spus că Shakespeare murise în altă epocă şi că eu nu mă pot întâlni decât cu oameni din epoca în care am trăit. Îmi părea foarte rău. Vocea aştepta. I-am spus politicos că nu mai voiam să cunosc pe nimeni altcineva. Poate mai târziu. A plecat.

Zilele au început să curgă. Ne aflam într-un loc cu multă iarbă care creștea pe trepte de pământ, formând astfel un imens amfiteatru verde. Nu bătea vântul niciodată. Şi deseori era înnorat. Ne plimbam şi nu făceam nimic altceva. Nu mâncam, nu dormeam, nu strigam şi gândeam mult mai puţin decât atunci când eram în viaţă. Dar de plimbat, ne plimbam foarte mult. Nu ştiu dacă mergeam sau pluteam uşor deasupra pământului şi doar gândul ne oprea, în timp ce corpul nostru mai înainta puţin din inerţie, asemenea pietrelor de curling pe gheaţă. Erau foarte mulţi oameni în jurul nostru. Şi ei făceau acelaşi lucru.

Mă plictiseam. Am chemat vocea. Amabilă, vocea a venit foarte repede. I-am spus că mă plictisesc. M-a întrebat ce-aş vrea să fac. I-am răspuns că aş face orice, în afară de a mă plimba: să muncesc ceva, să tai lemne, să scriu, da, să scriu, şi apoi să pot mânca ceva şi să beau un pahar de vin roşu, să pot să vorbesc mult, mult de tot, să simt că trăiesc. Vocea a râs şi mi-a spus că nu mă aflu acolo ca să trăiesc şi că în curând mă voi obişnui cu asta. Apoi mi-a dat câteva trasee noi de plimbare.

Voi mai iubi vreodată?, am întrebat. Vocea a râs din nou, dar într-un fel care mi-a răscolit inima: pentru că râdea tata şi eu mă uitam la el de pe oliţă, apoi brusc a început să râdă frate-meu şi eu rupeam bilete la căsuţa loto făcută din scaune de bucătărie, *hahahaha* râse mama şi am luat la facultate, *Maria, de ce râzi când facem dragoste? Nu mi se pare comic – nu vrei să te implici?*, *Doamne, ce frumos plouă, vreau să nu se termine cu râsul!!!*, *Tati, ţine-mă pe genunchi!!! Da, da, da, te ţine tati şi te învârte cu avionul!!! Râzi, da, râzi, bumbacule mic ce eşti! Râzi!!! – Stop!*, îmi spuse vocea calmă.

A doua zi am scris în palmă cu un marker negru: EXISTĂ DUMNEZEU. *Hai, du-te pe pământ. N-am mai văzut suflet ca tine, parcă n-ai veni de-acolo*, îmi spuse vocea zâmbind. În acelaşi moment am ajuns pe un hol pustiu. Şi răcoros. Era vară, iar holul era al unui spital. Foarte curat şi foarte lung. De o parte şi de alta se aliniau, pierzându-se în depărtare, uşile saloanelor. Unele erau întredeschise şi permiteau luminii de afară să taie ciudat întunericul holului. Oricum, lumina nu se chinuia prea tare să intre în spital, ferindu-se parcă de o boală necunoscută. Era o lumină leneşă. Leneşă şi bej. Ca o simfonie de Mahler. Vântul adia uşor şi m-am gândit că nişte perdele ar fi dat bine în lumina acelei zile. M-am uitat la prietenul meu. Era lângă mine şi mă privea întrebător.

Hai să le spunem oamenilor din saloane că există Dumnezeu, i-am *Hai!*, mi-a spus el. Brusc, ne-au cuprins pe amândoi sentimentul și înfrigurarea lucrului măreţ pe care aveam să-l înfăptuim. Mă deranja puțin faptul că eram invizibili, dar m-am remediat pe dată, spunându-mi că morții nu pot avea orgolii. La urma urmei, de ce să fim văzuţi? Era mesagerii lui Dumnezeu.

Am ales un salon la întâmplare. Am intrat și dintr-odată lumina s-a albit și ne-a adus aminte că e vară. Soarele era puternic, iar verdele de-afară semăna cu coperta unei cărţi despre broscoi. Șase paturi se împărțiseră în două tabere de câte trei aliniate faţă în faţă. Un şir de ferestre semimurdare arbitra această confruntare nemişcată. O frânghie de care atârnau rufe albe traversa în diagonală salonul pătrat. Ţineţi minte această frânghie. În rest, noptiere, portocale, sucuri cu muşte insistente la gura lor, portocale, reviste din mai multe săptămâni sau luni, ceasuri şi un radio, sertare albe de metal, borcan de pipi, ploscă, mărunţiş, halate

albe atârnate după uşă, un tablou cu Bucegii de prin anii '70 – nu ştiu cum mi-am dat seama, pentru că Bucegii nu s-au schimbat foarte mult, dar ştiam sigur că fotografia era din anii '70 – ţigări, da, da, ţigări şi două deodorante, săpunuri, hârtie igienică aspră și, nu în ultimul rând, cinci bărbaţi şi un copil.

Prietenul meu s-a aşezat lângă unul dintre ei şi a început să-i citească la ureche din cartea pe care acesta o răsfoia. Bărbatul a adormit. Nimic special nu aveau cei cinci bărbaţi. Arătau ca niște oameni care lucraseră împreună într-o întreprindere de maşini şi utilaje de construcţii şi hotărâseră de comun acord să se îmbolnăvească. Acum tăceau. Copilul, în schimb, deşi palid, avea ochii vii. Albaştri şi vii. Şi ne dădea senzaţia că vrea să strige ceva dintr-un moment în altul. Avea o pijama albă cu dungi cărămizii, mai scurtă decât el. Era un copil frumos care aştepta să strige. Respira greu. *Cum facem? Hai să le dăm un semn*, i-am spus prietenului meu. *Singurul semn credibil ar fi să răsturnâm ceva*, mi-a zis el. *Dă și tu cu mâna peste frânghia de rufe*, îmi spuse, îndreptându-se spre uşa salonului. *N-au cum să nu observe că se mişcă așa, dintr-odată*. Copilul mă privea fix în ochi. Dintr-odată am lovit tare, cu mâna, frânghia de rufe. Prietenul meu a deschis uşa salonului.

Copilul strigă: *Uite, uite, uite, uite, se mişcă frânghia, uite-o cum se mişcă, uitaţi-vă, uită-te, nene, uitati-vă!!! Ce-ai, mă, copile, eşti nebun? Nu vezi că s-a deschis uşa la salon? E curent. Doamne iartă-mă, că m-ai și speriat.* Copilă strigă în continuare plângând: *Nu, nu-i adevărat – s-a mişcat singură, nu-i adevărat. E curent, m-auzi?*, strigă un alt bărbat. *Da' chiar, ia du-te şi închide uşa şi nu mai ţipa. Parcă ţi-era rău.* Copilul a închis uşa în urma noastră.

De ce-ai deschis uşa? l-am întrebat pe prietenul meu. *Păi nu trebuie să mergem? Sau vrei să mai stăm?*

Copilul plângea, dar obrajii lui erau mai roşii ca niciodată. A doua zi l-au externat. Bărbaţii tăceau. Vocea râdea.

L-am scris demult. Prin facultate.

FATA CU BOXERI ȘI TRICOU ALB...[3]

Femeia în boxeri şi tricou alb. Nemachiată şi somnoroasă, îţi oferi Zâmbetul în crucea dimineţii. Zâmbetul care te face să mergi înainte şi asigură logica lucrurilor. Se ridică din pat, îi urmăreşti mersul obraznic, leneş, legănat sau săltat, şi îţi pare atât de dumnezeieşte senzuală unduirea cutelor de bumbac care iau urma bucilor tale dragi.

Strâmbe şi cremoase, drepte sau sub forma unui x feciorelnic, pufoase blond sau albe mat precum alabastrul, picioarele iubitei tale îşi lipesc tălpile goale de gresia, parchetul sau covoarele apartamentului vostru, marcând dus şi întors drumul către apa de pus la fiert în bucătărie. O iubeşti aşa, în tricou alb şi boxeri, mai mult decât aseară, când rujul uşor deformat de pe buzele-i tresărinde şi pantofii cu toc înalt ţi-au aprins focul... pentru a câta oară?

E dimineaţa voastră în inima oraşului nebun, nu este timp şi ea te alinta şi se vrea alintată, şi vă topiţi în dulcegării cârlionțate. gângureli neînsemnate sau ghemuieli jucăuşe prin cele mai neaşteptate colţuri de casă. Tricoul alb ascunde sânii tăi preferaţi, pe care-i îmbrățișezi din spate, mereu pe nepusă masă, mereu surprinzător, cu mâinile-ţi care se fac cuib în jurul lor, în timp ce grumazul tău de bărbat grăbit îşi oferă un răgaz pe umerii mofturoşi ai femeii tale... E atâta dăruire tâmpă în joaca asta matinală şi atâta fericire simplă ca o cană de ciocolată caldă, încât îţi vine să urli în gura mare: *Doamne, fericiţi cei săraci cu duhul, că a lor e Iubireeeeaaaa...* Dar nici să strigi nu-ţi mai vine, că nu e timp decât de Ea şi tot ce-ţi trece prin cap e să găseşti o soluţie concretă prin care să ţi-o bagi în toţi porii... s-o transformi în unguent de iubire şi să-ţi ungi trupul, să-ţi umpli oasele de ea până diseară, când o să faci în aşa fel încât s-ajungi mai târziu acasă doar ca să te întâmpine Zâmbind... din nou... în boxeri şi-n tricoul alb în care ai să-ţi înfunzi nările când Ea se va duce sub duş.

[3] Textul a inspirat versurile piesei *Fata în boxeri şi în tricoul alb* de pe albumul *Vama*, 2012.

O să te plimbi în lung şi-n lat prin casă, neputincios în lupta cu un rânjet care-ţi trădează gândul pe care-l ştim cu toţii. Da, o iubeşti, o iubeşti cu toată puterea fiinţei tale pe fata de sub duş, o iubeşti în boxeri și în tricou alb și îi slăvești defectele, aruncând pe ele lumina iubirii tale... Căci este atât de multă, încât ajungi să te întrebi de unde ţi s-a dat atâta, dacă nu de sus, de foarte sus...

Şi toate astea dispar în ceaţa uitării, căci scârţâie uşa de la baie şi fata în boxeri şi tricou alb ţi se arată în toată splendoarea ei şi râdeţi amândoi, pentru că ştiţi că nu mai era nevoie să se îmbrace... E însă o formalitate dulce şi ea adoră să-i tragi boxerii, stângaci, încă stângaci pentru un bărbat ca tine, dar nu destul pentru un bărbat îndrăcit lulea... apoi tricoul alb poposeşte şi el pe podea lângă pat, martor tăcut al unei poveşti de iubire pe care o va gusta din nou mâine dimineaţă...

BĂIEŢELUL-IUBIRE

A fost odată un băieţel învelit într-un strat gros de iubire. Da, aţi auzit bine, învelit în iubire. În afara capului blond, buclat, cu ochi albaştri, o gogoaşă străvezie cu irizaţii de un albastru electric forma un strat gros translucid jur-împrejurul lui. Puteai să-i intuieşti trupul prin plasa de iubire care îl înfăşură strâns. Dacă te apropiai de el la mai puţin de zece metri, o senzaţie nemaiîntâlnită îţi cuprindea sufletul. De parcă temperatura sângelui începea să crească şi obrajii se înroşeau intens şi o bucurie amestecată cu dorinţă creştea în fiecare por al pielii.

Era mai mult decât o senzaţie. Începeai să simţi cum organele ţi se întrepătrund, sfidând orice minimă regulă de funcţionare a corpului omenesc. Deveneai moale şi sulfuros pe dinăuntru, de parcă întreg corpul tău găzduise o cantitate imensă de apă minerală ale cărei bule abia ieşite de sub presiunea îmbutelierii îşi făceau de cap prin vene. În apropierea heruvimului blond, oamenii deveneau purtători de sânge clocotitor cu bule. Nu trebuia să-ţi spună nimeni că ceea ce simţeai era IUBIRE. Ciudat era că nu exista obiectul asupra căruia toate aceste efluvii ar fi trebuit să se reverse. Iubeai în apropierea băieţelului cu ochi albaştri, dar nu ştiai ce. Odată ieşit din raza de acţiune a gogoaşei translucide care-i învelea trupul, erai pentru mult timp încă victima inerției iubirii.

Nimeni nu ştia de unde apăruse acest copil fabulos. Nu se ştia nimic despre el. Unde locuieşte, dacă are părinţi, cum a fost adus pe lume... Fusese descoperit de către o bătrână care îl întâlnise la metrou, ghemuit pe nişte cartoane, sub scările rulante. Atrasă de sclipirile electrice de iubire, se apropiase de el din curiozitate. Cuprinsă de senzaţia aceea care îi răvăşise simţurile şi dorinţele de mult îngropate, voiese să-l ia pe băieţel acasă. Băieţelul a urmat-o docil, însă la jumătatea drumului spre casă bătrâna îl alungă, nemaiputând să suporte atâta fericire. Ajunsă acasă, s-a mai bucurat câteva zile de tremurul care-i străbătea trupul, după care, simţind că se termină, a început să-l caute pe băieţel cu o disperare furibundă.

În aceeaşi situaţie au început să fie, rând pe rând, diverşi locuitori ai oraşului. Majoritatea femei, deşi bărbaţii erau victime la

fel de sigure. Atraşi mai întâi de gogoaşa transparentă, oamenii ajungeau în preajma băieţelului care pe unde apuca. Spectacolul era nemaivăzut. Unii dintre ei erau atât de fericiţi, încât nu-şi puteau controla muşchii feţei, mişcările mâinilor sau picioarelor şi le ofereau concetăţenilor reprezentaţii frenetice. Salivau, chicoteau, îşi dădeau ochii peste cap cu un tremur lung şi ridicol al genelor, respirau adânc, schimonosindu-se dureros, înălţau privirea către cer şi se ridicau pe vârfuri, încercând parcă să-şi culeagă pălăria din vârful unui cuier prea înalt pentru ei. Directori de bancă, şoferi, asistente, profesori sau prostituate, bucătari, vagabonzi, criminali nebănuiţi, oameni de afaceri, toţi, rând pe rând, deveneau locul comun al fericirii care iradia din gogoaşa străvezie cu bucle blonde.

Cu toate acestea, nimeni nu reuşise să stea în preajma micuţului mai mult de câteva ore. Epuizaţi ca după un orgasm nesfârşit, oamenii se depărtau, vărsându-şi maţele de fericire, pentru ca, după un timp, să intre în sevrajul despărţirii. În scurt timp oraşul fusese străbătut de vestea copilului-minune şi concetăţenii s-au împărţit în două tabere. Cei care voiau să se înfrupte pentru prima dată din gogoaşa iubirii şi cei care tânjeau după amintirea clipelor de nedescris petrecute în apropierea copilului.

Începu goana după băieţelul-iubire. Căci aşa i se dusese vestea: băieţelul-iubire. Oamenii îl căutau disperaţi, cu frenezie. Vestea copilului care radia iubire gratis se răspândi în toată lumea cu viteza mailurilor șocante. Mărturiile celor care intraseră în contact cu băieţelul-iubire sunau la fel – sânge clocotind, tremur, fericire cât cuprinde. Cei care îl căutau erau plini de speranţă pentru că știau că băieţelul-iubire nu poate să dispară nicăieri din moment ce nimeni nu putea sta în preajma lui vreeme îndelungată.

Fuseseră câteva încercări de răpire din partea unor ruşi care se gândiseră că ar fi putut taxa apropierea de copil, însă gardienii îl eliberaseră cu zâmbetul pe buze. Nimeni nu rezista în preajma lui fără un impuls bolnăvicios de a face bine – atât de puternic însă, încât paraliza tocmai puterea de acţiune: oamenii erau pătrunși de gânduri salvatoare, dar muşchii zâmbeau şi voinţa le era anihilată. Băieţelul-iubire era de neatins. Grija zilei de mâine era o noţiune inexistentă pentru omuleţul blond. Oriunde s-ar fi aflat sau ar fi

intrat, oamenii, cuprinşi de o moleşeală care paraliza logica răului, făceau tot ce le stătea în putinţă ca să-l servească.

În fast-fooduri lumea îi făcea loc chicotind în timp ce i se pregăteau hamburgeri şi prăjituri sau sucuri. În malluri, magazinele de haine îl primeau cu braţele deschise – îl forţau să probeze pantofi (doar pantofi, pentru că restul trupului era acoperit de gogoaşa translucida cu irizaţii albastre). Mulţi încercau să-l îmbrace, dar hainele căpătau proprietăţile polilor magnetici inversaţi şi nu puteai nicicum să le faci să învelească gogoaşa. În câteva rânduri a rămas la unele dintre cele mai scumpe hoteluri din oraş, unde recepţionerii îl forţaseră să înnopteze. Într-unul din hoteluri, după plecarea băieţelului, o cameristă fu descoperită plângând în apartamentul pe care copilul tocmai îl părăsise. Strângea la piept cearşafurile, îngâimând vorbe fără sens în care se amesteca din când în când numele lui: băieţelul-iubire.

Omniprezent, intangibil pentru o mai lungă perioadă de timp, băieţelul-iubire se transformă curând într-un bun universal. Presa contribui din plin la răspândirea poveştii. Băieţelul-iubire ajunse subit pe prima pagină a ziarelor lumii, surclasând războaie, masacre, vedete alcoolice, adultere celebre, criminali, politicieni corupţi sau fotbalişti. Orice încercare de interviu eşuă lamentabil, pentru că rezultatul era un elogiu dulceag al reporterului îndrăgostit de nimic. În preajma copilului, tentativele de jurnalism obiectiv se pierdeau într-o mare de iubire.

Cu toate acestea, presa scria pentru că inofensivul heruvim blond risca să răstoarne ordinea mondială. Oamenii începură să călătorească mai muit. Mii de oameni transformaseră deja într-un soi de exod căutarea celor câteva ore de fericire. Oriunde s-ar fi aflat, băiețelul era înconjurat de un număr tot mai mare de bărbaţi şi femei care cicoteau şi tremurau, ridicând mâinile către cer într-o corporalitate mistică ce semăna cu o invocare a zeului iubirii care blagoslovise planeta cu asemenea minune.

Băieţelul-iubire deveni fenomen mondial. Televiziunile de divertisment s-au bătut pe licenţa unui show-concurs al cărui câştigător era cel care reuşea să stea cel mai mult timp lângă el. Campionul a fost un bărbat de origine letonă care a reușit să petreacă optsprezece ore și douăzeci şi şapte de minute lângă

Băieţel. Talk-show-urile momentului dezbăteau cu diverşi invitaţi fenomenul care risca să schimbe lumea. Sute de întrebări se năpusteau pe buzele oamenilor: Cine este de fapt băieţelul-iubire? De unde vine? Cine îi sunt părinţii? Este el un semn divin? (religiile începuseră deja să şi-l dispute). Cum va schimba soarta lumii? Ar trebui imobilizat pentru a se organiza într-un fel iubirea generată de el? Care este compoziţia chimică a gogoaşei translucide? Şi alte sute de întrebări care năşteau noi şi noi dezbateri.

Cum era de aşteptat, toată această polilogie media nu făcu decât să crească notorietatea copilului. Între timp, exodul miilor de oameni care căutau fericirea de câteva ore continua, dublat de cei care voiau să retrăiască acele clipe. Băieţelul începu să călătorească din oraş în oraş. Statele lumii începură să fie preocupate de găzduirea lui pe teritoriul lor cu consecinţa unor câştiguri fabuloase de pe urma produselor de turism. În felul acesta, băieţelul-iubire făcu înconjurul lumii de câteva ori, călătorind singur în aeronave uriaşe care asigurau o distanţă adecvată faţă de echipaj. Boy Wonderlove, cum îi spuneau englezii, devenise cetăţean universal.

Industria de *merchandising* reacţionă prompt. Tricouri, şepci, fotografii, farfurii, pahare, bricege, pixuri, autocolante, postere, ilustrate, cărţulii cu poveştile de fericire ale celor care fuseseră aproape de micuț... Treptat, începură să apară dramele. O femeie care îl întâlnise pe băieţel divorţă la scurt timp după încetarea efectului, realizând că nu iubirea o lega de soţul ei. Acesta se sinucise. Oamenii singuri sau aflați în depresie renunţau la serviciile psihanaliştilor şi la ideea de a-și găsi jumătatea. Toți se gândeau că băieţelul le poate acoperi găurile din suflet. Companiile de matrimoniale începură să falimenteze rând pe rând. Accesul gratuit la iubirea de o intensitate nebănuită înnebuni lumea. Ordinea mondială era în pericol.

Mii de oameni au renunțat la slujbele pe termen lung. Acum, omenirea iubea *free-lancing*-ul. Nimeni nu mai voia să fie legat de un loc de muncă, preferând colaborări ocazionale în diverse domenii, cât mai aproape de zonele în care se afla băieţelul. Economia mondiala se clătina. Forţa de muncă inteligentă nu mai era dispusă să se stabilizeze. Familii întregi, armonioase, ajunseră la concluzia că trebuie să se adape împreună, ţinându-se de mână, din

izvorul de iubire. Pensionarii își găsiseră un rost în viață. Pe plan sociologic, o concluzie fără precedent cutremură lumea de la un capăt la celălalt. *Adolescenţii nu mai erau interesaţi de sex*.

Mii de tineri cu vârste între treisprezece și șaisprezece ani refuzau să-şi mai înceapă viaţa sexuală. Ceea ce trăiseră lângă băieţel, spuneau ei, nu putea fi depăşit în intensitate de nicio prezenţă de sex opus. Dacă lucrurile continuau în felul acesta, viitorul rasei umane era în pericol. Această concluzie atrase atenţia liderilor politici şi economici. Se acredita teoria că băieţelul-iubire este exponentul unei civilizaţii extraterestre. Opozanţii acestei teorii spuneau că micuţul nu are nimic neomenesc în el, în afara gogoașei translucide. Faptul că emana iubire era în cel mai pur sens uman și doar intensitatea acesteia îl făcea special printre oameni, dar nu putea să-l transforme în mesager extraterestru. Totuşi, chiar şi cei care îl apărau pe micuţ au fost nevoiţi să accepte că situaţia *de facto* periclita ordinea mondială.

Băieţelul blond nu avea însă habar de toate astea. Trupul firav asemănător unui înger subnutrit călătorea prin lume fără scop. Ochii albaştri priveau melancolic la încercările hulpave ale oamenilor de a reveni în perimetrul său. Dacă cineva ar fi reușit să-l studieze în timpul petrecut în preajma lui, ar fi observat că din când în când faţa i se schimonosea de durere şi o lacrimă minusculă se rostogolea peste pielea albă şi subţire a obrajilor săi. La capătul fiecărui ciclu complet de iubire generată, irizaţiile albăstrui dinăuntrul învelişului se aprindeau mai puternic şi străluceau ca nişte arcuri electrice. Pentru o fracţiune de secundă, băieţelul se sufoca şi respira greu, ca şi când o greutate de mii de kilograme i-ar fi fost așezată pe umeri. Oamenii nu apucară să observe acest comportament ciudat.

Zi şi noapte era înconjurat de copii. Nopţile erau ale copiilor străzii, care-l ademeneau prin adăposturile lor întunecate, unde băieţelul împrăştia lumină albastră. Zilele erau ale tuturor copiilor care veneau împreună cu părinţii înfometaţi de *avuţia* băieţelului. Nu trecu mult timp şi oamenii făcură o descoperire interesantă în ceea ce-l privea pe băieţel. Copiii. Copiii nu erau afectaţi de gogoaşa translucidă. Puteau să stea lângă el oricât. Se comportau normal, ca şi cum se aflau în preajma unui tovarăş de joacă. Oamenii nu

observaseră asta de la început, pentru că prichindeii erau oricum într-o stare de isterie jucăuşă la vederea părinţilor care îşi dădeau ochii peste cap şi se prosteau în fel şi chip. Observaţia însă nu întârzie să apară, şi oamenii începură să-şi pună întrebări. De ce copiii nu reacţionează? De ce nu li se întâmplă nimic în preajma băieţelului?

Situaţia începu să evolueze într-un sens nefericit. Numărul oamenilor din preajma băieţelului ajunsese de ordinul sutelor, apoi al miilor. În afara perimetrului de iubire începură acte de violenţă. Oamenii încercau să se organizeze ad-hoc, dar în babilonia creată de naţionalităţile prezente nu reuşeau să se ordoneze deloc. Mereu se găseau câte unii care să rupă rândurile sau să se bage în faţă. Apăruseră speculanţii, care stăteau la cozi pentru ca mai apoi să-şi vândă locurile pentru câteva sute de dolari.

Autorităţile dispuseră unităţi de jandarmi la marginea perimetrului de iubire. Băieţelul privea speriat miile de oameni care se perindau prin faţa lui. Elicoptere militare dotate cu camere video începură să survoleze zona. Spectacolul era halucinant. Pe o rază de o sută de metri în jurul copilului, oamenii acţionau în cele mai ciudate feluri: plângeau de fericire, dansau, se îmbrăţişau, stăteau culcaţi pe spate sau implorau cerul cu mâinile întinse, oferind o panoramă colectivă nemaiîntâlnită. Dincolo de perimetru, furnicarul nerăbdător acţiona ca o masă revoltată dintr-o ţară sud-americană. Se intervenea în forţă, se operau arestări şi, curând, numărul forţelor e ordine fu sporit astfel încât să poată fi organizate cozi. Situaţia evenise dramatică. Autorităţile încercau tot timpul să direcţioneze băiețelul către spații deschise, care să permită accesul unui număr cât mai mare de oameni.

Oamenii de ştiinţă au reuşit să preleveze câteva probe din gogoașa translucidă cu ajutorul unui cablu coborât dintr-unul din elicopterele care survolau zona. Din nefericire, ceea ce la început era ca o bucată de piftie albastră traversată intern de sute de vinişoare albicioase s-a transformat în apă pe drumul către laborator. Au încercat apoi cu un laborator mobil, dar n-au reușit să depisteze decât apă în compoziția *piftiei* și un fel de material asemănător latexului care se descompunea rapid şi a cărui

compoziţie moleculară se schimba imediat, până se transforma şi el în apă.

Băieţelul privea atent în jurul lui. Fluxul de iubire funcţiona normal. Spasmele şi lacrimile care-l podideau din când în când îşi urmau ciclul firesc. La aceleaşi intervale răsufla anevoios, împovărat de o greutate invizibilă. Apoi, într-o zi, băieţelul vorbi. Vorbi unei fetiţe pe care o chema Miranda şi care intrase în perimetru împreună cu mama ei. Era o zi perfectă de primăvară, cu soarele acela care te îmbie să-ţi trăieşti viaţa cu o furie optimistă.

Miranda se apropie de băieţel şi îşi vârî mâna adânc în gogoaşa translucidă. Maică-sa se sperie la început, dar cum fetiţa nu dădu semne de nelinişte, o lăsă în plata ei, în timp ce ea fu cuprinsă de dorinţa de a iubi. Miranda începu conversaţia:

– Am acasă un căluţ de mare şi zboaaară, are şi aaaripi...

– Uite luna... spuse băieţelul.

– Nuuu, ălaa e soarele...

– Pe partea cealaltă a Pământului e Luna.

– Şi am şi şase păpuşi surori, dacă te interesează, adăugă fetiţa, în timp ce-şi plimba mâna prin gogoaşa albăstruie.

– Eu nu mai cresc, aşa mi-a spus Zendor.

– Cine e Zendor? întrebă Miranda.

– Zendor e Miranda...

– Eu sunt Miranda, răspunse fetiţa bosumflată şi-i întoarse spatele.

Băieţelul fixă soarele cu privirea. Fără să lăcrimeze.

Oamenii se îndreptau, fără să-şi dea seama, către Ziua Neagră a lumii. Liderii mondiali se întâlniseră pentru a analiza situaţia haosului generat de băieţelul-iubire. Concluzia celor câteva zile de întâlniri între şefii statelor supradezvoltate era strict confidenţială şi suna sec:

Băieţelul-iubire a generat un fenomen nemaiîntâlnit în istoria planetei noastre. Originile acestei fiinţe sunt necunoscute până la momentul acestei minute. Eforturile de cercetare a materiei care înveleşte corpul copilului fără identitate au eşuat. În mod eronat, curentul general de opinie a catalogat stările generate de câmpul din jurul băieţelului ca fiind iubire, aşa cum o definim noi,

oamenii. În apropierea băieţelului oamenii suferă de fapt de pierderea cunoştinţei, delir și simptomatologie asociată cu schizofrenie şi apatie. Ca urmare a acestor manifestări la scară largă, ne confruntăm cu mişcări sociale convulsive, întreruperea fluxului economic în mai multe ţări, migrări masive de populaţie, evenimente care pot răsturna ordinea globală. În consecinţă, pentru salvarea omenirii de la haos și anarhie, liderii ţărilor supradezvoltate decid în unanimitate eliminarea fiinţei supranumite băieţelul-iubire. Conţinutul acestei minute este strict secret și va fi comunicat doar celor implicaţi în eliminarea copilului. Minuta va fi dată publicităţii în zilele imediat următoare îndeplinirii ei.

Părinţii Mirandei au fost omorâţi în *accidente de mașină* controlate în timp ce se întorceau de la serviciile lor, în Stockholm. Mama, Tunde, avea un cabinet stomatologic în apropierea bibliotecii Kungliga, iar tatăl, Oswald, era conferenţiar la Universitatea din Stockholm, unde ţinea un curs de drept comercial. Cei doi își salvaseră *căsnicia erodată* în urma întâlnirii cu băieţelul-iubire și deveniseră celebri în toată lumea datorită Mirandei, singurul copil cu care băieţelul intrase vreodată în dialog. În urma accidentului, trupurile carbonizate au dispărut. Pe bona Mirandei au omorât-o prin strangulare, imediat după ce au forţat-o să-i spună fetiţei că părinţii săi au plecat într-o vacanţă prelungită. Miranda a fost dată dispărută imediat după asasinarea bonei, astfel că familia, prea tulburată de tripla tragedie, nu a reușit să facă legătura între moartea părinților și cea a bonei.

Miranda a fost transportată în secret la o tabără a serviciilor secrete germane din munții Pădurea Neagră. Educația ei a continuat, neschimbată. Profesorii de aici erau condescendenți și binevoitori. Vorbeau perfect suedeza și dezvoltau cu aplomb și farmec aptitudinile Mirandei – muzică, desen, sport, aritmetică, toate își urmau cursul firesc. Miranda cunoscu și alți copii special aduși pentru ea, în aceleași condiții.

Treptat, în programul de studiu s-au introdus anatomie şi jocuri de echipă. Miranda a învăţat ce este sângele şi din ce este compus. *Toţi oamenii au sănge în ei și, dacă-i înţepi, sângele curge*. Au avut

grijă să nu-i explice consecinţele pierderii unei cantităţi mari de sânge. Exemplificau pe nişte păpuşi mari dintr-un material cauciucat. Înţepate cîn diverse locuri, păpuşile eliberau un lichid roşu-vişiniu. Înţepate în cap însă, odată cu lichidul roşu, ele începeau să fredoneze diverse melodii ale momentului. Nu după mult timp, Miranda îşi dorea foarte mult să înfigă ea însăşi cuţitul în capul păpuşilor gonflabile şi să asculte vreun cântec nou.

Profesorii de sport îi antrenau la jocurile cu hoţii şi poliţiştii. În echipa Mirandei erau numai fete hoaţe care trebuiau să-l atace pe prizonierul polițiștiior Miranda învăţă să meargă târâş, să sară peste buturgi și să nu plângă dacă se julea. Jocurile se desfăşurau în urlete de nedescris, încurajate de către profesorii asistenţi. Copiii mureau de plăcere să elibereze cele mai ciudate sunete, să se îmbrâncească unii pe alţii şi, după caz, să apere sau să atace prizonierul *polițiștilor*. După trei luni, dintre toți copii din tabără, unsprezece reuşeau să se caţăre prin copaci și pe stânci abrupte, să emită sunete cel puţin ciudate din toată puterea rărunchilor și să alerge trei kilometri în pantă fără oprire. Unul singur se specializa în lovituri de cuțit bine aplicate în scoarța copacilor – o fetiță pe nume Miranda, cu un zâmbet îngeresc și care cânta dumnezeiește lieduri romantice.

Veste făcuse deja înconjurul lumii vreo câteva ori. Dacă erau încă foarte mulți oameni care ajunseseră în preajma băiețelului cu blonde, ei bine, foarte puţini erau cei care să nu-i cunoască povestea și, care mânaţi de cunozitate sau de dorința neobosită de a schimba ceva în viața lor, apucau drumul iubirii, contribuind la haosul generat de periplurile nesfârșite ale oamenilor. Se auzeau voci are propovăduiau o nouă ordine mondială. Alții vesteau Apocalipsa și spuneau că vremea a sosit și că trebuia să ne fi gândit că Dumnezeu va arunca asupra noastră blestemul iubirii. *Băiețelul-iubire este rezultatul efectelor nocive ale globalizării*, se învârtoșeau glasuri mediatice.

Cu toate astea, soarele lumina nestinghent tăpşanele pe care mii de oameni își așteptau docil rândul la intrarea în perimetrul băieţelului. Printre ei, unsprezece copii îmbrăcaţi în haine alb, împreună cu ceea ce, la prima vedere, părea a fi un profesor, se înghesuiau încet către mijlocul mulţimii. Miranda mergea imediat în

spatele îngrijitorului de la centru, un neamţ cu figură anodină, îmbrăcat într-un costum gri, ponosit. Rolul lui era si-i conducă pe copii, în siguranţă, până la marginea perimetrului, pentru ca, mai apoi, odată misiunea încheiată, să-i poată face pierduţi. Veşmintele albe dădeau senzaţia că prichindeii fac parte din vreo sectă, ceea ce era mai mult decât uzual, dată fiind situaţia de fapt, astfel că forţele de ordine nu fură impacientate la vederea şirului indian care-şi croia drum direct către inima adunări.

Soarele începu să-și însângereze discul, pe măsură ce se apropia de vârfurile Alpilor, semn că noaptea era pe undeva pe aproape, când grupul celor unsprezece copii ajunse la marginea perimetrului. Îngrijitorul şopti ceva la urechea Mirandei şi îi înmână un pumnal lung, pe care aceasta îl ascunse într-un buzunar lateral al hainei sale albe. Zâmbea fericită. Bărbatul îi adună pe ceilalţi zece copii şi le explică ceva, folosind gesturi largi, care sugerau un cerc.

Într-adevăr, copiii intrară în perimetrul băieţelului și se îndreptară spre el. Odată ajunși la câţiva metri, formară un cerc, ţinându-se de mâini. În mijlocul cercului se aflau Miranda şi băieţelul. Gogoașa translucidă oferea un spectacol incredibil. Irizaţiile albăstrui se înmulţiseră, de la prima întâlnire a celor doi. Acum păreau că formează ghemotoace de fire albastre care alergau nebuneşte către un centru nevăzut. Pe fiecare din sutele de mii de fire circulau luminiţe de diverse dimensiuni. Părea că mii de furnici albe circulau cu o viteză uluitoare. La răstimpuri, unele dintre biluţele albe explodau în alte mii de bucăţele, care-și găseau locul pe alte și alte vinişoare albăstrui. Spectacolul era ameţitor, astfel că Miranda rămase cu gura căscată. Din ochii băieţelului se prelingeau lacrimi albastre, iar obrajii translucizi păreau supţi...

(neterminat)

ÎNGERUL DE DEASUPRA ORAŞULUI

Sunt îngerul oraşului. Am avut multă treabă zilele astea. Se întunecă devreme şi-mi fâlfâi aripile deasupra Bucureştilor. Am coborât în intersecţii şi am suflat linişte peste frunţile transpirate ale oamenilor. Le-am încetinit bătăile inimilor, ca să nu se mai enerveze şi să-şi strige fiere unii altora. Cu inimile agale şi cu frunţile răcorite de suflarea stelelor, s-au liniştit. Ieri am deblocat câteva intersecţii. Am zburat printre blocurile de la marginea oraşului. Am intrat în case triste şi le-am adus uitare şi poftă de dragoste. Au uitat să-şi mai numere banii şi au fremătat de dorinţă ca-n zilele dintâi. Blocuri întregi năpădite de iubire.

Doamne, cât iubesc oamenii când se aprind unii după alţii. I-am spus odată lui Dumnezeu:

– Ce-ai fi făcut, Doamne, fără minunile astea de pe Pământ?

Mi-a răspuns râzând:

– Cred că ne-am fi plictisit de moarte, îngere...

Am ridicat de la pământ o fetiţă cu genunchii juliţi şi i-am lins rănile și-am făcut-o să râdă. Mi-am smuls fulgii din aripi şi am învelit copiii metroului. Am stat lângă ei și am plâns pentru că le-am visat visele. Doamne, cât iubesc oamenii și ființele astea plăpânde cărora voi le spuneţi copii. Am luat visele lor negre asupra mea și, preț de câteva ore, n-am mai putut zbura.

Am oprit câteva clipe tremurul mâinilor unei bătrâne care-și aștepta moartea, uitată de lume... A zâmbit și a putut să-și bea ceaiul fierbinte fără să-l mai verse în poală... Am intrat în casele bogaților și le-am ostoit nefericirea... Acolo a fost mai greu – în casele lor domnesc mândria și orbirea sufletelor... Le-am supt ceaţa de pe suflete și au văzut limpede unii în alții și au plâns și s-au bucurat. Și iar le-a fost greu. Am trimis acasă feleile care-și vindeau carnea... le-am pregătit bărbați simpli și iubitori, mirosind a muncă... și le-am făcut să gătească pentru ei.

Apoi mi-am tras sufletul și m-am apucat de lucru greu... Am dus gânduri slabe la capăt de drum. Și oamenii au aflat unii de alţii. Aşa că ea a ştiut că el e-ndurerat şi îi cere iertarea... apoi lui îndrăzneală i-am dat să-şi recâştige iubirea. Mii de gânduri am cărat în spate și le-am aruncat în ferestre care se pregăteau să adoarmă... și oamenii

au aflat unii de alţii și s-au iubit. Am amestecat destine şi mi-am notat schimbările într-un carneţel cu pagini din frunze de nuc – trebuie să i-l dau lui Dumnezeu la capăt de drum.

Doamne, cât îi iubesc pe oameni cu toate ale lor. Am plâns fierbinte pentru toţi cei pe care nu i-am putut ajuta. Mi-am odihnit amintirea lor în culorile schimbătoare ale unui semafor de la marginea orașului M-am așezat lângă un cerşetor bătrân care aştepta resturi de măcel dintr-un supermarket. M-am așezat lângă el şi i-am făcut cadou privirea mea. Şi l-a văzut pentru o clipă pe Dumnezeu, și tot restul vieţii lui o să fie mai bun. Târziu, în noapte, am auzit colindători – şi-atunci, cu ultimele mele puteri, le-am suflat oamenilor imboldul de a deschide uşile... Am adormit şi eu într-un târziu cu gândul la Moş Crăciun și am avut acelaşi vis ca în fiecare an – m-am visat OM.

CUM MIROASE SUFLETUL...

Sufletul fecioarei miroase a mosc şi a grâu timpuriu stropit de ploaie.

Sufletul copilului miroase a zăpadă amestecată cu crenguţe de brad. Sau a abur de lapte ars.

Sufletul târfei miroase a alge şi crini în ziua a doua. Mai miroase a baltă de noiembrie străbătută de cizme din cauciuc.

Sufletul hoţului miroase a frică. Iar frica miroase a carne de porc în descompunere.

Sufletul văduvei miroase a lemn uscat. De fag sau de stejar.

Sufletul laşului miroase a cenuşă muiată în apă sălcie. Sau a cârpă încă umedă de leşie şi praf.

Sufletul fugarului n-are miros.

Sufletul bogatului miroase a peşte crud sau a carne încinsă pe grătar, stropită cu vin de ţară.

Sufletul criminalului miroase a sudoare rece.

Sunetul politicianului miroase a flegmă uscată pe furnirul scorojit al unui birou de provincie.

MIC GHID DE COMUNICARE CU PROSTUL

Suntem adesea puşi în situaţia de a avea de-a face cu interlocutori proşti. Cel mai frecvent, aceste confruntări sfârşesc în defavoarea noastră, iar dacă nu avem ceva tărie de caracter şi un mic capital de încredere, riscăm să părăsim confruntarea cu serioase întrebări la adresa nivelului nostru de inteligenţă şi logică.

M-am gândit, aşadar, că se impune rememorarea câtorva indicaţii privind comunicarea cu proştii. Nu că propunerea mea ar fi ceva nou sub soare, dar sunt convins că, deşi deţineţi asemenea abilităţi, nu le-au aşternut niciodată pe hârtie într-o ordine oarecare. Să zicem că supravieţuirea noastră în războiul cu proştii e mai mult instinctul de conservare al inteligenţei decât o lecţie asumată şi aplicată din excerienţa. Deci:

Cum comunicăm cu proștii?

1. În primul rând, nu tu comunici cu prostul, ci viceversa. Este imporatant ca el să se simtă stăpân pe cursul discuţiei, altminteri va persevera în a-ţi demonstra acest lucru și, crede-mă, nu vrei să descoperi Groapa Marianelor. Prostul are nevoie să conducă discuţia, iar tu vrei doar un rezultat favorabil ţie.

2. În cazul prostului, orgoliul compensează neştiinţa. Astfel că volumul cunoştinţelor tale este direct proporţional cu volumul orgoliului întemeiat pe neştiinţa lui.

3. Nu ridica tonul. Abia aşteaptă lucrul ăsta.

4. Nu folosi nuanţe. Proştii idealizează lucrurile clare, concrete, fără echivoc.

5. Tu ştii foarte bine că la o concluzie se poate ajunge pe mai multe căi. Prostul nu. De aceea abandonează cu graţie calea nepotrivita. Ţine de inteligenţa ta s-o găseşti pe a amândurora.

6. Adesea prostul abandonează subiectul discuţiei, rătăcind pe câmpiile fudulismului. Validează-i încercările, intră în jocul lui, însă nu uita să-l aduci la subiect. Odată hrănit cu ceva nutreţ, se va întoarce la subiectul discuţiei precum vacile la ceas de seară pe drumurile judeţene. Această regulă s-ar fi putut numi simplu: răbdare şi coerenţă.

7. Nu-ţi exemplifica discursul cu glume. Este de notorietate faptul că prostul nu are umor. Ideea că nu va înţelege o glumă și, pe deasupra, că nu va putea masca acest lucru îl va paraliza. Apelează la glume celebre, de ordin general, pe care va fi avut timp să le aprofundeze în singurătate. Prin urmare, nu fi original. Nu serveşte scopului. Nu uita că scopul tău este să ajungi la o concluzie în urma întrebărilor care au generat acest nefericit dialog.

8. Nu arăta că te plictiseşti. Dacă până acum ai respectat punctele de mai sus şi eşuezi aici, tot eşafodajul tău se va prăbuși ca un castel de cărţi. Să te plictiseşti înseamnă să ştergi semnul egal dintre tine şi prostul tău. Or, dacă în prima fază această eradicare a egalităţii te va pune într-un efemer avantaj, în secunda următoare orgoliul declanșat de partea cealaltă te va înghiţi complet sau te va şterge din desfăşurarea discuţiei. Va rămâne doar prostul privind fericit cum te înghite vârtejul.

9. Oboseşte-l. Obosit, va lăsa garda jos şi va începe să fie atent. Or, atenţia e una din trăsăturile inteligenţei.

10. Nu te enerva. Nu te speria. Nu fi violent. Nu riposta. De la un prost înspre un om inteligent principiul actiunii și reacțiunii nu se aplică.

11. Fii conștient că de cele mai multe ori vei pierde aceste bătălii. Fă-o cu grație. Este încă o calitate a spiritului.

Succes!!!

P.S. Vă sfătuiesc să urmăriți câteva confruntări televizate. Aplicând regulamentul interlocutorilor, veți determina repede prostul şi va fi în același timp o sursă de amuzanent.

Interesant este că majoritatea cititorilor acestui text se vor plasa în tabăra inteligenței.

LIVE BLOGGING

Sunt pe Calea Victoriei. Stau la o masă într-un restaurant şi scriu. Lângă mine, o vitrină intermediază între cald şi frig. Nu ştiu de ce trotuarele ude îmi trezesc amintiri. De fiecare dată când privesc mai mult timp trotuare ude sunt conectat la un trecut melancolic. Câţiva pui de copaci golaşi se profilează pe blocurile albe de vizavi. Eu nu sunt însă aici. Doar ochii mă leagă de Calea Victoriei. Ce frumoasă e la om această desincronizare între simţuri. Ochii privesc un porumbel, în timp ce gândurile-mi zăbovesc în patul vreunei trecute iubiri sau pe marginea unei străzi a copilăriei. Şi nici măcar ambulanţa care încearcă să-şi facă loc eroic printre maşini nu mă poate scoate din această stare de visare...

Ce frumos că visele nu sunt afectate de criză. Pe de altă parte, cunosc destui oameni predispuşi la coşmaruri zilele astea. Dar ele nu sunt obiectul acestui text. Ha! Ce paradox! O doamnă într-o blană scumpă trece prin faţa unor magazine închise definitiv. Pe pereţii magazinelor sunt vizibile câteva inscripţii aproape şterse de branduri celebre. Şi magazinele închise.

Pluteşte ceva În aer. Un amestec de modestie şi perversiune. Miroase a trândăveală şi fatalitate pe Calea Victoriei. Miroase a pustiu şi a duminică... Nota, vă rog... Am o viaţă de trăit şi m-aş parfuma în altă parte...

EXERCIŢIU DE SINCER SCRIS

Se ia o foaie alba de hârtie și ceva durere. Se aşterne pe hârtie primul cuvânt care îți vine în minte. Să zicem *scrum*. Se ia apoi momentul cel mai dureros cu putinţă. Să zicem că ea a ieşit pe ușă, a trântit-o puternic și nu s-au mai auzit decât bucăţile de tencuială lovind gresia.

Acum trebuie să fii foarte sincer. Ai cuvântul *scrum*, o uşa trântită și o persoană care a plecat din viaţa ta. Şi începi să scrii: *Scrumul din părul ei blond s-a lovit de gresia sufletului meu*. Îți dai seama că nu ești sincer. E prea căutat și prea emfatic. Şi încerci din nou.

Scrum. Scrum am simţit când ai închis uşa după tine. Eşti mai sincer acum, te apropii cumva de durerea din măruntaie, dar e simplist și simţi că nu te reprezintă. Mai încerci o dată: *Scrum alb s-au făcut atingerile noastre când ai ieşit pe uşă...*

Te deranjează încă, durerea ta nu strigă, e încă acolo, în tine, nu e pe foaia albă de hârtie din faţa ta, te minţi și nu poţi scrie ce simți de fapt.

Mi-ai stins țigara pe față, îngere. Țigara aia era iubirea noastră. Mi-ai stins țigara pe obraz, puțin mai sus de locul în care aș putea s-ajung cu limba ca să-mi ling scrumul.

Ești fericit acum – durerea zace întipărită pe hârtie, în timp ce tu respiri mai ușor...

ELOGIUL TOCULUI

Cred că cea mai mare invenţie a omenirii nu a fost roata, ci tocul. Ceea ce s-a întâmplat cu primul bărbat care a văzut gamba acelei femei tensionată în pantoful cu toc trebuie să fi echivalat cu primul pas pe Lună. Pentru mine, tocul şi tot ce vine odată cu el reprezintă esenţa feminităţii. Odată cu ridicarea pe tocuri, femeia proiectează în ochii noștri superioritatea rasei sale. Bărbaţii n-au beneficiat nicicând de o asemenea invenţie, fie că vorbim de pumnal, sabie, ceas, smoching sau joben.

Fanteziile milioanelor de bărbaţi nu pot exclude pantofii cu toc, la fel cum tangoul în picioarele goale ar deveni un biet dans păgân. Perversiunea și rafinamentul tocului ne excită simţurile și dau sens vieţii noastre. Urcată pe tocuri, femeia a devenit trofeu. Pentru că visul oricărui bărbat este să descalţe, undeva în noapte, femeia aceea frumoasă în rochie neagră de seară și pantofi cu tot de zece. Odată aruncați lângă pat, ei intră în moarte clinică până la următoarea petrecere sau următorul restaurant cu meniu franțuzesc și șampanie Cristal care zgârie papilele excitate de beluga.

Bărbatul poate să muște ușor glezna fină și să-și plimbe limba pe maginea piciorului epuizat de pantofii cu toc. Gamba lungă și arcuită, genunchiul perfect ca un măr timpuriu, coapsa care şi-a făcut simţită prezența din spatele faldurilor rochiei negre ca un actor timid care nu știe dacă e momentul să iasă la rampă, toate sunt ale lui acum și toate au fost urcate pe piedestalul maginației de un simplu artificiu numit toc. O înălțare, o arcuire, un zgomot inconfundabil, un desen perfid de simplu, tocul a repoziționat femeia în societate și a transformat glezna și gamba în axiome. Dacă mă întrebați pe mine, tocul este de fapt începutul feminismului. În momentul în care femeia a realizat puterea magică a bețigașului care susține pantoful, bărbații au fost încă o dată înfrânți, subjugați pe vecie.

Tocul este o cultură, curent, filosofie, dramă şi destin. Tocul este începutul sfârșitului dominației bărbaților. Tocul este salvatorul femeii și declanșatorul matriarhatului. În fine, tocul este singurul plan de marketing și cea mai bună strategie a femeii. Mă înclin.

Și un ultim aspect: fără tocuri, roata nu ar fii însemnat nimic, iar Ferrari nu s-ar fi inventat în veci, pentru că în orice desen de mașină frumoasă sunt ascunse formele unei femei.

DESPRE CURVE ȘI BOLDELURI

AM avut întotdeauna un soi de admirație nedisimulată fața de curve. Mi s-a părut că opțiunea acestor femei nu vorbeşte doar despre neputință sau ratare, ci mai degrabă despre o atitudine de genul *io asta sunt, alta mama nu mai face*. Poate sunt și victima unei încăpățânări romantice de a crede că bordelurile ascund cele mai frumoase şi mai profunde poveşti.

Mi-am imaginat mereu – fără succes, desigur – o experiență într-un bordel bucureştean din perioada interbelică. Nu Crucea de Piatră, prea superficial. Ceva mai rafinat, în stilul londonez al cluburilor de la finele secolului al XIX-lea. Perdele groase *bordeaux* în dreptul unor ferestre înaltw, tencuieli bej-aurii mâncate alocuri de fum greoi de havane, duşumele lăcuite din lemn de stejar îmbibat cu merlot și șampanie revărsată în țipete cristaline. Candelabre de cristal, sfeşnice de argint, drapaje de tot soiul. Mătasea roşie a aşternuturilor etern șifonate, schimonoseală a dragostei şi rod al pasiunii, paturi cu tăblii înalte din fier forjat. Argintărie și măsuțe stil, false cutii pentru bijuterii cu inscripții şi intarsii orientale. O masă de carambol în salonul princial, față în față cu o impresionabilă colecție din cele mai fine single-malt-uri în sticle buhăite, străjuite de două statuete de marmură neagră, întruchipând heruvimi. Colecții impresionante de pantofi cu toc, nenumărate toalete şi fete, femei, defilând în ciorapi negri-plasă cu ochiuri largi și jartiere roşii. Topuri dantelate, în jurul sânilor cu zeci de forme. Femeile acelui timp. Priviri misterioase, zâmbete imperceptibile, clipiri profunde. Femei pe care să le cumperi și care să-ți stârnească dorința de a nu le putea vreodată avea pentru bani. Curtezanele, gheișele, destinele. Era mai mult decât o descărcare o vizită la un asemenea bordel. Pentru mulți, era un ritual al uitării de sine. Pentru alții, un mod de a-şi proteja căsnicia...

Acum, când pornografia a înmormântat rafinamentul și se bălăcește-n paginile ziarelor, când şampania, odată deschisă cu mâini lunecând de grăsimea bancnotelor, miroase a borhot, acum, nu mai pare a fi timpul acelor bordeluri.

Istoria sexului este sintetizată vulgar de personaje vulgare, în câteva poziții repetitive ai căror eroi principali sunt pula şi pizda,

terminaţiile carnale ale unei lumi de mult apuse. Nuanţele au fost trimise la culcare. Curvele au luat locul curtezanelor şi peştii au înlocuit matroanele. Sexul pe bani a coborât în stradă, acolo unde ziua copiii îşi ţin părinţii de mână. Nici măcar sexul nu mai are timp de poveşti, iar curtezanele nu mai ascund nimic în afară, poate, de vreo înregistrare care să le aducă notorietate în vreo fiţuică cu viaţă de fluture.

Cu toate acestea, legalizarea prostituţiei mi se pare o soluţie viabilă şi benefică din mai multe puncte de vedere. Pe de o parte, taxele pe care statul ar putea să le perceapă, iar pe de altă parte, reluarea unui soi de idealizare a acestei meserii care, deşi vulgară prin natura *imorala* a *schimbului*, e mai vulgară ca niciodată prin dispariţia preludiului, misterului sau poveştii.

Bună seara, aţi sunat la Lovafone, departamentul de relaţii cu clienţii înşelaţi. În câteva secunde...

– Bună seara! Mă numesc Mihai Adulter – cu ce vă pot fi de folos?

– Bună seaaraaa... iubita mea mă înşală! *(clientul plânge)*

– Dumneavoastră sunteţi titularul contractului?

– Daaaa...

– Credeţi că e o curvă?

– Daaaa...

– Un moment, să vă fac legătura la Departamentul pentru relaţii cu clienţii înşelaţi de curve.

– Bună seara! Aţi sunat la Departamentul de relaţii cu clienţii înşelaţi de curve. Cu ce vă pot fi de folos?

– Nevastă-mea mă înșaaaalăă... am prins-o cu unuuuu'. Ce să fac?

– Sunteţi acasă?

– Daaa...

– Mergeți în bucătărie, luați un cuțit și înjunghiați-o cu sânge rece de vreo câteva ori.

– Păi o iubesc... cum să fac asta?

– Atunci mergeți în Piața Amzei, luați un buchet de flori...

– Păi da. dar m-a înşelaaaat... *(hohote de plâns)*

– Sunteți nehotărât?

– Daaaa...

– În câteva momente vă fac legătura la Departamentul pentru clienţii înşelaţi şi nehotărâţi.

– Bună seara, ați sunat la Departamentul pentru clienţii înşelaţi şi nehotărâţi, mă numesc Costel Decizie – cu ce vă pot ajuta?

– Nevastă-mea m-a înșelat, am prins-o cu unuu' şi...

– Două secunde, vă rog – aţi încercat să vă închideţi nevasta?

– Cum?

– Vă rog – deci, închideţi-vă nevasta în debara, aşteptaţi vreo treizeci de secunde, apoi deschideţi-vă nevasta din nou – ar trebui să meargă. Aştept la telefon.

– Am închis-o. *(trec treizeci de secunde)* Acum am deschis-o.

– Şi?

– Râdeeee. *(clientul plânge)*

– Mda... E posibil să fie o problemă de soft. Spuneţi-mi, domnul cu care v-a înșelat mai este în casă?

– Daaa...

– Şi ce face?...

– Mănâncă un măr şi se uită la OTV.

– Vă rog, deplasaţi-vă nevasta în zona lui vizuală.

– Am deplasat-ooooo... *(clientul plânge de se rup pereţii)*

– Şi?

– El nu face nimic, dar ea s-a suit pe eeeel! O omooorrrr... Aoleooo...

– În cazul acesta, mergeţi la bucătărie, luaţi un cuţit...

– Nu pot, dom'le, o iubeeesc...

– Ce fel de abonament aveţi?

– Pe zece ani, cu dragosteeee inclusăăăă...

– Stimate domn, vă propun să facem o schimbare de abonament.

– Ajjjutaaaţii-mmăăă!

– Vă propun un upgrade la un abonament pe zece ani cu dragoste nelimitată şi femeie cinstită.

– Adică?

– Adică, spre deosebire de abonamentul anterior, soţia vă va înşela, dar dumneavoastră nu veţi afla niciodată.

– Păi tocmai mi-ai apus, dom'le!

– Da, e adevărat dar să ştiţi că, odată activat abonamentul, n-o să mai aveţi problema asta. Vreau să spun că nevasta vă va înşela pe faţa, dar dumneavoastra nu veţi şti. La acest abonament vă oferim și kitul de încredere.

– Ce-i aia?

– Kitul de încredere conţine doi prieteni foarte dragi pe care vi-i activăm împreună cu abonamentul şi cu care nevasta dumneavoastră vă va înşela periodic.

– Doar cu ei?

– Absolut.

– Aveți la abonamentul ăsta şi vreo femeie cu care să mp joc și eu din când în când?

– Nu, la acest abonament nu vă putem oferi decât o maimuță.

– O maimuță?

– Da, e folositoare... Mai ales clienților care au problema dumneavoastră.

– Păi ce problemă am eu?

– Păi nu vă înşală nevasta?

– Ba da, dar ce legătură are asta cu maimuţa?

– Cu maimuţa veţi experimenta trăirile primare, care stau la baza începuturilor relaţiilor dintre bărbaţi şi femei. Maimuţa vă va învăţa să redeveniţi bărbat. Acum sunteţi doar un maimuţoi.

– Nesimţitule!!! Nu ţi-e ruşine să-mi vorbeşti aşa???

– Ati sunat la Lovafone, serviciul nostru de relaţii cu clienţii este deschis între orele opt treizeci şi douăzeci şi trei treizeci –, pentru informaţii legate de...

Noi am pierdut. Dar voi, voi mai aveţi o şansă. Noi am fost fericiţi ca am descoperit Coca-Cola și bananele şi am crezut că dacă noi citim și ei vor citi. Şi că toţi vom progresa, iar ţara va avea scăpare. Ne-am înşelat. Unii dintre noi au plecat de aici. Câştigă bani acolo şi tânjesc după oraşul ăsta împuţit. Voi însă, voi aveţi o şansă. Voi aveţi şansa.

Nu vă gândiţi la furat. E calea cea mai simplă. Ştiu că aţi aflat că aşa te îmbogăţeşti – dacă ai pământ sau dacă faci afaceri cu statul. Ştiţi voi ceva despre tva şi cum ai putea să-l furi, dar nu vă e încă foarte clar. Nu ăsta e drumul. Cu cât se va fura mai mult, cu atât se va construi puţin, iar copiii copiilor noştri vor moşteni un imperiu de cenuşă. Sunteţi tineri şi totuşi habar n-aveţi ce înseamnă un Bucureşti în care se circulă normal. Dacă voi habar n-aveti şi dacă ei continuă să fure, gândiţi-vă la copiii noştri. Nu e nicio şansă.

Citiți. Citiți mult. Citiţi tot ce vă pică în mână. Nu-i mai ascultaţi doar pe profesori. Citiţi orice, fără discernământ. Nimic nu e mai important ca lectura, acum. Apoi, căutați-vă între voi. Vedeți care citiți aceleași lucrui și înhăitați-vă. Numai în haite de oameni deștepți veți reuși. Singuri, veți fi mâncați; zece însă, s-ar putea să reușiți. Gândiți-vă de pe acum să-i înlocuiți. Timpul lor trebuie să se termine. Trebuie să-i dominați. Dar nu cu gândul că veţi fura mai mult decât ei. Asta e calea simplă care vă va sufoca moştenitorii. Ce-o să faceți cu milioanele într-un oraș mort? Ce-o să cumpărați cu banii grămezi? La ce-ți folosește un Lamborghini când n-ai autostradă? De ce să ai o vilă într-un cartier sufocat de inundații?

Nu vă dușmăniți profesorii. Sunt oameni amărâți, din ale căror drame puteți învăța. Își dau priceperea pe un salariu de nimic și vă învaţă carte. Nu vă bateți joc de ei. Au muncit, şi nu e vina lor că părinţii voștri s-au descurcat mai bine. N-aveţi niciun drept să-i dispreţuiţi. Nu le sunteți superiori. Banii părinților voștri nu vă reprezintă. Vă reprezintă doar ceea ce puteţi scoate pe gură. Aveţi grijă ce scoateţi pe gură. Vremea pumnului și a bodyguarzilor a trecut. O să călătoriţi, iar copiii franceză învață carte, englezii la fel. Vă confruntaţi cu o lume care acum e mai deschisă ca oricănd. Hoţii de la putere nu sunt în stare să vă spună cine este Delacroix sau

Chagall. Nici Duchamp. Nu vă pot spune care este influența lui Schopenhauer din *Sărmanul Dionis* și nici de ce este Eminescu un romantic întârziat. Foarte puțini au să vă spună cine a pictat *Cina cea de taină* și de ce Visconti a ales romanul lui Thomas Mann ca să facă un mare film. Ei vor ști doar să vă învețe să furați. Iar calea asta, mai devreme sau mai târziu, se va înfunda și ne va asfixia copiii.

Nu vă mai luați după ziare – nu înțelegeți că nu dau doi bani pe generația voastră? Pentru ei, cu cât sunteți mai prosti, cu atât le va fi mai ușor să vă vândă orice căcat. Iar căcatul pe care îl veți cumpăra va fi obținut de la proști, plătiți pe măsură. Adică prost. Eleva porno este un exemplu. Nu citiți ziarele. Citiți câteva, cele care vă informează. Nu vă lăsați ademeniți de orice promoție. Fiți mai selectivi.

Nu fumaţi iarbă şi nu vă daţi în cap cu alcool, cu orice preţ. O să le dați apă la moară inculţilor şi hoţilor de la putere. Le va fi mai simplu să vă catalogheze drept o generaţie de distruși, iar banii destinați salvării voastre îi vor fura. E timp şi pentru iarba, e timpul și pentru tequila. Acum însă trebuie să învăţaţi pentru că în curând nu va mai fi timp pentru asta, căci veţi intra în viaţă adânc de tot și e mai rău ca în junglă. Animalele au reguli nescrise. Oamenii au legi scrise.

Nu alergaţi după bani cu orice preţ. Banii trebuie să vă fie doar mijloc, nu scop. Scopul vostru trebuie să fie cunoaşterea. Cu cât veţi ști mai multe, cu atât veţi fi mai înalţi. Orice carte citită, orice lecţie învăţată se va așeza sub voi și vă va ridica deasupra celorlalţi. Veţi domina cu mintea. Nu e nimic mai frumos decât asta. Europa cumpără inteligenți. România nu cumpără nimic, pentru că hoții nu construiesc – hoții fură. Nu uitați că vă fură și pe voi și asta trebuie să înceteze. O să auziți toată viața de Napoleon și de Nicolae Titulescu, dar sigur copiii voștri nu vor ști cine a fost Emil Boc. Istoria o scriu cei care construiesc.

Sunteţi tineri. Nu vă gândiţi că sunteţi slabi. Puterea voastră stă în curăţenie. Sunteţi curaţi, n-au apucat să vă mânjească – dar dacă dintre voi nu se vor ridica luptătorii, vă vor împroşca cu noroiul străzilor pe care nu le-au reparat. Fiecare picătură de noroi înseamnă banii care n-au ajuns pe strada aia. Trebuie să schimbaţi

asta. Care e calea? Să citiți. Literatura universală vă va învăţa să deosebiţi Binele de Rău – Balzac, Stendhal, Dumas, Dostoievski, Dickens, Tolstoi, Goethe, toţi deosebesc Binele de Rău. Din prezentul amărâtei ăsteia de ţări nu puteţi învăţa Binele. Binele puteţi fi voi. Și cu cât veţi fi mai mulţi buni, cu atât veţi sufoca răul. Nu e imposibil. Daţi scrisoarea asta mai departe. Deveniţi buni, mai buni, cei mai buni și răspândiţi-vă precum lăcustele.

Nu-i invidiaţi pe oamenii cu bani. Nu vă faceţi modele din băieţii de bani gata, din băieţii de oraş. După treizeci și nouă de ani le va rămâne doar o listă lungă de femei. Or, trofeele astea sunt trecătoare – îmbătrâneşti și trofeul tău va fi o babă, după asta vine singurătatea. Voi aveţi șansa să lăsaţi ceva în urma voastră. Banii nu sunt Calea. Priviţi unde ne-a adus setea de bani.

Nu vă resemnaţi, căci asta nu duce nicăieri. Capul plecat, sabia îl taie. Protestaţi, luptaţi, protestaţi. Cu scop, însă. Nu degeaba, căci altfel se transformă în lătrat. Învăţaţi legile. Învăţaţi-vă drepturile. Atunci veţi şti când are cineva voie să vă legitimeze. Veţi ști cum să luptaţi, dacă veţi şti legile. Apoi veţi vedea că legile sunt proaste şi veţi înţelege că trebuie să le schimbaţi. Pare greu şi cere timp. Dar, Doamne, voi aveţi timp şi pentru voi nimic nu este greu. Nu înţelegeţi că voi SUNTEȚI SCHIMBAREA? Dacă voi lăsaţi ţara asta pe mâna hoţilor, atunci abia copiii voștri vor mai avea o șansă! Căci șansa vine o dată la o generaţie. Noi am pierdut. Câţiva dintre noi, şi nu suntem puţini, vă putem ajuta. Noi suntem Fomilă şi Setilă – dar voi sunteţi Harap-Alb. Alegeţi dintre voi pe adevăraţii lideri. Să-i alegeţi şi să nu-i invidiaţi. Lor le va fi cel mai greu. Vor avea gloria, dar și coşmarul. Vor fi salvatorii voștri, dar se vor pierde pe ei înșiși. Liderii trebuie să fie dintre voi. Și trebuie să-i căutaţi de pe acum. Uitaţi-vă unii la alţii în fiecare zi și căutaţi-vă căpitanii. Altfel veţi pieri odată cu noi. Și atunci porţile libertăţii ne vor fi închise şi ei vor câştiga. Cine sunt ei? Ştiţi foarte bine. Îi vedeţi în ziare, în fiecare zi.

Salvaţi-vă! Salvaţi-ne! Este o singură cale! Lupta cunoaşterii! Şi când veţi fi câştigat această luptă, abia atunci veţi şti să luptaţi cu adevărat!

Nu vă amăgiţi cu prezentul... Salvaţi-vă în viitor. Noi am pierdut. Voi ce faceţi?

ALCHIMIE

iubito, aş dormi cu tine
să nu ne mai trezească niciun ceas,
să coboram pe treptele uitării
în pivniţa cu vin de bun-rămas.

îmbrăţişaţi în formă primordială,
s-alunecăm din vis în unic embrion
şi să ne naştem împreun-a doua oară,
amestec pur de sânge, suflet şi Atom.

LA DESPĂRŢIRE

Nu-i cere cadourile înapoi. E atât de meschin. Mai poţi rememora fericirea mândră pe care ai încercat-o când i le-ai oferit? Dacă faci asta, n-o să rămâi cu nimic. Nici măcar cu amintirile. Acum, poate că-ţi vine s-o omori. Şi să te omori şi pe tine. Milioane de feluri în care ai putea s-o răneşti. Niciunul dintre ele n-o să-ţi astâmpere setea. Să răneşti femeia care ţi-a ciopârţit sufletul e ca şi cum ai bea zeamă de varză în deşert. După prima înghiţitură nu-ţi va mai fi de ajuns un butoi întreg.

Demnitatea în suferinţă pare a fi singura cale. E spirt pe rana deschisă – ustură şi curăţă. Nu încredinţa prietenilor tăi povestea voastră. Ei te iubesc necondiţionat şi-ţi vor face dreptate, aruncându-i vorbe de ocară. N-au fost în patul vostru când ea îţi furnica spinarea cu o singură atingere. N-au fost nici când îţi lingea rănile provocate de războaie sau bătălii cotidiene. N-au fost în casa sufletelor voastre. S-au învârtit în jurul ferestrelor aburinde în spatele cărora voi doi eraţi unul, sărbătorind un Crăciun cald. Şi atunci? Ce rost au ei?

Ești singur în vârtejul suferinţei tale şi dacă vrei să ieşi trebuie să tragi aer în piept și să te scufunzi până se sfârşeşte. Mai degrabă iubește-o până când iubirea ţi se face apă și se scurge prin toţi porii. Iubește-o în absenţă. Va fi ca și cum te-ai arunca de nebun într-un zid. De sute, de mii de ori. Neclintit, zidul îți va rupe oasele, pielea ți-o vei zdreli, îți vei sfâşia hainele până când te vei fi prelinis în praful de la poalele lui. Un somn lung te va cuprinde, apoi te vei trezi ca după un coşmar pe care vei încerca să-l rememorezi. Soarele dimineţii nu-ţi va da timp şi vei uita. Cu fiecare zi care va trece, vei mai fi uitat puţin câte puţin... Vindecă-te singur. E tot ce poţi face pentru tine.

În definitiv, cu cât vei ridica un zid mai înalt în jurul tău, cu atât mai bun va fi cel care-l va sări în cazul de faţă, o altă femeie. Deschide-te oricui, fără oprelişti, și curtea îți va deveni curând talcioc. Odată însă zidul suferinţei ridicat, vânătorii de chilipiruri care se vântură prin târgurile suferinţelor împărtăşite se vor fi împrăştiat care-ncotro.

Apoi, după un timp, va veni o EA, destul de nebună şi vânjoasă, la fel de singură şi abătută ca tine – şi se va căţăra pe zid. Până sus de tot. Şi te va găsi acolo în curte, nefăcând nimic, şi se va uita la tine cum tai frunză la câini şi nu mai speri să fii găsit. Şi ziua aia fi ziua unui nou început.

Pentru că de atâta tăcere vei fi uitat să vorbeşti, de atâta linişte vei fi uitat că poţi să auzi, de atâta plictiseală vei fi uitat să râzi şi de atâta sigurătate vei fi uitat că eşti singur şi că asta poate să se termine. Cocoțată pe zid, fața-ţi va zâmbi şi se va da jos la tine şi te va învăţa din nou tot ce ai uitat. Un singur lucru n-o să te înveţe: că peste ceva timp vei suferi din nou şi-o vei lua de la capăt – dar al naibii să fiu dacă nu asta ne e scris pe pământurile astea pe care le semănăm ca să culegem, o dată pe an.

Al naibii să fiu dacă ai nevoie de cineva ca să suferi şi mai apoi să te vindeci...

BREAK UP.
DON'T STAY MORE THAN LOVE

În seara asta am simţit nevoia să scriu un cântec. Şi l-am scris. Şi am mai simţit nevoia să-l postez aici. Cu greşeli, necosmetizat, nestudiat, nearanjat. La prima mână – o voce şi o chitară. Însă din foarte mult suflet. Cinstit. Crud. Nepreparat. Bucuria unui cântec. Ca pe plajă. Atât.

Break up...
Break up when things should go wrong.
Break up. When there's no bond (anymore)
Break up. Break up when you don't belong.
Just break up. When there's no rush to the door.
Break up...
Break up when dinner's fast food and no words.
Break up when silence disturbs.
Break up when your heart's left in the woods.
Break up... have no excuse.
Break up. Break up when killing the smile.
Break up. Break up when *sometimes is fun.*
Break up when things *should be done.*
Break up when jugglin' the figures of love.
Break up. Break up the first time she doesn't need to know.
Break up. Take no pleasure in lying to you both.
Break up when habits are all you have got.
Break up when fear only stops you from breaking it up.
Break up when you feel like you stay more than love.
You don't have to stay more than love...
Break up. Break up when killing the love...
Break up... fly like a dove...

COPY-PASTE

baby, wanna copy your
soul and paste it into mine...

I'm gonna make a hidden folder
out of our secret love.

MAMĂ, LE-AM ARS STEAGUL!!! LIBERTATEEEE!!!

Sângele îţi înfierbântă gura şi apoi ţi se prelinge pe gât. N-ai timp să te sperii. Nu acum. Alergi cu mulţimea care nu urlă, ci vuieşte. Alergi. Vrei să-ți aduni gândurile în fugă. Nu mai gândești. Stomacul o face pentru tine. Tresaltă aritmic. Ţi-e frică. Nu poţi să-ţi înghiţi nodul din gât. Începe să te frigă moalele capului. Îţi dai seama că sângerezi rău, dar nu e timp. Ce bine că alergăm toţi în aceeaşi direcţie. Vrei să urli. Ce bine e când urli. Parcă nu-ţi mai este frică. Nu, nu ţi-e frică. Nu-i cunoşti, dar sunt cu tine. Uite că te ajută să alergi odată cu ei. Ce bine că nu te lasă în urmă. Din spate vin alţii. Te sprijină şi ei. Asta îţi dă putere. Aerul rece îşi face loc violent prin gâtul tău. Parca-ți răcoreşte stomacul. Nu poţi să articulezi şi nici măcar nu-ţi recunoști vocea. Uite unu' de-al lor. Vrei să ajungi mai repede acolo. Ah, lovește, lovește-l! Vrei și tu să lovești. Lovești cu sete în spatele lui. Ce bine ţi se înfige bocancul între coaste. Scuipi cu sânge. L-ai nimerit pe faţă şi te-a privit ca o fiară hăituită. Ca un porc la tăiere. Ți s-a făcut milă. Fără milă. Nu trebuie să-ţi fie milă. Ei n-au avut milă şi ți-au furat viitorul și vor să ţi-l mai fure. Încă o dată şi încă o dată.

Uite clădirea. Ți-e frică. Cei din faţă s-au oprit. Vin alţii din urmă. Te-nghesuie. E bine. Toate răsuflările înfricoșate se amestecă. Mulțimea respiră cu mii de guri. Ai gura încă plină de sânge. Simți cum buza îți atârnă moale, cărnoasă. Buza ta. Te gândești la oglindă. N-ai timp.

Mulțimea urlă înnebunită de frică și speranță. Căștile negre se reped către voi. Mulțimea nu dă înapoi. Nu-ți vine să crezi. Iar ți se gâtuie sufletul și nedreptatea și ura se învolbură-n tine. Vrei să lovești și-ți faci loc cu coatele. Bastonul îți spulberă obrazul, dar nu simți decât puterea, nu durerea. Te arunci înainte. Cu capul în cordonul negru. Odată cu tine încă vreo zece. Mulțimea vine greu după voi, toată odată. Cordonul negru se rupe. Mulțimea se prelinge ca o miere vâscoasă peste ei. Uite clădirea. E mai înaltă ca de obicei. Intri printre primii. Foc, foc, îți vine în minte, dar alții ți-au luat-o înainte. Uite scările. Îți iese capul din cap de durere. Uite aici și aici. Aici stăteau ei. Și noi acolo, pe străzi. Și ei își băteau joc și ne

umileau. Nu mai poți să urli. Scările. Furia. Ochii mulțimii. Acum fiecare e pe cont propriu. Bricheta. Uite hârtiile. Așa, așa. Arde-le. Dă foc. Uite, hotărâri peste hotărâri. Dă-le foc. Îți tremură mâna – dă-le foc. Ieși pe geam. Arată-le. Ce departe e jos. Urli. Nu te aud. Nu te văd. Mai multe hârtii. Nu, scaunul ăsta! Ah, ce sete ți-e. Da, atuncă-l acum. Daa! Ce bine, l-ai aruncat. Fix în mijlocul lor. Uite-i că te văd. Libertateeeeee! Libertateeeeee! Nu te aud. Mama! Ce-o face mama acum? Libertataeeeeee!

Mai sus, pe clădire. Ah, da, la steag. Uita-i că toţi fug la steag. Să-l ţii în mână, să-l fluturi. Respiră. Ce bun e gustul de sânge acum. E libertate şi e încă lumină. Trabuie să facem cava până seara. Să vină mulţi. Steagul. Ah, glezna asta. Hai, urcă. Ţine-te de ăsta. Râde. Râdem împreună. Te iubesc, frățioare, te iubesc. Și tu mergi la steag? Hai, hai pe clădire! Hai, nu acolo, nu la dosare, dă-le naibii, hai sus la steag să-l fluturăm pentru oameni. Te-a lăsat ăla și nu mai urcă cu tine. Ce naiba zic toți ăștia? E ecou mare. Nu-i nimeni pe-aicea. Gata, se termină liftul aici. Unde sunt toți? Ăștia n-au ajuns până aici... E posibil să fie doar al tău, uite. Să-i dai tu foc? Să-l fluturi arzând, singur, doar tu cu el și ei jos acolo, urlând de fericire. Nu e posibil. Ba da!

Uite scara de serviciu. Ce soare e azi. Ce bine că-i frumos. Putea să plouă. Și pe ploaie era mai greu. Ce uscat și rece era bastonul ăla. Uite chepengul. Inima aproape că se frânge în tine. Stomacul te doare de speranță și plăcere și frică. Ești primul. Dacă o să tragă? Dacă o să tragă-n tine? Pe mă-sa o să tragă! Împingi chepengul. Doamne, ce jos e orașul. Uite steagul. Își dau lacrimile-n linişte. Horcăi. În linişte. Ah, nu mai poți să-ți ții răsuflarea. Urli. Uite păsări. Și piața!!! Și parcul!!! Ah, Doamne, când o să-i spui și-o să te țină-n brațe și buzele ei moi... Tragi de steag. Ce bine e înfipt. Trage, trage. Mirosul ei în parc. Sărutul avea gust de salam. Și parfumul. Aaaaaaahhhh... A ieşit. Eşti pe margine. Flutură-l întâi. Șterge-ți sângele de pe gură. Scuipă-l acum. Te-au văzut. Uite-i că ridică mâinile. Te-au văzut. Repede. Dă-i foc. E vânt. Ghemuiește-l sub haină și dă-i foc acolo. Așa. Arde. S-a stins. Hai. Stai calm, puțin. Ce liștit e. Arde. Uşor. Uşor. Aşa, o ia acum. Flutură-l. Libertateeeee!!!

Sângele şi focul şi steagul lor care arde, futu-le norocul să le stea. Aaaaaahhhhh... Uite mulţimea. Îţi curg mucii cu sânge şi

picături de transpiraţie. Libertatea are gust de salivă şi sânge amestecat cu transpiraţie şi miros de geacă din bar cu fum şi parfumul ei şi sărutul cu gust de salam şi frică şi nod în gât şi plăcere. Libertatea are gust de plăcere şi aaaahhh!!! Te mai ia unu' în braţe, sunteţi doi pe acoperiş şi asta e plin de sudoare pe gât şi te strânge în braţe şi urlă, te laşi pe spate şi priveşti cerul şi te cotropeşte durerea... libertatea are gust de sânge şi miros de cer... aaaahhhhh... le-ai ars steagul... o să fie bine... o să fie bine... n-o să ne prindă... o să fie bine... o să fie bineee... o să fie... bine... mamă... sunt aici, sus, pe clădirea javrelor şi le-am ars steagul, mamă... şi-acum o să mă odihnesc puţin şi mă duc după steagul nostru, că am uitat să-l iau de jos...

Se dedică celor care au ieşit în stradă la Chişinău, însetaţi de Libertate.

AMINTIRI LA CHEIE, CU FINISAJE DE LUX

Ce păcat că nu putem să ne silim conștiința să sune zilnic, precum un ceas deșteptător.

Zi de zi, construim amintiri. Poţi s-o faci să plângă în sughiţuri. Sunteţi în bucătărie şi spui vorbe grele. Te scalzi în voluptatea uşurării. Arunci povara asupra ei şi-o faci să plângă în hohote. Soarele îi luminează faţa în ziua asta de primăvară pe care tocmai ai transformat-o într-o amintire urâtă. Superlativ al cinismului, gândul că e frumoasă când plânge te scârbeşte de propria-ţi (ne)fiinţă. În rest, două cuţite mânjite de gem, ea nu şi-a terminat oul ochi şi salata de roșii. Două pahare de vin roşu mărturisesc că aseară ai reușit să fie bine. Firimituri, câteva folii de medicamente, albastrul transparent al unei sticle de apă plată care se confruntă cu mobila maro-închis de bucătărie. Şerveţele roşii, o sticlă de şampanie nedesfăcută la care nu îndrăzneşti să speri. Toate îţi sar în ochi şi se fixează pe retină, condimente din jurul imaginii cu ea suferind. Dar nu te gândești că va fi o amintire grea cândva.

Te gândești să scapi din bucătărie, să aprinzi o ţigară sau să găseşti o soluție ca să împingi la mama naibii tăcerea asta care te presează precum apropierea unui tavan japonez.

Milă și ură, vene și artere. Nu mai e oxigen, iar conştiinţa lucrează în defavoarea ta. Şi plânsul ăsta care nu se mai opreşte. Vrei să ţipe, ai vrea poate să te lovească, pentru că plânsul ăsta înmulţeşte un sentiment de vinovăţie care, culmea, nu te frânge, te revoltă – pentru că nu tu nu eşti vinovat, și toate ţi se îmbulzesc în cap şi-ţi vine să urli şi să ceri socoteală.

Secundele sunt supraelastice. Tăcerea va mai dura tulburată molcom de plânsul transformat în scâncet şi apoi, spre sfârșit, în lungi oftaturi și câteva ţigări pe care le va fuma cu sete în timp ce ochii roșii și umflaţi te vor privi indiferent – sentinţa mută a unei amintiri urâte pe care tocmai ai dat-o în folosinţă, la cheie, cu toate finisajele.

Nu, din păcate, conştiinţa nu e reglabilă ca un ceas deşteptător.

Ar fi atât de simplu să ne amintim zilnic că trebuie să construim amintiri frumoase.

NOAPTEA ÎN CARE I-AM RUPT COLANȚII

E frumos să fii îngropat acolo unde oamenii se opresc să facă dragoste. Mormânt necunoscut Într-un lan de porumb.

Am durere În buzunare. Monede de cinci, de zece, de douăzeci şi cinci. Le-am primit pentru fiecare aripă frântă. Am frânt aripi de păsări dezorientate. Şi m-au plătit pentru asta. Da, m-au plătit cu monede de durere.

Vânzătorul de la supermarket s-a uitat lung. Nu mai văzuse bani ca ai mei. Nu luasem multe lucruri. Nişte apă, ţigări şi pâine cu iaurt. Mi-a cerut bani adevăraţi. L-am privit lung. Eu ştiu să privesc lung.

– Banii ăştia ce au? l-am întrebat.

– Păi nu sunt bani de pe aici.

– Ce-ai zice să-ţi fac mormântul acolo unde oamenii fac dragoste?

S-a uitat și mai lung la mine.

– Ei, ce zici? am adăugat. Vrei să simţi sudoarea iubirii cum îneacă viermii ce-şi fac de cap cu tine? N-o să-ţi mănânce urechile aşa repede și-o să te mai poți bucura de sunetul lanului de porumb, acolo sub pământ.

– Lasă-l în pace, mi-a zis ea.

Ea, cu trenciul bej și ciorapi de un verde electric. Distrusă-n păr. Și ea venise după țigări de la capătul lumii.

– Dă-mi mie monedele alea de durere... Ți le cumpăr eu. Și-ți dau bani adevăraţi la schimb.

– La ce-ți trebuie? am întrebat.

– Mi-am pierdut biletul de întors – e un tren în vreo două ore.

I le-am dat, nu voiam scandal. Am dus-o la tren, undeva la marginea oraşului. Am ajuns mai devreme şi ne-am întins pe șine.

I-am rupt ciorapii verzi şi mi-am văzut viitorul în aburii care-i ieşeau din coapse. Plămânii făceau zgomot. Am gemut eu primul. Mi-a răspuns. Regula era aşa: un geamăt pentru fiecare stea căzătoare. Până la orgasm. Nu m-am ţinut de ea. N-am atins-o. Am gemut amândoi până ne-am dat drumul. Şuieratul trenului. Roţile au scârţâit şi a plecat cu nasul turtit pe geamul nespălat.

Mi-am căutat drumul spre autostradă, să-mi mănânc iaurtul şi să fumez ţigările-n liniştea nopţii. Trăgeam adânc în piept, timp în

care iaurtul îmi colora stomacul în alb. Destinele urlau prin maşinile care-mi zburleau părul. Treceau aproape și claxonau. Mă vedeau cam târziu pe mijlocul sensului. Un măr muşcat s-a rostogolit înspre mine. Am simţit miros de dinţi de femeie nefericită şi parfumul de pe mâna unui bărbat care avusese mărul înainte. Mi-a venit să ucid. îmi vine să ucid din când în când, şi-aşa mi-a venit şi atunci.

M-am târât către marginea şoselei, să respir praf. Au oprit lângă mine.

– Lasă-l în pace, i-a spus ea. Poate e băut.

– Poate că îi este rău, a zis el şi m-a făcut să zâmbesc.

M-a întors cu faţa în sus. Din două mişcări, eram deasupra lui. Ea ţipa neajutorată. Îi simţeam sângele cum se învolbura speriat şi-mi masa buricele degetelor. Așa de mult îmi place să ucid câteodată.

– Orgasmu' ăsta n-are valoare dacă termini, i-am zis.

I-am privit ochii mari. I-am simtit gâtul. I-am dat drumul. Am alergat puțin după mașină, să-l văd cum preţuieşte viaţa. Să-i văd chipul mai ușurat. Ea plângea-n hohote. Acum avea să-i spună că i-a spus ea să nu oprească. Că e prost de bun. Mi-am îndesat mâinile în buzunare. Am o salopetă de blugi. Cu buzunare adânci. Am simţit colanţii verzi și mi-am amintit. Unde-o fi trenul ei acum? Ce coapse fierbinţi... Și aburii... Ea nu s-a speriat.

Trebuie să-i sperii din când în când pe oameni ca să-şi preţuiasca viața. Ea nu s-a speriat. Şi voia monede de durere. Ştia despre ele. Știa să geamă când cădeau stele. Poate ar fi trebuit s-o opresc. În definitiv, locul ăla pentru mormânt poate fi oriunde. Oamenii fac dragoste pe unde apucă. Mai ales pe câmp. Nu trebuie să ştie ca acolo-i un mormânt. Trebuie doar să facă dragoste deasupra ta. Să le simţi vibraţia. Ar fi trebuit s-o opresc.

Eh, n-are cum să ajungă departe cu monedele alea...

PREA ORB SĂ POTI IUBI.
MUNTELE LUMINII

Iubita mea, cât eşti de frumoasa, acolo sus, pe Muntele Luminii. Un glob de cleştar eşti, iubita mea. Nicio imperfecţiune – lumina nu poate zăbovi, căci alunecă pe deasupra ta, atât de fragedă şj marmoreană ţi-e pielea, iubito.

Vino, Frumosule, vino către mine. Îmbrăţişează-mă aici sus, pe Muntele Luminii.

Alerg, iubita mea, spre tine. Doamne, cât eşti de frumoasă în zorii dimineţii. Ce binecuvântare să te am, iubita mea. Din tine se reflectă toată minunea lumii. Frumosul arde şi eu alerg să mă topesc în tine. Iubesc tot ce-i în juru-ţi, căci e de tine atins, cu mii de străluciri îmbogăţeşti natura.

Vino, iubitul meu, şi ia-mă de pe Muntele Luminii să-ţi luminez în Casă.

E drumul greu, iubito, dar în dorinţă se întăreşte aluatul inimilor noastre. Pe drumul către Muntele Luminii nopţile-s reci, eu însă mă-ncălzesc cu amintirea rotunjimii tale.

Dar mâine-i dimineaţă şi iar scurta-vei calea care te-aduce aici sus, unde lumina-i oarbă și nu-găseşte rostul şi pleacă spre Pământ,

Ne vom iubi mereu, așa-i, iubita mea?

Te voi iubi, își jur pe marginile-mi nesfârşite şi oglindite veşnic în toți atomii lumii, voi fi a ta, doar ia-mă.

Nu mie mi se-ntâmplă, nu eu sunt fericitul, îmi crapă-n mine pieptul, și uit ces e sfârşitul. Alerg spre perfecţiune, spre inima-n jumate, alerg spre negândire, spre negrăiri, spre şoapte. Ce rece e deodată aici, întunecime...

Nu te speria, iubite, e Muntele Luminii. Ai grijă să te ţii de drumul drept, spre mine.

Ce umbră şi ce rece-i, privesc în sus spre tine. Dar ce-mi văd ochii acum, să fie adevărat? Lumina nu mai cade pe globul de cleştar... Văd crăpături adânci în fiinţa ta, iubito... le văd printre stejari... Văd lacrimi acum, pe sfera ideală... Se dondăneşte dorul fierbinte cu înserarea şi se transformă-n lacrimi...

Nu te speria, iubite, ci urcă înspre mine...

Mă rog, dacă zici tu, eu sper c-aşa o fi... dar parcă nu e vocea care m-a fermecat...

Dar tu eşti tot frumos, te văd acum mai bine, se umflă pieptul brun şi vinele se umflă şi ce privire mândră arunci tu către mine...

Dorinţa-mi se sleieşte sau mi se pare mie? Au sfera nu-i perfectă, lumina o fi gălbuie? Cum să mă oglindesc în crăpături de sticlă? Cum să iubesc în cioburi, imaginea-mi pripită?

Iubitule, e noapte, te simt atât de-aproape... de ce nu faci tu focul? Vorbeşte-mi despre toate... La început de drum îmi povesteai atâtea și glasu-ţi, când râdeai, din depărtări de vis se auzea ca într-o încăpere din lemn de abanos. Mâine vei fi aici şi-mbrăţişarea ta ne va uni pe veci, vom depăși lumina, căci suntem împreună de-atâta amar de timp...

Se face dimineaţă – nu, nu mă-nşală văzul. Iubito, eşti crăpată, lumina face umbre când îţi atinge trupul...

Ce vrei să spui cu asta?

Îţi e crăpat cleştarul, lumina te trădează...

Iubitule, încetează. Ești lângă mine-acuma, lumina nu contează.

Dar când veneam spre tine erai un vis în spațiu care-ncerca să curgă, dar nu-l lăsa difuzia. Erai perfectă toată. Tu întruchipai iluzia...

Dar mă iubești acum, nu. Mai mult ca niciodată! Cleștarul mi-e crăpat, dar eu a ta sunt, iată... Noi ne iubim, iubite, și depășim lumina... astupă-mi căpătura... repară-mi strălucirea... tu ești puternic, nu? Și mă vei duce-acolo, în casa ta de jos... departe de-nălțime... să transformăm iubirea.

În ce? În ce s-o transformăm? Iubirea? Iubirea e lumină, iubirea-i perfecțiune, iubirea nu astupă, iubirea nu-i genune. Te părăsesc iubito, nu suntem împreună, nu pot să-ți sufăr umbra, nu vrea să-ți dau alt nume.

Ce crudă-i despărțirea, abia-ai urcat pe munte. Fii blestemat, Iubite! Să-ți iasă coborârea și să-ți găsești și drumul până în Satul Negru, de unde ai venit. Dar te blestem, odată ajuns, să-ntorci privirea, să-mi vezi din nou cleștarul perfect și strălucirea, în tine să renască ghemul ce te-a stârnit să vii odat-aici şi să te-aşterni la drum îndrăgostit și palid și pănă-n vârf să urci şi iar să-mi vezi greşeala şi umbrele. Tristețea... Și asta pentru că n-ai vrut să

depăşeşti Lumina... aşa, Iubitul meu, să-ți vezi tu Bătrânețea, de mii de ori să urci până când orb vei fi, prea orb ca să mai vezi, prea orb să poți Iubi.

GRANIȚA

Niciodată n-o să mai am pielea întinsă, netedă. Aşa îţi spunea în timp ce se îndrepta spre graniţă. Îi veniră în cap toate clipele frumoase. Atât de pregnante, viu colorate. Amintiri cu miros înţepător. Firele de nisip cu sclipiri jucăuşe împrăștiate peste degetele ei de la picioare. Ultimii pe plajă, aproape de algele puturoase. Mereu părăseau plaja ultimii când lumina începea să se murdărească de întuneric. Atunci pielea ardea mai mult ca oricând. Muşca uşor din sfârcurile ei întărite de freamătul nopţii. Părea că vor să spargă învelişul ciocolatiu al sânilor. Povestea aceea durase doar o vară.

Îşi târşaia uşor picioarele către graniţă. Respira greu, frică amestecată cu oboseală. Într-un fel, se bucura că va scăpa repede. Îşi aminti mâna puternică a tatălui săltându-l ca pe-un fulg în aer. Păroasă şi aspră, mirosind a colonie de busuioc. Lumea îi părea imensă de-acolo, dintre braţele care-l ţineau strâns la piept. Tata. Nu-l alintase prea mult, dar strânsoarea aceea nu avea cum s-o uite. Îi lipsise toata viaţa după ce bărbatul plecase.

Noaptea în care fusese înşelat prima dată. Mii de stele pe cer. Motorul torcând îmbufnat pe marginea șoselei. Plângea cu faţa în sus, lacrimile îi gâdilau urechile. În noaptea aceea de august târziu luptase cu sine până când zorii îi secaseră lacrimile și lumina îl împinsese din nou la drum. O iertase, spunându-și că o iubește. Era atât de puternică amintirea durerii de sub cerul nopții încât o considera frumoasă. Sau poate puzderia de stele. Un tânăr îl depăși în alergare. Apăru ca o fantomă. Doamne, oare ce-o fi făcut? Tinerețe întreruptă. Cât de nedrept și trist pare... Dar el? El oare fusese fericit? Și, până la urmă, ce mai conta? Te lasă să treci oricum.

La treizeci de ani totul conta. Cămășile albe scrobite și colecția de ceasuri. Mii de oameni în subordine. Mii de oameni care îl detestau. Își amintea perfect mirosul de mosc și lavandă care se împrăștia când deschidea dulapul ca să-și aleagă una din cele peste patruzeci de cămăși în culori moarte. Un sentiment de putere îl învăluia când privea rândurile de pantofi perfect lustruiți. Își aminti seara în care privise orașul de acolo de sus, din blocul-turn. Fusese

pentru prima dată când gândul că totul se va termina într-o zi îi încolțise în minte. Avea treizeci de ani și conducea mii de oameni. În toți anii aceia în care escaladase viața, puterea avusese pentru el un miros înțepător de sânge și mentă. De fiecare dată când se clătinase nările i se umpluseră cu aromă de mentă amestecată cu aburi de sânge. Ca o rană deschisă, iarna.

Memoria mirosului îl făcu să zâmbească amar. Își privi hainele ponosite și se gândi că tânărul care îl depășise ajunsese deja pe partea cealaltă. *O să-mi lipsească soarele și muzica*, se gândi. *Și îmbrățișarea ei o să-mi lipsească, și privirea întrebătoare*. Ochii i se umeziră, și asta îl miră oarecum. Își adorase fiica. Pierduse totul ca să rămână cu ea. Ziua în care se născuse fusese ziua în care soția lui murise. Îi plăcea să-și aducă aminte de ea ca soție, nu ca nevastă. Ziua în care a înțeles nebunia.

Înmormântarea soţiei la naşterea fiicei. Când durerea și fericirea stârneau în el aceeași senzaţie. Marginile maronii ale coșciugului și geamul îngălbenit şi zgâriat al incubatorului. Garoafe în exces. Mirosul morţii. Din Ziua aceea nimic n-a mai fost la fel. Doar îmbrăţişările. Toată viaţa şi-a îmbrăţişat fiica. Și mereu s-a gândit că-și îmbrăţişează şi soţia. Toată viaţa a simţit mirosul de lapte al fiicei sale. Mâinile i-au tremurat la fiecara încercare a ai ei. A îmbrățișat-o strâns în ultima zi de liceu. Atunci a ştiut că a rămas singur. Parfumul laptelui de pe gâtul timpuriu n-o părăsise nici măcar în seara aceea. Muzica era prea puternică şi era întuneric acolo, în sala de bal.

Plecase cu gândul la părul ei blond sclipind în lumina reflectoarelor care îl mângâiau din când în când. Şi-a privit chipul în oglindă în noaptea aceea. Noaptea balului fiicei sale. Ridurile, pielea îngălbenită, părul cenuşiu, tremurul mâinilor și harta sângelui desenată de venele groase. A zâmbit atunci. Abdicase cu mult timp în urmă. S-a așezat într-un fotoliu şi şi-a aşteptat fiica toată noaptea, gândindu-se la fericirea zilelor din excursiile de la munte. Foşnetul muşchilor şi bătaia inimii tinere. Variaţiunile vântului i-au străbătut mereu viaţa. Mai era puţin până la graniţă. Aparatele funcţionau în ritm normal.

Trubul introdus în gura bătrânului făcea să-i tresalte toracele în cadenţă. Sunetele care vegheau viaţa se auzeau peste tot. Faţa își

pierduse din expresia cotidiană. Părea un stop-cadru deformat. Totul părea că o ia în jos. Pomeţii, colţurile gurii, sprâncenele, pleoapele. La capul patului, o fată blondă frământa înlăcrimată picioarele îngălbenite de boală şi bătrâneţe. În dreapta, un tânăr se lupta cu viaţa, horcăind. În salon era teribil de cald. Pe celelalte paturi oamenii se aflau în situaţii asemănătoare. Distanţa faţă de moarte era singura diferenţă dintre ei.

– Ce-aţi hotărât? întrebă medicul de gardă. Apoi se simţi oarecum obligat să adauge: acum nu mai simte nimic şi funcţiile se degradează.

Fata îl privi cu ochii mari, întrebători şi revoltaţi. Rochia albă de in flutura în bătaia ventilatorului dintre paturi. Strânse cu putere picioarele tatălui. Apoi ridică uşor marginea pijamalei. Pe burta bătrânului moartea începea să-şi intre în drepturi, învineţind totul în cale. Fata gemu de durere şi îl privi încă o dată pe medic.

– Poate că ar fi bine să mergeţi afară, spuse bărbatul.

Şoseaua părea că se termină undeva în zare. Simţea o presiune crescândă şi nu-şi mai putea stăpâni gândurile. Imagini şi senzaţii se învălmăşeau în spatele ochilor.

Încerca să prindă din zbor aducerile-aminte. Oboseala îi juca feste. Reuşi să fixeze pentru o clipă chipul Ei și o senzaţie de bine îi curentă trupul. Lacrimile ţâşniră în tot corpul. I se păru că se umple cu lacrimi de dor. Parcă lacrimile îi copleşeau sângele. Apoi şoseaua începu să vibreze sub tălpile obosite. Simţea cum pierde în greutate cu fiecare pas. Şi parcă se înălţa. Nu, era o iluzie... sau...

– Îl detubăm, le spuse medicul asistentelor. Îl detubăm. Au rămas doar aparatele acum. Reține apă, blocaj renal, fibrilații. Nu mai e nimic de făcut, după părerea mea. După aia se umflă și-o să le fie mai greu cu el.

Aparatele se opriră. În dreapta, tânărul horcăia. Începu să alerge către pânza de ceață care se lăsa în depărtare, ca o cortină gri. Din sens, opus străpunse perdeaua aburindă tânărul care îl depășise mai devreme. Apucă să-i zâmbească și se miră că acesta nu îi răspunse. Tânătul se depărta fugind.

Asistenta închise monitoarele şi ridică cearşaful peste capul bătrânului.

VARIANTĂ DE FUGĂ –
ÎN RE MINOR CU SI BEMOL MAJOR

să-ţi rupi viaţa în două. să arunci o grenadă în mijlocul şosele. să împuşti trecutul, gândurile sar pe pereţi în mii de bucăţi trânteşti uşa şi ieşi. nimeni nu face curat în urma ta. vor veni după tine. ştii asta. te negi. te renegi. te absolvi. te judeci. ai nevoie de timp. timpul nu are nevoie de tine. te dispreţuieşte blând. ai evadat. fugi de tine. arunci toate actele în canalul unor suflete. cele câteva lucruri prețioase le îngropi undeva în nord. mai multe zâmbete, șaptespiezece amintiri şi câteva legături de sânge. ai un loc acolo. le îngropi adânc. nu iei nimic cu tine. fugi. nu poţi să rupi totul. ştii că vor veni după tine. alergi către locul unde nu te cunosc. acolo poţi să-i minţi. acolo te vor crede. o să poţi să-i minţi cu lacrimi în ochi. lacrimi de dor pentru groapa din nordul oraşului. ei vor crede că eşti sincer şi poate aşa vei ajunge să crezi şi tu. şi-o să renaşti până în ziua în care ei vor veni după tine. atunci vei deschide uşa, împiedicându te de mogâldeţele blonde de la picioarele tale. ea te va striga din bucătăie. eşti ok? alb ca varul, vei încerca să găseşti o soluţie într-o fracţiune de secundă. să explici ce căutau la uşa casei voastre şaptesprezece amintiri murdare de pământ şi o legătură de sânge.

DACĂ...

Eu vin și spun. Căutăm fericirea peste to. Căutăm fericirea în cluburi insalubre, îmbrăcați în haine care ar putea s-o impresioneze pe femeia care nu există. Căutăm fericirea la metrou, în speranța că ni se va arăta când ne așteptăm mai puțin. Din senin. Căutăm fericirea pe holuri de așteptate. În trenuri sau avioane. Căutăm fericirea în bucătăriile petrecerilor la care nu am fost invitați. Căutăm fericirea în teatre și în săli de cinematograf, mai ales înainte de film. Căutăm fericirea în cafenele, în privirile chelnerițelor blazate, cu gândul că nu le aşteaptă nimeni acasă.

Căutăm fericirea la concerte cu formaţii obscure şi public de nișă. Căutăm fericirea în librării, zăbovind mai mult decât e cazul asupra unor rafturi care ne pot arunca într-o conversaţie. Căutăm fericirea dedicându-ne cu orice preţ lucrurilor pentru care nu suntem pregătiţi. Căutăm fericirea în amăgiri leneşe. Căutăm fericirea în adevărurile altora. Căutăm fericirea în abandon. Căutăm fericirea noaptea, mai ales noaptea. Căutăm fericirea în biserici, acolo unde tragem cu ochiul la fericirea celui de lângă noi. Căutăm fericirea în brațele lui Dumnezeu. Căutăm fericirea în dimineţi optimiste. Căutăm fericirea în tragediile care ne ocolesc. Căutăm fericirea în redefinirea ei. Căutăm fericirea în colectiv. Căutăm fericirea într-o aventură de-o noapte.

Căutăm fericirea în beție. Apoi în abstinenţă. Apoi din nou în beţie. Căutăm fericirea în decadență și renunţare. Căutăm fericirea în salvare. Căutăm fericirea în altruism, în speranţă şi mizerie. În smerenie. Căutăm fericirea în hoteluri şi excursii. În vacanţe sau delegaţii. În misiuni și acte caritabile. Căutăm fericirea în toate momentele reflectării sinelui nostru în oglinzile murdare ale vieţii. Căutam fericirea într-un tablou vivant. O eşarfă. O privire. Un moment în care destinul ar putea să facă piruete. Căutăm fericirea în familie. Căutăm fericirea în spitale. În ochii celor care ne ascultă. Căutăm fericirea în fapte mari. Căutăm fericirea în viziuni. În strategii. În artă.

Căutăm fericirea în disperare. În lucrurile simple. Căutăm fericirea în copii. Căutăm fericirea în toate cotloanele lumilor noastre nesfârșite. Căutăm fericirea în imperiul nesfârşit al

gândurilor. În prăpastia dorinţelor. Pe muntele viitorului. În războaiele sufletului. În victoriile serbede ale orgoliului. Căutăm fericirea peste TOT.

O singură întrebare uităm să ne punem, preocupaţi de această goana nebună:

Dacă fericirea este cea care ne caută pe noi şi nu ne găseşte pentru că ne jucăm prea mult de-a baba-oarba? Dacă fericirea caută în noi tot ce căutăm şi noi în ea? Dacă fericirea reclamă fericire?

IADUL

Pentru că iadul este cădere în gol. Mai întâi, o săritură într-o groapă mică ,de câţiva metri. Pământul se depărtează vertiginos chiar în momentul în care ai fi crezut că ai să-l ating. Și apoi, începe neînceputul. E o prăpastie fără sfârşit cu pereţi de pământ, perfect cilindrică. Te depărtezi de lumină până când un singur punct îţi va mai aminti că a existat. Şi totuşi vezi, vezi prin întuneric. Cazi în gol cu o viteză incredibilă.

De jur împrejur, pe pereţii din pământ noroios, neregulat, se perindă amintiri frumoase, dar nu e timp să zăboveşti asupra lor. Nu-ți este dat să le mai poţi contempla vreodată. Durerea creşte cu fiecare imagine pe care nu reuşeşti s-o fixezi. Eşti copil bălai cu sandalele murdare de praf pentru prea puţin timp. Eşti doar o secundă cufundat în Ea, plângând de plăcere. Eşti victorios a mia parte dintr-o secundă și e prea puţin timp și căderea prea rapidă ca să-ţi recunoşti copiii în prima lor zi de şcoală, cum îţi caută încurcaţi privirea, pierduți în grupul de prichindei care se fotografiază în sala de clasa. În schimb, urâţeniile vieţii tale ţâşnesc sub forma unor lipitori teribile care se fixează muşcând din pielea-ţi deja înfierbântată de aerul cald din cilindrul fără sfârșit.

Răul pe care l-ai făcut oamenilor e acum lipit de tine şi te face greu, mai greu, tot mai greu. Minciunile, trădarea, laşitatea şi cinismul, nepăsarea și trufia s-au transformat în viermi umezi cu ochi bulbucați, de foc. Cazi în gol cu viteză mai mare, pământul se apropie de tine câteodată, însă e o doar iluzie. N-o să-l mai atingi în veci. Pentru eternitate ai să aluneci în hău, trăgând după tine tot răul pe care l-ai înfăptuit vreodată. Va fi o cădere mută, veşnică, eternă, căci in cilindrul de pământ care nu duce nicăieri și nu justifică nimicul sunetele sunt reprimate înainte să se formeze.

Vei tânji după atingerea pământului, fie măcar şi dintr-o greşeală imposibilă, pentru că iadul e perfecţiunea răului – şi-o să tot cazi și-ai să te umpli de lipitori verzui care-ţi vor aminti de suferinţa pe care ai uitat s-o oblojeşti în timpul vieţii.

Vei fi singur în gorapa veşniciei, îngrozit vei privi ochii de foc ai viermilor răului, unica sursă de lumină care-ţi va însoţi căderea. Nu, nu te vei mai opri niciodată, iar salvarea nu va mai fi în cuvânt şi

nici în pocăinţă. Vei fi uitat ce este speranţa şi o frică cum n-ai mai pomenit în timpul vieții îți va fi imobilizat gândurile. Acolo, în groapa de pământ a nesfârșitului, acolo unde vei deveni nimic. Trupul tău va purta greuatatea pătelor tale în veşnicia de pământ. La capătul veşnicei...

– Stai, opreşte-te, te rog, spuse fata cu ochii mari, înlăcrimati. E mult prea dureroasă viziunea ta.

Era o fată înaltă şi slabă, nesfârşită. O frumusețe nepământeană, neatinsă fusese aşternută pe chipul ei. Ca o zăpada timpurie care a albit surprinzător câmpuri verzi, nesfârşite...

– Opreşte-te, strigă încă o dată cu gâtul ei de lebădă încleștat în strânsoarea emoției. Nu poate fi așa... speranţa ne însoţeşte peste tot, până şi in iad. Iubirea!!!

Bătrânul se lăsă pe spate în fotoliul masil de piele acoperit cu o pătură. Privi în jur la sufrageria înaltă cu pereţii încărcați de tablouri. Întunericul își facea loc din spatele ferestrelor cu vitralii. Fata îl ținea de mână, întrebător.

– Iadul... oftă bătrânul – iubirea... Închise ochii și adormi liniștit. Pleoapele i se zbâteau spasmodic, vestind cine știe ce călătorie încurcată. Fata îl sărută pe fruntea zbârcită și îl acoperi grijulie cu pătura. Părăsi apoi sufrageria înaltă cu candelabre de cristal și se strecură afară ca o fantomă în rochie de seară, abandonând un trup prea chinuit de propriul suflet.

PACTUL CU ROCK'N'ROLLUL

Fraților, acest articol n-are nevoie de niciun fel de nuanță sa încercare stilistică. Voi fi aspru și direct întocmai ca spectacolul de aseară. Spectacol? Ce spectacol, frate, că-mi curge sânge din urechi și mai am nevoie de doi plămâni. Ne-au spart. Bătrânețea pur și simplu nu se potrivește anumitor oameni. Nu lui Angus Young sau Brian Johnson. Iar nemţii ştiu să asculte AC/DC.

Spectacolul tribunei a fost halucinant. Înainte de intrarea în stadion se predaseră armele. Cei trecuţi de primul filtru și care erau mai sus cu un dâmb decât noi, cei care veneam, se pișau liniștiți în văzul lumii. WC-urile nu mai făceau faţă pentru că la AC/DC se vindea bere la litru. Cred că eram singurul fără tricou cu inscripție. La *You shook me all night long* eram la coadă la bere, dar când a început m-am năpustit înapoi în stadion. Imaginea era apocaliptică. Nu știai unde să te uiți. Optzeci de mii de oameni ca unul. A început o ploaie torențială.

Angus Young dezbrăcat. În şort şi la bustul gol. Cortină de ploaie. Nemţii în delir. Tribunele tremurau la propriu – se clătinau pentru că zeci de mii de oameni săreau. Nimeni nu stătea jos. Nimeni. Erau variante: ori erai după bere, ori în picioare.

Sunetul îţi sfâşia urechile efectiv. Brian Johnson avea patru mii de coaie în voce. Şi cânta zid. Rock'n'roll fără nuanţe, fără figuri, simplu și direct. Despre târfe bune şi bărbaţi transpiraţi cu greutate-n pantaloni şi braţu' greu. Muzică despre sex şi băutură. Fără depresii și dezamăgiri. S-a cântat o singură baladă. Hahahaha. *The Jack.* La *Let there be rock* Angus a făcut solo-ul ăla care te scoate din minţi. S-a tăvălit pe scena care băltea de apă.

Stadionul urla, noi urlam. Bere, multă bere. Beţivi, da, beţivi. Angus parcă nu se mai opreşte. Plouă şi mai tare. Nu mişcă nimeni. *Highway to hell*. Mi se zbârleşte părul. La refren ai senzaţia că tună. Nu tună. E reverberaţia care se întoarce din optzeci de mii de piepturi. Nu poţi să nu cânţi. Nu poţi, pur şi simplu. Brian Johnson fuge de nebun. Unde naiba se duce? Se aruncă înainte și se agaţă de o frânghie. E funia unui clopot imens. Au umflat-o şi pe Rosie. Mare de tot. Ţâţe mari, carne multă. Decolteu imens. Nu mai poţi să gândești. Gândeşti doar chitara și chitara și chitara și chitara.

Ce naiba fac ăştia cu noi? Ce naiba fac ei cu noi? Nu te poţi opune. Te duci cu muzica şi cu berea şi cu Angus Young până la capăt. Trag tunurile, normal. *We salute you*. Nu pot să nu mă gândesc la război. Parcă e o chemare la război. Optzeci de mii de nemţi care au băut bere din halbe de 1 litru cânta versuri şi refrene simple cu ochii tulburi. E o reţetă infailibilă.

Angus e un zeu. E zeul Gibson-ului. E mai mult decât chitară. E religia chitării. Şi-a vândut sufletul chitării. În schimb, a primit tinereţea veşnică. Chipul îmbătrânit? Mare căcat! Doar o problemă de estetică. Ieri-seară am văzut pactul cu rock'n'rollul. Ieri-seară am înţeles despre ce e vorba în rock. Rockul nu e despre libertate, sex sau droguri. Rockul este despre AC/DC!!!

P.S. Dacă AC/DC ar cânta cu clapa ar fi cea mai mare jignire adusă rockului pur.

Cel mai mare dezastru al trupei ar fi ca Brian Johnson să-şi piardă răguşeala.

Am citit că un ziarist englez spune că AC/DC nu aduce nimic nou. Mi se pare o afirmaţie imbecilă. E ca şi cum am vrea să evolueze pâinea.

BĂRBAT, ŞOSEA, COPAC, CÂINE, LAN DE GRÂU, CLOVN[4]

Lacrimile alunecau uşor pe blana din care încă se mai desprindeau smocuri. Ca o poveste care se dezintegra. Nu îi trecuse prin cap că va fi atât de greu. Trupul animalului se întărise considerabil. Nu putuse să-i închidă ochii și avea impresia că nu se despărțiseră de el nici măcar acum. Să fie mașinile blestemul vieții lui? Câinele se zbătuse zece minute în spasemele regulate. Niciodată nu mai văzuse o asemenea privire. Nu era uimire și nici măcare suferință în privirea lui, era durerea că va trebui să-l părăsească. Da, fără îndoială, în cele ultime clipe câinele se gândea că n-ar fi trebuit să-și lase singur stăpânul. Nu era momentul. Mai ales atunci. Mai ales atunci.

Iartă-mă, dar efectiv nu l-am văzut, păreau să spună ochii blânzi, care nu cereau ajutor, ci mai degrabă ofereau ultimele licăriri de viață bărbatului care stătea îngenunchiat pe stradă și îi ținea capul în mâini. Ca din altă lume, separată cu pereți groși din vată de sticlă, se auzeau claxoane, înjurături și bâlbele șoferului care izbise animalul din plin. Sângele cald anula orice speranță. Bărbatul știa că va muri. Și câinele muri. Simplu, onest, tremurând și privindu-și pentru ultima oară stăpânul în ochi, fericit că mâna plină de sânge îi spijină capul. Refuzase să închidă ochii și, mai apoi, când moartea instalp un șablon de pupilă, ochii rămaseră deschiși. Acum păreau că privesc cerul senin. Bărbatul îl ținea în brațe și-și stergea din când în când ochii, ridicându-i trupul în așa fel încât să poată atinge blana cu pleoapele. Altminteri ar fi trebui să se oprească,și nu mai voia. Lăsase mașina undeva pe marginea șoselei. Acum căuta copacul. Acel copac.

Amintirile şoselei îi veneau în minte cu fiecare mașină care trecea într-un sens sau altul. Un om cu un câine mort în braţe lăcrima căutând un copac. Niciodată nu te gândeşti la situaţia în care poţi să ajungi. Copacul trebuia să fie pe undeva pe acolo. Parcă

[4] Înșiruirea de cuvinte din titlu reprezintă tema pe care am dat-o cititorilor blogului, aceea de a compune un text în care cuvintele enumerate să joace roluri principale. Mi-am asumat și eu obligația de a scrie un text și iată ce a ieșit.

erau mai puţini acum zece ani. Ea râdea îngrozitor de tare. Era o căldură incredibilă. Era propoziţia lor preferată: *Este incredibil de cald*, ţipau amândoi în cor și lungeau toate cele trei *i*-uri. *Iiiiincrediiiibiiiil de cald* – și râdea de nebuni.

Copacul avea trunchiul gros şi se ramifica în trei crăci lungi. Părea o furcă scurtă şi groasă înfiptă acolo de o mână zeiască. Ea îşi ţinea picioarele sprijinite pe bord şi nisipul încă mai lucea între degetele ciocolatii. Se apleca spre ele, abandonând drumul şi ţinând volanul uşor, doar cu o mână. Îşi săra limba printre firele de nisip, în timp ce ea îl împingea înapoi cu un ţipăt amestecat cu un chicot fericit *Uită-te la drum, mă, nebunule!* Apoi tăceau fericiţi o perioadă. Ea mângaia urmele limbii lui pe degetele mici. Soarele înăbușea simţurile. Se cuibărea cu capul pe umărul lui şi adormea câteva zeci de kilometri. Încerca să n-o trezească şi umărul îi amorţea în bucuria nemişcării. Dacă frâna, o ţinea uşor cu mâna, pentru că nu-și punea niciodată centura. *Dacă e să mor, mor* – așa se alinta.

Acum se gândea că ar fi trebuit să-i facă un coşciug. Câteva lemne măcar. Totul fusese prea repede, plus că îi venise prea greu să suporte ochii mari care refuzau să se închidă. Asta îl făcu să se grăbească. Să termine mai repede cu tot. Rătăci de mai multe ori înainte și înapoi, căutând copacul. Niciunul însă cu trei crăci, ca o furcă mare. Stăteau înşiruiţi şi îl priveau cum încearcă să-şi îngroape câinele la umbra trecutului. Un claxon în viteză îl făcu să se întoarcă. Pe partea cealaltă a drumului, cât cuprindeai cu ochii, un singur copac cu trei crăci ca o furcă furcă mare se profila pe cerul albastru la capătul unui gan de grâu. Pentru o fracţiune se bucură, uitând parcă de moartea din ochii câinelui şi de momentul greu ce avea să urmeze. Nici măcare nu se întrebă cum de nu văzuse de prima data copacul în solitudinea lui văratecă. Nu se întrebă de ce nu apăruseră copaci decât pe o parte a drumului. Nu se întrebă nimic. Traversă şi lăsă să-i scape uşor la baza trunchiliu gros câinele înţepenit, cu ochii deschisi. Apoi alergă spre mașină să ia lopata. Lopata cu care iarna deszăpezea mașina.

Se gândi încă o dată că nu ştii niciodată unde poţi ajunge. *Păpușa*, își zise, şi o înşfăcă de pe bancheta din spate. Era un clovn cu hainele sfâșiate şi un singur ochi, o mărgică din plastic negru, lucitor. Cealaltă se pierduse printre colţii câinelui. Câteva fire

blonde de lână galbenă aminteau de originea lui suedeză. Încă mai avea pantalonaşii trei sferturi ecosez şi bretelele albastre deşirate ce canini și de vrere. Picioarele groase cât un trabuc se bălăbăneau pesimist. Trona fericit cu un zâmbet larg pe bancheta din spate cu zece ani în urmă. Oprise să se uşureze pe marginea drumului. Asta o enerva pe ea şi îl făcea să râdă *Natura n-are nevoie de hidratările tale, ştii? Există benzinării.* Iar el riposta râzând: *Nimic nu e mai bun ca un pipi în natură, drăguţule*. Așa îi spunea, drăguţule. Însă acea oprire nu avea să fie doar un pipi simplu pe marginea drumului.

În umbra copacului tremura o minge de tenis albă. Atât era de mic, atunci. Cât o minge de tenis. Atât de fragilă era fiinţa care respira sacadat în faţa lui, încât nu lăsa loc decât unei singure variante. Se aplecă – îşi aducea bine aminte acum – când trebuia să sape o groapă adâncă de măcar un metru – se aplecă şi ridică botul care scâncea abia perceptibil şi deasupra căruia mijeau doi ochi negri care peste ani nu vor mai fi voit să se închidă cu niciun chip. Ea ţipă de bucurie când îl văzu şi îl lipi de obraz, apoi râse, căci câinele se scăpă. *Încă un pişăcios*, hohoti cristalin în timp ce el privea norii şi-şi spunea că e fericit.

Pământul era uscat la suprafaţă şi îi luă ceva vreme să sape. Nu putea să evite ochii animalului, aşa că îl întoarse cu spatele şi continua să sape cu ochii băltind. De atunci, clovnul devenise jucăria lui preferată. Din ziua în care se întâlniseră pe bancheta din spate. Realiză brusc că n-o să-l mai vadă niciodată şi se opri din săpat. Privi lanul de grâu încremenit într-o nemişcare ireală. Norii traversau cerul doar pe partea cealaltă a drumului. Pe partea lui, linia orizontului împărţea lumea în două jumătăți. Una galbenă, mângâiată de un soare portocaliu care se pregătea să părăsească lumea, și cealaltă de un albastru a cărui nuanță se închidea pe măsură ce minutele se scurgeau împotriva zilei. Bucuria acelei zile frumoase i se părea nepotrivită sufletului greu. Se întinse lângă câinele care-l privea cu ochi morţi. Ultimele clipe cu ultima lui legătură cu ea. Lacrimile i se adunară în gât ca într-un șuvoi care așteaptă să formeze destulă durere încât să dea pe-afară. Un icnet stârnit undeva în stomac îi ieşi pe gură şi începu să plângă în sughițuri. Pe șoseaua parcă fără de sfârşit, un bărbat zăcea întins pe iarbă la umbra unui copac lângă un câine alb, ţeapăn, şi o păpuşă de

cârpă. Se zguduia de plâns și mângâia cu mișcări lente blana din care se desprindeau fire ca o poveste ce se grăbea către sfârșit. N-o să mai fie niciodată fierbinţeala limbii pe obraz.

Își aminti cum i-l aduseseră la spital înainte să-l anunțe că ea murise. Apoi, când îi spuseră, i-l dădură în braţe, să aibă ce strânge la piept. Cauciucul din gura condamnatului pe scaunul electric. S-ar fi salvat dacă ar fi purtat centura şi dacă n-ar fi stat cu picioarele pe bord. A văzut-o ieşind prin parbriz, cioburile desenau sfârşitul pe pielea mirosind a mare, cu picioarele înainte, şi a mai văzut-o plină de sânge cu câţiva oameni care se învârteau neputincioși în jurul ei. Apoi durerea îl lovi, cu întârziere il lovi, şi leşină, cu capul pe volanul care îi zdrobise pieptul. Nu apucase să simtă asta. Speranţa că ea va scăpa învinse durerea pentru câteva secunde. Leşină cu gândul că spasmele iubitei din mijlocul drumului sunt semnde de viață și nicidecum moartea care-şi face loc cu mișcări păgâne în ființa femeii celei mai iubite. Apoi, la spital, îi spuseră și îi dădură câinele în braţe, iar câinele se lăsă strâns, aproape sufocat, și nu scoase un sunet și își ținu respiraţia şi plânse deodată cu stăpânul său, căci înțelese și el că nu vor mai fi decât doi. Mult timp după aceea asculta cu sufletul strâns gemetele stăpânului său la ore târzii în noapte. Se ducea doar chemat acolo, în dormitor, și își punea capul pe marginea patului, slobozind oftatul cel mai lung, să-i arate bărbatului că știe cât este de greu.

Privea ochii morţii ai câinelui și realiză că plângea din recunoştinţă pentru animalul care-l salvase de la nebunie, atunci când amintirea ei părea mai reală decât moartea, dar la fel de intangibilă. Căci refuzase moartea ei zi de zi, oră de oră, noapte de noapte – și-ar fi luat zilele fără animalul care devenise un soi de conștiință a vieţii ce trebuie trăită chiar și în mijlocul mlaştinii de durere în care imaginile ei se scufundau zi de zi, mai mult, tot mai mult. Câinele mort din faţa lui își plimba delicat ființa prin apartamentul golit de prezenţa ei. Dar fusese acolo, lângă el, lovind ușor parchetul cu ghearele și așteptându-și stăpânul să zâmbească. Nu a avut nevoie decât de mâncare. Nu a cerut mângâiere de acolo de unde nu spera că va veni, și-a pus botul pe labe cu o demnitate pe care doar animalele o pot atinge și a suferit lângă stăpânul său până când acesta a realizat că el, cățelul din apartament, a fost atât

de iubit de ea. Atunci a zâmbit pentru prima dată și și-a sărutat câinele și l-a privit în ochi încercând să găsească acolo și zâmbetul ei.

Da, nu plângea de durere, ci de recunoștinți pentru graţia cu care fusese îngrijit și recuperat din moartea sufletului. Acum își spuneau adio. Încăpățânat în iubire și devotament, animalul rămase cu ochii deschiși. Se apucă de săpat cu o putere ciudată. Când groapa se făcu de un metru, luă câinele și, fără să ezite, îl aşeză cu grijă pe fundul ei. Apoi luă clovnul de cârpă și, uitându-se în altă parte, îl asează lipit de botul animalului. Îl îngropă pe amândoi și bătători pământul negru care delimita acum micul mormânt din umbra copacului. Nu înfipse nicio cruce, nu lasă niciun semn. Copacul era îndeajuns.

Privi șoseaua. Se gândi că o parte din viaţa lui se încheia acolo. Apoi gândi că viaţa te poate duce oriunde, absolut oriunde. Se îndreaptă agale spre maşina care-l aştepta cu portbagajul deschis. Durerea îi apăsa pieptul și îi încurca respiraţia. Privi cerul, trase aer în piept. Norii se buluceau unii pentru alţii doar pe partea cu copaci mulți, înșiruiți. Pe partea cealaltă lanul de grâu se colorase sângeriu, iar cerul era de un albastru întunecat. Un singur copac străjuia priveliștea. Avea trunchiul gros, trei căci care îl făceau să pară o furcă înfiptă în pământ de o mână zeiască. La umbra lui era îngropat trecutul a doi oameni și al unui câine. Din ce trei, doar unul singur mai rătăcea prin lumea de aici, căutând un nou început.

SUNT ŞOPÂRLĂ ŞI CAL ÎN ACELAŞI TIMP

Ar trebui să vă distrez azi, nu? Să fiu cireaşa de pe tort, măslina fără sâmbure, frişca de pe marginea frappé-ului. Să fim fericiţi. Clovnul să se lupte cu bufonul, regele să râdă încert. A râs de mine sau de mine? Fericire cu orice preţ. Neapărat tâmpă. Fericirea tâmpă e *grand cru*. Fericire întrinsecă e *premier cru*. Un spumant rose într-o seară de vară cu mătase neagră la care doar tânjeşti. Fraierii nu ştiu să sărute picioarele. Una e să-ţi prelingi balele, alta e să le controlezi.

Vai, omule Tudoi Chirilă, cât de bine te cunosc! Nu zău, dar nu eşti interesat(ă) de broasca Tudor Chirilă? Orăcăie adorabil când ţi-e lumea mai dragă! Are un talent surprinzător în a-ţi recita versuri corporatiste. Ştie să strice o seară Amestecă şocată cu icre negre şi o venerează pe bunică-ta. Vai, iartă-mă, bunică-ta a murit? Nu cred, e prea posibil să fie o stea pe cer. Aia care mi-a atras atenţia când era să întorc maşina cu roţile-n sus. Era în august. Nu ştii că în august universul se umple de mediocritate? Mii de stele, printre care şi bunică-ta. Ok, nu mă mai iau de ea.

Fii fericit, atâta lume te iubeşte. Sunt o căprioară rănită care are nevoie de ajutor. Sunt şi câţiva care s-ar pişa pe mine. Doar că că impun sindromul prostatei. Știi, emotivii se apropie de pisoar gata să elibereze jetul, dar, ca prin minune, se propteşte un mitocan lângă ei şi nimic nu mai merge. Te întrebi de ce? Pentru că gândurile sunt în pulă. Firave, avortone, au blocat fluxul pișării intimidate de vecinul de pisoar. Dacă vreți să vă pișați pe mine, accept, dar vă rog să o faceţi cu capul. Hmmm!

Cum spuneam hai să ne distrăm – primăvara și-a intrat în drepturi fără să-și asume vreo obligaţie. Măi, Pnmăvaro, măi, târfă sezonieră care te fuți cu vara de frica iernii, nu ţi-e ruşine sa nu-mi dai nimic la schimb? Ce târfă sentimentală eşti! Ştii bine că mă mulţumesc doar cu puful pe care îl zburătăceşti prin aer... Primăvara e o imensă găină beată pe care o jumuleşte Zeus la marginea Pământului în speranța c-o să-i descopere pizda. Nuuu, vă anunţ solemn. Primăvara nu are pizdă pentru simplul fapt că Fericirea nu e-n Pizdă. Acolo e doar plăcerea. Vara are pizdă. Mda. Nu va oripilaţi. Vara transpiră, asudă, se răcoreşte cu tequila la 40

de grade şi delirează în versuri. Vara e prea beată ca să realizeze că se oferă primului şofer de tir care vrea să se răcorească. E normal. Totul pluteşte în aer. Până şi filosofia. Nu prea suntem atenţi, asta e problema.

Nu ştiu, dar am de gând să-mi arăt adevărata triplă faţă. Am să încep cu impostura, un as de pică, după părerea mea, voi continua cu egoismul exacerbat într-atât încât n-am putut să-l fac decăt jolly joker și voi sfârşi cu dorinţa, care e o damă în mii de culori, mai multe de patru, mai puţine de cinci, undeva pe acolo. Ca să puteți număra și voi, simpaticilor. Vreau să vă văd, şmecherilor, cum vă bateți voi cu cărţile astea, huh? Uite unde erau cartoforii! Mă piș pe sinceritatea ta! Nu face cât un careu de aşi sau un full de popi! Ahhh, vrei să-mi numeri cărţile, mă, şmechere? Mă cunoşti tu pe mine, nu? Eu ți-am dezbrăcat iubita la poker vara trecută? Nu, boule, nu eu ți-am dezbrăcat-o, prostule! Eu doar am câştigat jocul, tu ai stabilit miza, mă supraurăști! Mă urăști pentru mai mult decât e cazul, imbecilule. Ok, nu eşti imbecil, scuză-mă. Eşti doar becil. Ca să fii imbecil trebuie să te supracalifici. Mă rog, acum că am dat cărţile pe față și nimeni n-a câştigat, teamă mi-e c-au rămas nişte dorinţe nesatisfăcute.

N-am ce să vă fac, pentru că azi sunt cangur și voi flegmați în contratimp. Timpul unu scuipi, timpul doi sari, timpul unu scuipi, timpul doi cangurul sare și uite așa flegma ta ratează persoana mea. Muzica e o chestiune de coordonare, dobitocule. Mă rog, dacă eram arici era mai ușor, dar cine vrea să scuipe-n țepi? Hahahaha. Bufonul nu e vesel azi, dar nici agresiv. Are starea zero. Liftul e în revizie. Tușăm terenul. Umflăm mingiile. Ascuțim cuțitele. Azi nu curge sângele. Nu sunt replici. Nu e teatru. Nimeni nu comentează. Lumea nu se confundă cu mine azi. Ce bine. Mă simt mai curat. Fără să mă spăl. Haha.

Prea multă lume vorbește despre prea puține lucruri. Mă înscriu și eu la cuvânt.

Sunt atât de previzibil, încât mă cunoașteți. Asta o tot ce puteţi? Să judecați un bolovan? Știu, te arde-n buricele degetelor să răspunzi. Îmi arăți tu mie orgoliu și răsfăț, și dacă ai ceva coaie s-ar putea să-mi arăți și talent. Nu-i așa că nimeni nu voia să-ți paseze când erai mic? Dar acum s-a schimbat treaba. Mingea e la tine. Şi n-

o mai dai la nimeni. O îngraşi cu tot ce prinzi. Te caci în ea până creşte mare şi-o să dai tu şutul şuturilor şi poate golul golurilor, nu? Plantezi copaci, opreşti furtuni şi abaţi râuri de la matca lor şi uite aşa ne-arăţi tu nouă tuturor. Şi după ce te faci mare carnivor, lucrurile o sâ se liniștească. Despre asta e vorba acum, nu?

Devorează. Scapă cu viaţă. Scuipă oase ca să nu te îneci. Suge carnea de pe ele. Plescăie mulţumit. Schimbă dinţii, după caz. Sunt urat la suflet, nu? Ah, futu-i inocenţa mă-sii, şi eram la un pas să te păcălesc. Pe naiba. Mi se rupe dacă ţi-au servit berea rece. Mi se rupe dacă nu s-a potrivit oglinda cu aşteptarea. O fi fost înclinată puţin aşteptarea şi s-a deformat în oglindă. Mă laşi? Sunt ca şi tine. Aceeaşi compoziţie. Limfă, sânge, spermă, celule, atomi, ba chiar protonii seamănă. Diferă cantităţile, îţi dai seama că au greşit la gramaj? Tu eşti mai prost, eu sunt mai rău. Eh, să te văd acum că numeri celule ca să te înalţi. Mă faci să râd.

Undeva în culise Zeus jumuleşte găina primordială. De aia luna mai e plină de fulgi. În spatele lui, Hermes e beat mort şi se joacă cu graniţele. Hefaistos vinde aur. E o porcie în toată regula.

Sunt o broască şi o căprioară în acelaşi timp. Sunt un gândac de bucătărie, strivește-mă, dar asumă-ţi imaginea organelor mele ca o pastă albă care se împrăştie pe gresia de la en-gros. Sunt o șopârlă şi un cal în acelaşi timp. Nu ştiu cum naiba fac că sar şi mă târăsc în acelaşi timp. Dacă vrei să mă striveşti, e musai să ascultăm aceeaşi muzică.

AUTO-REVERSE

Totul se filmează în relanti. O mireasă superbă cu chipul răvășit aleargă diperată pe bulevardul Magheru către Piața Romană. Traficul e compus din mașini de jucărie conduse de băieței blonzi. Pe trotuare, de o parte și de alta, în spatele unei benzi de hârtie întinse pe toată lungimea bulevardului, bărbați goi chinuie și agită sticle de șampanie din care va țâșni sânge. Mireasa fuge către Piața Romană pe sub o ploaie de stropi roșii. Pe măsură ce se apropie de Romană va îmbătrâni. Un ospătar îi va ieși în întâmpinare cu un hamburger așezat pe o tavă cu șervet mov. Pocnetul șampaniilor și chiotele bărbaților sunt asurzitoare. Băiețeii blonzi claxonează.

În Piața Romană, patru salahori în costume portocalii manevrează un scripete al cărui capăt se pioerde în cercuri. Mireasa bătrână ajunge într-un final. Chipul îi este schimonosit de efort și îmbătrânire timpurie. Secundele încă i se scurg pe față – mii de furnici roșietice. Unul dintre salahori scoate un briceag și începe să-i taie pielea în dreptul frunții. Apoi scalpul. Ceilalți trei se apropie și își înfig mâinile murdare de negrală între cutele făcute de briceagul primului. La un semn, toți trag de piele în jos.

Un geamăt ascuțit dezvăluie o fecioară dezbrăcată cu muguri de sâni, piele roșiatică și ochi verzi. La picioarele ei zace rochia de mireasă plină de sânge. Cei patru o înhamă la scripeți. Din toate apartamentele blocurilor de la Romană izbucnește *Oda bucuriei*, dar la o întârziere de câteva măsuri. E un canon de mii de Ode. Scripetele cu fecioara prinsă în curele se ridică la cer. Miile de bărbaţi de pe bulevardul Magheru leşină. Bulevardul araă ca o imensă groapă comună. Fecioara se ridică încet la ceruri. Maşinuţele claxonează. Un înger șugubăț se chinuie să răstoarne bila de pe ASE.

MAREA ŞI NOAPTEA

Iubesc marea pentru că şi în timpul nopţii întreţine infinitul şi visele. Când stai în fund pe plajă şi-ţi simţi blugii uzi de răcoarea întunericului sau de nisip. Nu vezi nimic şi priveşti marea care e la cateva zeci de metri de tine. Priveşti ca într-o bucată imensă de brânza neagră. Intuieşti cu greu linia de spumă de la ţărm. E ca şi cum marea ar bea *caffelatte* şi s-ar linge pe bot. Vuietul constant al valurilor care izbesc malul îți spune că albastrul nesfârşit din timpul zilei e acolo, la locul lui. Şi odată cu el, visele tale. Ştiu c-am să fiu bătrân, iremediabil despărtit de trecut și că o să privesc marea cu aceeași sete și speranță. Dorinţele mele vor fi poate altele, amintirile îmi vor îngreuna sufletul și privirea n-o să mai ajungă atât de departe. Un vis va fi însă acolo orice-ar fi, unul singur plutind pe coama valurilor, în întuneric. Un singur vis, care mă va ţine în viaţă laolaltă cu mirosul de sare și de alge puturoase care-mi va înțepa nările. În stânga vânul îmi va aduce în urechi șoaptele lor. Cuvinte de beţie, de dorință, obscenități iubitoare, hohote de râs, gemete, dragoste. Da, întotdeauna va fi speranţă la mare şi noaptea.

Stomacul se revoltă și adrenalina mă părăsește odată cu transpirația. Se scurge din mine în timp ce o lehamite plăcută pune stăpânire pe fiinţa mea. Toate astea în câteva secunde. Se poartă ca o femeie frumoasă şi capricioasă. Nu poate fi o altă comparaţie. Mă lasă s-o încalec şi-mi dă senzaţia că voi fi stăpân pe situaţie. Am să-i frământ sânii şi-o să-mi amorţească saliva privindu-i formele şi-o să mă respingă când mi-e lumea mai dragă. Aşa face și acum. Stă în puterea mea s-o stârnesc şi s-o înfrânez. Dac-o lovesc, se înroşeşte şi vibrează din toată fiinţa ei. E perversă și răspunde pe măsură. Ochii-i sticlesc, lucesc a pagubă și gheaţă, a demenţă care mă face să vreau să-i dau mai mult. Sunt una cu ea și cu aerul prin care călătorim înfăşuraţi.

Mă muşcă, horcăie ca o târfă în călduri, se îmbufnează şi mă încolăceşte cu gambe perfecte ca dunele de nisip netulburate de vânt. O potolesc cu o singură mişcare şi mă priveşte pe sub genele false care dau măsura ochilor în care mi se oglindesc slăbiciunea şi poftele. Fugim amândoi de nebuni, către un orgasm pe care n-o să-l atingem niciodată împreună, căci ar însemna să ne facem una cu pământul, cu fumul, cu zidurile sau copacii, cu orizontul. O să rămână un preludiu pentru care va trebui să mă gândesc la un alt final, asta când femeia de sub mine va desfereca gândurile de pe centrifuga poveștii noastre.

Un singur gând îmi trece prin minte, izolat pe un velodrom imaginar, acela de a fi cât mai mult cu ea, în ea, sub ea, una cu sufletul și toată fiinţa ei, gonind ca un ogar nebun după iepurele din fața mea pe care habar n-am că n-o să-l ating vreodată. Îmi bubuie inima şi-mi uit prezentul, simt cum îmi vine să-mi pun dinamită în colţurile sufletului și să declanșez, să se facă țăndări, să nu rămână nimic – doar viteză și vânt.

Când au construit maşini, bărbaţii s-au gândit la femei. Nu exiată altă comparaţie.

Aseară am condus un Ferrari. A fost sex pur cu amanta nestăpânită și rafinată a unui mafiot italian, într-una din toaletele unui cazinou din Monte Carlo. Ar fi putut intra oricine, oricând peste noi, viaţa mea ar fi putut sfârşi într-un coş de gunoi pe o

stradă obscură, neştiut de nimeni, sau, mai simplu, cu creierii risipiţi pe faianţa cremoasă şi trupul chircit într-o poziţie grotescă...

Aș fi putut sfârşi dintr-o clipă în alta şi cu toate astea am dezbrăcat-o cu patimă, cu furie, plesnind de viaţă mai mult ca oricând, cu inima drum’n’bass și gândurile leșinate de foame. Iar ea mi s-a dăruit zâmbind, sigură pe ea și gata să-mi satisfacă poftele bolnave de viteză – cu o singură condiție: să știu s-o fac să tremure, să știu s-o fac să mai simtă, fără să ne omorâm amândoi... repede, repede, o clipă cât un veac, sete, furie, lacrimi, libertate în captivitate, ușița colivei deschisă doar pentru câteva momente, dunga albă continuă, buclele ei năclăite de mirosul sudorii mele... mai mult și mai mult, mai repede, mai tare, mai adânc, până la fund pedala ca un pahar cu lichidul plăcerii și frâna ca o palmă care să te aducă cu picioarele pe pământ. Frâna care să-ți spună că ești om, accelerația care să te asigure că nu vei fi niciodată înger...

FERICIREA LA STICLĂ DE 2 L

Fericirea nu se găsește pe toate drumurile. Dacă ar fi așa, am râgâi după ea ca după Coca-Cola. Ar fi culmea s-o mai putem lua și cu sticlă la schimb.

Ce bine că Dumnezeu e singurul dealer al Fericirii, altfel ne-am trezi cu tot felul de distribuitori și *trade marketing*.

Mai bine așa... anumite stări chiar nu merită îmbuteliate.

MOCULE ÎN CONFLICT

Vânzătoarea avea un aer de femeie incașă. Acele trăsături care parcă au inspirat cubismul şi pe marele Pablo. Sânii se chinuiau să rămână în spatele unui corset prea strâmt. Sau se zbăteau să iasă. Era o inadvertență stilistică între țâțele albe, tresăltânde și tăieturi cazone ale bărbiei, pomeților și nasului. Fruntea părea împinsă în față de un șoc primordial sau o izbitură în ceafă, încruntând o fizionomie și-așa neprimitoare. Oricum, ţâţele îmi păreau mult mai tinere decât oricare altă parte a ansamblului uman din fața mea. Se asortau cu o bucată tânără de parizer de pui. Singurul lucru proaspăt din galantar. Restul alimentelor părea butaforie slab luminată de neoanele magazinului. Marouri, bolnav roșietice. Galben hepatic. Bejuri vineții.

Cântecul de lebădă al ţâțelor. Mă întrebam dacă se doreau frământate, așa tinere şi vrednice, să scape din strânsoarea textilă. Ce poate fi mai nepotrivit decât un corset pe o piele transpirată? Molecule în conflict. Asta m-a dus cu gândul la mare... Acolo femeile își scaldă sânii în soare, îi stropesc cu apă sărată sau îi îngroapă în nisipul fierbinte, mimând nepăsarea. Toată lumea mimează nepăsarea la mare. Fierbinţeala sânilor trădează dorințele dintre cele mai ascunse. Îmi pare că femeile ard la mare mai abitir ca-n orice alt loc. Sudoarea are gust de orgasm reprimat. Ce poate fi mai bun decât să lingi fire de nisip de pe sâni asudați care zvâcnesc roșietic la lăsarea serii? Sfârcuri alarmate.

O brânzică de casă mă readuce abrupt între betoane și neoane. Femeia incașă mă privește întrebător. Nu, nu cred că mai vreau nimic. Câtă carne s-o duce pe apa sâmbetei... câte mirosuri grele pe linia orașului. Un destin în spatele galantarului. O vieţă cu muşte. Muşte care tânjesc după carne și mușcă din pielea de om. Defilare umană seară de seară, prin fața femeii incașe. Zâmbeşte dur, de acolo, din locul ei, să fie sigură cumva că nu confundăm politețea cu dorința. În măruntaiele ei fierbe ceva reprimat și îngropat de mormanul de carne şi conserve şi sucuri pe care trebuie să le vândă.

Dintre bonuri de casă, muştar în tuburi de plastic, borcane cu murături, pastă de mici, prezervative, biscuiţi, roşii scofâlcite, mărar trecut de prima tinereţe, hârtii soioase unse cu grăsimea lumii

întregi, vinete, banane, pateuri vegetale, baxuri şi pixuri, dintre toate produsele necesare unui trai îndestulat, sexualitatea încearcă să-şi facă loc la lumină şi să strige după ajutor ca un evadat care a săpat câţiva kilometri pe sub pământ şi este orbit de soarele ce se iveşte de după capacul canalului din mijlocul străzii unui orăşel de provincie, învecinat cu închisoarea.

CITY-BLOGGING

Plouă. Deprimant, greu, dens. Prin cortina de apă, privesc către blocul de peste drum. Într-un balcon, un bărbat își ține copilul în brațe și îi arată curcubeul. Mâna micuțului desenează un arc de cerc. Din poziția în care mă aflu, nu pot să văd curcubeul. Din poziția în care mă aflu, văd norii negri și cortina de ploaie. Și îl mai văd pe micuțul care nu contenește să deseneze arcul de cerc. Mi-e de ajuns ca să știu că ploaia asta nu va dura mult. Din poziția în care mă aflu, nu văd mult din speranța pe care alții o văd în locul meu. Păcat. Ar trebui să mă orientez mai bine și să mă așez cu fața la curcubeu.

Mulțimea curge spre mine. Curge spre mine, efectiv. Mă întreb dacă mai are rost să înaintez. Parcă mă opun lumii. E o senzație continuă de fluid uman. O magmă de trupuri care se scurge într-un singur sens. Din față, de pe străzile laterale, din catacombele metroului. Râul este mărginit de o parte și de alta de impasibilele clădiri victoriene. Elefanți gri care veghează traficul londonez. Capetele urcă și coboară ca în ritmul războiului de ţesut sau al ciocănelelor unui pion care interpretează o melodie cu pătrimi. Sus jos, sus jos.

Nu lipseşte nimic din apele acestui râu de oameni. Europenii sunt cel mai puţin vizibili. Femeile musulmane, cu chipul acoperit, îmi atrag mereu atenţia. E ca o chemare nerostită care mă face să privesc insistent ochii din spatele vălurilor albe. Arareori, unele dintre ele poartă un soi de măști de fier ce te trimit înfiorat cu gândul l dresorii de şoimi din inima deşertului. Oameni pentru care şoimii sunt mai scumpi decât propriii lor copii. Imaginile sunt îmblânzite aproape hilar de accesoriile moderne. Genţi Vuitton sau telefoane Vertu reduc din seriozitatea fundamentalismului religios autoimpus. De parcă Allah şi-a dat tacit acordul asupra telefoniei mobile şi a produselor domnului Vuitton. dar a rămas neînduplecat în privinţa dezvăluirii.

Pachistanezii, gălăgioși, cu ochii veşnic scrutători, împinși în fundul capului, nepăsători la atingeri, leneși în mişcările jilave. Indieni în costume ieftine, indieni studenţi înhăitaţi cu japonezi supraponderali cu rucsacurile în spate şi tricouri cu mesaje hipervizibile. Indience împingând cărucioare cu frumoase corcituri sugace. Indieni bătrâni cu turbane albe în contrast cu bărbile gri închis, cârlionțate, răsărite din feţe negre. Indieni bogaţi la braţul soţiilor îmbrăcate de la Paris. Indieni de tot felul stâlcesc engleza şi aruncă în aer consoanele bolnave care persistă acolo ca un balon de săpun în așteptarea altui balon, de data asta vietnamez sau coreean – engleza nu mai aparţine nimănui în mod special, se scurge bolnavă și distorsionată odată cu râul de oameni.

Rochii scurte, mulate pe funduri bombate de negrese cu priviri impertinente și albul ochilor sângeriu, ca o poveste de apus undeva

în prerii. Picioare lungi de ciocolată, picioare de animale hăituite şi sandale de toate culorile și nuanţele şi gusturile şi formele. Sandale albe cu ornamente roşii în formă de nasturi sau medalii, sandale argintii cu barete şi tocuri scurte, sandale înalte cu platformă de plută, sandale galben electric sau oranj, maro şi mov şi roz şi verde şi iar maro, cu galben de data asta, şi verde-bej, albastru-argintiu, permutări de gri luate câte roz, combinări de mov luate câte alb sau negru sau cărămiziu. Londra este un manej al pantofilor, iar Oxford Street este canalul colector, locul de întâlnire al încălţărilor lumii. Laşi capul în jos şi priveşti la torentul infinit în care bunul-simţ şi bogăţia, pubertatea, dorinţa, acneea şi durerile de sâni, depresia şi disperarea, eleganţa, luxul, spleenul, boema, bătrâneţea, sărăcia, extazul şi emfaza, excentricitatea și nebunia, geniul, obrăznicia, toate se adună în pantofii care nu lasă praful să se aşeze pe una dintre cele mai pestriţe străzi ale Londrei.

Râul curge continuu – suntem împreună cu toţii şi atât de singuri, ne întrepătrundem ca nişte molecule al căror unic rost e acela de a figura curgerea. Arabii îşi ascut cuţitele și feliază carnea de kebab, chinezoaice minione aleg cârpe din magazinele pline ochi, doamne în vârstă cu alură de Margaret Thatcher încearcă să-şi facă drum pe strada care parcă nu le mai aparţine. Indieni şi pakistanezi împart pliante alături de studenţi europeni. De fapt, oricine poate face orice, rasele se amestecă între ele și între profesiile lor – pe Oxford Street, lumea e a tuturor.

Totul este redus, totul este scris, nimic nu este în afara legii, camerele supraveghează răul, negru pe galben, galben pe roșu, negru pe verde, cifre și produse, muzică și sex, masaje și servicii, mașini care te duc unde nici nu te gândești, autobuzele roșii supraetajate promovate cu pliante roz, vrei să te tunzi, vrei să mănânci, vrei să ieși într-un club, vrei să înmormântezi pe cineva, să exersezi, să te antrenezi, să-ți cheltui banii, să pleci în vacanță, să joci teatru în parcuri, în studiouri, în teatre, în biserici sau săli de sport, nu știu care revered predă cursuri de marketing, succesul mustește din guri de canale, poți să înveți orice, totul e scris cu litere negre, vizibile, nimic nu mai poate fi nou, literele negre sunt imprimate în sângele și creierii noștri, cifrele 9 și 00 sunt cele mai vehiculate, biblia produselor se termină cu un *discount*.

Răsuflu greu, din ce în ce mai greu parcă, nu mă opresc, nu vreau să dau senzația că nu sunt de pe aici, ce tâmpenie, normal că sunt de pe aici, aici e lumea întreagă și eu sunt lumea întreagă pentru că sunt aici, ascund harta și mă minunez și-mi iau un aer de om preocupat care știe unde merge. Mă obosește oarecul atitudinea asta, dat am senzația că, dacă mă opresc, oamenii or să mă lovească și-or să mă doboare, iar copiii gălăgioși or să țopăie pe trupul meu, urlând în toate limbile pământului – nu, mai bine mă deplasez, sunt mai în siguranță așa. Printre negri, hip-hopperi de ocazie cu lanțuri aurii care se mișcă lent și molfăie gumă sau poate nu molfăie nimic, e doar o mișcare automată a maxilarelor menită să ne spună nouă, celorlalți, că nu le pasă de noi și de lume.

Negri încolăcindu-și brațele sculptate superb pe după gâturi de puștoaice albe, inocente, acneice, care se contaminează și ele de atitudinea grețoasă. Negri cu ochelari părăsind librării cu cărțile sub braț, *homeleși* negri care predică eternele subiecte ale metropolelor lumii cu horcăituri răgușite. Redingote ponosite, cutii cu bere râncedă, funde, homosexuali cu genți largi și haine mulate, singuri sau ținându-se de mână, efeminați până la limita de jos, homosexuali de ocazie și travestiți, orice ținută e posibilă, pantalonii scurți cu steagul Braziliei imprimat pe fund, sandale roz și un tricou cu Messi, o perucă galbenă și urechi lungi de iepuraș roz, da, toate astea pe un singur om, Superman, Batman sau Napoleon, toți sunt acum homosexuali și se plimbă liniștiți pe Oxford Street.

Nimeni nu-i bagă în seamă, sunt la fel de normali, la polul indiferenței nu e nici frig, nici cald, este doar indiferență. Indiferența face râul să curgă şi nu creează blocaje. Indiferenţa ne împinge înainte pe toţi, ea este absolut necesară, pentru că dacă n-am fi indiferenţi, ar trebui să ne oprim şi ar fi o tragedie, pentru că s-ar crea blocaje şi am ajunge să ţinem cont unii de alţii.

Evreii sunt indiferenţi aici. Îşi plimbă grăbiţi cârlionţii, urmăriţi îndeaproape de familiile lor care încearcă să ţină pasul asudând. Redingote negre din cele mai bune stofe şi tichii sofisticate. Se simt în largul lor pe Oxford Street, care e strada nimănui acum, nerevendicată – a fost cândva a Reginei, dar ea doarme acum sau se gândeşte să reducă din costurile prilejuite de diversele comemorări

ale regalităţii. Dintre toate neamurile de pe aici, evreii au aerul că trebuie să ajungă musai undeva şi că ştiu exact ce au de făcut când vor ajunge aoolo. Ignoră strada de parcă ei au inventat toată harababura colorată și controlată de mii de păpuşari uriaşi, nevăzuţi, concentraţi asupra propriului spectacol şi care, din când în când, râd cu lacrimi care se transformă în ploaie. Plouă pe Oxford Street, se zguduie de râs păpușarii divini, dar asta nu mai surprinde pe nimeni, nici măcar pe imigranții nou-veniţi care se adaptează din mers, n-au timp nici să deschidă gura pentru că își văd conaţionalii comportându-se normal şi asta îi liniștește, vor căpăta și ei curând cetăţenie sau un permis de muncă şi totul va fi bine – așa că, până atunci, să ne năpustim la retailerii cu cârpe ieftine aşezate pe umeraşe agaţate în cerc.

Mii de carduri plătesc pe Oxford Street, banii circulă într-un sistem nevăzut, cardurile eliberează cârpe şi cafele și sendvișuri și apă plată, eşarfe, fructe, ipoduri, cărţi despre tot şi despre toți, jucării, sacoșe uite-o pe aia sau pe ailaltă, descrierile nu mai au niciun sens, pentru că orice ai spune sau ai înşirui nu este de ajuns ca să surprinzi mișcarea asta fabuloasă care nu se termină niciodată. Ar trebui să fii sus, foarte sus şi în acelaşi timp foarte aproape, ochiul tău să fie departe, dar să bată incredibil de aproape și să te joci cu un *zoom* nevăzut ca să surprinzi întreaga babilonie de pe Oxford Street.

Nu e cu putinţă, iar omul căruia i-ar fi dat să privească dintr-odată întregul spectacol ar muri pe loc – nimeni nu poate îngloba toată informația, fie și a unei secunde din viața străzii nebune, fără să sară în aer cu creier cu tot. E mai bine așa – oricum ești vlăguit de miile de sâni negri, albi sau galbeni, buzele de toate mărimile și fundurile femeilor întregii planete, dorințe necontrolate reprimate de imaginea imediat următoare, o negresă superbă îmbrăcată strident cu coapsele unse de uleiuri misterioase și bucile strânse în pantaloni scurți elastici anulată de o menajeră englezoaică ieșită să cumpere legume și fructe și două seturi de pampers pentru familia de diplomați francezi care tocmai a angajat-o.

Da, Oxford Street este locul unde entuziasmul nu-şi mai are locul – o limonadă cu prea mult zahăr şi terifiant de acidulată, extrem de rece, în care nu-ţi poţi muia limba fără să încerci o

stranie senzaţie de răcoare şi durere în acelaşi timp. Sigur nu poţi să bei, dar dai târcoale paharului, încerci să-ţi umezeşti buzele cu orice preţ, ţi-e sete, vrei să bei, vrei să trăieşti, ţi-e greaţă de strada asta şi ai atâta nevoie de ea, ești singur în mijlocul lumii şi pare că fericirea e doar la un pas, nu trebuie decât să spui o vorbă, oricui, nu trebuie decât să îndrăzneşti, mai e timp, nu acum, poate la colţul următor să mai aştept o tură de oameni, de rase, de senzaţii, o tură de lume să-mi mânjească plămânii, inhalez, expir, inspir aerul murdar ai Londrei, îmbâcsit cu toate păcatele şi speranţele lumii. Este Oxford Street şi nu se termină niciodată. Apocalipsa, aici, nu este sfârşitul, ci eternitatea.

NU PLECAȚI ÎN VACANȚĂ CU GRUPUL.
VĂ ROG!

O mare prostie mi se pare ideea de a pleca în vacanţa cu *grupul*. Nimic nu poate fi mai obositor şi mai deprimant. Te întorci acasă algă. Totul e pe fugă, o oră aici, patruzeci şi cinci de minute dincolo, acum avem două ore program de voie sau shopping. Ideea de a *beneficia* de *program de voie* în vacanţă – care se traduce, de altfel, prin posibilitatea desprinderii de grup pentru scurt timp – mi se pare uluitoare. Ca şi cum e unanim acceptat că vacanţa este o datorie și o responsabilitate, iar cele două ore *de voie* sunt libertatea pe care o pot gusta turiştii.

Dincolo de asta, operatorii şi toate rotiţele sistemului – ghizi, şoferi, recepţioneri – tratează grupurile ca pe nişte baloturi pe care e încarcă dintr-o parte în alta. Grupul este injectat cu îngrășăminte culturale, uite colo o biserică, colo un monument, dar haideți repede că pierdem soarele şi ratăm partea cea mai interesantă, hai faceți poze, hei, hei, lasă suvenirurile acum; avem mâine 2-3 ore și pentru suveniruri. De multe ori turiştii sunt transpiraţi şi debusolaţi încurcând vreun ctitor de mănăstire cu un guvernator roman care a înecat o provincie într-o baie de sânge.

Nimic nu se sedimentează, nu-i timp de reflecție, se apropie seara și grupul e obosit – nici vorbă de prea multă distracție pentru că mâine la opt se dă adunarea și trebuie să fim cu toții pregătiți în fața recepției cu burțile burdușite de micul dejun continental, gata să mai explorăm vreo peșteră, un munte sau vreun sit arheologic din care n-o să înțelegem nimic.

Grupul tânjește după câteva ore de plajă, dar programul e program, trebuie să vizităm pentru că, pe traseu, așteaptă înfrigurați colaboratorii din turism să-și primească partea de contribuție la marele festin din săptămâna asta. Întotdeauna ghizii cunosc un loc special, ceva care nu știe toată lumea și prin care s-au perindat miile de oameni care au semnat un contract cu o agenție sau alta.

Aseară stăteam într-o tavernă cu o sticlă de vin în față și priveam luminile portului din insula de pe malul opus. Câteva mese de îndrăgostiți populau micuțul restaurant din patră și var. Șoapte

dulci, muzică în surdină. Sufletul mi-era una cu alifia tămăduitoare a nepăsării. În stânga mea, o masă de vreo douăzeci de oameni. La început am crezut că era o reuniune de afaceri, pentru ca mai apoi să constat că erau vreo zece cupluri. Mesenii păreau că încearcă din răsputeri să lege o conversație comună, care să-i privească pe toți cei douăcezi. Tăcerea însă își făcu loc cu coatele printre oamenii și-așa derutați. Cuplurile se priveau reciproc, dar nu îndrăzneau să-și adâncească intimitatea. Stinghereala plutea în aer ca un parfum greu. Ghidul simte și preia conducerea:

– Pot să imit orice limbă, vreți să vedeți?

Nimeni nu pare curios, dar el începe spectacolul câtorva limbi de circulație universală. Japonezi cu urlete prelungi, indieni care stâlcesc consoanele în engleză, francezi afectați și, bineînțeles, nemți autoritari și isterici. Grupul zâmbește condescendent și aplaudă timid după fiecare număr aproape complet lipsit de umor. Ghidul însă e de nestăvilit și se agață de orice zâmbet, smulgând în final un hohot de râs de la unul dintre bărbații mai chercheliți și loviți în moalele capului de căldura de peste zi.

Asta e atmosfera preţ de încă vreo douăzeci de minute. Apoi, surpriză! Ghidul dispare pentru ca să apară după câteva zeci de secunde – care au trecut ca anii pentru grupul neomogen – purtând pe brațe un tort cu o lumânare. Aveam să aflăm astfel că era ziua uneia dintre fetele din grup. Se cântă la mulți ani și oamenii, prea obosiţi ca să mai poată disimula, schițează rânjete schizofrene, semn că prietenia legaată în vreo trei zile de hăituială prin căldurile Greciei ar fi una solidă. Fata pare inteligentă, prin urmare cu atât mai stingheră, cerându-şi cumva scuze că trebuie să supună lumea la o efuziune nedorită.

Apoi mai trec zece minute și ghidul sare brusc în picioare și, asemenea unui dirijor înaintea allegroului de la uvertura *Coțofenei hoațe*, face de trei ori un semn scurt cu ambele mâini în sus. Hai, ridicarea. Pentru o secundă, mesenii privesc buimăciți gestul nepotrivit de autoritar, după care se ridică resemnaţi, îndreptându-se spre ieşire. Ghidul trece pe lângă mine şi-i şopteşte ceva şefului de sală. E mic de statură, are vreo cincizeci de ani şi faţa brăzdată de soare. Are o faţă ca din cauciuc, impersonală, dar extrem de mobilă, gata să scoată la iveală cele mai ciudate atitudini şi să le imprime pe

bucata de piele arsă de vânturile croazierelor. Acum este însă serios, schimbă cuvinte abrupte cu şeful de sală, verifică mobilul şi se îndreptă spre ieşire, nu înainte de a-şi trage peste faţă cel mai hlizit rânjet cu putinţă. Turiştii îl întâmpină căscând. Mâine e o nouă zi de vacanţă.

Şeful de sală se apropie de mine zâmbind:

– You want some more wine?

– No. It’s ok.

– Como on. Have the bottle, it's on me!

– I can’t drink that much!

– Yes, you can, my friend, you can... come have it all... it’s a beautiful night... and maybe we have wind tomorrow...

STUTTGART
SAU CUM SĂ REDEVII ARTIST...

Şi a fost Stuttgart. Câteva sute de oameni într-un port industrial. O scenă amplasată pe marginea râului. Sunet foarte bun. Atmosfera mişto. Am vorbit în engleză între cântece, explicând câteva din temele noastre. Am observat că germanii s-au entuziasmat mai mult la piesele noi. Nu am o explicaţie în sensul ăsta. Nu am să trec cu vederea un incident care a ştirbit din bucuria cântării. Pentru că autorizaţia duratei evenimentului expirase, ni s-a tăiat sunetul în mijlocul ultimei piese de bis. Repet, scena se afla într-un port înconjurat de hale industriale. Nu sunt lovit de paranoia scenariilor subversive, dar cred că se putea trece cu vederea fără să fim confruntaţi cu aplicarea grosolană a unei legi într-un spaţiu în care nimeni practic nu beneficia de ea. A fost ca un orgasm ratat pentru că cineva a deschis brusc ușa chiar în momentul în care erai în extaz. Una peste alta, a fost o cântare bună cu câteva momente intense rău.

Ce a urmat a fost de senzaţie. Spectacolul pe care Raul l-a dat în barul hotelului a meritat toţi banii din lume. Mai mult decât atât, a evidențiat (înca o dată) menirea *artistului* pe acest pământ. Piano-barul hotelului nostru avea un angajat. Tipul de om care vine la program. Aceleași cântece, seară de seară, aceeași intensitate a interpretării, ca o electrocardiogramă plată sau, mai degrabă, ca linia roșie dreaptă când inima încetează să mai bată. Omul nostru cântă. Totul era aplatizat: vocea, interpretarea, strălucirea ochilor care se roteau placizi peste publicul din bar, prea obișnuit la rându-i cu această monotonie sonoră. Clapton sună la fel ca Frank Sinatra, ABBA sunt frați cu The Beatles. Mic de statură, cu o freză futuristă, semn al unor preocupări extraprofesionale mai punk și cu un costum negru în contradicție cu toată ființa lui, pianistul nostru își vedea de program netulburat de nimic. Muzică de lift, de cocktail, de vrăjeală târzie, de preludiu, de curve sau de bețivani, de stres, de îndoieli sau întrebări în fața unui pahar de scotch cu urme de ruj.

Peste toate acestea ne facem apariţia şi noi. Veseli, gălăgioși, timpurii. Se comandă repede. Bere, mojito, eternul Jack care merge cu orice – un fel de joker ai beției lor de bar. Raul vede pianul. N-

apucăm să spunem nimic. Următorul cadru îl înfățișează lângă pian. Pardon, pe scaunul de la pian, cot la cot cu omu’ nostru blazat. Se cântă Clapton. Raul ia partea dreapta a pianului şi începe să improvizeze. Curentul electric străbate aerul. Capetele de la bar se întorc. Omu’ nostru privește uimit. Brusc face parte din alt spectacol. Nu mai are rolul principal, dar rolu’ ăsta mai mic, în care el ține isonul, e de o mie de ori mai bun decât regina balului într-o piesă scrisă de un dramaturg amator la un concurs cu juriu din Laponia. Raul se dezlănțuie. Râde, chiuie și o dă pe bucăţi de engleză care n-au niciun sens, dar cumva au rost. Din când în când, îl înghionteşte pe omu' nostru, care aproape că se prelinge de pe scaun. Pentru ca ieșirea din scenă să nu sune a înfrângere, ia în brațe o chitară. În sfârşit, Raul e stăpânul pianului.

Îi ducem bourbonul, îi aprindem ţigara. Ochii mijesc apărându-se de fumul care începe să-l învăluie. Se aud aplauze de la bar. Oamenii simt schimbarea. MUZICA își reintră în drepturi și se bagă în suflet. Raul e spectacol. Se leagă de două propoziții: *I’ve got a woman* și *A woman got me*. Le repetă obsedant. Le rage, mai bine spus, obsedant. Sesizez pericolul și îi strig:

– Bă, mai uşor cu vocea!

El nu remarcă nicio primejdie – ba mai mult, parcă e prima dată când realizează că are spectatori:

– Welcome, ladies and gentlemen, this is my band!!! I have a band now, yeeeaaahh! We gonna play some songs! Yeah! What songs? Well I don’t know that! Take me easy! Mouhahahahhaha!

Și arde-i niște cârnăciori pe pian și dă-i cu bluesu’ și cu jazzu’.

Sosesc alte pahare de bourbon. De la clienți. Lumea e în picioare. Raul e în picioare și el. Cântă aplecat peste claviatură cu o mână, paharul în cealaltă și ţigara în cleștele buzelor. Între timp, pianistul rezident încearcă fără succes să-și facă loc cu chitara. După un răstimp, Raul obosește și îl privește întrebător. Micuţul sugerează să cânte cu vocea, Raul aprobă. Alt clapton. Și deodată, minune. Vocea micuţului e mai limpede, mai puternică, mai percutantă. Versurile ajung în noi. Raul îl acompaniază delicat, presărând note sub formă de răspuns la vocea pianistului de bar care Cântă. Cântă cu ochii închişi. E pentru prima data când închide ochii, se lasă pe spate. Începe să sune. Cei doi, în nebunia lor, încep să formeze o

echipă. Publicul simte şi aplaudă din nou. Este Muzică din nou. Este un artist care a suflat peste un om care a uitat să mai fie Artist. Este bucuria molipsitoare a Muzicii şi a jocului în sine.

Prin ochii închişi ai pianistului de hotel se vede acum din nou bucuria de a dărui. Prin muzică. Prin interpetarea lui, care are din nou suflu şi inimă şi har. Pentru că un ARTIST chefliu a venit şi a vrut să cânte. Pentru el, pentru noi, pentru bucuria acestei faceri care se numeşte muzică. Pentru câteva momente, pianistul de bar se exprimă din nou ca odinioară, când visele întreţineau arderea Muzicii. Pentru câteva momente nimic nu mai e egal, constant, blazat şi automat. Iar asta se întâmplă atunci când un ARTIST atinge ceva. Este focul care se întreţine din bucuria de a cânta. Focul stins demult pentru pianistul venit seară de seară la program.

Într-un loc închis, o autogară a destinelor târzii, printre băuturi şi scrum, hohote și urlete, un artist suflă aburul fierbinte al Bucuriei de a (se) Juca peste fruntea rece și impersonală a unui om ale cărui vise sunt moarte de mult. Și așa, trezindu-i amintirile și mai cu seamă dorința, îl poartă cu el într-un carusel ce se rotește preț de o oră, până când Artistul se va duce la culcare, pianistul de bar își va strânge transpirat partiturile, sufocat de emoția acelei seri pe care nu va avea puterea s-o stârnească din nou de unul singur... Căci forța asta, combustia infernală a Artistului care se autopropulsează prin Arta lui, le este dată doar celor care trăiesc pentru ea și nu o părăsesc... niciodată...

ON TOUR AGAIN...

E dimineaţa devreme. On tour again. Soarele răsare peste câmpuri virane și furnale. Este o imagine care-mi aduce aminte de *Mad Max*. Soarele ridicându-se peste fabricile Omului. Aş scoate aparatul, dar clișeul e prea evident. Eugen are chef de vorbă. Exploziile solare care au scos Canada din uz vreo douăzeci de ore acum câțiva ani. Un câmp electromagnetic fabulos venit dinspre soare. Apoi liniște. Zbârnâitul curentului înfășurându-se pe cablurile de înaltă tensiune prin Valea Lotrului. Am trecut de Ploiești.

Azi cântam la şase. N-am mai cantat de mult pe lumină. E un sentiment plăcut, de egalitate, căci poţi vedea chipurile celor din fața ta. Îmi place să mă leg de câte un chip din mulțime. Unui care zâmbește. Să-i cânt lui pentru că zâmbeşte şi se alină cu această poveste a muzicii. Fără comentarii, fără critici. Doar noi doi.

Visez că merg pe un drum fără sfârșit. Un drum plin de praf. Atâta praf, încât cizmele lasă urme afânci. Drumul străbate lanul de grâu părăsit, ars de prea mult soare. E o căldură infernală și eu sunt îmbrăcat prea gros. Un pardesiu lung, cenușiu, cauciucat, peste un pulover alb cu guler înalt. Ca o helancă, dar nu chiar. Port cu mine o chitară agățată de umăr. Din când în când, lemnul răsuna a pagubă când îmi ies din ritm și cutia de rezonanță se lovește de cureaua veche, cu ținte.

Merg pe drumul ăsta pentru că simt miros de apă la capătul lui. Şerpuieşte printre lanurile de grâu și urcă ușor către deal, lăsându-mi speranța că dincolo de vârf voi găsi marea. Asta mă face să merg continuu. Apoi, ca și cum ar fi fost pusă cu mâna de un Dumnezeu care joacă șah de unul singur, la câteva sute de metri în față îmi apare o casă din lemn cenuşiu, în mijlocul lanului de grâu ars.

Mă apropii târşâindu-mi picioarele prin praful adânc. Nu se aude decât foşnetul parpalacului meu de cauciuc prin lanul de grâu. Şi scâncete venind dinspre veranda casei. E o casa mare, pătrată, înconjurată de o verandă. Din loc în loc, stâlpi subţiri din lemn susţin acoperişul care se prelungeşte peste verandă pentru a face umbră. Privită din faţă, casa îţi arată intrarea principală. Trei trepte

care urcă pe verandă şi o uşă mare care acum este larg deschisă către nimicul negru dinăuntru. Uşa e străjuită de două ferestre şi ele larg deschise. Perdele albe flutură în dreptul găurilor negre. E singura mişcare cât vezi cu ochii, de parcă m-aş afla într-un stop-cadru peste care aceeaşi mână divină a suprapus dansul perdelelor.

Într-un balansoar, pe verandă, o femeie priveşte în gol. Poartă blugi de un albastru deschis şi un tricou alb, decoltat. E bronzată, cu ochii verzi și buzele mari crăpate de soare. Privind-o, simt o nevoie dureroasă să sărut buzele acelea uscate, cărnoase şi întredeschise, dar privirea pierdută-n imensitatea lanului de grâu mă ţine în loc. Un pâr șaten, murdar şi sârmos se încolăceşte peste umeri. Braţele lungi, ciocolatii, cu mâinile împreunate a rugăciune și vârfurile degetelor atingând bărbia. Sandale negre în picioarele brăzdate de vinişoare pământii şi unghii albe impecabil vopsite în alb, acolo, în mijlocul pustiului. Un ochi de chihlimbar atârna la gâtul lung, agăţat de un lanţ imperceptibil.

Cum balansoarul e orientat paralel cu balustrada verandei, femeia privește către infinitul de grâu mort cu gâtul întors. Ligamentele ies astfel în evidenţă şi sculptează frumos nemişcarea. Tăcem. Îi pot vedea inima tresăltând în aortă. Nu mă privește, dar mă întreabă:

– Ştii să cânţi. Am plecat într-o zi din casa asta în lanul de grâu și nu m-am mai întors niciodată. Încă mă aştept. Nu vreau să mă cert. Vreau doar să mă iau în brațe și să mă strâng tare la piept. Știi să cânți?

– Despre asta nu știu să cânt...

Femeia mă privește. Este cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. Aș vrea să fug, e prea multă durere în întâlnirea asta – și ochii ăștia verzi care mă fixează și mă fac să cred că am trecut pe lângă posibil, ca pe lângă o benzinărie unde ar fi trebuit să alimentez ca să pot merge mai departe și să nu rămân în drum, în mijlocul lanului de grâu. Respir din ce în ce mai greu și mă uit la perdelele care flutură așa ciudat în peisajul mort care ne înconjoară. *Doamne, cât ești de frumoasă*, îmi vine să-i spun, dar mi se pare că ar fi ca și cum ai cere o bere rece preotului, în mijlocul slujbei. Frumusețea stă pe chipul ei ca o muscă de care ar vrea să scape, dar a obosit și a renunțat. Mă așez pe verandă cu spatele la ea și cu

durere în suflet. N-ai putea fi niciodată a mea, îmi vine să-i spun, dar parcă vorbele nu-și mai au sensul aici, unde grâul a murit și cizmele lasă urme într-un praf ca de pe lună.

Aproape am ajuns la Brașov... Se circulă greu pe serpentine. Se circulă grey. Am oprit la benzinărie să bem o cafea. Încerc să mă privesc pe scena de la Târgul-Mureș, să mă plimb în public și să mă văd cântând, apoi să colind printre terase și să caut un loc mai răcoros, undeva unde să stau și să privesc apa. Muzica se amestecă cu berea și cu fumul și cu viața, cu cu gândurile care mă stăpânesc și mă învelesc, imobilizându-mă.

Încotro? Afară din mine, o perioadă, ca să mă văd cântând... Femeia se întoarce din nou către mine şi dă să spună că...

ŞURUBUL

Mă fascinează şurubul. Şurubul nu e mitocan. Nu intră cu de-a sila. Se insinuează şi, mai mult decât atât, chiar şi pentru asta are nevoie de o piuliţă pe măsură ca să-şi înfăşoare excrescenţele sinuoase În şanţurile special create pentru mărimea lui. La fel cum se insinuează, el nu poate părăsi această relaţie în mod abrupt. Lemnul îi permite cuiului să-l părăsească abrupt, să se smulgă din viaţa lui, lăsând acolo o gaură, o amintire, un gol care se reface greu. Şurubul nu se poate smulge. Ar fi un dezastru ireparabil, soldat cu dezintegrarea piuliţei de care, odată înşurubat, este atât de strâns ataşat. Ca să părăsească relaţia, şurubul trebuie să-şi deruleze insinuarea. Această căsătorie etanşă nu e niciodată în sine. În încercarea de a ajunge la capătul iubirii lor, cei doi vor strânge o terţă parte căreia îi vor da siguranţa, certitudine, stabilitate.

Beneficiarul aspiraţiilor sentimentale dintre şurub şi piuliţă va fi mereu o masă, un fuzelaj, un storcător, o navă spaţială, un scaun sau o bicicletă. Şurubul se dedică binelui superior iubind. Şurubul e matematică şi ameţeală, moleculă în vertij. Însă această legătură trainică și tainică nu-și are rostul fără un scop mai presus de copulaţia în sine. Poate că ar trebui să ne gândim mai des la căsnicia şurubului cu piuliţă.

Atenţie, conţinut sexual explicit.

– Ce înălţime ai?
– 1.66.
– Pe tocuri sau fără?
– Auzi, măi, nene, ce pui atâtea întrebări – m-ai văzut cum arăt, vrei sau nu?
– De unde ştiu că poza e reală?
– E reală, îţi zic eu...

Ceva îi spunea că n-ar trebui să aibă încredere în vocea aia răgușită, oarecum răutăcioasă.

– Nu se vede faţa.. e blurată.
– Păi n-ai vrea să ştie tot cartieru cu ce mă ocup?
– Dacă nu eşti cea din poză, ce facem?
– Îmi dai banii de taxi și mă duc în treaba mea!
– Cât e taxiu'?
– 500 de mii.
– Îţi dau 300 de mii de taxi, în caz că nu-mi place de tine....
– Ce calic ești, frate... Bine... dă-mi adresa...

Îi dictă adresa și închise. Începu să aștepte. Era prima dată când făcea asta. Nu știa nici el de ce. Nu știa dacă simțea nevoia de sex sau mai degrabă era tentația de a-și demonstra bărbăția. Crescuse cu ideea că e un act de bărbăție să mergi la curve. Nu, asta nu i se părea în regulă. Nu se vedea în situaţia de a căuta o scară de bloc în penumbră, soneria, vestibulul, momentele penibile ale primului schimb de replici, pe undeva printr-o garsonieră cu pat vechi și saltea scobită de aceleași poziții repetate la infinit. Nu-și imagina decât murdar un asemenea loc. Așa că își luase inima-n dinţi și o chemase acasă.

Începu să regrete că nu se masturbase la unul din filmuleţele noi de pe internet. Primele mișcări l-ar fi făcut să se simtă neputincios, dar odată eliberat ar fi putut să-ţi mute gândul în altă parte sau poate chiar să adoarmă. Se masturba mereu cu un simţământ de vinovăție. Pe de altă parte, se simţea mai echilibrat după ce o făcea. Altminteri, ideea că ar fi trebuit să depună mai mult efort în

vânătoarea după femei nu i-ar mai fi dat pace. *Nevoia de sex te tulbură*, își spunea. Începea să se masturbeze uşor, mecanic, fără să se gândească la altceva decât la momentul în care pulsul îi va reveni la normal.

Nu-şi mai imagina nimic. Înainte desfăşura un caleidoscop de imagini pe tot parcursul actului. Ciorapi negri de damă, transparenţi, uşor rupţi, îmbrăcând genunchi în formă de măr, pantofi de un roşu aprins cu toc înalt, undeva într-o baie insalubră, slab luminată, sâni de fecioară cu sfârcuri mari, veştejite, iţindu-se de sub vreun halat de baie cu modele florale, chipuri de femei frumoase, gemând cu ochii întredeschişi sau rotiţi a leşin, degete cu ojă zgâriată, supte lasciv, saliva prelingându-se de pe buze care părăsesc muşchiul bărbatului, ochi verzi apoşi cu gene false, femei crăcite pe vase de wc căutându-şi orbeşte plăcerea buze, groase muşcate de dinţi imperfecţi, bărbați hăituind vânatul, buci perfecte tremurând de plăcere și violenţă, tot soiul de pătrunderi, unghiuri și lumini, gambe întinse lucitoare, impecabil epilate, coapse frământate, sâni zdrobiţi, poziţii, picioare desfăcute în așteptare, trupuri perfecte, ciocolatii, stropite cu acuarele și lapte și floarea femeii, umedă, respirând, răvășită, încordată, plânsă și părăsită, agresată, cântată, prelinsă de plăcerea viitoare, extatică, frântă, neputincioasă, zâmbitoare, bolnavă, amenințătoare sau crudă, tânără și zemoasă, metaforele lui Márquez, femeile lui Toulouse-Lautrec și Modigliani. Putea să-și joace prin fața ochilor imaginile astea și multe altele, apoi, în funcție de viteza cu care le derula, termina treaba și ejacula cu stropi mari, albi, care sfidau uleios gravitația. De ceva timp însă, nu-și mai imagina nimic. Masturbarea nu mai era decât un medicament, ca și cum și-ar fi lăsat sânge pe undeva ca să-și inducă o dulce amețeală care să-i păcălească simțurile contradictorii.

Vru să pună mâna pe telefon și s-o contramandeze, căci nu simțea nimic și nu aștepta nimic. Era cuprins de o ușoară lehamite amestecată cu jenă. *Fac asta pentru că trebuie să fac asta*, părea să-și repete în timp ce strângea hainele de prin diverse colțuri ale casei, mărturii ale demersului vestimentar din săptămâna care tocmai trecea. Avea multe tricouri albe. Purta mereu aceleași tricouri albe și schimba blugii. Tricoul alb era semnul lui distinctiv.

Toată vara numai tricouri albe, pe care acum le strângea de prin casă.

Sunetul din două note al soneriei îl surprinse cu ele în mână. Se îndreptă spre ușă, constatând că are emoții. Deschise. În fața lui își făcu apariția un chip impersonal, cu o privire vulgară și iscoditoare. Purta pantaloni scurți, negri, pantofi cu toc galben și un tricou maro, înțesat cu ștrasuri argintii. Păr negru și rar, prins în coadă, din care se răspândea un parfum îndoielnic cu fiecare mișcare a capului. De fapt, după ce intră, realiză că era toată îmbibată de parfumul ieftin.

– Am venit. Rămân? Ca să știu dacă dau drumu' la taxiu!

– Păi nu ești fata din poză!

– Nu, sunt colega ei, că s-a simțit rău și n-a mai putut să vină și m-am gândit să vin eu.

Îi plăceau crăcii ei şi răguşeala obraznică. Se surprinse îfiorat de vreo două vânătăi pe care le avea pe coapsa stângă. Nu păreau lovituri, ci mai degrabă urme de stransoare. Era ferm convins că nu există nicio colegă, dar renunţă să-şi mai demonstreze superioritatea. *Poate dacă mă las păcălit s-o simţi mai bine*, își spuse și se miră în același timp de consideraţia pentru o curvă mincinoasă.

– Intră. E ok.

– Îmi dai şi mie banii, te rog? întrebă fata, mestecându-şi guma dispreţuitor.

– Ah, da, sigur. Poftim.

Înhăţă banii, îi numără fără să-i despăturească, cu o dexteritate uimitoare, apoi reveni sec:

– Mi-arăţi şi mie unde-i baia?

O îndrumă spre baie şi se gândi cât de fericit era în trecut când vreuna din cuceririle sale nocturne alegea să se ducă la baie pentru a doua oară. Era un mister pentru el ce se întâmpla acolo şi aştepta mereu cu urechea ciulită să prindă cel mai mic zgomot care ar fi însemnat vreun indiciu. De fiecare dată, nimic. Odată ieşită însă, ştia că fata alesese să-şi petreacă restul nopţii cu el. Era un moment de satisfacţie aproape echivalent cu sexul în sine. Nu simţi nimic acum. Castelul fanteziilor lui era dinamitat de fâşneaţa asta negricioasă şi insipidă care înhăţase nişte bani şi fugise la baie. ÂÎşi dezbrăcă

pantalonii şi rămase în tricoul alb. Îşi aprinse ultima ţigară dintr-un pachet mai vechi şi se sprijini de birou. Fâşneaţa îşi făcu apariţia într-un costum de baie roşu. Îl pufni râsul.

– De ce nu-i dai jos şi pe ăştia?

Începu dezbrăcarea. *Preludiul s-a terminat*, îşi zise el. Gata, goală. Se gândi că n-avea un corp tocmai urât. Îi făcu semn să se apropie. Voia să înceapă aşa, sprijinit de birou.

– Nu vrei să stai în fotoliu, să te fac acolo? E mai comod aşa.

– Nu, vreau să mă faci aici, preluă el mimetic, încercând să-i reproducă şi dialectul.

Nu păru impresionată.

– Bine.

Scoase un prezervativ și-l lipi de gură şi îi apucă mușchiul cu buzele. Derulă prezervativul aproape înghiţindu-i bucata de plăcere și începu să i-o sugă cu putere şi viteză. Aproape cu abnegație. Era uimit. Se gândi că ar trebui să inventeze un termen nou pentru tipul ăsta de mişcare. Femeia dădea din cap înainte şi înapoi cu viteză constantă și o gură larg deschisă ca de știucă, făcând loc mușchiului întărit. Din poziția în care stătea, sprijinit de birou, privind în jos, părea o păpușă stricată, blocată într-una din viteze.

La rădăcina părului vopseaua îşi pierdea din putere, lăsând loc culorii naturale şi bejului pielii din creştet. Doar capul în care se pierdea muşchiul pentru ca apoi, o fracţiune de secundă, să apară din nou la lumină, doar capul părea viu în toată această păpuşă amorfă. O mână era înfăşurată pe muşchi, în timp ce a doua sprijinea un picior, cu palma răsfirată ca o lipitoare.

Mekanica Oralia, se gândi. Neapărat cu *k*. Realiză cu un zâmbet firav că fata era contraproductivă. În ritmul ăsta el n-avea să termine niciodată. Se gândi la muzică house. Sexul oral ca muzica house. Nicio trăire, nimic, doar un extaz mediocru controlat de aceeaşi viteză. Dacă şi-ar fi încetinit o clipă mişcările, poate că l-ar fi făcut să simtă un fior cât de mic, ceva care să-l ajute să înceapă drumul către orgasm. Îi încolţi ideea răutăcioasă că ar fi putut s-o lase aşa vreme îndelungată, dar se sperie la gândul că o să-i înroşească muşchiul care de fapt era sculat doar de strânsoarea gurii de ştiucă. Privi camera jur-împrejur şi realiză ridicolul situaţiei.

– Ai putea să încerci mai încet, îi spuse, pe un ton drăgăstos de care i se făcu pe loc greaţă.

Păpuşa dădu din cap fără să-l privească şi încetini. Păstra însă constant noul ritm şi ochii închişi, de parcă s-ar fi ferit să-şi recunoască ipostaza.

Îi veniră în minte buzele femeilor iubite, aducând un omagiu muşchiului său înfierbântat în nopţile de vară stropite cu tequila şi transpiraţia sexului. Cum îi dădeau târcoale învolburându-i simţurile şi cum se apropiau de el fără să-l atingă – dar atât de aproape, încât fie şi numai căldura emanată de buzele vii îmbibate cu salivă era de ajuns să-l facă să creasca Apoi, hulpave, năpustindu-se pe calota lui, o fracţiune e secundă, făcându-i loc în cupola gurii fierbinţi, un foc mistuitor cu mii de ace și steluşe, și iarăşi afară în aerul încărcat electric de jocul buzelor pe marginile vânoase ale muşchiului. Apoi alte câteva câteva secunde îl priveau în ochi, lasciv, întrebător, eşti bine, iubitule, îţi place, mai vrei, vrei să mă joc cu mușchiul tău, să-i şoptesc, să-l laud, să-l ascund în palatul fierbinte al gurii mele, vrei să-l batjocoresc puţin, spune-mi, iubitule, ce vrei să-i mai fac, femeile iubite care oferă totul bărbatului lor și simbolului bărbăţiei lui, muşchiul vânos, învârtoşat gata să le explodeze în faţă și ele care adoră să vadă că el e în extaz, al lor, numai al lor, al lor, al lor, al lo, al o, aaa... oo, aa... oo.

Păpuşa mecanică îşi făcea treaba nestingherită, lăsând loc reveriei. Se gândi s-o pătrundă.

– Ajunge, nu prea ştii s-o sugi...

– Da’ şi tu, măi nene, greu mai termini... Pe bune, ce ai? Făceam trei până acum...

– Da, bine, hai că vreau să intru în tine!

O conduse către unul din dormitoare, apoi se răzgândi şi se întoarse cu ea în sufragerie. Se duse singur în dormitor, de unde luă o plapuma, pe care o aşternu în mijlocul sufrageriei.

– Aici?

– Da, aici!

– De ce nu în dormitor?

– Aici! Hai, intinde-te!

Fata se conformă şi se întinse pe spate cu picioarele larg desfăcute, în aşteptare. Brusc se simţi ca un chirurg. Îşi învârtoşa

muşchiul sleit cu câteva zeci de mişcări rapide ale încheieturii. Apoi o pătrunse. Fata întoarse capul într-o parte, refuzând să-l privească. El nu simţi absolut nimic decât o enormă dorinţă de a o face fericită pe bucata asta mică de om, care nu putea nici măcar să mimeze. Întinsă pe spate, indolentă şi nepăsătoare, aşteptându-şi *clientul* să termine. Clientul însă nu avea de gând să termine prea repede. Nu înainte de a smulge un dram de umanitate din sufletul trupului de sub el.

O pătrunse încet la început, cu răbdare, fără să se grăbească. Mişcări largi, profunde, care s-o facă să-şi realizeze propriile adâncuri. Ştia că e doar o chestiune de timp ca ea să înceapă să vibreze. Aşchia însă se ţinea tare, de parcă plăcerea într-o asemenea situaţie ar fi fost un păcat de neiertat. Se gândi că are de-a face cu o târfă cucernică, conştientă de faptul că plăcerea, ca o consecinţă a poftelor carnale, e interzisă. Aşa că ea alege să-şi ofere trupul, dar se chinuie să nu simtă nimic. Apoi se gândi că e o nesimţită, pur şi simplu, căreia încearcă să-i atribuie valori morale. Nu abandonă şi începu să-i sărute bănuţii sfârcurilor cu mișcări lasciv circulare ale limbii lui experimentate. Fata oftă a pagubă. Începu să-i frământe braţele şi să-şi traseze poteci de salivă cu limba fierbinte. Coborî pe Cărările Gâtului, traversă Valea Sânilor și zăbovi mult în Mlaştina Burţii, învecinată cu Smârcurile Plăcerii, din care muşchiul tocmai ieşise. O pătrunse apoi din lateral, de data asta mai repede, şi simţi cum fata începea să vibreze şi lupta cu dorința de a se abandona în braţele lui, de parcă asta ar fi făcut-o să piardă toţi banii încasaţi la începutul serii.

– Îți place? o întrebă. Spune-mi, îți place?

Dar ea nu zise nimic, respirând sacadat. Asta îl înverşuna şi mai tare. Schimbă din nou poziţia. De data asta stăteau cu picioarele încolăcite, unul în jurul celuilalt. O obligă să-și arunce braţele pe după gâtul său și o pătrunse adânc, privind-o în ochi. Ea refuză să-l privească şi de data asta. O apucă de bărbie şi-i întoarse faţa către el. O trăgea puternic înăuntrul lui, punând toată pasiunea de care era în stare ca să fericească o femeie al cărei număr de telefon n-avea să-l mai folosească niciodată. Realiză ridicolul situaţiei, el în mijlocul casei oferind tot ce avea de oferit, căutând să-şi găsească fericirea de-o clipă într-o bucăţică din extazul unei femei care luptă

să nu simtă nimic. Ţinea în braţe o femeie plătită să-şi refuze un moment de plăcere. Situaţia era cu adevărat ridicolă.

Se desprinse dureros de brusc din strânsoare şi se îndreptă spre baie, unde-şi eliberă muşchiul de prezervativ. Se întoarse în dormitor.

– Ok, am terminat... Poţi să pleci...

– Pot să mă duc şi io la baie şi după aia să fumez o ţigară?

– Da, poţi.

Se întoarse în sufragerie, strânse plapuma de pe jos şi se aşeză pe un fotoliu, privind în gol. Se simţea pustiit. Nu erau nici amintirile, nici prezentul, nici eşecul sexual, nici măcar dorul acela inexplicabil după ceva de neexplicat. Era doar durerea crâncenă şi uscată că NU ERA NIMIC din toate astea. Fata se întoarse în sufragerie. Îşi aprinse ţigara şi începu să fumeze aşezată pe scaun, cu picioarele strânse şi mâna pe genunchi. Ca o şcolăriţă ascultătoare.

– Dă-mi şi mie o ţigară...

– Uite!

Fumau în linişte acum.

– Ştii să faci rotocoale? o întrebă.

– Nu

– Uite.

Fata zâmbi, timid.

Tăcură preţ de alte câteva fumuri. I se păru ciudat că-i veneau atâtea întrebări în cap. Linişte.

– Vrei să-ţi chem un taxi?

– Da

– Bună aeara, aş dori o maşină pe strada Mihail Drumeş nr. 9... Da. La casă, da... Cum ai spus că te cheamă?

IUBIREA E O CEAPĂ

Iubirea e o ceapă cu multe foi. Trebuie să plângi ca să ajungi în miezul ei.

CHIRILĂ ÎN NO MAN’S LAND

A fost un weekend ciudat. Unul din acele weekenduri care mă fac să mă simt în *no man’s land*. De fapt, de multe ori mă simt în *no man’s land*. Mă simt ca şi cum nu aparţin niciunui grup sau curent în mod special. Pendulez între nişte lumi ale unor oameni care nu mă accepta aşa cum sunt. Mă privesc ca pe o curiozitate şi se uită la mine ca la un om al cărui suflet e recomandat exclusiv de arta şi de viaţa lui publică. De parcă viaţa mea intimă şi secretă s-ar regăsi în reprezentarea mea publică.

Sunt ba arogant, ba dispreţuitor, când talentat, când impostor, sensibil, mitocan, semidoct, prost, şmecher, profitor şi câte şi mai câte. Mai există câte un om care mă cunoaşte profund şi acceptă să renunţe pentru moment la prejudecăţile sale şi să stea de VORBĂ cu mine. Unii rămân în viaţa mea, alţii nu vibrează cu ceea ce sunt. salută politicos şi pleacă. Dar avem senzaţia plăcută, mai ales pentru mine, că în cele câteva momente, ore, zile în care am interacţionat am avut posibilitatea să fiu EU şi EL, comunicare directă neviciată de protocoale media care fabrică, voluntar sau nu, imagini.

Confruntările astea sunt din ce în ce mai rare. Nu mai încerc să conving pe nimeni de nimic. În trecut mă revoltam din cauza diverselor etichete care se lipeau de mine ca magneții de frigider și-mi dădeau senzația că-mi îngreunează viața. Mă revoltam și sufeream că percepțiile asupra mea sunt distorsionate sau de-a dreptul greșite. Aș fi vrut să-i conving mereu pe oameni că eu sunt așa cum EU ȘTIU că sunt. Pierdere inutilă de timp și energie. În definitiv, propria percepție despre mine poate fi o mare greșeală. A fost momentul în care am înțeles că nu pot mulțumi pe toată lumea și că oamenii au nevoie să demoleze la fel de mult cum vor să construiască. A fost momentul în care am oprit mașina pe margine drumului, mi-am dat jos uniforma de pilot, apoi m-am îndreptaat către portbagaj, de unde mi-am luat geanta enormă din care am început să-mi arunc o grămadă de lucruri.

Mi-au rămas conștiința limpede a ceea ce trebuie făcut, credința și, în același timp, convingerea că am de învățat și că trebuie să mă perfecționez spre binele sufletului meu, chiar dacă nu știu când va fi

vreo petrecere pentru haina asta, câteva bucăți de orgoliu învelite în vată, o agendă cu viețile și numerele de telefon ale câtorva prieteni, foarte puțini, speranță și o trusă de voiaj pentru momente extreme, amintirile puternice și dragostea pentru familia mea.

M-am suit din nou în mașină și am plecat la drum. Însă e un drum care nu știu unde duce, pentru că nu întotdeauna găsesc timp să mă uit la indicatoare – sunt foarte atent la drumul în sine. Am demarat în trombă și am privit o vreme în oglinda retrovizoare, restul lucrurilor care zăceau aruncate pe marginea drumului, lângă geanta mare, larg deschisă. Nu știu dacă va fi mai ușor acum, doar cu câteva haine de care va trebui să am mare grijă, să le spăl mai des, atent să nu le stric. Rămâne de văzut.

Poate unii dintre voi, mai romantici, mă veți întreba dacă iubirea și fericirea au vreo reprezentare concretă în această călătorie pe care am început-o acum. Unde sunt ele în noua ecuație? Sunt undeva prin portbagaj sau poate că sunt roţile mașinii, aerul condiționat, copacii de pe marginea drumului, cerul înstelat într-o noapte de august când te-ai oprit să fumezi o ţigară în liniștea sfâșiată doar de alte mașini care trec pe lângă tine? Am să vă dezamăgesc. Se câștigă mulți bani vânzând idei despre iubire și fericire. Am câștigat și eu câțiva. Am câștigat chiar mai mult de-atât. Aseară, pe plaja din Vama Veche, unde mă aflam întâmplător şi oarecum incognito și simțeam că nu (mai) aparţin sau că nu ar trebui să mă aflu acolo, un băiat la bustul gol şi cu o sticlă de vin m-a reperat și mi-a mulţumit pentru *Pe sârmă* și *Nu am chef azi,* care l-au făcut să descorpere fericirea și iubirea alături de o fată. M-am gândit că fie și pentru asta călătoria mea merită toți banii.

Am să vă dezamăgesc. Nu știu nimic despre iubire și fericire. Sunt mari teoreticieni în economie care n-au făcut un ban în viața lor. În schimb, cu succes, îi învață pe alții, care reușesc să facă averi. Am făcut câțiva oameni fericiți, iar pe alții i-am făcut să iubească. Așa zic ei.

EU, însă, EU, cel care sting lumina înainte de a mă duce la culcare și sunt ultimul care mă privește în ochi înainte de răsăritul soarelui, mai am multe de învățat despre asta. Nu știu dacă e bine sau rău. Mă gândesc că e bine când mai ai ceva de făcut. Vom vedea. Poate am să mă mai joc cu vreo definiție, două, și singur am să

compun cântece în care o să vorbesc despre asta, dar simt că iubirea și fericirea trebuie să devină o experiență mult mai intimă – nu doar pentru mine, că poate pentru fiecare dintre noi, care le invocăm cu atâta ușurință.

Poate că iubirea e atunci când, după ce ai stins lumina la baie și ți-ai văzut ochii obosiți în oglindă, alți ochi îi privesc pe ai tăi de undeva din întunericul apropiat. Și ești împăcat cu asta și nu mai tânjești după nimic altceva. Poate că iubirea e când nu-ți mai ești ție oglindă. Nu m-am putut abține nici acum de la o definiție.

Da, plec pe un alt drum, cu portbagajul ușurat de balast, mai atent și mai nepăsător, mai însetat, dar mai răbdător. E o călătorie în care voi fi singur în mașină, până când voi găsi un loc unde să alimentez și să privesc liniștit depărtarea.

Trebuia să scriu aici despre weekendul care a trecut și în care m-am simțit cumva ca în *no man's land.* Am derapat însă spre această mărturisire involuntară, pe care o public totuși, în ciuda interpretărilor ce vor urma.

ZECE ASEMĂNĂRI ÎNTRE MADONNA
ȘI CASA POPORULUI

1. Ambele instituţii sunt uriaşe.
2. Ambele instituţii sunt costisitoare.
3. Ambele instituţii au ajuns la rangul de simbol: Madonna nu mai e doar o femeie de succes care cântă, ci întruchiparea însăși a feminismului şi independenţei câştigate prin mijloace discutabile. Casa Poporului nu e doar o clădire oribilă, ci simbolul unei dictaturi care a anihilat frumosul, printre multe altele.
4. Cele două instituţii pot găzdui cam acelaşi număr de oameni dintr-un foc – vreo şaptezeci de mii.
5. În cântecele Madonnei nu se întâmplă nimic. La fel şi în Casa Poporului.
6. Costurile anuale de întreţinere ale celor două instituţii sunt asemănătoare. Rezultatele diferă. Madonna e mai eficientă.
7. Deşi Madonna îşi permite operaţii estetice, iar Casa Poporului nu, ambele instituţii se degradează ireversibil, dar vor rămâne în istorie: Madonna – ca o mare femeie pop; Casa Poporului – ca o mare clădire kitsch.
8. Nu am informaţii exacte, dar ambele instituţii au fost clădite cu ajutorul a mii de oameni: Casa Poporului – prin contribuția a mii de români chinuiţi; Madonna – pe statele, visele și fanteziile multor americani mediocri. Succesul a fost garantat.
9. Ambele instituţii stârnesc sentimente contradictorii.
10. Ambele instituţii sfidează: Casa Poporului prin simpla prezenţă, Madonna prin comportament şi atitudine

P.S. În seara aceasta, cei doi giganţi vor fi în sfârşit unul lângă altul.

Un singur lucru care mă face să o admir pe Madonna şi să închei pe un ton sincer pozitiv. *Madonna does. All the time.* Şi *a face* este până la urma esenţa evoluţiei. Drumurile alese sunt discutabile. Acţiunea însă stă la baza oricăre călătorii.

A VENIT TOAMNA

A venit toamna. E timpul să ne lepădăm de bronz ca de o credinţă păgână. Ştii că a venit toamna. Au mai fost zile înnorate şi răcoroase şi, chiar dacă nu ţi s-ar spune ce dată e, tot ai şti. Pentru că te mănâncă pe dinăuntru un dor după tot ce ai făcut sau n-ai făcut vara asta, un dor care te macină pe dinăuntru dintr-o parte în alta... se plimbă prin tine dorul ăsta ca nisipul pe gresia fierbinte a terasei tale bătute de vântul dinspre mare. Şi uite-aşa, într-o dimineaţă te trezeşti cu sufletul uşor îndurerat şi cu mintea-nţepenită-n vară. E greu să te scuturi de amintirile astea și să priveşti înainte.

Toamna va fi blândă, iar soarele nu-ţi va mai arde pielea aşa tare. Nici vântul nu-ţi va mai şlefui faţa după bunu-i plac. Şi totuşi, e ceva acolo, în miezul verii, ceva de neînlocuit, un dans ameţitor, îmbătat de sudoarea apusului, o puzderie de stele indiferente la goliciunea ta nocturnă, un sărut vâscos, infinit, unic și doar prin mugetul din acea noapte al mării – irepetabil.

Da, toamna este fotografia fetei frumoase care ţi-a luat minţile şi a plecat învârtindu-se, cu fiori în păr și blugii rupţi, cu sâni impecabili și genunchii juliți. Toamna este fotografia acelei fete. Vara este fata însăşi.

M9am trezit în dimineaţa asta şi am ştiut că a venit toamna: nu pentru că am văzut data în calendar și nici pentru că a plouat azi-noapte cu boabe de orez Nu. Nu pentru că e mai răcoare decât de obicei sau pentru că norii sunt groşi şi gri. Ci pentru că am găsit lângă pernă fotografia verii. Ştiu că am s-o privesc nostalgic până la Crăciun, când dorul după ce va să vină o va fi făcut uitată, mărturie nerecunoscută a trecerii mele prin lume...

ZIUA ÎN CARE AM RISIPIT CEAȚA. VAMA LA *CERBUL DE AUR*

Daca nu scriu, leşin.

E foarte greu. Pentru că mi-aş dori cele mai frumoase şi mai potrivite cuvinte pentru ce urmează să scriu. Pentru că stările se bulucesc la ieşirea din mine ca o mulţime într-o ţară bananieră care încearcă să obţină cele câteva vize libere către America, forţând grilajul de fier al porţilor ambasadei. Asta simt acum. Toate stările care se bulucesc să iasă din mine.

Nu ştiu cum am să scriu. Dar mi-aş dori ca toate cuvintele mele să fie pixelii unei fotografii care îţi sfâşie sufletul de fiecare dată când o priveşti. N-am să pot pune lucrurile în ordine, ştiu asta. Va fi un discurs haotic, cum haotice sunt şi trăirile mele acum. Dar, mai important decât orice, trebuie să mă eliberez prin cuvânt de bucuria și fiorul care-mi biciuie sufletul. E ca orgasmul unei femei care roagă să te opreşti pentru că nu mai poate. Da, dacă nu scriu, leşin.

Un telefon în august

Raul: Ideea ar fi să cântăm la Cerb.

Tudor: Când e???

Raul: 5 septembrie ar fi show-ul nostru.

Tudor: Băi, eşti nebun? Nu e timp!

Raul: Asta e. Îl facem sau nu-l facem.

Tudor (după o pauză): Îl facem – ce să facem!?

De ce să începi cu *Fotomodelele*?

Angrenajele se pun în mişcare. Nu e timp. Nu ştiu cum o să arate spectacolul ăsta. Nu avem încă date despre scena Cerbului, iar timpul curge împotriva noastră. Trebuie să facem tot ce depinde de noi. Nesiguranţa şi întrebările încep să se abată asupra noastră. Urlă a pustiu.

– Crezi în discul ăsta? Spune-mi, Tudore, crezi în discul ăsta?

– DA CRED. CRED ÎN DISCUL ĂSTA Da, mă, e munca noastră şi trebuie să avem coaie s-o arătăm lumii.

– Nu e publicul nostru la Cerb.

– Bine, şi care e publicul nostru?

– Nu ştiu, dar e riscant să începi cu *Fotomodele*.

– De ce, mă, de ce? Sună. E piesa cel mai bine orchestrată. Sună, e pariul nostru.

– Bai, nu ştiu, eu n-aş începe cu *Fotomodele*. E tristă.

– Căcat. Şi dacă e tristă, ce? De ce trebuie să se hăhăie lumea tot timpul?

– Nu să se hăhăie, da' să începi mai pozitiv.

– Băi, are multă energie, ne place s-o cântăm. De fiecare dată când o cântăm ne simţim bine. De ce să nu începem cu ea?

– Şi după aia?

– După aia *Pe sârmă* şi *18 ani*.

– *18 ani* trebuie mai devreme.

– Las-o acolo. E bine acolo unde e.

Și discuția se lungeşte pe parcursul a două ore la capătul cărora reușim să schițăm un playlist. Bun moment de eliberare. Ştim ce vom cânta. Ne-am asumat chestia asta. Orice ar fi. Vom începe cu *Fotomodele* și vom termina cu *Cârtiţa.*

– *Cârtiţa* la bis???

– Da.

– De ce?

– Pentru că sună şi or să cânte toţi partea cu *ooooooohhhhhh.*

– De unde ştii că or să cânte?

– Nu ştiu. Dar dacă trăim cu senzaţia că n-or să cânte, ne nenorocim.

Repetiţii la 33 de grade

Ne adunăm greu dimineaţa pe căldurile astea insuportabile, cu gândul încă la vara care ne scapă printre degete. Fierbe în sala de repetiţii. Eugen preia iniţiativa condiţionării aerului. Ne trezim într-o dimineață cu o măgăoaie care se presupune că ar trebui să ne răcorească. Nu face faţă, dar face zgomot. Are un efect de plăcebe, totuși.

Gaşca se adună la început fără Dan (bas). Nu e timp, repetăm aşa. *Caffelatte* cu amaretto, apă plată şi o brioşă cu afine. Doar aşa funcţionez, la zece dimineaţa. Ne apucăm de deschiderea spectacolului.

– Cu ce începem? Cu *intermezzo*, nu?

– Da. Şi parcă e cam abrupt s-o legăm aşa de *Fotomodele*. Ne trebuie începutul. Dacă avem începutul, am câştigat partida.

– Ce-ar fi să avem zece fete pe scenă la *Fotomodele*?

– Şi ce facem cu ele?

– Nu ştiu, mă, zece fete frumoase care să sprijine cântecul.

– Da, mă, da' cum începem muzical?

– Auzi, hai să fumăm o ţigară...

Puzzle-ul se rezolvă greu. Aruncă ideile pe masă. Nu ezita. Ne-a luat ceva timp să ne dăm seama că soluția începutului de la *Fotomodele* e conținută de cântecul însăși.

Gaşca asta are însă ceva bun. Ceva care împinge lucrurile înainte și face repetițiile plăcute și eficiente. Am hotărât ca nimeni să nu spună *nu* înainte de a face. Ai o idee muzicală? Îmi imaginez că e greșită sau simt asta, dar nu ţi-o spun. Iau instrumentul şi cântăm. Și dacă ideea ta e greșită, te vei convinge singur, ascultând. Funcţionează. La 33 de grade e mai greu, dar funcţionează şi acolo.

În momentul în care am găsit introducerea la *Fotomodele,* toate ideile aruncate în joc căzuseră. Eram obosiţi şi transpiraţi când ne-am dat seama că piesa conţine toate părţile instrumentale de care aveam nevoie. Gata orchestrate. E nevoie însă de toleranţă şi înţelegere ca să ajungi în grup la o concluzie fericită. Mă simt bine în asemenea momente. Să funcţionezi în echipă ţine de un soi de superioritate umană. Să funcţionezi fără să-ţi reprimi egoul creativ.

Sunt 33 de grade şi aparatul de aer condiţionat ne păcăleşte doar minţile. Avem însă introducerea spectacolului şi ne apucăm de celelalte piese. E bine, deşi parcă se strânge laţul.

Prea multe de făcut

Alina – o femeie de bază, căsătorită cu munca şi cu un soţ, doi copii. Project manager.

Carina – a spus *la revedere* facultăţii, vrea să facă totul, strategie, online, implementare, uciderea somnului.

Paula – copywriting, personală, voluntară, schimbătoare, sensibilă.

Mihaela – coregraf, mamă de copil, muncitoare, talentată însărcinată.

Cosmin - VJ, cool, ardelean, impasibil, răbdător.

Răzvan - regizor de emisie, politicos, atent, metodic, la obiect.

George – stage manager, vocaţie de inginer de sunet, timid, ambiţios, multă disponibilitate.

Iulia – *casual stylish working woman*, contracte, facturi.

Jojo – tehnician de scenă, experienţă, prieten, suflet bun.

Ştefan (Scheletu') – tehnician de scenă, stelist, sufletist, statornic, punker, supratatuat.

Akos – inginer de sunet, profesionist, foarte orgolios, prea tânăr.

Tamasz – inginer de sunet, locuieşte]n Ungaria, condescendent, profesionist.

Alina, ne-ar trebui zece fete frumoase pentru fotomodele. Din Braşov. Cauţi și tu? Ideea e să se întâmple repede. Nu e timp de repetiţii. Mihaela se baga. Ce facem cu promovarea? La Cerb nu e publicul nostru. Carina, trebuie să afle cât mai multă lume despre concertul ăsta. Vizualurile de la Arene, da? Cosmin ştie despre ecrane? Raul a vorbit cu Tamasz? Vine? Are rost? Da, are rost. E important să fie Tamasz în carul de sunet, nu? Băi, intrăm în criză de timp, ce naiba. Să vină toată lumea la repetiţii, să asculte piesele și să vedem ce facem. Mihaela când pleacă la Braşov? Avem sală de repetiţii acolo? Hai, mă, pe bune, hai mai repede, nu ne iese aşa. Vă spun, nu e timp. Și dacă ne facem de căcat e nasol. Eu vreau să ştiu în cât timp montaţi. Și să vă asumaţi chestia asta. Deci trebuie să avem minim cinci ore de repetiţii cu probe, montare şi momente repetate. Băi, fără cinci ore nu se poate. Alina, obţii? Set-up. Avem set-up. Set-up-ul de la Arene. Cine se ocupă? George, practicabile, probe de sunet. Cu Dani Klinger aţi vorbit? Joi o să facem un şnur şi toată lumea trebuie să primească înregistrarea. Poate apucă Dani să facă lumini. Cosmin, poţi să adaptezi vizualurile la ecranele de la Cerb? Când se pleacă? Câţi suntem? Să fiţi acolo de joi. Mihaela pleacă luni. Băi, vă rog eu, schimbaţi mailuri, că nu e de glumă. Carina, ce se întâmplă pe Twitter? Și Facebook? Hai, mă, pe bune, când vreţi să faceţi conturile alea? Nu, nu ştiu cu ce plec... încă ceva. Tre' să luăm în calcul că dacă Mihaela repeta cu fetele şi nu iese va trebui să renunţăm la moment și să găsim altceva. Nu se pot face lumini decât în noaptea dinaintea show-ului. Da, vreau să și repetăm cu fetele atunci. Cameramani o să avem? Nu cred. De ce?

Întrebările curg cu o viteză de două ori mai mare decât cea a răspunsurilor. Timpul pare că vrea să ne strângă de gât. Toată lumea are şi altceva de făcut. În afara show-ului nostru. E din scurt, e prea din scurt. Gândul ăsta riscă să ne paralizeze. Uşurarea vine de la ideea că nu e cale de întoarcere. Cu toate astea, oamenii ne-au spus *da* și ne mișcăm, încercăm, ne luptăm.

Nu se vede nimic la orizont. E o ceaţă deasă şi suntem o echipă care înaintează greu prin mlaştină. Ţinem aproape şi ne strigăm unii pe alții ca să ne asigurăm că mai suntem acolo. Ar trebui să se vadă scena deja, nu? Nu ne-am rătăcit? Parcă ar trebui să se vadă primul moment... Nu ştiu ce să zic... Ceaţa e groasă, ne mişcăm greu. Strigă-i pe toţi. Suntem aici? Răspunsurile vin unul câte unul. Haideţi, vă rog, nu mai e timp. Hai să înaintăm...

Primul şnur

Primul şnur nu a avut loc niciodată. Au fost mereu prea multe lucruri de făcut. Nervii s-au întins la maxim şi am renunţat să-l mai facem. N-am trecut niciodată prin toate piesele fără oprire.

– De ce schimbăm acum?

– Nu schimbăm, mă, nimic, adăugăm ceva.

– De ce adăugăm?

– Ca să am eu o sarcină în plus şi să n-o pot duce? Băi, voi sunteți nebuni?

– Stăm de trei ore și căutăm un căcat de arpegiator care nici măcar n-o să se audă.

– E un detaliu de doi bani.

– Eu zic că detaliile fac diferenţa. Ce dacă stăm. O să fie bine.

– Băi, sunteți nebuni. N-am făcut niciun șnur.

– Am trecut prin toate piesele.

– N-am trecut.

– Tu știi cât o să vorbeşti între cântece? Unde o să vorbești? Știi?

– Da, știu. Înainte de *17 ani*, la *Dumnezeu...* și pe introducerea de la *Porcu'*. Și înainte de *E plin de fete*.

– O să vezi c-o să vorbeşti mai mult. Așa faci mereu.

– N-o sa vorbesc mai mult.

– Bă, io nu mai pot să fac șnur. Nu mai vreau.

Un drum către munte

Am emoţii. Nici măcar nu mai lupt cu asta. M-am obişnuit, am emoţii și basta. Ar trebui să-l iau pe Cosmin cu mine către Brașov. Îl sun. Nu poate să plece chiar acum. Răsuflu ușurat. E mai bine singur în maşină acum. Nu pot să ies din ceaţă. Nu pot să întrevăd încă începutul spectacolulul. Asta mă paralizează. Ceva mă atrage irezistibil către Braşov. Nu mai pot să fiu departe de scenă. Măcar prin apropiere. Trebuie să văd momentul fetelor. Alina spune că e bine. dar vocea i-a șovăit. Nesiguranţa asta mă omoară. N-am vorbit cu Mihaela. Doar n-o să-mi descrie prin telefon. Trebuie să fiu acolo. O să fie mai bine dacă ajung. Eu am plecat ultimul. Am repetat la teatru și am plecat. E mai bine singur. Am bagaje cât pentru o săptămână. N-am putut altfel. E ca bulimia pe fond de stres. Pun benzină, mănânc un sendviş. Sunt un om normal. Mă liniştesc puţin acţiunile astea, dar ceaţa asta nu-mi dă pace. Nu vrea să se limpezească nimic. Nu văd momentul și gata. Bucegii îmi par mai trişti fără zăpadă.

– Alina, sunt pe drum. Vin direct la sala de sport.

– Mihaela repetă cu fetele...

Paganini, *Concertul pentru vioară în re minor*, *Concertul pentru vioară* de Bruch. Vengerov c un geniu...

Ceva se întâmplă şi, pentru câteva minute, între Comarnic şi Buşteni, plec din timpul meu. Am amintiri cu drumul ăsta către munte şi mă trag spre ele. Un sărut, o speranţă, un drum în noapte în căutarea unei himere, o beţie pe străzile cu zăpada sclipindă din Sinaia, Economat şi o altă iubire neîmpărtăşită, prea timid, atât de fericit în apropierea ei, de ce nu îndrăzneşti, de ce nu-i spui, o să treacă timpul şi-o să regreţi toate momentele astea. Nu, sunt aici, nu le regret, dar se bulucesc peste mine ca Prahova când urlă învolburată pe undeva aproape de Valea Fetii, acolo unde veneau urşii în copilărie. Ce păcat că nu mai fac bragă în Buşteni.

O repetiţie şi o minune energetică

Nouă fete frumoase şi o sală de sport. Sunt frânt de oboseală, după un drum prea lung. Am emoţii. Mihaela a repetat cu fetele două zile. Ştiu că e puţin. Mă prezint și rostesc *Tudor* de nouă ori. Nu rețin niciun nume. Hai, vedem momentul? Mihaela porneşte cd-

ul şi fetele încep să se mişte. Alina e şi ea în sală. Are emoţii. Când se opreşte melodia, nu ştiu în ce parte s-o apuc cu primele cuvinte. E dezlânat, fetele nu se sincronizează încă şi multe lucruri sunt neasumate. Riscă să fie ridicol. Frica de ridicol mă paralizează. Mihaela se uită întrebător. A făcut o structură de mişcare foarte bună. Plus că fetele nu sunt balerine. Sunt fete frumoase şi dornice SĂ FACĂ. O fi suficient? Trebuie să vorbesc, trebuie să iau o decizie. Însă momentul nu poate să apară așa. Nu ar fi bine deloc. Mă pregătesc să vorbesc.

– Băi, felicitări, foarte mişto, e foarte bine, are energie. Credeţi că mai pot să adaug şi eu câteva lucruri?

Fetele zâmbesc aprobator.

Şi este un moment în care ceva magic se întâmplă cu mine. Oboseala mă părăseşte brusc şi încep să spun tot ce cred. Sunt însă cuprins de o energie pozitivă incredibilă. Le spun fetelor că pozele corporale sunt oarecum asemănătoare. Le invit să diferenţieze. Apoi, le rog să nu facă altceva decât să se simtă bine şi confortabil în corporalitatea lor. Sunteţi frumoase, sunteţi sexy... Nu vă convine o ipostază? Nu-i nimic. Căutaţi alta. Sunt convins că veţi găsi.

Îmi dau seama că, pe măsură ce vorbesc, această întâlnire se transformă într-o repetiţie de teatru. Da, ăsta e secretul – este teatru şi mă simt ca peştele în apă pentru că mie asta îmi place să fac, să fac teatru, să repet, să caut, să exprim în mii de feluri. Fetele sunt incredibil de receptive, ceaţa pare că se risipeşte. Andreea, vreau să cazi pe jos aici şi toată tema ta trebuie să fie încercarea de a te ridica şi de a ajunge la capătul podiumului – poţi să faci asta? Andreea mă priveşte hotărât şi începe să lucreze şi arată bine. Întinde picioarele, te rog, mişcări largi, mari, care să se vadă. Antonia îmi arată momentul din final, are ceva pe dinăuntru fata asta care de-abia trece a douăşpea. Fetele încep să pună întrebări, vor şi ele să schimbe anumite momente, Mihaela lucrează cu ele. A făcut minuni. Reluăm – e mai bine, nu ne sincronizăm încă.

S-a depăşit timpul de repetiţie, îmi cer scuze, dar ştiu că nu trebuie să plec de aici până când nu avem momentul oarecum gata, cel puţin la nivel de intenţii. Decupaţi, vă rog eu, decupaţi, mişcări scurte şi încremeniţi in poziţii, da? Şi între momente nu vreau să fiţi

voi, vreau să rămâneţi în personajele astea, se poate? Vă rog. Băi, e foarte bine, sunteţi prea mişto ca să nu iasă bine, da?

Vineri, 1 noaptea

Este 1 noaptea şi energia magică nu pare să mă fi părăsit. O să plătesc chestia asta cumva. Raul e pe arenă. Alina, George, Carina, Răzvan... Vine şi Klinger (lumini), Jojo, Scheletu', Cosmin. Și fetele. Marcăm scena. Un practicabil acolo, unul acolo. Mă cert uşor cu Raul. Nu crede în poziţionarea asta. Spune că e prea departe de public. Avem nevoie de spaţiu. Raul, pentru fete. Plus că îmi trebuie şi mie spaţiu de joc. Raul: cred că suntem prea departe. Tensiunea pluteşte în aer. Nu renunţ. Se montează practicabilele. Repetăm cu fetele din nou. Una dintre ele ne-a părăsit. A clacat sau s-a speriat. Mă sperie şi pe mine asta.

Mă enervează că avem spectatori. Echipa tehnică, oameni din organizare. Suntem încă fragili şi încercăm să ne punem pe picioare, şi asta ţine de intimitate. Fetele sunt obosite, nu se mai concentrează. O singură dată trebuie să iasă bine prima intrare. O singură dată dacă iese, ştiu că va fi bine. Nu iese în noaptea asta. Mereu greşeşte câte una. Per total, e mai bine. Hai, încă o dată, fetelor, vă rog. Încă o dată şi ne vedem dimineaţă. Ochii încep să geamă sub greutatea zilei şi a gândurilor. Andreea, Diana, Andreea, Ştefania, Diana, Cătălina, Oana, Antonia...

E trei şi douăzeci. Raul se duce la culcare. Trebuie să vedem începutul pe ecrane. Şi prima situaţie de lumini. Cosmin lucrează încă. Dani Klinger la fel. E linişte în Piaţa Sfatului. Sute de lumini inteligente par că se mişcă haotic. Privită de sus, de undeva de pe lângă inscripţia luminoasă a Braşovului, Piaţa Sfatului pare că găzduieşte o navă spaţială eşuată ale cărei lumini au luat-o razna şi echipajul e incapabil să remedieze situaţia.

Cosmin se joacă pe ecran cu scrisul VAMA. Nu ne place cu galben şi magenta. Mai simplu. Alb, negru, oranj închis, vişină putredă. Strobo la lumini. Băi, vă rog eu, pot să văd şi eu începutul? Alea două minute? Vă rog. Ne sincronizăm? Cineva dă play. Se aude muzica din sala de repetiţii. Parcă e acum un an... *VAMA* începe să zburde pe ecranul uriaş. Luminile se ordonează şi încep să mături scena. STOP. Cosmin:

– Gata, cam aşa, deşi aş vrea să mai pun nişte granulaţie pe sub scrisul *VAMA* și ceva zgârieturi.

– Dani, putem să dăm şi nişte blindere pe spectatori la început

– Da, putem. Băi, vă rog eu. lăsaţi-mă că la şapte jumate vine lumina și nu termin.

E cinci şi douăzeci. Ceaţa se risipeşte şi strigătele echipei se disting din ce în ce mai clar.

Pauză de nesomn

Îmi place drumul către Poiană. Mă linişteşte. Mă concentrez la serpentine. Trec pe lângă locurile de unde poţi privi Brașovul noaptea. Câte priviri s-au perindat pe aici de când au început luminile? Plesnesc de energie în continuare. Ştiu că n-am să adorm în cuşcă. Da, camera de hotel e o cuşcă. O să fiu distrus mâine. Nici măcar gândul ăsta nu-mi induce puţină oboseală. Nici nu ştiu când se face zece dimineaţa. Am dormit vreo trei ore. Băieţii sunt deja la probe. Stau cu Alina pe messenger. Cobor? Nu cobor? Au venit fetele? Suntem în timp? Suntem în timp? Suntem în timp? Suntem în timp? Nu mai aştept. Mă reped la maşină şi-o iau spre Brașov. Mi-e teamă să nu ne certăm jos. Criză de timp.

Singura repetiţie pe scenă

Ajung. Lumea e pe poziţii. Se fac probe. Totul e în timp. Fetele aşteaptă. Sunt obosite. Forţez un zâmbet. Încerc să le motivez. Băieţii termină de făcut monitoarele. Toată lumea se aude bine. Mi le fac şi eu. Începem introducerea. Şi iarăşi, ca prin minune, mă cuprinde o energie inexplicabilă. E forţa sunetului, e muzica în sine, e apropierea cântării – sau toate la un loc. Încep să alerg ca nebunu'. La buza scenei se adună gaşca de la *18 ani*. Trebuie să repetăm şi cu ei. I-am văzut și ieri. Le-am zis cam aşa: Nu vreau nimic de la voi decât să explodaţi de energie. Voi sunteţi cântecul *18 ani* mai mult decât noi. Nici măcar când am scris versurile n-aveam 18 ani. E cântecul vostru mai mult decât al nostru, aşa că vreau să urlaţi toată tinereţea din voi. Folosiţi versurile din cântec şi faceţi ce vreţi pe scenă. Grijă la cabluri, atât. Mă priveau miraţi. N-am ce să vă spun, nu e nevoie de nicio organizare. Încă un lucru – dacă după

momentul ăsta vă daţi jos de pe scenă şi nu sunteţi răgușiţi, înseamnă că nu v-a ieşit.

Mai avem jumătate de oră de probe. Fetele urcă pe scenă. E prima repetiţie cu muzica live. Tare. Mii de waţi doar din monitoare. Pe marginile arenei, oamenii se opresc. Da, nu poate da greş. Opt fete frumoase în cămăşi albe, bărbăteşti. Visul oricărui bărbat, să se trezească așa dimineața. Zâmbesc. Fetele se mişcă bine, dar greșesc din nou intrarea. Încă o dată. Mihaeia le aranjează. Opt, opt, patru, patru, opt, opt, patru, patru... Băi, vă rog eu, nu puteţi rata asta. Vă rog. Hai încă o dată şi după aia repetăm şi cu gaşca de la *18 ani*.

Ce bine e în picioarele goale pe scenă, mă gândesc. Şi ce bine că nu mai e timp de nimic. Încerc un discurs mobilizator pentru fete. Îmi dau seama însă că n-are rest – își doresc să facă, sunt şi ele cuprinse de importanța momentului. La repetiţii am simţit că lumea nu se aștepta la momentul ăsta din partea noastră.

Plec la conferinţă cu gândul că am făcut tot posibilul. E zvon de ploaie. NU O SĂ PLOUĂ. Nu după atâta muncă. Dacă o să plouă Înseamnă că undeva am greşit şi asta e, nu trebuie să aibă loc spectacolul. Asta mă linişteşte brusc. Se anunţă cod galben. Nu-mi pasă. Cineva încearcă să-mi vorbească despre ploaie: Taci!!! Acum îţi spun să taci şi taci!!! Nu porţi discuţia asta cu mine!!!

Cat nap

Ajung din nou în Poiană. Plouă. Norii se prefigurează oribil şi lugubru peste muntele din faţa mea. E încă timp. Cinci jumate. Ne adunăm la şapte. E timp. Mă uit spre cer şi încerc să ghicesc spărtura salvatoare, care va face loc soarelui. Comand fructe. Sunt frânt. N-am timp să dorm. Mă trezeşte un telefon peste patruzeci şi cinci de minute, încă un Cosmin vine să-mi ia hainele.

Am senzaţia că am fost până într-o groapă comună a amintirilor mele. Amintiri peste care au presărat var, ca să nu se răspândească molima. E o senzaţie de dezrădăcinare somnul ăsta scurt de după-masă. *Cat nap*, spun englezii. E mai rău decât spleenul englezesc acum. Cosmin urcă. Îl privesc buimac. Nu pot să leg cuvintele. Aproape că avem un concert în Braşov în seara asta. Trebuie să revin la viaţa cumva. Fructe, cât mai multe fructe.

E şase jumate. Cobor. Mă uit spre cer. S-a spart într-un loc. Şi bate vântul destul de tare. Zâmbesc. E clar, n-am greşit cu nimic. Îi scriu Alinei. Şi ea zâmbeşte, jos în Braşov.

Ultimele două ore

Ne uităm unii la alții și vorbim diverse. Dan are emoţii. Raul vorbește cu Tamasz. Recapitulează ce clape foloseşte pe fiecare piesă. Nord Lead, Oasis, Nord Stage. Eugen a coborât la o terasă cu nişte prieten. Clopo se învârte și el prin cameră. Sunt momentele în care fiecare încearcă să privească în sine. S-a vorbit atât de mult despre cântare, încât simţim nevoia să facem abstracţie de ea. Amân la nesfârşit momentul în care ar trebui să mă schimb şi fac drumuri între machiaj şi apartamentul nostru.

Fetele arata bine aşa, dezabuzate. Au avut reticenţe la început. Sunteţi frumoase oricum, crede-mă. O femeie frumoasă, dacă e încercănaţi, rămâne o femeie frumoasă încercănată. O femeie frumoasă, dacă plânge, va fi o femeie frumoasă care plânge. Nimic din interior nu ne urâţeşte. Poate doar suferinţa în exces. Nu e cazul acum... dar avem nevoie de metafora machiajului.

Nu ştiu cum trece timpul și, ca prin vis, ajung în culise. Alina e acolo. Carina. Multă lume necunoscută. Or avea ei vreo treabă pe aici. Mă duc la locul meu. Emoţiile mă gâtuie. Ştiu că mai e puţin până să scap de asta. Aud ca prin vis: VAMA! Băieţii nu mai sunt lângă mine. Îmi dau seama că sunt pe scenă. Alerg la toaletă. E psihologică goana asta. Ştiu. Mă întorc la locul meu. Una dintre fete se uită la mine din culisele opuse. Ne privim. Un semn superenergic de la mine către ea. Ştiu că mi-e mult mai frică. Intră fetele în scenă. E bine, nu greşesc. Gata s-a terminat, ceaţa s-a risipit definitiv – nu mai e cale de întoarcere, uite-i că urlă, da, uşurarea este fabuloasă. Vocea ţâşneşte din mine şi mă eliberează definitiv din strânsoarea Emoţiei. Acum nu mai suntem decât noi şi ei, până la capăt.

Aş putea sa continui, dar nu vreau sau poate chiar nu pot. Ce a urmat e între noi şi cei patru mii de oameni de acolo. Ne-am trăit povestea împreună. Le-am dat şi ne-au dat. Ne-am dizolvat în ei până la orgasm, până la momentul în care îți vine să urli că vrei să nu se mai termine niciodată. N-au rost cuvintele. Singurul lucru care contează e muzica, teatrul, dorinţa de a fi pe scenă, pentru tine şi

pentru ei. Dorinţa de a mai face spectacolul ăsta încă o dată și înco o dată și încă o dată, să îmbătrânești așa, frumos și neviciat de nimic din răul care ne înconjoară. Să tot cânţi și să tot joci. Pentru ei. Pentru totdeauna. Până când moartea ne va despărţi.

Ultimele gânduri

Am vrut să scriu aici despre bucuria de a vedea o echipă ca a noastră la lucru. Despre oamenii puţini din jurul meu care mă cunosc cu adevărat și care mă acceptă aşa cum sunt. Despre relaţia dintre nişte oameni care împărtășesc aceleaşi valori şi speranţe. Despre bucuria şi liniştea pe care o încerci când știi că pentru cel de lângă tine CONTEAZĂ. Că suferă enorm atunci când, fără voia ta, îl jigneşti, dar trece peste asta pentru că, ce naiba, avem lucruri mai importante de făcut.

Aș fi vrut să scriu aici despre entuziasmul molipsitor şi ochii puri ai unor puşti de 18 ani a căror bucurie de a fi pe scenă a însemnat pentru noi mai mult decât își pot ei închipui. Aş fi vrut să scriu despre bucuria de a lucra cu nişte fete mai profesioniste şi mai talentate decât multe actrițe cu diplomă pe care le cunosc. Despre bucuria lor de a fi într-un proiect ca ăsta. Aş fi vrut să scriu despre privirile obosite şi fericite ale echipei după concert. Aş fi vrut să scriu despre dimineaţa de a doua zi, când încă nu păream să ne fi trezit, anesteziaţi de oboseală şj fericire. Aş fi vrut să scriu despre cât de mult a însemnat fiecare dintre cei cu care am lucrat și cu care sigur vom mai lucra.

Aș fi vrut să scriu încă o mie de lucruri, despre o mie de stări, dar mă opresc aici, pentru că am de gând să închei altfel. Am să închei cu mailul pe care l-am primit de la unul dintre puştii din grupul care a evoluat la *18 ani*. Nu de alta, dar toate acestea ar fi meritat şi dacă el ar fi fost singurul nostru spectator, chiar dacă am fi suferit ca nişte câini de dorul celorlalţi 3.999.

Salut Tudor,

Sunt unul dintre puştii din grupul 18 ani *– de la Cerb –, cel care în seara Cerbului te-a întrebat de clubul de Karaoke (nu știu sigur dacă mă mai ții minte, dar nu contează :P). După 2 zile pur și simplu am simţit nevoia să-ţi scriu, am încercat să țin legătura cu toți cei din*

grupul 18 ani, *și acum mai încerc, și toți parcă suntem încă într-un vis, nu ne-am revenit... Stăm pe mess, ascultăm vama non-stop şi vorbim despre ce s-a întâmplat... all day long... nu știu dacă ai trăit senzaţia, este ca atunci când te uiţi la un film, trăiești odată cu el, îşi face loc în sufletul tău, iar când se termină, locul acela rămâne gol... Exact asta simt eu după expenena asta – a fost pur şi simplu ca un vis! Sincer, cred că niciunul dintre noi nu va uita clipele acelea magice şi tot ce a fost – de la repetiţii și până la concert.*

Voiam doar să zic că sper să ţinem cumva legătură, noi cu tine, măcar unii dintre noi cu tine – am ascultat Scrisoare către liceeni *și cred eu că am înţeles mesajul tău; stăteam cu my best friend şi ascultam... şi după ce s-a terminat, am rămas amândoi fără cuvinte, pur şi simplu stăteam ca proştii şi ne uitam unul la celălalt.. După care am început să vorbim despre ce ai spus tu acolo... niciunul dintre noi nu era cu cititul, cu alea, alea... şi ne-am dat seama că tot ce ai spus tu acolo este atât de adevărat... iar acum vrem amândoi să ne schimbăm... am început să citim... În fine, ideea este că mesajul tău a fost ca un wake-up call pentru noi, şi pentru asta vreau să-ţi mulţumesc mult de tot.*

Ce mai voiam să-ţi zic... a, da... ştii că atunci când ai plecat, vărul meu ţi-a dat un CD, cu melodiile mamei mele, nu ştiu dacă l-ai ascultat sau nu, dar în cazul în care l-ai ascultat, lasă-mi și mie o părere despre ele, te rog. :D

Cam atât am de spus pentru moment – din nou spun, sper să ţinem legătura în continuare, și dacă îmi vei răspunde, am să-ţi mai scriu de fiecare dată când simt că vreau să-ţi spun ceva, ca acum.

Peace! :)

BLONDA CU SÂNI DIFERIȚI.
BLOND SHOW

– Bună seara, doamnelor şi domnilor, bine aţi venit la Blond show! Stăm de vorbă cu Seromina Velli Pătraşcu, blonda cu sâni diferiţi.

În platou se află, într-adevăr, o blondă la bustul gol. Camera face un plan strâns pe bustul divei. O să vă întrebaţi cum am ajuns la concluzia că e divă. Ei bine, trebuie să vă spun că, în România, oricine reuşeşte să ajungă într-un platou de televiziune şi să pronunţe cât mai puţine cuvinte este divă. Importanţa stă, de altfel, în numărul redus de cuvinte pe care le poate folosi respectiva în show-ul televizat. Revenim.

Plan strâns. Un sân, mai degrabă o ţâţă – este mare – cu aer de uger, impunător, pufos, dominat de un sfârc care se întinde ca o pată rotundă de ulei de sub Dacia 1300 a unui mecanic de duminică. E un sân care se cere muls, frământat, mestecat. E visul oricărui puşti care de-abia a împlinit treisprezece ani, reprezentarea idilică a ţâţei în viziune puberă. E vulgar, lăptos, matriarhal și senzual în acelaşi timp. Se potrivește cu chipul de purcică în devenire al stăpânei sale. Buze umflate, ochi albaștri conturați cu rimel de o calitate îndoielnică, un nas care se lățește ușor la bază și dă senzația că adulmecă permanent ceva. Păr bogat, cârlionţat, de un blond platinat care se scurge în valuri pe umerii și brațele ușor rotofeie. Celălalt sân e o stârpitură. Atârnă flasc ca o pară suptă de energie. Sfârcul nici măcar nu se prea intuiește în comparație cu vecinul său de trunchi. Diferența este într-adevăr izbitoare.

Prezentatorul: Bună. Ce mai faci?

Blonda: Minunat.

(*Aplauze furtunoase*.)

Prezentatorul: Te-am invitat în seara asta să ne vorbeşti despre succes, modelling, muzică și ce mai faci tu în general.

Blonda (*râde*): Hihihihi...

Prezentatorul: Minunat. Poţi să dezvolţi însă puţin?

(*Blonda râgâie și se ridică în picioare. Defilează prin studio în pas de podium. Țâța mai mare tresaltă. Revine la locul ei.*)

Prezentatorul (*concluzie*): Este, într-adevăr, multă muncă în spatele unei cariere de succes. Spune-ne. Ai doi sâni diferiţi...

Blonda (*îl întrerupe*): Da. Am.

Prezentatorul: Nu era o întrebare. Întrebarea era dacă te-a ajutat în carieră această anomalie... (*Blonda îl priveşte, fix, tâmp*.) Faptul că ai doi sâni diferiţi.

Blonda: Aaaahhhhh... Sigur că da. Mai ales în muzică.

Prezentatorul: Cum așa?

Blonda: Compozitorul meu, care este şi orchestratorul meu, care este și impresarul meu, care este și prietenul meu, care este și un om minunat, este ciung. Așa că întotdeauna mi-a frământat sânul mai mare, pe Coelha şi s-a mulţumit doar cu el.

Prezentatorul: Păi dacă e ciung, cum orchestrează, cum înregistrează, cum cântă?

Blonda: Cântă doar cu o mână și astfel melodiile sunt simple, pe placul publicului.

(*Aplauze, urale, o bătrână plânge și își mângâie sânii*.)

Prezentatorul: De ce pe sânul mai mare l-ai denumit Coelho? Mi se pare foarte interesant şi aş vrea să discutăm.

Blonda (*își vâră mâna adânc în chiloţi de parcă ar căuta ceva*): Coelho este scriitorul meu preferat.

Prezentatond: Extraordinar, şi al meu. Al vostru nu?

Publicul (*în cor*): Daaaaaaaa...

Din acest moment, pe ecran apar sms-uri trimise de telespectatori: *Coelho e minunat! Ţine-o tot aşa* – Anca din Lehliu; *Și eu l-am iubit pe Coeliu* – Domnica din Focşani; *Coelho – Toulouse-Lautrec 1-1 la pauza. Hai băieţii* – Radu din Bolintin; *Vai, cât aş vrea să am şi eu sânii tăi ca să pot reuşi în viaţă* – Georgyela din Bărcăneşti. *Emisiunea voastră e cea mai tare. Cum îl cheamă pe celălalt sân?* – Amela din Vaslui; *Ce târfă sărăntoacă. N-a avut silicon decât pe un sân* – Aurel din Piteşti... etc.

Prezentatorul: Aşadar, de ce l-ai numit Coelho?

Blonda: M-am gândit că tot Universul o să conspire și pentru celălalt sân, să se facă mare...

Prezentatorul (*abrupt*): Avem o intervenţie în direct. Este chiar doamna Baboiu, de la celebrul shop de frumuseţe Kosanzin. Bună seara, doamna Baboiu – vă ascultăm.

(*Baboiu tuşeşte preţ de vreo treizeci de secunde*.)

Prezentatorul: Vreţi, vă rog, să repetaţi?

(*Baboiu tuşeşte din nou treizeci de secunde, apoi tace*.)

Prezentatorul: Este, într-adevăr, ceea ce aşteptam de la un om ca dumneavoastră.

Baboiu (*horcăind*): M-a impresionat până la lacrimi această minunată artistă tânără. România e pe drumul cel bun. Dumneavoastră faceţi o emisiune minunată și vreau s-o ajut pe această tânără pe care o plac din suflet. De aceea o susțin și îi voi cumpăra materialele necesare pentru frățiorul lui Coelho.

(*Publicul este în delir, urale*)

Prezentatorul: Iertaţi-mă, nu-mi găsesc cuvintele... emoţionant...

Blonda: Mulţumesc mult, mult de tot... (*își privește sânul stafidit. Este în continuare la bustul gol*.)

Baboiu: ...şi nu numai atât, dar voi telefona personal şi voi face toate intervenţiile necesare pentru un transplant de mână, pentru prietenul ei, orchestratorul.

Prezentatorul: Un transplant de mână?

Baboiu: Da. Trebuie să găsim – şi rog pe această cale oamenii care mai au suflet în România să găsească resursele şi să-şi taie o mână pe care s-o dăm acestui minunat cuplu.

(*Din acest moment se aude tema principală din coloana sonoră a filmului* Evita.)

Prezentatorul: Colegii mei au pregătit un moment emoţionant...

(*Blonda strănută îngrozitor de tare*.)

Publicul (*în cor*): Hai noroc!

Prezentatorul: Un moment emoţionant. Să-l urmărim.

Pe ecrane apare un filmuleţ în care îi vedem pe Blondă şi pe Ciung alergând în ralanti către cameră. Deodată, el observă un trandafir pe care vrea să-l ia de pe jos. Se apleacă şi încearcă să-l culeagă cu ciotul. *Iubitule, de ce nu-ți folosești mâna?* Citește

monosilabic de pe o hârtie. *V-a-i d-ra-gă cu-m ți-aș mai a-ti-n-ge sân-ul da-că mi-aș mu-rd-ări mâna cu un trandafir*. Apoi rânjeşte tâmp. Apare scris: *Cu un sân și fără o mână reușim doar împreună.* Baboiu horcăie îngrotitor în telefon. Legătura se întrerupe.

Prezentatorul: Momente emoționante, momente profunde aici în emisiunea de astăzi. Spune-ne despre versurile tale. Cine le compune?

Blonda: Le fac eu și Anda, prietena mea din copilărie.

Prezentatorul: Şi ei îi lipseşte ceva?

Blonda: Nu, ea e întreagă.

Prezentatorul: Cum te privesc prietenii?

Blonda: Din profil.

Publicul (*dezaprobator*): Ooooohhhhh...

Prezentatorul: Care sunt proiectele tale de viitor?

Blonda: Îmi plac fotbaliştii.

Prezentatorul: Păi ce legătură are?

Blonda: Mi-era frică că se termină emisiunea şi n-apuc s-o spun.

Prezentatorul: Ai un fotbalist preferat?

Blonda: Ce vrei să spui, nesimţitule?

Prezentatorul: Îţi place vreun fotbalist?

Blonda (*isterică*): Nu, nu m-am culcat cu el.

Prezentatorul: Cu cine?

Blonda: Cu cine vrei tu să insinuezi că mă fut.

Publicul: Ooooohhh...

Blonda: M-aţi chemat aici să vă bateţi joc de mine? Să ştie toată lumea ce faceţi voi aici. La machiaj mi-a dat cu fond de ten doar pe Coelho şi ai zis că vorbim frumos de muzică.

Prezentatorul: Cântă-ne ceva.

Blonda: Am uitat cd-ul în taxi.

Prezentatorul: Păi aşa, fără negativ...

(*Blonda se ridică în picioare. Publicul începe să aplaude ritmat.*)

Blonda: Staţi, mă, că e lentă.

Publicul: Aaaaaaaaaa...

Blonda: Hey hey hey, de ce nu vrei, de sânul mare să mă iei, hey hey hey, de ce nu vrei, de sânul mare să mă iei?

Pe acest cântec curge ușor genericul emisiunii. Prezentatorul privește apatic. Publicul cântă. Blonda dă din sân și rage, dar nu se mai aude. E acoperită de volumul jingle-ului de final.

ÎNFĂȘURAT ÎN DURERI SUPORTABILE

Soarele lasă umbrele să se plimbe liniştite pe suprafaţa pe care o luminează. Fire de praf se ridică aproape insesizabile din covorul de lână bej. Înfăşurat în dureri suportabile, stau întins pe canapea, încremenit în proiect. Mă vizitează trecutul în după-amiaza asta.

E vremea cărţilor cu aură pozitivă în librării. Sunt tot felul de imbecili cu dantura perfectă care te învaţă cum să ai succes. Viitorul îmi pare nesigur azi. Ce înseamnă nesigur? Îmi şopteşte cu miros de mosc Ariel. Nesigur înseamnă că nu corespunde cu visurile mele. Dar va fi un viitor, în orice caz.

M-au vizitat azi-noapte personajele întâmplărilor trecute. Erau camere de hotel decadente, cu pereţi *bordeaux* spălăciţi şi paturi albe ca de spital. Priveam idolatru către lenjeria de mult dispărută a vreuneia din întâmplările mele. Mă scurgeam bolnăvicios din coridor în coridor ca sângele unei crime violente pe o suprafaţă care atenuează frecarea. Erau toţi timpii vieţii mele de până acum adunaţi în şedinţă, într-o cameră de vreo sută de metri pătraţi.

Acolo am aflat: odată ce comiţi o faptă ea nu va rămâne niciodată trecut. Mi-au spus că trecut nu există. Se folosesc de el ca să definească apropierea de moarte. Tot ce faptuieşti te schimbă, şi nu o dată, de două ori, ci de mii şi milioane de ori, mănâncă din tine şi te modelează într-un sens sau altul, perpetuu. Stau pe canapea şi privesc umbrele mişcându-se în voia soarelui.

N-a durat mult, în economia lumii, ca să fie nevoie de balsam pentru detergenţi. Hainele au nevoie de un miros mai plăcut, din ce în ce mai plăcut. Vom gusta poate din ele într-un viitor apropiat. Apoi vom constata că moleculele fibrelor reacţionează la vorbe dulci şi vom inventa cd-uri cu lecturi plăcute pentru păstrarea cămăşilor albe de mătase amestecată cu bumbac de cea mai fină calitate.

Mă scurgeam bolnăvicios pe coridoarele trecutului nesătul de prezent. Acolo, în trecut, e pepenele care îmi alină setea într-un mod bolnăvicios. Căci apa din pepenele trecutului nu-mi foloseşte la nimic aici, în prezent.

Nu, e nevoie de fibrele şi proteinele timpului meu ca să cresc şi să mă îndrept sănătos către moarte. Gândeşte pozitiv, dobitocule.

Amestecă filosofia zen cu trecutu-ţi creştin şi nevoia de jihad şi ai să vezi ce bine o să te simţi. Urmăreşte-ţi karma, dar nu uita să mergi la biserică de Sfânta Maria. Mănâncă sushi şi vorbeşte sarmale, să vezi ce bine ai să te simţi.

Cunoaştere, cunoaştere, cunoaştere, strigă fiinţa ta din toate puterile. Poţi să cunoşti cât vrei, dar, dacă nu eşti statornic, vei sfârşi ca un puzzle nerezolvat. Statornic, cui? Hahahahaha... dacă ar fi atât de simplu răspunsul la întrebarea asta n-ar mai fi fost nevoie să ne exorcizăm fricile prin scris, iar Dante ar fi mâncat toată viaţa struguri admirând după-amiezele perfecte de pe terasa dormitorului Beatricei.

Nici fricile nu ştim prea bine să ni le explicăm şi le oferim semenilor noştri tablouri incomplete ale ruinelor sub care se ascunde ceea ce eram odată. Cum de m-am schimbat aşa? răsună întrebarea în capul ai cărui pereţi o fac să rezoneze de mii şi mii de ori. Trecutul lucrează, dobitocule – ţine cont de asta şi ai grijă de acum înainte.

Oricum, nimeni nu va avea acces pe de-a-ntregul la pânza pictată de tine. *Uite, iubita mea, în colţul ăsta sunt eu înfăptuind un lucru măreţ, nu se vede?*

E după-amiază şi nu ştiu ce să aleg. Viitorul dansează nesigur în faţa-mi ca o balerină începătoare ce se desprinde de bară. Atât de fragili suntem, încât am simţit nevoia să construim piramidele... Mă scurg încă pe coridoarele trecutului... va trebui să m-adun de pe aici când se va face seara care prevesteşte dimineaţa de mâine...

DINCOLO DE CEAȚĂ

Sunt obosit. Am rămas în afara cetăţii. Aş putea să văd cine mă atacă dacă s-ar ridica ceaţa asta păcătoasă. N-am mai avut vlagă să mă târăsc dincolo de podul mobil.

Să mă sprijin cu spatele de zid. Da, e mai bine acum. Mult mai bine. Scrii pentru că vrei ca lumea să audă sau scrii ca să-ţi arzi rănile cu fierul înroşit? De ce scrii? Te macină. Te macină încet, dar sigur. O faină dulce din care îşi iau aluatul pentru prăjituri gustoase de casă. Făină de gânduri încleiate şi lipite între ele. E mocirlă şi m-am udat la picioare.

Îi simt cum privesc de dincolo de ceaţă. Pe naiba, nu priveşte nimeni, nu-şi ascute nimeni cuţitele pentru ospăţul cărnii mele. E mintea, care vânează război. Cu ea mă bat, dar loviturile-mi spintecă aerul cu sunete groase. Dormi, încearcă să dormi și visează frumos. Lasă-te pe iarbă, aşa. Nu poţi să-ţi descleştezi mâna de pe sabie, nu? Ai s-adormi aşa, nu-i nimic. Doar că n-o să aibă nimeni curaj să se apropie de tine, să-ţi dea să bei. Căcat. Nu-mi trebuie nimic de la ei. Mi-ar fi mai e folos râul, să mă oglindesc. Să-mi văd mutra mereu schimonosită de apa neliniştită. Într-un lac nu m-aş oglindi. Dar în râu... Râul curge și nu-mi dă timp să-mi recunosc ochii. Când mi s-a înnegrit aşa privirea?

Dacă n-o să mai coboare podul mobil niciodată? Or sa mă lase aici, în țara nimănui. Dacă nu se mai ridică ceaţa? N-am să mai ştiu adevărul. Ce stupid să rătăcesc la poalele cetăţii mele şi să n-am vână să le strig să mă lase înăuntru. Odată cu mine, ar intra în mine toţi duşmanii mei. De asta au ridicat podul mobil. Mi-au lăsat gândurile pe-afară. Ăsta nu e trupul meu. Astea nu-s mâinile mele. Doamne, nu mă lăsa să putrezesc la graniţa cu mine. N-aud nimic sau e vuietul chefurilor lumii? Au omorât tăcerea pe veci.

N-o să apară nimeni din ceaţa aia. Frica de ei e mai dureroasă decât loviturile lor. Or să mă lase aici să-nnebunesc de frică şi să tânjesc după o luptă dreaptă. Am storcit iubirile de ziduri, înfierbântat de gemetele ursitoarelor bete. Ce naiba m-a scos afară din cetate? Heremonias, Calimino, Evgenivo!!! Deschideţi, netrebnicilor! Ce, nu mă recunoaşteţi? Deschideţi, javrelor! La ce vă

foloseşte casa mea? Nici măcar nu ştiţi unde am pus cheiţa de la ceas. O să rămânem fără timp, nesăbuiţilor.

Pentru iubire am să şoptesc coduri de-acum înainte. Poate așa o s-audă şi ea. Să crape şemineul de ghicitori aruncate în foc. Deschideţi, nemernicilor!

Hei, voi!!! Dincolo de ceaţă! E bine??? E bine să stai ascuns? Pe naiba, nu e nimeni. E frig. Am să mă odihnesc puţin acum. Unde naiba sunt tufele în care mă ascundeam când eram mic şi aşteptam să plouă? Unde naiba... Poate mai la stânga, spre a doua fortificaţie. O să mor de foame, în faţa cetăţii mele. N-aud nimic dinspre vecinii de la miazănoapte. Or fi crăpat şi ei. Oh, mi-am uitat şi lăuta în cetate. Unde sunt tufele... să mă târăsc spre ele... să mă odihnesc un pic...

Bufonul... deştept bufonul că s-a zăvorât în sine. Nu poate să-l dea nimeni afară. Nebunii ăștia... știu ei ce știu. Și mi-e milă de ei... din mocirla de pe câmpul meu de luptă îi plâng pe nebuni...

INIMĂ ÎN RENOVARE. DESCHIS MUZEU

Cred că inima mea e închisă pentru renovare. Nu mai încercaţi. Lucrătorii se mișcă greu, românește. Fură materiale, sunt leneși. Nu ştiu cât va dura. Între timp vă sugerez să vizitaţi lounge-ul special deschis pentru cei care se încăpăţânează să creadă că e ceva interesant de văzut, aşa, scos din context. De marţi până duminică, am expus câteva vene mai vechi, o bucată de scoică de pe vremea când Vama Veche nu era a tuturor, trei scrisori care mă acuză de egoism, o casetă cu cântece de leagăn de mult uitate, trandafirii pe care nu i-am oferit niciodată, mai multe plicuri cu ceai din dimineţi cu speranţă, câteva caiete cu teme de vacanţă, un portret din ziua în care am fost înşelat prima dată (trebuie să vedeţi mutra aia), monede cu efigia fricii pe care nu mi le primeşte nicio bancă, un casetofon care m-a învăţat să cânt, haine din studenţie şi multe nimicuri fără definiţie. Vă urez vizionare plăcută. Lunea muzeul este închis.

ȘTIU

Și atunci bufonul mi-a spus:

Am găsit. Știu. Secretul este să iubești un om pentru tot ce nu îţi poate oferi. De-abia atunci nu te vei iubi pe tine în el. De-abia atunci el nu-ţi va fi oglindă şi vei privi cu adevărat în sufletul lui. Da, sunt neputincios, căci niciodată n-am ştiut să sparg oglinzi. Mi-a fost teamă c-am să mă omor.

A PLECAT DINTRE NOI ION COJAR

A plecat dintre noi Ion Cojar. Regizor Și profesor pentru generaţii de actori şi studenţi. Un teoretician desăvârşit care şi-a lăsat amprenta pe variile personalităţi care i-au trecut prin mână.

E o zi tristă pentru că ne pierdem profesorii şi odată cu ei reperele. Vor lipsi din UNATC vorbele lui Ion Cojar pentru mulţi, adesea, plictisitoare, dar atât de importante în formarea subconştientului actorului. Nu i-am fost student, dar mi-aş fi dorit să-i fiu. Chiar şi pentru un semestru.

La revedere domnule regizor și profesor. Actorii vă salută, oriunde v-aţi afla. Şi știm, cu adevărat este important procesul, nu succesul. Mulţi uită asta, domnule profesor. Sunt însă mulţi care nu vor uita şi nu Vă vor uita.

Dumnezeu să vă odihnească!

I LOVE THIS LIFE

Joi mă duc la teatru la ora zece, după o noapte în care am dormit puţin. Repet până la ora 14. Fug să mănânc. Vine Cosmin şi mă ia. Mergem spre aeroport. E ora 15, avionul decolează la 17:20. E timp. Asta dacă nu se sparge o ţeavă la Băneasa. Record: 600 de metri într-o oră jumate. Să nu deviem. Ajung la avion. Ajung la Cluj. 18:40. Fug la hotel. Nu pot dormi. Interviu la 20:20. Totuşi fur două ore de somn. Încălzire. Concert la 00:30. Este 2:30 când ies de pe scenă şi 3:20 când intru în cameră. Mă trezesc la 5:45. E vineri. E acum. Urmează să aterizez la Bucureşti la 7:45. Repetiţie la teatru la ora 12:00, apoi avion către Timişoara la 17:40. Probe de sunet la 20:00. Cântare la Timişoara 23:00 – *The note*. Avion a doua zi la 6:00. Repetiţie la teatru la ora 12:00. Cântare la Piteşti la 19:30. Nunta bunului meu prieten Beiu la Bucureşti. 1:00.

Ce-mi vine în minte? Rafalele de aer rece de la scara avionului, mâinile celor o mie de oameni din *Obsession* care păreau aripi de porumbei luându-şi zborul într-o piaţă mare, o stewardesă amabilă care-mi oferă suc de roşii, cartela de la hotel, liftul, tricourile ude, nu mai am aer la *Dumnezeu nu apare la ştiri*, feţe fericite în public, sunt o păpuşă de cârpă la final, sunt un globe-trotter, sunt pe pilot automat, dar jur că-mi place fiecare secundă din goana asta nebunească şi sunt fericit că nu trebuie să merg la birou, zi de zi, să am ceaşca mea de cafea personalizată, un wallpaper cu vreo staţiune exotică, şase birouri într-o încăpere mică, poveştile de zi cu zi şi ţigara de pe hol din 50 în 5O de minute.

Nu, nu e aroganţă, pur şi simplu asta nu e pentru mine – pentru mine e tristeţea dimineţilor că s-a terminat şi speranţa unui de-a pururi nou început. *I Iove this life. My life*. Timişoara, sunt varză, dar ne vedem diseară cu zâmbetul pe buze.

LA PLECAREA LUI GHEORGHE DINICĂ

Repetam când am aflat oe placarea lui Gheorgne Dinică. M-am gândit mult dacă are rost să scriu rândurile astea. Ştim cu toţii ce va urma. Specularea mediatică a momentului. Cele trei zile de pioasă evocare, transmisiile în direct care vor număra florile de pe mormântul marelui actor. Trei zile de transmisiuni ale *tragediei*, *durerii*, *pierderii incomensurabile.* După care se va reveni la imortalizarea stropilor din mocirla politică.

Când Cheorghe Dinică făcea cât toata media din ţara asta la un loc, televiziunile care transforma acum moartea unui Actor în circ mediatic nu existau. Prin urmare, Gheorghe Dinică nu are nevoie de ele. Nici de rândurile astea nu are nevoie memoria lui.

Nu plecarea lui Gheorghe Dinică trebuie să ne întristeze. Altă etapă, altă dimensiune urmează pentru el. Din păcate, întrebarea care se ridică de câţiva ani creşte tot mai mult, ca o iederă care umbreşte prezentul și viitorul generaţiei noastre: noi cu cine rămânem? Cine vine din spate? Unde este generaţia de actori care să-i înlocuiască în mod firesc pe giganţii teatrului şi filmului românesc? Nu există. Pur și simplu nu există. Şcoala românească de teatru pierde fără să găsească înlocuitori. În facultate, profesorii se rotesc vertiginos la grupele de elevi. Așa e mai nou sistemul. Profesorii titulari nu mai vin la cursuri pentru că sunt prea ocupaţi să se împartă între goana după bani și goana după bani. Grupele de studenţi nu se mai bucură de profesorii titulari ca de niște pedagogi şi psihologi. Nimeni nu se mai duce la profesor ca la un al doilea tată. Nu mai există aşa ceva în școală. Sunt asistenţi care nici măcar n-au urcat vreodată pe scenă. Sau, dacă au făcut-o, n-au confirmat.

Generația de aur a teatrului românesc a avut TIMP. Un spectacol puteai să-l repeţi un an şi nu aveai altceva de făcut. Banii nu erau o problemă. TIMPUL şi-a dat concursul la măreţia unui actor de talia lui Gheorghe Dinică. Când după revoluţie a venit vremea vitezei, marii actori au rămas la fel de mari pentru că trupul firav al talentului lor de început fusese hrănit cu TIMP, iar acum nimeni nu le putea lua asta. Noi însă ne naştem în viteză şi ne e din ce în ce mai greu să ne hrănim talentul – pe al nostru sau al generaţiilor care vor

veni. Şi atunci, pentru că nu e timp, un student primeşte lecţii de la cinci profesori în loc de unul, doar-doar va rămâne ceva.

Pe Gheorghe Dinică prea puţină lume l-a întrebat cum se face teatru. Acum el a plecat. Ne-a rămas vocea inconfundabilă, filmele şi anecdotele fantastice care au făcut din el un personaj şi în afara scenei. Actorul total. Dar nu ne-a rămas un lucru vital pentru viitor: cum se face teatru, domnule Dinică? Ce bine ne-ar fi prins acum vreo zece dvd-uri în care să ne spuneţi cum.

Nu tristeţea mă cuprinde acum, la moartea domnului Dinică, ci frica, o frică paralizantă. Aceea că vom rămâne singuri, orbecăind şi nu vom mai avea pe cine întreba. Cum să fac aici? Cum să fac să-mi iasă? Cercul e vicios. Timpul naşte talent. Talentul naşte generozitate. Noi nu mai avem timp. Mai avem însă actori de mare talent. Dar ei pleacă. Şi cu ei pleacă generozitatea şi secretele meseriei.

După ce ne reculegem în faţa amintirii lui Gheorge Dinică, ar trebui să ne gândim la cei care mai sunt împreună cu noi. Vă las pe voi să-i numiţi. Slavă Domnului, încă mai sunt. Pe cei plecaţi nu-i mai putem întoarce şi numai amintirea lor nu ne va salva. Însă putem păstra secretele celor care mai sunt cu noi. Cu condiția să ne aducem aminte și să-i venerăm ACUM.

La revedere, domnule Gheorghe Dinică, şi vă mulţumim.

Nu pot să nu închei cu cea mai adevărată afirmaţie pe care am auzit-o de la el, cu vocea aceea etern şugubeaţă:

– Dacă Michael Jackson se năştea în România, cânta la Gogoşarul!!!

Şi acum închide ochii. Urmăreşte drumul unei frunze către pământ. Eşti însăşi frunza. Simţi durerea rupturii. Nu poţi să te împotriveşti. Te rupi de toată seva și suflarea care ţi-au străbătut striaţiile. Eşti o frunză. Nimic mai mult. Nu lupţi. Nu poţi să lupţi cu desprinderea. Chemarea pământului. E o zi frumoasă de toamnă. Ține ochii închişi și priveşte în jur. Sunt dealuri gălbui care se pierd la orizont. Eşti o frunză. Copacul de care te vei desprinde în câteva secunde se află în vârful unui deal. Se văd casele, undeva jos, în vale. Sunt câteva case albe, aruncate În dezordine ca nişte zaruri ale unor zei păgâni. Nu deschide ochii. Nu te gândi la el. Nu te gândi la hainele tale, nici la masa de prânz, n-ai mașină şi nu ştii ce-i aia să conduci. Nu ştii să scrii şi nici sărutul nu-ţi mai freamătă-n minte. Nu simţi. Toate cuvintele pe care ţi le voi șopti nu există: el, mirosul lui, umilinţă, program, ambiţie, ticălos, a înșela... Copacul îţi trimite ultimele fire de sevă înainte de desprindere. În tine vibrează totul. Simţi un tremur uşor, constant. Voi înșira alte cuvinte care nu există: secundă, piele, grabă, nevoie, trist, mecanism, fior, gând. Vreau să treacă pe lângă tine cuvintele astea. Le auzi, dar n-au sens. Urmăreşte-mă, îţi voi vorbi din ce în ce mai încet și mai rar. Cuvintele trec pe lângă tine. Le auzi, dar nu mai înseamnă nimic. Sunt doar litere puse cap la cap. Descompune-le: iubire nu e iubire, e buirei, biruie, iuribe, uberii... și tot aşa. Cuvintele nu mai contează, nu mai au sens, nu le mai simţi, nu te mai pot atinge. Ține ochii închişi. Respiră adânc. Acum vei simţi o durere. Ca și cum ești într-un carusel ce-şi schimbă dintr-odată, brusc, direcţia. Apoi o eliberare. Toate astea le vei simţi la trei Unu, doi, trei. Respiră, respiră adânc. Te-ai desprins de copac. Vântui te poarta uşor, în drum spre pământ. Priveşte dealurile, pentru ultima dată. Soarele arde albul caselor către care te îndrepţi în zbor. Vreau să deschizi ochii, acum. Uşor, uşor... Ține minte că nu vezi nimic altceva decât pământul spre care te îndrepţi și casele din zare – albe, imaculate, cu acoperişuri roşietice. Nu simţi nimic, nici cădere nu mai simţi. Ai atins pământul, dar continui să cazi. Toată vibraţia din tine se scurge în pământ. Simţi cum te infiltrezi. Acum eşti una cu pământul. Nu există cuvinte, nu există nimic. Auzi iarba cum creşte

în jurul tău. Da, se poate. Nu e o metaforă. E iarba care creşte. Firele de iarbă te înconjoară. Soarele se strecoară printre ele. Eşti o frunză pe pământ şi te scurgi în pământ. Un gândac se cocoaţă pe tine. Auzi antenele cum vibrează şi foşnetul pe care-l fac căutând prin aer. Pământul se cutremură în apropierea ta. Sunt paşii unui om. Te striveşte un bocanc, te face una cu iarba, dar nu mai eşti acolo ca să simţi durerea. Continui să te scurgi în pământ. Aşa. Iarba își revine la normal. Se îndreaptă, după ce bocancul îşi vede de drum. În jurul tău vuieşte aerul străbătut de mii de gâze. E un zgomot colosal. Sunt sunete pe care nu le-ai auzit niciodată. Te depărtezi de ele, te depărtezi de tine, o frunză pe pământ. Te scurgi în pământ. Bucăţi din tine rămân ancorate în argile nisipoase şi printre roci. Te descompui. Eşti în diverse straturi de pământ. Nu mai eşti întreagă. Doar vibraţia te mai leagă pe tine de tine. Tu nu mai eşti. Natura a rămas în urmă. Eşti în mijlocul tuturor lucrurilor şi nu mai există sens. Nu mai există nimic. Acum, închide ochii. Respiră adânc. Numără până la cinci. Deschide ochii. Ne vedem miercurea viitoare.

CASA DIN LAPTE LUMINAT DE LUNĂ

Într-o cameră cu pereţi de lapte cald,
Fără tavan
Întins pe spate privesc cerul senin.

Stelele nu sunt stele, ci găuri într-o catifea neagră care ne desparte de o altă lume, luminoasă.

Stau cu tine în pat, iubita mea, ţi-e trupul umbre şi alb din reflexele laptelui luminat de lună.

Dacă te ating, atingerea e atât de cumva, încât pare că mă ating pe mine.

Pe mine mă mângâi dacă te mângâi pe tine, iubita mea.

Aş putea să-ţi fac un ceai negru cu lapte. N-am nevoie decât să scobesc cu ceaşca în pereţii casei noastre fără tavan...

BĂRBATUL ÎN SMOCHING
ȘI FEMEIA ÎNFLORATĂ

În zorii unei zile, un bărbat în smoching stă rezemat de un zid pe bulevardul Magheru. Câţiva paşi mai încolo, o femeie superbă, cu fardul împrăştiat în jurul ochilor, stă pe vine şi priveşte în gol. E în picioarele goale, îşi ţine sandalele în mâini. Mă răzgândesc: e o rochie de seară. E o rochie lungă de mătase înflorată, culoarea vişinei putrede.

Nimeni nu e trist, deşi ai spune că femeia nu-şi poate reveni dintr-un şoc resimţit nu cu mult timp în urmă. Am mai putea adăuga că oamenii care merg la serviciu, gri şi posomorâţi în dimineaţa asta de noiembrie, îi privesc ciudat pe cei doi. Dar nu vom adăuga asta. Vom lăsa trotuarul gol. Nu sunt oameni pe stradă în momentul ăsta.

Bărbatul îşi aprinde o ţigară. Zgomotul brichetei de metal o trezeşte pe frumuseţea înflorată, încremenită într-un gând fără culoare. Se ridică uşor şi pășește agale către bărbatul sprijinit. Papionul lui negru atârnă spânzurat de gulerul alb al cămăşii. Din albastră, lumina zorilor se face vernil. Femeia se insinuează molatec la pieptul lui. O mână se încolăceşte pe după mijlocul dur. Cealaltă mână apucă ţigara dintre buzele lui, apoi se unduieşte prin spatele gâtului puternic. Un picior îşi face loc între picioarele lui. Este o potrivire lentă care mai durează câteva secunde până când cei doi încremenesc ca într-o poziţie de final de dans. Acum bărbatul stă nemişcat şi privește impersonal strada.

Femeia oferă străzii un spate sidefiu şi omoplaţi de marmură ce se ivesc dintre florile mari ale rochiei tăiate lasciv. Trage adânc din ţigară și lasă fumul să-i invadeze plămânii pentru câteva secunde. Un oftat prelung este semnul că fumul bate în retragere. Buzele cărnoase, înroşite intens, lasă fumul să părăsească definitiv silueta de vis a femeii lipite de pieptul bărbatului în smoching. Este o fotografie frumoasă.

Mâine cei doi nu vor mai fi. O ceartă minoră va pune capăt poveştii lor. El nu va mai purta smoching de prea multe ori. Probabil că și ea va detesta rochiile înfiorate. Fericirea trădează când ţi-e lumea mai dragă. Nimic nu va mai fi, în afara mirosului

pregnant de pe gât şi umerii negri ai sacoului. Niciun picior nu se va mai potrivi aşa şi nici braţele de marmură nu vor mai atârna cu acea greutate perfectă. Nici lumina nu va mai fi din albastră verde, iar zgomotul buzelor lipindu-se de ţigară nu se va mai auzi nicicând. Viaţa va merge înainte. Tot înainte.

Trăieşte clipa e o prostie, căci clipele care merită cu adevărat a fi trăite sunt rare. Bărbatul în smoching şi femeia înflorată vor şti asta mereu. Cei doi se desprind din îmbrăţişare şi păşesc agale pe Magheru. Şoldurile ei desenează inimi. E poate doar un vis al povestitorului acela că s-ar fi certat a doua zi. Nu mai ştiu nimic de ei după ce i-am pierdut, căci au luat-o la dreapta, pe o stradă laterală.

CUM RATĂM IUBIREA

Oamenii fac greşeli mari de dragul iubirii. E un fapt ştiut. Ajung să se substituie celui de lângă ei, în formă doar. Ratând fondul.

Aud adesea că iubirea înseamnă să-l sprijini pe cel de lângă tine în momentele grele. Să simţi nevoia să o faci. Asta nu presupune însă că îl înţelegi, că ajungi să-i studiezi resorturile și să ştii care sunt nevoile lui REALE.

Compasiunea faţă de nemulţumirile sau nefericirea partenerului tău şi umărul pe care i-l oferi nu înseamnă nimic altceva decât un anti-inflamator sau, cel mult, un anestezic.

Înţelegerea nevoilor reale ale persoanei iubite, ăsta este pariul unei relaţii. Să mergi adânc în sufletul celui lângă care trăieşti şi să nu transformi o relaţie într-o mecanică a şabloanelor: *Hai să-l sun să văd ce face*, *Cum a fost la birou, iubitule?*, *Ești bine?*, *Hai să ne relaxăm în weekend, vrei?*, *Hai lângă mine și uită de toate problemele pentru câteva ore* – toate propoziţiile astea împărţite într-un orar prestabilit nu fac decât să reducă la o temă generală nevoia unuia pentru celălalt.

Peste asta vine frica oamenilor de a-și spune în faţă, unul altuia, ce-și doresc cu adevărat. Mai ales în plan spiritual. Din iubire, oamenii îşi menajează partenerii. Anumite lucruri nu se spun pentru că ar fi prea dur sau prea pretenţios pentru celălalt. Şi uite aşa ajungi să-ţi priveşti partenerul și să-ți pui întrebări (pentru că nu i le pui lui) privind posibilele lui capacități de a-ţi oferi ceva ce nu-i vei cere niciodată,

Pentru că iubirea e pe cât de curată, pe atât de perfidă. Ea se naşte şi înflorește cu cele mai înălţătoare sentimente, dar moare otrăvită de cele mai ascunse îndoieli.

Puterea de a afla totul despre cel din faţa ta, fără a-i tulbura apele sufletului, da, asta e marea provocare a iubirii. De câte ori nu ne-am pus întrebarea asta: *Cum să te fac să afli ce vreau de la tine, spiritual vorbind, fără să te fac să suferi, fără să te lovesc?* Și de câte ori am rostit-o partenerului nostru?

Iubirea începe cu întrebări simple pe care le rostim şi sfârşeşte cu întrebări la fel de simple pe care nu le punem niciodată.

– Vezi cât sunt dE mici? Ca două gogoaşe minuscule, nefolositoare. Sau ca două castane. Observi cum se mişcă, spasmodic? Şi prelungirile alea scurte... Curând vor creşte. Alea se numesc degete.

Îngerul senior zâmbea şi îl privea cu serenitate pe îngerul aspirant.

– Da. Bucăţile astea mici de carne cu degete se numesc mâini şi sunt absolut nefolositoare în prima lor fază, conchise îngerul senior. Candide însă, trebuie să recunoşti. Redeveni serios. Observă, te rog, pielea acolo unde se întâlneşte mâna cu antebraţul. Face nişte cute, se îngrămădeşte parcă, acolo, ca un surplus de carne. Pielea se va întinde pe măsură ce timpul trece şi braţul Omului va creşte. Mâinile lor, când sunt mici, nu prevestesc nimic din călătoria ce va urma.

– Ce va urma? întrebă puiul de înger.

– Hai să-ţi arăt. Uite aici, de exemplu: vezi că degetele s-au lungit şi s-au încolăcit pe beţigaşul ăsta de parcă se agaţă disperate de el. La capăt, unde se întâlnesc ca să strângă beţigaşul, sunt mai albe, iar imediat mai sus, uşor roșietice. Sunt primele lor semne de învăţătură. Se concentrează să scrie. Chestia asta cu scrisul e o invenţie de care noi ne-am amuzat teribil când s-a întâmplat. Ei nu prea ţin minte și simt nevoia să-și pună gândurile în siguranță. Pentru asta folosesc hârtii. Hârtiile sunt un soi de înveliș de mergolymină pe care o usucă și o zgârie ușor cu lichid închis. Când învață să scrie se concentrează puternic și strâng bețigașul cu trei degete atât de tare încât sângele părăsește vârfurile degetelor. Cu vârsta, se obișnuiesc. Acum nu e mare diferenţă între mâinile bărbaţilor și cele ale femeilor. Sunt mâini de băieţi și de fete. Dar capătă delicateţe, vezi? Încheietura nu mai este atât de umflată și degetele alungite par atât de fragile. Ştii cu ce seamănă? Cu antenele de la hypogrumii noștri.

– Așa e, ai dreptate. Doar că hypogrumii au cerculeţe egale jur-împrejurul antenelor.

– Da, dar felul în care se mişcă și lungimea lor seamănă.

– Mai vreau...

– Uite aici. O mână de mamă cum strânge mânuţa copilului ei. Din păcate, ăsta e un gest disperat. Vezi cum s-a încleştat mâna mai mare şi aproape că a ascuns în ea pe cea a pruncului? Aici, el e pe cale să vină la noi şi maică-sa nu se poate despărţi de el. Îi strânge mâna cu putere, o încleştare disperată. Mâinile lor spun mereu foarte multe lucruri. Dacă s-ar preocupa mai mult, dacă şi-ar urmări mâinile unii altora ar afla mai multe. Preferă să se privească în ochi. Au senzaţia că acolo stă adevărul. Ciudat. Spun că ochii nu mint. De fapt, mâinile nu mint.

– Ce tare îl strânge de mână... Ce sunt dungile alea albastre-verzui de pe mâna mamei?

– Sunt vene. Încep să apară odată cu frământările lor. Traficul sângelui. Îşi fac loc şi se zbat, încercând parcă să demonstreze că sunt acolo. Dumnezeu a creat omul, ştii, dar e atât de complex... nici eu nu știu cum funcţionează toate. Ei înșiși își petrec mare parte din viaţă încercând să afle. Oricum, venele astea sunt nişte canale subţiri prin care aleargă substanţa care îi hrăneşte. Pe măsură ce îmbătrânesc și încep să simtă tot mai mult, sângele străbate canalele alea cu viteze diferite. Și uite-așa venele încep să iasă la iveală şi le poţi vedea cum parcurg mâinile şi picioarele.

– Nu-mi place imaginea asta... să mergem mai departe.

– Bine, dar să ştii că trebuie să înveţi şi bune, şi mai puţin bune... Mă rog... Uite aici, mâna asta albă cu degete prelungi. Priveşte ce frumos se unduiesc. Uite cum atinge puful de pe fața arsă de soare a băiatului. Pentru asta se pare că merită să ai mâini. Așa mi-a spus odată Dumnezeu. Oamenii au puterea asta de la Dumnezeu. Ei simt cu mâinile și transmit. Fiori de căldură traversează acum trupul băiatului cu fața arsă de soare. Pentru că ea este iubita lui. Și îi spune asta cu mâna. Doar îi atinge fața și el închide ochii și simte că e iubit. Sau aici, vezi? Pe banca asta. Uite-le cum se împreunează.

– Da' de ce nu-și spun nimic? Stau așa lipiți și-și amestecă mâinile...

– Sunt la început, ăștia doi. Abia s-au cunoscut. N-au curaj să-și spună lucruri și lasă mâinile să vorbească pentru ei. E momentul când oamenii sunt cel mai aproape de noi. Nimic nu-i tulbură şi toată fiinţa lor e în mâini. Priveşte degetele cum se încolăcesc şi se caută. Parcă e joaca naturii acolo. Sunt lebede care-şi apleacă

gâturile lungi să bea apă, şerpi letargici încolăcindu-se lent, muguri de flori care se deschid, tremurul libelulei, un cioc de acvilă, solzii peştilor, sunt unghiilem podul palmei lui parcă e o piatră albă de râu. Mâinile lor pot fi orice. Acum, fără să-și dea seama, își schimbă poveştile între ei, iar dacă drumurile lor se încrucişează pe undeva, mâinile vor transmite asta. Dumnezeu a pus toţi ochii lumii în buricele degetelor, dar oamenii nu sa folosesc de asta decât la începutul Iubirii. Apoi uită și se iau cu viaţa și credinţa lor că mintea le arată drumul.

– Ce-i cu măciulia asta?

Îngerul senior izbucneşte într-un hohot de râs exagerat, aproape grotesc. Discipolul îl priveşte întrebător din spatele aurei ca o perdea de apă.

– Nu-i nicio măciulie, deşi nu eşti prea departe. E mâna strânsă a unui soldat. Vezi cele cinci noduri ca nişte pui de castane? Acolo încep degetele, iar când mâna e strânsă, formează pumnul. De fapt, degetele sunt formate din carne şi oase. Carnea înfăşoară oasele până când oamenii se leapădă de suflet şi de gând. Atunci sunt morţi. Acolo unde se formează pumnul falangele se împart în două şi se leagă ca să formoze *puii de castană*.

– De ce strâng oamenii mâinile?

– Din multe motive. Toate se schimbă, însă, pe măsură ce trece timpul peste ei. Cel mai adesea apucă lucruri. Le mută dintr-o parte în alta. Le pun într-o anume ordine şi ridică tot soiul de așezări. Se hrănesc. Ce mai mult își fac rău. Se lovesc. Cu pumnii. Sau apucă tot felul de lucruri cu care își iau viaţa unii altora. Se omoară. Multe nenorociri se întâmplă când oamenii își îndoaie degetele în pumn. E ca o bucată de lut, mâna asta de soldat.

– Mie-mi pare mai degrabă un bolovan învelit în pergament.

– Vezi liniile roșiatice? Sunt tăieturi. De obicei, le capătă când apucă tot soiul de lucruri când se luptă. Se taie şi curge sânge, lichidul ăla care-i ține în viață. Apoi, după ce se usucă, rămân semne ca astea pe piele. Bărbaţii sunt cel mai adesea zgâriaţi pe mâini.

– Își fac atâta rău...

– Da, mâinile iubesc, mâinile urăsc. Iartă şi ucid. Toată viaţa oamenilor e în mâinile lor.

Îngerul râde iarăși, hohotind.

– Ce mai e acum?

– Mi-a ieşit un joc de cuvinte amuzant. Am spus că viaţa oamenilor e în mâinile lor. Pentru mine asta înseamnă că toată fiinţa lor se oglindeşte în mâini. De aia îmi şi plac atât de mult. Pentru ei însă, aceeaşi propoziţie înseamnă că au drept de moarte asupra vieţii. Că se pot juca cu viaţa lor, în fel şi chip. De aia râd. Hai să-ţi arăt ceva.

Îngerul senior îşi luă un aer serios, apoi făcu nişte gesturi largi vălurind aerul. Discipolul privi tăcut. Îngerul îi urmărea pe furiş reacţiile. O lumină roşietică, groasă ca un lapte, îi învălui pe cei doi. Totul vibra în jur, semn al unei emoţii crescânde. Îngerul aspirant gemu:

– Ce se aude? Cât este de frumos... în ce se afundă degetele?

– Este cel mai frumos lucru inventat de om. Este un pian. Iar mâinile sunt ale unei fecioare care cântă. Aici, mâinile îşi dau măsura. Vezi cum mângâie bucăţelele albe şi negre din lemn? Clapele. Nu oricui îi este dat să poată face asta. Nu toţi oamenii pot. Dar toţi, deopotrivă, sunt fermecaţi, ca şi tine acum. Muzica. Se numeşte Muzică momentul când mâinile apasă lemnul. Priveşte cât de uşor alunecă pe clape. Primii paşi ai unei căprioare... furia unei caracatiţe ce-şi aruncă tentaculele în toate părţile... unduirea trestiilor în bătaia vântului... conuri de brad care lovesc pământul... porumbei ciugulind nimicuri... plecăciunea unui supus în faţa regelui sau lumânări care se încovoaie de căldură, miere curgând din ulcior, rădăcini smulse din pământ, picioarele cailor în galopul sălbatic. Nimic din ce a făcut Omul nu-i mai aproape de Dumnezeu ca muzica.

– Îl iubesc pe om, spuse îngerul mic.

O spuse simplu, netulburat, şi glasul lui însoţi ca un clinchet de clopoţei melodia izvorâtă din mâinile fecioarei. Aerul vibra de frumuseţea unei descoperiri.

– Aş vrea să am şi eu mâini, fie şi pentru o zi...

– Taci, spuse îngerul senior, abrupt. N-ai voie să-ţi doreşti aşa ceva. Tu însuţi eşti una din miliardele de mâini ale lui Dumnezeu.

– Dar omul...

– Taci. Hai să-ţi arăt mai departe.

Şi îngerul senior continuă povestea mâinilor. Îl duse pe discipol în locurile întunecate pe care nu i le mai arătase până atunci. Îi arătă partea rea şi dureroasă a mâinii. Degetele butucănoase ale zgârceniei și tremurul vanităţii, unghiile negre ale uneltirilor şi mâinile durerii cu unghiile smulse din carne, vânătoarea de oameni și ghilotinele degete sfârtecate cu carnea arsă sau atârnând pe os ca steagul rupt al unui batalion care se predă, ciumaţii şi leproşii cu mâinile lor, mâinile reci, umede şi nemişcate ale criminalilor, degete nesătule de poftele neîmplinite, mâinile rătăcind prin aer ale nebunilor, surzilor, mâini resemnate, mâini slăbite de curbele vertiginoase ale destinelor, îi arată mâini învineţite şi uscate de bătrâneţe, moarte sau înţelepciune, mâini strâmbate de suferinţă ca nişte tufe de trandafiri sălbatici, mâinile cleioase ale laşilor şi mâinile pudrate ale politrucilor şi curtezanelor, mâinile gălăgioase ale beţivilor, mâinile mizerabile ale alcoolicilor, stivele de mâini din gropile comune ale oamenilor. Se opri, brusc, în tăcere.

– Gata? întreabă cu o voce stinsă îngerul aspirant, semn că degetele fecioarei care iubea clapele cu mâinile pentru a naște muzica se șterseseră din memoria brutalizată de atâta durere.

– Niciodată nu e gata. Mai sunt miliarde de mâini... O singură imagine vreau să-ți arăt. Privește.

– Nuuuuuu... urlă îngerul aspirant și urletul lui străbătu cerurile și înconjură Pământul.

Simţi o durere în toată fiinţa.

– E mâna fiului lui Dumnezeu străpunsă de pironul Omului...

– Nuuuuu... De ce?

– Omul poate să mângâie clapele pianului şi apoi să înfigă pironul în mâna lui Dumnezeu. Pentru asta n-ai voie să-ţi doreşti mâinile lui, fie și pentru o clip.

Lecția de azi s-a terminat. Îngerul senior se depărta, bolborosind ceva de neînțeles. Îngerul aspirant se simţea răscolit și nu-și putea explica durerea care îl cuprinsese la vederea ultimei imagini. Ultimele cuvinte ale îngerului senior se loveau de marginile fiinţei lui. Lumina se răspândi uşor ca o ceaţă care se ridică deasupra mlaştinilor. Aerul vibra din nou. Îngerul simţi prezenţa lui Dumnezeu pentru câteva clipe. Ascultă în tăcere, apoi, după câteva secunde, se trezi şoptind:

– Eu pot doar să iubesc...

SĂ OMORÂM SINDROMUL CARAGIALE

Cred că una dintre problemele noastre reale ca popor este un fel de sindrom Caragiale pe care naţia pare a-l fi îmbrăţişat cu succes şi la umbra căruia lâncezim fatalist, anesteziaţi moral.

Personajele lui Caragiale sunt profund imorale, ambivalente. Pristanda impune cu succes numărătoarea dublă în favoarea stăpânilor, Caţavencu e în stare să facă şi să desfacă alianţe cu oricine – ba mai mult, linge unde a scuipat în speranţa unui viitor în care zarurile să cadă mai fast, Agamiţă Dandanache propune şantajul etern; coana Joiţica face un joc amoros dublu fără să-şi pună vreun moment problema adulterului; Trahanache e prea senil ca să mai fie moral; Tipătescu e junele orgolios prea orbit de putere ca să fie deranjat de un triunghi amoros promiscuu.

Numai geniul lui Caragiale face ca toate aceste personaje să fie simpatice. De fiecare dată când citim sau privim spectacolele sale, râdem de aceste personaje, apoi ne mulţumim să ridicăm în slăvi *actualitatea* scrierii lui nenea Iancu. Nici prin cap nu ne trece să condamnăm vreodată aceste vicii. Râsul este de ajuns. Este pedeapsa capitală. Hazul de necaz e condamnarea definitivă pe care noi ne-am însuşit-o mai presus de situaţiile şi personajele lui nenea Iancu.

Noi am făcut din *hăhăială* apoteoza condamnării morale – mai mult decât atât, un fel de scut, o împrejmuire care ne scoate pe fiecare dintre noi în afara jocului murdar.

Noi, românii moderni, suntem oricând dispuşi să pedepsim prin râs, dar numai atât. De parcă această *hăhăială* naţională care condamnă vicii mai mult sau mai puţin grave ar fi de ajuns. În fapt, nu face decât să-i simpatizăm și mai mult pe autorii faptelor reprobabile, iar pe noi, cei care ne hăhăim fatalist, ne ajută să credem că n-am fost şi nu com fi niciodată condamnabili. Căci râzând, noi ne constituim într-un fel de instanță superioară, blajină și condescendența care nu mai are timp să observe că perpetuează acelaşi tip de rău. Râsul ne oferă doar iluzia excentricităţii noastre morale. De fapt, suntem la fel cu cei de care râdem tocmai pentru că nu-i pedepsim.

Anii postrevoluţionari au născut tot felul de astfel de personaje care mai de care mai pitoreşti. Foşti securişti ajunşi în funcţii de conducere, bancheri fantomatici, politicieni mizerabili care fură cu zâmbetul fermecător pe buze, afacerişti ai statului, doamne de o calitate îndoielnică poleite cu lux la braţul unor ţărani îmbogăţiţi peste noapte, mitocani transformaţi în invitaţi de onoare ai show-urilor tv, miliardari de plastic, moguli securişti, târfe prospere, jurnalişti decăzut, ziariști fără ziare, profeţi de ocazie, investitori fără investiţii, oameni de afaceri, diverşi trepăduşi.

Toţi au în comun un traseu dubios printre jaloanele statului și afaceri cu bani publici. Unicul scop: banul şi puterea, fără niciun fel de preocupare faţă de cei care plătesc taxe. Faţă de umilul cetăţean spectator. Praful şi mizeria în spatele cărora aceste personaje odioase par să fi revalorizat şi monopolizat România, praful și mizeria în spatele cărora scheme simple de prăduială se desfăşoară neîntrerupte de nimic au fost ridicau de hohotele noastre de râs.

La adăpostul umorului ca formă de izolare a *mizerabililor*, ei n-au făcut altceva decât să-și vadă de drum. Hăhăiala nu i-a împiedicat de la nimic – ba mai mult, i-a făcut simpatici și cunoscuți. Românul vrea să râdă. *Să-i dăm atunci românului prilej de râs*, au urlat televiziunile în cor. Grupurile de umor s-au năpustit asupra genului: scenete cu personajele momentului, de pareă nimic altceva n-ar mai fi putut să ne smulgă vreun zâmbet. Caricatura nu a făcut decât să dea amploare personajelor reale. Căci prin definiţie caricatura este îngroșarea prin tușe a defectelor unui personaj consacrat. Mizerabilii noştri însă n-au valoare intrinsecă. Hăhăiala noastră îi face întâi caricaturi, pentru ca mai apoi să-l transforme în personaje credibile. Este exact drumul invers. Ca un exemplu, Mircea Geoana riscă să devină un personaj simpatic, demn de mila noastră superioară, deloc condamnabil, care prin numărul de bancuri apărute pe seama lui are mare şanse la o viitoare candidatura. E doar un exemplu.

Ce presupune schimbarea? Şi ce ar putea să ne aducă ea? Schimbarea ar însemna pentru început mă nu mai râdem de ei. Să nu-i mai confirmăm prin râs. Să salvăm acost tip de energie pe care o eliminăm râzănd. Să nu-i mai hrănim cu hohotele noastre de râs. Ar fi un prim pas. O răceală seacă ar trebui să fie tot ce le oferim

acestor *modele mizerabile.* Să nu-i mai folosim pe post de bancuri şi să nu le mai condamnăm prin râs devierile comportamentale şi viciile. Să nu mai râdem de hoţie, mitocănie, arivism, duplicitate, minciună, demagogie, șmecherie, falsitate, prost gust, incultură. Să nu le mai dăm votul râzând. Să nu-i mai validăm.

În primă fază, acenstă atitudine s-ar putea să nu aducă nicio schimbare. Dar în absenţa râsetelor noastre se va lăsa tăcerea – iar în tăcere, vocile celor care au curajul să-i condamne pe cei care ne fură banii, demnitatea şi valorile s-ar putea să se facă auzite. Fără râsetele noastre se vor auzi doar răgetele lor, dar şi vocile celor care vor să-i pedepsească cu adevărat. Marea hăhăială à la Caragiale trebuie să se oprească. Râzând de ei râdem de noi – ba mai mult, devenim apărătorii lor.

Se spune că umorul te ajută să treci mai uşor peste momentele dificile. Dacă vom râde pentru eternintate vom *înveşnici* momentul dificil prin care trecem. Râsetele noastre nu trebuie să mai ascundă şi să hrănească monştri şi moravuri. E de ajuns. Şi nu e greu. Putem începe prin a fi serioşi în ceea ce-i priveşte pe mizerabilii zilelor noastre. Ăsta e un lucru pe care-l putem face fiecare dintre noi.

Pentru cei care vor să râdă cu orice preţ există Stan şi Bran, Buster Keaton, Charlie Chaplin, Benny Hill, Fernandel, Jerry Seinfeld, Jay Leno, Dem Rădulescu, Toma Caragiu, Chevy Chase. Louis de Funès, Birlic şi lista poate fi completată de fiecare dintre voi.

Pe această listă însă nu trebuie să se regăsească reprezentanţii mizeriei zilelor noaste. Pentru că asta nu mai e şi nu mai trebuie să fie de râs.

Caragiale a scris câteva piese de teatru condamnând cu umor viciile morale ale epocii lui. Noi am transformat lectura acestor piese în strategie de supravieţuire prin râs. Nu a funcţionat. Ba mai mult, a dat naștere unor monştri. Poate că ar trebui să încercăm şi altfel.

TOATE CUVINTELE LUMII...

Un publicitar, un actor şi un profesor de matematică privesc încurcaţi la femeia de serviciu care vorbeşte portugheză. În Valea Binecuvântată sunt 29 de grade sub zero. Cei patru sunt înghesuiţi într-una din încăperile unui beci. Portugheza se învârte printre ţevile unei centrale termice. Ceilalţi trei aşteaptă înfriguraţi rezultatul conversaţiei.

Deasupra lor, la parterul casei, sunt vin roşu de Saint-Estèphe şi nişte fripturi aburinde în sos Roquefort. Dimineaţă s-au mâncat pâine coaptă de la brutăria satului şi croasanţi simpli. Apoi, pe la prânz, s-a băut punci de mere cu rom. Fierbinte, cât să-ţi lase frigul doar în amintire. Limbile pământului se amestecă în timpane. Poate vrei să schiezi la lumina lunii, Marie-Anne.

Portugheza deschide un robinet. Ţâşneşte apă rece. Şi hohote de râs. Suntem departe de căldură. Bat clopotele de la biserica din sat. Sau o fi orologiul. Ce frumos pluteşte în aer formula zăpezii.

Cântă Gheorghe Dinică mai pe seară, după ce s-a trezit şi vinul de-a binelea. Nu ştiu ce-am făcut cu portugheza, da' parcă e mai cald acum. Deşi Dona Dumitru Siminică rămâne cel mai mare lăutar al urechilor mele, discul lui Dinică are ceva magic. Forţa din spatele acestui om e cea care mă face să-l ascult cu drag, nu amintirea lui. E viaţa lui care se cântă prin el. Nu mai contează timbru, ureche muzicală, ambitus, nimic – e starea unui om care s-a oglidit toată viața în versurile pe care le aud eu acum. Un om care-și cântă trecutul. Nu mai vrea să demonstreze nimic. Scena nu mai e pentru el. Mlaştinile talentului și prăpăstiile orgoliului au fost depășite. Actorul nu mai vrea să arate nimic. A rămas omul şi un cântec sincer. Nu mai cântă pentru nimeni. Miza a dispărut în spatele trecutului. Nimeni nu-şi mai aminteşte nimic.

Am să iau toate cuvintele lumii şi-am să le învârt până când o să mă liniștesc, citind câteva propoziţii. Cât de puţin lipseşte să amesteci perfect cuvintele lumii. Cât de aproape suntem. Alergam paralel cu perfecțiunea. Ne uitam la ea şi nu reuşim să-i ieşim în cale. Şi suferim ca niște câini până când începe să ningă, fierbe vinul, cânta Marlene Dietrich și Gogol e mai profund decât Caragiale. Şi e mai trist. Pentru că în stepa rusească e loc pentru

toată mizeria lumii. E atâta spaţiu în care mizeria se lăfaie până când, la capătul drumului, în goana calului, Cicikov are timp să-şi intersecteze privirea cu dragostea pe care n-o va atinge niciodată. Dar o vede, Doamne Dumnezeule, o vede...

CAFENEAUA

S-a întâmplat ieri. Şi m-a răscolit. Mi-a făcut sufletul valuri. Ca un lac bătut de vânt. Şi mi-a stârnit doruri de mult apuse în spatele lumii mele.

Am intrat în cafenea pe la patru. Ora e importantă, măcar pentru faptul că la patru e lumina aceea care mângâie munţii şi zăpada într-un anumit fel. Se apropie noaptea şi în jurul zilei se învârte o tristeţe inexplicabilă, ca un blestem păgân care-ţi roade pântecele creierilor. Aş fi vrut să găsesc loc la fereastră să mă strecor în noapte, odată cu munţii. Nu era. Mi-am găsit o măsuţă înghesuită într-un colţ, de unde vedeam însă întreaga cafenea. O cafea neagră cu coniac de mere şi struguri, un ştrudel, o plăcintă cu brânză. În trei limbi, vocile oamenilor amestecă molatec prin capul meu răcorit de înălţimile de peste zi.

Încerc să citesc şi cuvintele mă sustrag dintre vocile cafenelei. Doar în răstimpuri se mai înalţă câte un glas care mă trage de mână, mă vrea întors acolo, în prezent, printre oamenii cafenelei peste care se lasă seara. Mai toţi bătrânii din jur au pielea feţei bătută de vânturi și arsă de soare. Roşcată pe alocuri sau cu pete maronii, boţită ca folia de aluminiu, cici pergamentul nu mai e un termen de comparaţie al zilelor noastre.

Ochii lor sunt însă tineri și jucăuși. Îmi pare oarecum dramatic contrastul ăsta dintre limpezimea ochilor și pielea care ameninţă să cedeze, ca o tesătură prea distrusă de curăţătoriile chimice. În faţa mea, dincolo de vreo două mese libere, un bătrân îmi oferă un profil, citind ziarul. Are un nas coroiat care trimite la zgârcenie, e slab și colţurile gurii subţiri îi dau un aer răutăcios. Pare stăpân pe sine, în ciuda unui tremur ușor al capului. Îl fixez îndelung, să văd dacă e permanent. Este.

Bătrânul are ochi albaștri spălăciţi, care nu spun nimic. Mai degrabă îţi stimulează imaginaţia și gândul îmi zboară la un ofiţer nazist. Mâna care nu ţine ziarul își roteşte degetele peste o ceaşcă de cafea. Pare un om sigur pe sine, ca toţi bogătașii din Valea Binecuvântată, mă gândesc că poate a distrus câteva mii de scrupule ca să-şi bea cafeaua liniştit cu privirea asta arogantă și siguranţa de sine a unui tren elveţian. E îmbrăcat elegant, însă

nestudiat. Eleganţa vine din puloverul vişiniu, lălâu, de sub care răsar gulerele lungi ale unei cămăşi albe, peste care se înfăşoară, aruncat parcă într-o doară, un fular tricotat cu modele din culori moarte, ca un fel de colaj de toamnă de prin Apuseni amestecat cu Bărâgan. Mi-e antipatic şi nu înţeleg de ce.

Nu schiţează nicio mişcare, în afara tremurului pe care nu-l poate controla și degetele lungi, zbârcite, care cercetează febril marginile ceştii de cafea. Îl abandonez preţ de câteva pagini bune. Ca prin vis, chelnerii se derulează pe la periferia ochilor mei, care poate că vor obosi cât mai târziu, mult după ce pielea va fi cedat în lupta asta absurdă cu gravitaţia timpului. Oamenii vin şi pleacă din cafeneaua elegantă. Elegantă nu prin feţele de masă impecabil scrobite sau mobilierul solid, din lemn de munte, frumos șlefuit. Nici măcar prin vitrina imensă care se întunecă. E ceva mai mult decât atât. Eleganţa vine parcă din toate fantomele care bântuie locul ăsta la care nu s-au mai putut întoarce ca să retrăiască un moment de supremă fericire.

Parcă e un loc bântuit de toate zâmbetele şi privirile care l-au populat de la înfiinţare şi până acum, când eu citesc retras într-un colţ la o masă mică pentru două persoane. Căci e un loc unde cu siguranţă intri când ești fericit. Apoi, într-o zi, pleci și tu de pe lumea asta dragă și te întorci mâhnit să-ţi vânturi fantoma prin faţa celor care gustă, înlocuindu-te pe tine şi pe alţii ca tine. Sufletul doar rătăcește pe la mese, nimeni nu aude, nu vede. De aici vine eleganţa acestui loc înţesat de blănuri scumpe şi căciuli de schi, pahare de șampanie și ceasuri de legendă, pulovere fine de cașmir sau obraji de fete rumeni de frig și netezi ca un perpetuum mobile, aromă extravagandă de trabuce, aici, în vârf de munte, și ciocolată caldă sau fanteziile lumii întrerupte în zeci de prăjituri.

Surpriză. La masa bărbatului se așază o femeie în vârstă. Gâtul lung și șubred este înfășurat într-o helancă de culoare cafeniu-deschis. Chihlimbar la gât. Fardul nu e ostentativ, doamna este coafată recent și atent, cu volum. Pantaloni bărbătești maronii și un inel de argint cu piatră sclipitoare. E o femeie caldă cu aer de pedagog. Nu știu de unde vine o aparentă severitate care nu reușește să mascheze sufletul unui om bun. Un om bun, un om rău. Stau și mă gândesc cum atribui eu etichete, așa, ca un băiat care

lipește impersonal afișe electorale. Le-am făcut celor doi o viață, o istorie. El e rău, ea e soția dominantă severă și dedicată. Mai bine mă întorc la citit.

Mai cer un ceai. Bătrânul zâmbește și se apleacă spre doamna maro-crem. Îi vorbește. Nu mi-aș fi imaginat gura subțire capabilă să mai zâmbească. Lasă ziarul deoparte și articulează liniștit, rar. Pot să ghicesc după pauzele buzelor sale. Ea încuviințează. Dintr-odată, privind la cei doi bătrâni apropiați peste masă, vorbindu-și unul altuia, mă cuprinde un soi de liniște sau armonie – sau ambele. E ceva ca o muzică de cameră în conversația lor. Jocul buzelor, tremurul, aprobările elegante ale doamnei crem, ziarul, ceașca de cafea, chelnerul alb-negru care se apleacă ușor, întrebând ce poate dori doamna și ținând cont de bătrânul deșirat și sever care probabil că nici lui nu i-a zâmbit până acum.

O geacă albastră sosește furtunos la masă și-mi dă planurile peste cap. Apuc să văd un bărbat solit și brunet la vreo treizeci și cinci de ani care privește scurt jur-împrejur, apoi se așază mângâindu-și mama ușor pe spate. Niciun gest către moș. Se așază cu spatele la mine. Costumul de schi a năvălit abrupt în povestea asta. E o familie venerabilă și atât, îmi spun. Mă întorc la citit. Cei trei întețesc o conversație normală. Vorbesc nimicuri de peste zi sau poate despre câte o rudă, fiul lor iată că și-a făcut timp și-i mai pune la curent cu viața personală, poate despre familie sau alte mărunțișuri fără vreo rezonanță cu ceva.

La un moment dat am impresa că spațiul s-a micșorat. Mă uit spre vitrina imensă. Într-adevăr, întunericul ne-a redus dimensiunile și s-a instalat confortabil la geam, ca un copil râzgâiat care își lipește nasul de sticlă, dinspre afară către înăuntru, în timp ce părinții exasperați îl cheamă să-și termine piureul cu pui.

În fața mea, bărbatul schior cere nota. Redevin atent. Cei trei tac acum. Doamna crem e uşor tensionată şi-şi priveşte îngrijorată soţul care-și trage o pereche de mănuși maronii peste degetele zbârcite. Niciun cuvânt. De parcă urmează un moment solemn ca o decernare de premii sau un discurs. Chelnerul e prompt. Bărbatul plăteşte. Cash. Am impresia că mă holbez. De fapt, mă holbez, fără să mă pot abţine, la o scenă normală. Apoi bătrânul se ridică. Nu, nu se ridică, face eforturi. Cei doi nu schiţează niciun gest. E un tremur

uşor în tot corpul, bătrânul ştie că nu trebuie să-şi abandoneze zâmbetul forţat. E ca și cum ar spune *ştiu că vreţi să mă ajutaţi, dar trebuie să înţelegeți că e important pentru demnitatea mea să mă ridic singur*. Mama și fiul stau la pândă. Mă trece un fior. Pot să simt încleştarea mâinii pe marginea mesei şi... iată-l în picioare.

Nu știu de ce, mă înduioşez. De fapt, ştiu de ce, dar alung gândul ăsta imediat. Nu vrea să plece, se cuibăreşte într-un colţ al minţii şi mă priveste întrebător. Bărbatul îi oferă haina bătrânului. Doamna îmbracă singură o blană roşcată pe care moşneagul elegant şi deşirat o priveşte cu admiraţie. Îşi trage pe el haina, cu greu. Bărbatul se pune în faţa lui. Bătrânul îl priveşte sever, dar nu pentru mult timp. O fracţiune de secundă. Ultima scânteie a bărbăției. Apoi acceptarea, resemnarea amestecată cu bucuria că e fiul lui acela care îi încheie haina.

O ultimă încercare. Cordonul. Nu va reuşi, îmi zic. Într-adevar, mâinile tremurânde încearcă să împerecheze acul de la catarama cordonului cu una din găuri. Bătrânul e concentrat. Cum stă așa, cu capul în jos, pare un şcolar scos la tablă, ruşinat că nu ştie nimic despre lecţia din ziua aceea. Nu renunţă moşneagul. E o încurcătură acolo. Bărbatul îi atinge mâinile cu delicatele. Cu multă delicateţe. I le atinge și le departează uşor. Mâinile cad pe lângă corp, cuminţi, învinse. Bătrânul priveşte în zare, aşa pare. Apoi, cu un gest care umple toată cafeneaua de tandreţe şi electrocutează toate emoţiile din jur, doamna crem îl ia de braţ ca în vremurile trecute, când braţul ăsta subţire era pentru ea polul siguranţei şi al iubirii. Fiul îşi încinge tatăl cu cordonul ca și cum ar justitica astfel o strângere la piept, nedemnă de doi bărbaţi adevăraţi. După ce îl priveşte scurt în ochi, cu recunoştinţă, bătrânul îşi trage pe cap o căciulă bej, de lână, menită poate să-i dea un aer tineresc. Sau să-i țină de frig. Totul e gata. Cei doi păşesc agale afară din restaurant. Bărbatul mai aruncă o privire peste masă. Tata n-a uitat nimic. Iese.

MILIOANE DE ULISE

Iubiţi itacieni, luaţi aminte de ce-am să spun.
Nenorocirea asta
Din slăbiciunea noastră ni se trage.
Homer, Odiseea

Citesc *Odiseea*. Şi realizez că noi, românii care mai sperăm ceva de la pământurile astea şi ne trezim zi de zi cu mâhnirea ştampilată pe suflete, săpată în riduri, opritoare de zâmbet, noi sperăm aidoma lui Ulise că ne vom întoarce într-o zi acasă. Ştim, fiecare dintre noi, cum arată acest *acasă*. România de care am auzit că a fost cândva ca o Itaca peste care domnea liniştea şi bunăstarea.

Idealizăm imaginea ţării în care am vrea să trăim. Şi, amăgiţi etern, încercam cu disperare să ne întoarcem acasă. Cu sufletele gâtuite de nedreptatea celor care ne ascund zi de zi România şi ne îndeamnă sa rătăcim departe de ţărmurile ei, sperăm, sperăm şi iar sperăm că zeii se vor îndura şi ne vor arăta drumul.

Zi de zi ne trezim pe insula lui Calipso, personalizată astăzi sub forma unei clase politice asupritoare, indiferente şi indolente, aşteptând ca nimfa să se înduplece și să ne lase să plecăm Acasă. Zi de zi ne amăgim la gândul că Circe va rupe vraja mediocrităţii și superficialului și ne va împinge corăbiile Acasă.

Suntem victimele unui ciclop mai mare decât Polifem, pe al cărui ochi ne zbatem în zadar să-l scoatem și astfel să curmăm canibalismul care ne pierde sufletele. Ulise a câştigat cu răbdare, iar puterea sufletului său a venit din dor de casă și din dragoste și statornicie pentru Penelopa vieţii sale.

Avem atâta înţelepciune ca să ne recăpătăm România? Cu lacrimi în oase, zi de zi, fiecare dintre noi tânjim după ţara care ne aşteaptă poate la capătul zilelor noastre, poate la mijlocul vieţii copiilor noștri. Cât va dura cu adevărat Odiseea noastră? Fiecare român este Ulise. Dar oare România viselor nostre e cu adevărat Itaca? Oare și ea ne este statornică precum Penelopa? Oare la capătul dorului nostru răsplata va fi pe măsura zbuciumului la care ne-au supus zeii?

Milioane de Ulise se trezesc în fiecare dimineaţă şi merg la muncă, vrăjiţi şi neputincioşi. Rămâne speranţa că într-o zi, cu obrajii şiroind, vom vedea ţărmurile României noastre dragi şi credincioase. Şi atunci, de pe vârful Omu, zeii noştri buni vor ridica blestemul care apasă această ţară şi care se numeşte Prezent.

Voi şti de acum că fiecare om care mă priveşte în ochi pe stradă are Odiseea lui, la capătul căreia se află România.

Voi şti asta şi poate vă voi iubi mai mult pe fiecare dintre voi. Şi uite aşa, din dragostea asta, ar trebui să ne regăsim casa.

Pentru că, dacă ne mai uneşte ceva, alungaţi din propria Ţară, este *Odiseea*.

CONTEMPLARE

Îmi privesc copilăria pe fereastră.
Deși nu sunt diferențe de temperatură, geamul se aburește.

SINGUR CU SARAH CHANG

Sala Ateneului este goală. Privesc în sus, către cupola aurită. E cerul gurii zeului muzicii. Sunt în rândul patru. Eu şi încă vreo şase persoane. Sunt singur, de fapt. Nici măcar nu sunt în sală. Mi-am părăsit corpul şi mi-am răsucit încheieturile. Sunt din plastilină şi mă pot modela după propria-mi plăcere. Sunetul solitar al viorii spintecă liniştea, lăsând în urmă dâre de secunde strălucitoare. Trupul mi-e brăzdat de un fel de hieroglife ale muzicii.

Sarah Chang repetă pe scenă sonata lui Franck. Este de nedescris călătoria pe care mi-o oferă această fiinţă minionă care se năpusteşte asupra viorii ca o trestie bătută de vântul aprig de după furtună. Nu mai știu pe unde am călătorit. Ştiu doar că totul s-a petrecut cu o viteză incredibilă. Şi foarte departe de pământ. Deasupra lumii, deasupra oraşelor, călare pe fantezii care-şi schimbau formele şi culorile cu viteza curcubeului.

Cu fiecare moment în care arcuşul părăsea corzile pentru mai mult e o secundă aveam senzaţia că mă voi scurge printre scaune, că o să mă fac apă ca Amélie, năpăstuit de liniştea care îşi aşeza greutatea deasupra mea. Apoi, din nou sunetul acela cald, mătăsos şi zimţat în același timp, sunetul care intră în tine şi rezonează cu plămânii și inima și gândurile.

Sarah Chang repetă şi eu am privilegiul să fiu în sala asta goală care peste câteva ore se va umple de oameni ale căror respirații și foșnete n-or să mai fie linişte pură sculptată şi biciuită de o vioară. Îmi dau lacrimile – aşa, simplu şi dintr-odată. Sunt lacrimi de plăcere, e o nevoie inexplicabilă de a plânge, un plânset care scurtcircuitează tot răul din tine, te spală de păcate, un fel de spovedanie smulsa de muzică, nu te poti opune, îngerii fac dragoste cu tine, o dragoste eternă, de-a pururi senină, nu pângăreşti şi nu eşti pângărit, simţurile tale se amestecă într-un singur gând care-ţi modeleaza creierul şi sufletul, le amestecă și se naşte ceva nou.

Toate astea și încă vreo două mii de senzaţii m-au străbătut ieri după-amiază şi mi-am pus întrebări peste întrebări – şi încă mă mai întreb...

AU STINS TURNUL

E liniște. Din când în când, avioanele spulberă tăcerea. Ca și cum Dumnezeu ar trage fermoarul la sacul lui de dormit. Îndoielile se aud mai bine în liniştea asta. Au stins turnul. Au lăsat aprinse doar sperietorile de avioane. Azi povestea m-a încălecat şi mă sufocă. Mă ține strâns la pieptul ei, doar-doar voi striga *piua!* Nu strig *piua!* O să ajung la sfârşit. Poate n-o să fie nici ca tine, nici ca mine. Să lăsăm întâmplarea să decidă pentru noi, vrei? Nu, nu vrei – tu consideri că meriţi cea mai bună şi mai simplă scriitură. Vrei metafora metaforelor, un diamant de patru karate la pieptul tău etern. Mie ce-mi dai? Ciozvârte, îndoieli, zgârciuri care se agață cu disperare de caninii minții mele? Mă doare tare. Nici în somn nu mă lași. Ești mai rea ca nevastă-mea. Care-o fi. Te agăţi de mine în somn şi nu mă laşi să respir. Nu pot să te mai fut în seara asta. Nu mai vreau, înţelegi? Dă-mi o clipă liberă să mă uit la tine de departe. Să te privesc obiectiv. Ești prea impresionistă ca să mă uit de aproape la tine. Nu văd decât pixeli. Știu, îmi vrei carnea, răsuflarea, sângele, sugi din mine ca dintr-o stridie, ți-ai luat cleştele cu tine pentru că ştii că ai de-a face cu un un homar încăpăţânat. Vrei să-mi sugi măduva. Nu-ți folosește la nimic. E de ajuns cât mă chinuieşti acum. N-ai putea să vezi mai multă îndoială. Aştepţi să fii rostită şi nimic nu-ţi convine. Stai locului, piftie nesimţită. Piftie de idei. Stai locului să te bag în forma ta. Să te prezint musafirilor. Stai locului, târfă. Stai să te recitesc. Să-ţi văd vânâtâile. Cine te-a lovit aici? Aaa, nu e lovitură, e strânsoare. Pe alţii îi laşi, nu? Ce-mi lipseşte, javră? Ce-mi lipsește ca să pleci definitiv? Am ceva stil, nu? Cât să nu-ţi fie rușine să ieși pe faleză cu mine... Au stins turnul... hai sâ ne culcăm și noi... lasă-mă să dorm în seara asta. Promit că mâine schimb becul de pe hol.

În fața mea stă un tânăr deșirat, slab, cu ochi albaștri luminoși. Stă pe pat în camera lui destul de simplă. Un pat și o bibliotecă mare care acoperă un perete întreg. O bibliotecă din lemn masiv, maro. Undeva într-un colț, sprijinită de un calorifer, e o chitară, iar pe fotoliu – un clarinet desfăcut în două bucăți și niște portative. În camera mai e un clasor, nu un clasor de timbre, ci o piesă de mobilier care găzduiește sertare de la A la Z în care sunt îndesate discuri de vinil. E al tatălui său, dar nu știu prin ce întâmplare a ajuns în camera tânărului firav. Discuri de vinil cu povești și muzică clasică. Mai găsești și bucăți de muzica pop din anii '80. Un disc cu Lennon și McCartney a ieșit din pluton.

Tânărul stă pe pat cu un casetofon mare în brațe și plânge. Plânge de-a binelea și ascultă obsesiv același cântec – Queen, *Don't try so hard*, de pe *Innuendo*. Derulează și plânge. Este ziua în care Freddy Mercury a murit în urma unei pneumonii pe fondul infectării cu HIV. Tânărul nu poate să creadă. În orice caz, nu vrea. Mă privește cu ochii albaștri, curați, se uită la mine de parcă mă roagă să fac ceva, să schimb cursul lucrurilor. Nu pot să fac nimic pentru el. Aș vrea să-l iau în brațe și să-l alin, dar nu-mi stă în putere.

Se ridică de pe pat. *If you're searching out for something/ Don't try so hard* răzbate, din boxele casetofonului, vocea zeului muzicii. Nu-i ajunge, vrea să-l știe în viață, îl vrea înapoi acolo, în Londra intangibilă despre care nu știe mare lucru pentru că e e de-abia primul an în care el e adolescent român liber. Dar știe că Freddy iubea Londra și își dorea să-l știe din nou acolo, pe lângă Regent Street sau jucându-se cu Wembley-ul.

Se ridică pe vârfuri și coboară de deasupra bibliotecii un geamantan lung și îngust. *If you're feeling kind of nothing... Don't try so hard...* Îl deschide și scoate de acolo o clapă Casino, una dintre claviaturile anilor '80, de jucărie parcă. O cuplează la priză și oprește casetofonul. Încearcă să cânte cu degete firave, nesigure. Nu știe să cânte la pian – el face clarinet și chitară, însă încearcă să-și smulgă durerea din suflet și vrea s-o facă pe clape, așa cum l-a văzut el pe Freddy de atâtea ori. Nu iese nimic, sunetele nu-l ajută, nu-i

poate aduce nici măcar acest ultim omagiu. Stă acolo în genunchi în faţa clapei de pe covor ca în faţa unui templu la care accesul îi este interzis, o religie care nu-i aparţine, un zeu care nu vrea să-l ajute.

Mă uit la el – la mine e soare şi primăvară şi oameni excesiv de politicoşi îşi şoptesc amabilităţi şi se bucură de vreme. La el e noiembrie şi îşi plânge idolul. Are un idol şi-l plânge şi nu se gândeşte decât la asta. Ştia că se va întâmpla, ştia, dar nu credea că îl va chinui atât. Îşi ia casetofonul ca într-o îmbrăţişare plină de speranţă şi îl porneşte din nou. *One day you'll be a sergeant major...* Ridică privirea spre mine cu ochii ăia albaştri curaţi – mă doare limpezimea ochilor lui – ochii tânărului viu care suferă la moartea unui om care devine legendă acolo, sub ochii lui, în camera mică, cu bibliotecă, pat, fotoliu, clarinet şi clasor. Nu de legendă are el nevoie, ci de speranţa că muzica aia se mai poate face. Măcar o dată. Măcar un singur cântec, un acord, câteva note care să mai stârnească în el emoţiile alea. Cum să mai iubească el pe muzica aia când zeul ei tocmai murise?

Tânărul se uită la mine de pe pat. Îl privesc în ochi şi nu mă pot opri să admir cât sunt de curaţi şi de deschişi. Nu e nici măcar o umbră în ochii ăia. Nu sunt pereţi, nu sunt colţuri sau străzi întunecate, e doar o imensă întindere de apă, o mare în care este imposibil să vezi vreun nor care ar strica echilibrul dintre apa şi cerul mijlocite cu graţie de linia orizontului.

Mă ridic de la masă şi mă duc la toaletă. Mă uit în oglindă. Nu, n-am să mai pot privi niciodată ochii ăia albaştri, curaţi. Nu, nu în prezent. La revedere, Tudor.

MEMORIA TRUPULUI
SAU BRUTĂREASA UCIGAȘĂ

Te ridici greu. Te scuturi de praf ȘI te uiţi în jurul tău după un punct de sprijin. Încă se mai rotesc toate. Și nopţile în care simțeai că până și plapuma e o presiune prea mare care apasă fizic pe inima ta. Te ridici al naibii de greu. Dacă te-ar filma, ar ieşi ca într-un western cu suspans. Curg stările de pe tine, amintirile se preling pe haine, doar că e prea mult, sunt mult prea multe șiroaie de amintiri și de secunde, e o diaree de neoprit care te slăbeşte, elimini toată durerea din tine, iar când crezi că ai scăpat, vine încă un val, mai puternic ca niciodată.

Nu, n-am să mai fac asta în viaţa mea, orice iubire terminată e o mahmureală groazică pe care juri că n-o s-o mai repeți, te juri că n-o să mai faci asta vreodată pentru că nu mai ai putere – și oricum, undeva, cândva, la un colț de plajă, pe o alee sau pe toboganul nu mai știu cărei zile te așteaptă un sac de iubire gata să ți se spargă din nou în cap.

Te ridici greu, te scuturi de praf şi de amintiri. Te îndrepți către frigider și bei apă rece. Apoi investești în muncă și în prieteni și începi să construiești. Cu migală, ai grijă de gânduri pentru că sunt fragile și ești încă pe marginea craterului din care tocmai ai reușit să te sustragi. Curentul e puternic şi în doi timpi te poate suge înapoi și iar ieși de acolo – dacă mai ieși – cu hainele îmbibate de sentimente, imagini şi secunde.

În astfel de momente oamenii caută să-şi vindece sufletul. Greşit, greşit, de o mie de ori greşit. Sufletul e puternic, e pregătit pentru suferinţă în laboratoarele divinităţii. Trupul e cel care suferă cu adevărat, trupul are o memorie păcătoasă, păgână, o memorie ancestrală. Trupul înregistrează vibraţiile trupului. Şi, când două trupuri s-au frământat în iubire până când s-au făcut un aluat gros şi dens, ei bine, atunci se rup greu. Nu mai ştii, când iubeşti, ce e al tău şi ce e al ei, cine eşti tu, cine e ea, tu oi fi tu sau oi fi ea sau ce sau cum sau când.

Eşti întreg şi complet în linguriţa aia de fiecare noapte, eşti întreg când ţi se face palma cupă de îngheţată în care se topeşte unul din sânii ei, iar cealaltă mână frământă coapsele până când

ritmul aduce somnul. E răsuflarea ritmică şi obrazul tău lipit de omoplaţii calzi care se îndreaptă spre tine ca să se retragă într-un al doilea timp. Dormi cu spatele la ea sau la el. E mâna lui osoasă cea pe care ţi-o încolăceşti în jurul tău şi i-o săruţi, bărbatul de care te agăţi în somn ca de un odgon pe puntea unei corăbii care pluteşte în derivă şi fiecare rafală ar putea să-ţi smulgă din mână braţul lui care îţi frânge coastele acolo unde se formează cotul. Trupul are memorie – de aia călugării îl biciuiesc şi îl ucid în fervoarea rugăciunii, ca să înalţe sufletul deasupra lumii.

Da, te ridici şi te scuturi de amintirile care ţi se preling şiroaie pe gât şi pe umeri, printre degetele de la picioare, pe la subsuori. E ca amorţeala piciorului pe care l-ai ţinut prea mult în aceeaşi poziţie – toată memoria cărnii te doare de-ţi vine să-ţi blestemi trecutul să se facă cenuşă şi să se împrăştie, să nu-l mai poţi vreodată reface. Nu, asta nu e posibil, trupul trebuie să sufere. Trupul care iubeşte, iubeşte înaintea sufletului şi e ultimul care moare, căci s-a frământat în aluat şi când se rupe e ca o brutăreasă uriaşă care vrea să facă două pâini din aceaşi iubire şi ia aluatul ăsta al tău şi al ei şi-l aruncă meşteşugi în aer şi-l mai frământă de câteva ori; brutăreasa asta uriaşă, cu mâini de epopee, frământă iubirea voastră şi nu mai ştii care eşti tu şi unde e ea şi deodată frânge aluatul în două bucăţi egale, pentru două pâini mari, şi urli de durere că tu nu mai eşti tu, o, Doamne – bucăţi din tine au rămas în ea şi memoria sânilor ei îţi îmbibă saliva şi, oricât ai scuipa şi oricâtă apă sau uitare ai bea, e acolo, în salivă, sunt impregnate bucăţi de coapse şi de sâni şi sudoare de nimfă şi mângâiere multă şi priviri ca nişte ţurţuri lungi de gheaţă care se topesc în tine, dulce-acrişor.

Sufletul încearcă să te salveze şi să te scoată la suprafaţă – nu, nu e loc de întors; ar fi o variantă să redevii aluat încă o dată şi să-ţi iei bucăţile din tine înapoi, dar nu, asta nu mai e posibil, zarurile au fost aruncate şi bucătăreasa vrea să facă două pâini. Respiri greu şi horcăi, te târăşti şi te dor oasele cumplit, e nevoie de timp ca să-ţi ostoieşti durerile astea, ca să te obişnuieşti în tine cu bucăţi de el sau invers.

Nu ştii cine eşti, nu ştii, încă, cine eşti, ţi-e frică să te mişti, orice mişcare poate fi fatală. Nu mai ştii cum se fac lucrurile, în ce ordine, şi parcă ăsta nu-i mirosul tău aici, pe încheietură, parcă miroase a

ea – și iar amețești și te ții de mese și iar vomiți toate amintirile şi vine câte-o lămâie cu țâțe care-și stoarce sucul în ochii tăi, durere de-o noapte sortită să-ţi aline durerea de peste zi, durerea cu durere se scoate, blestemate fie zilele în care vă cunolteați trupurile până la ultimul fir de puf de deasupra buzelor. I-ai numărat toate firele de puf de zeci de ori și-ai vegheat când răsuflarea era grea și te speriai să nu ți-o fure somnul.

Te ridici greu. Ai gust de flegmă și scuipi și hohote de râs reververvează din pereții zărilor, căci nu limba ta ți-e la tine în gură, ci a ei. Scuipi amintiri cu limba ei și asta n-are să se vindece prea curând.

Te ridici, te scuturi de praf şi amintiri. Curg șiroaie. Te uiți cu scârbă și ură la sufletul care te priveşte liniștit, analitic, din fotoliu și își notează pe un carneţel toate ciudățeniile astea care te parcurg. Ce dobitoc! Îţi spune că își notează ca să-ți aducă aminte data viitoare. *Măi, jeg de suflet, tu înţelegi că de-abia ne ținem pe picioare? Ne ţinem?* te întreabă cu un aer academic. Ne ţinem. Boule, căci trupul meu e îmbibat cu-al ei. Cretinule, nici nu ştiu dacă-s femeie sau bărbat, eu, care îți vorbesc acum, și nici nu-mi pasă. Nu vreau să știu ce am în pantaloni, nu vreau să simt – atâta vreau, să nu-mi mai frângă brutăreasa oasele şi să le amestece cu oasele ei rupte ca să fim făină pentru pâine.

Te ridici şi te scuturi de praf şi timpul te ajută să te ții drept. Ieși pe stradă şi te înscrii în mulţime, ai biroul tău şi niște tabele cu desene care îţi spun ce ai de făcut. Vorbeşti despre asta și o faci bine, o faci din ce în ce mai mult. Îți umpli plămânii cu cifre şi *chart*-uri, conduci echipe și brusc îți dai seama că eşti foarte bun la chestia asta. Ar trebui să stai opt ore în fața oamenilor şi a graficelor în culori, dar ceva îți spune că aici e o portiță de scăpare.

Orașul zumzăie, fruntea îți vibrează cu fiecare victorie, simfonia claxoanelor e în cinstea ta, aerul e jilav de dimineaţă, momentul cafelei de la sfârşitul zilei când *rămâi peste program* în admirația mărturisită a subalternilor tăi care nu se ridică la nivelul tău, la *gradul tău de implicare*. O, Doamne, și trupul respiră, funcţionează, așa convalescent cum e, îl duci la sală şi îl pregătești intens pentru fiecare zi de muncă, nu-l laşi să respire, îl înfăşori în tricouri şi în parfumuri, îl ungi cu vorbe şi cu cărţi de specialitate, îi laşi pe

oameni să-ţi atingă mâinile şi să te bată pe umăr, ba uite că îi dai şi ceva de baut, te urci pe câte o masă şi dansezi ca să dai un exemplu bun – ce mai, eşti de-a dreptul simpatic.

Apoi seara, seara ţi-l secătuieşti şi mai tare, o ultimă sută de metri, un sprint rapid, îl duci în pat, anesteziat, învelit în cârpe, gata pentru următorul *shot* de adrenalină, mâine dimineaţă şi în fiecare dimineaţă, simţi cum renaşti, construieşti ceva măreţ, o carieră, eşti parte din visul unei corporaţii, visul corporatist pe care îl înjură toţi şi pe care îl înjurai şi tu când... NUUUUU... NUUUUU... când ce??? TACI!!! Nu ai voie să deschizi uşa aia!!! Nu există *Când* – doar *Va fi*. Ţine-te bine, nu ameţi, nu pica în groapă, e doar o răbufnire trecătoare, e un reflex, nu da înapoi, nu te mişca, respiră adânc, nu te mişca, uşor, uşor, reia de unde erai şi ocoleşte uşoooor memoria. Biciuieşte trupul. ACUM!!!

Deci? Reiau: visul corporatist pe care îl înjură toţi – şi ce dacă îl înjura, şi corporaţia a fost visul unui om înainte să fie corporaţie. Visul unui singur om care a reuşit, s-a gândit numai la asta, a avut un plan, o viziune – aşa ai să faci şi tu.

Totul merge bine, eşti vindecat, ai ridicat un zid temeinic, ţi-ai tratat trupul şi acum eşti perfect dedicat vieţii adevărate, aici, unde tu eşti stăpân, nimic nu te poate dezamăgi, ai prieteni adevăraţi şi colegi care cred în tine, te susţin, te apropii de vârful visului corporatist, acolo unde vei fi un singur om, şi de-abia acolo, în vârf, vei putea TU la o corporaţie a ta pe care s-o vezi cum creşte ridicată de forţa viziunii tale şi de termitele care-ţi vor asculta ordinele, eşti pregătit – cine spune că e nevoie de atâtea chestii ca să fii fericit? –, iubirea e în orice, există iubire de profesie şi de sine şi tot felul de iubiri, nu e nevoie de voala aia lungă de care nici nu îndrăzneşti să-ţi aminteşti, căci până şi amintirea îţi face rău.

Eşti bine. Eşti excelent. Eşti în vârful corporaţiei. Din biroul tău se vede oraşul, dar gemetele vieţii nu ajung până la tine. Oraşul însuşi e o viziune fără viaţă. Aşa cum îi şade bine unui proiect grandios. Viaţa presupune prea multe detalii ca să te încurci cu ele. Toate merg bine până când. Într-o zi, o zi care în viitor va deveni trecutul pe care îl vei blestema aşa cum ai făcut-o deja, dar ai uitat, ei bine, într-o zi totul se va clătina în faţa cui? De ce?

Ei bine, două gambe perfect arcuite, imaginea ideala – pe care o ştiai de mult îngropată – a arcuirii gambelor te va lăsa cu gura uşor întredeschisă şi pulsul se va face simţit din nou. Două gambe şi imaginea gâtului de lebădă care se răsuceşte ca să facă loc unui chip cu ochi întrebători. Atât. Afară e primăvară, dar ai fi găsit ceva extraordinar în oricare anotimp. Ploaia de noiembrie ar fi fost romantică, oricâtă mocirlă s-ar fi creat.

Visul corporatist se clatină – în definitiv, trebuie să încetineşti, nu? Ce e viața ca să fie o goană şi să nu merite trăită, ai realizat atâtea, se învârte mecanismul şi undeva, departe, brutăreasa sforăie acum, horcăie şi fonfâie, încă n-are nevoie de pâine, e sătulă, încă nu e iubire şi, cine ştie, poate de data asta va fi nevoie de o singură pâine, fără să mai trebuiască să sfâşie aluatul.

Sufletul urlă, intră în alertă, e disperat, şi-a notat în carneţel totul atunci când stătea pe fotoliu în faţa ta şi acum răsfoieşte pagină după pagină şi îţi citeşte, dar degeaba... de acolo, din oraş, nu se aude până sus, visul corporatist e prea departe de pământ şi se clatină în faţa ideii de gambe, a gâtului de lebădă şi a privirii întrebătoare...

E peste drum de Notre-Dame. De fapt, peste Sena. Ai putea s-o treci cu vederea, pentru că de afară nu e altceva decât o căsuţă mică, înghesuită, care parcă a dat din coate s-ajungă şi ea la stradă. DouĂ bănci în faţa vitrinei şi deasupra scris cu litere de-o şchioapă *Shakespeare and Co. Antiquarian Books*.

De fapt, nu sunt numai cărţi vechi, dar ele predomină, îngrămădite în rafturile de pe pereţii care nu par să reușească să formeze vreun unghi drept în toată această casă. Da, este o căsuţă umplută până la refuz cu cărţi. Oriunde te-ai uita, privirea întâlneşte caractere, caractere pe cotoare de cărţi.

Imediat ce ai închis după tine uşa librăriei-anticariat, te învăluie o linişte care vine dinspre miile de titluri care aşteaptă în tăcere. Sau este senzaţia că un lucru nemaipomenit se poate întâmpla dintr-o clipă în alta. Totul e îngust, miniatural și te gândești cum oare încap atâtea cărţi într-un spaţiu atât de mic.

Shakespeare e la loc de cinste. Mii de titluri îi confirmă statutul. Un fluid neîntrerupt pare să vină din toate cărţile astea atinse de mii şi mii de mâini, îmbibate cu atatea răsuflări, îngălbenite de timpi diferiţi. Se adună toate influenţele posibile într-un fel de abur care pluteşte galeş prin căsuţa desprinsă parcă dintr-o poveste a lui Kenneth Grahame.

Mă dezmeticesc cu greu şi Parisul alunecă încet de pe mine. Mă plimb, stingher la început, neştiind încotro să-mi arunc privirile. E atât de multă informaţie amestecată cu un soi de magie a literelor, încât nu știu ce să fac mai întâi – să mă las în vârtejul poveştii pe care căsuţa încearcă să mi-o impună sau să caut vreun titlu interesant. Aleg să mă preling pe lângă rafturile cu cărţi. Îmi dau seama că e de stat și, agale, pulsul mi se acordează cu inima acestui loc.

Urc cea mai îngustă scăriţă din Paris, la etaj. Senzaţia de basm se accentuează, căci sus totul e mai mic, mai îngust, mai dulce-apăsător. Aleg cărți la întâmplare: O istorie a cuceririlor *Imperiului Britanic*, Eliot - *Scrisori*, Edgar Allan Poe - *Poezii* şi tot aşa. Nimic în ordine – sau nu într-o ordine pe care s-o sesizez acum. Aleg încă o carte de pe un raft de la capătul scării. O deschid şi dau peste o

vedere. La început mă gândesc să închid cartea, pentru că scrisul de mână pare să mă facă părtaş la o poveste care nu mi-e destinată. N-am rezistat și am citit ceea ce veţi citi şi voi acum:

My dearest Adrian, the relationship I have with you is the most extraordinary I've ever had. I wish we had one day a chance in our lives to fall in love with each other without this constant necessity of saying goodbye... I love the idea of hiding letters like this in these old books.

If you find it, it means there is (quand même) some fate in our relationship.

With love,

Your Ioanna

Un soi de durere. Asta am simțit. Nu știu de ce mi s-a părut cel mai autentic şi mai sincer lucru pe care îl auzisem în ultima vreme. Îmi părea că toată scrisoarea aia geme de iubire și că, în ciuda înşiruirii simple a cuvintelor, era mult mai mult de atât: părea un strigăt de durere ca pentru ceva incomplet. Stăteam cu cartea în mână şi mă simţeam vinovat, oarecum.

Simţeam că intervenisem fără voie în povestea superbă şi tristă a iubirii dintre Adrian şi loanna. M-am uitat la dată: 7 iulie 2000. Zece ani. Zece ani până când mărturisirea unei dorinţe aprinse să rezoneze în sufletul unui om perfect străin de resorturile interne care au făcut-o pe Ioanna să aștearnă acele rânduri. Sau poate eram predispus la dramatism. Poate nevoia mea de poveste mi-a scos în cale acea serisorică făcută în joacă de o franţuzoaică răsfăţată, neîmpăcată cu ideea dragostei la distanţă. Am închis cartea și am pus scrisoarea la loc ca să-i mai dau lui Adrian o şansă.

M-am mutat apoi într-o altă încăpere, unde următoarea imagine a topit în mine toate bucăţile de prezent: pe o banchetă îngustă, în stânga mea, o fată stă întinsă şi citeşte dintr-o carte pe care o sprijină în poala iubitului ei. El stă rezemat pe spate şi ascultă privind fix şi senin în tavan. Fata citeşte în engleză, rar, răspicat. În dreapta, două femei răsfoiesc apatic cărţi. Pe fereastra îngustă din faţa mea se văd Sena, o parte din Notre-Dame şi sutele de turişti care se mişcă dezordonat. Dincolo de geam pare însă foarte departe.

Aici. înăuntru, este atâta dragoste, încât rămân ţintuit locului în mijlocul încăperii. Ştiu că nu trebuie să fac niciun pas ca să nu rup vraja ţesută de cuvintele care se răstoarnă ritmic din gura fetei. E plin de cuvinte al căror sens nu mă chinui să-l descifrez pentru că asta m-ar duce într-o altă lume şi eu vreau să rămân aici, cu oamenii ăştia care se iubesc, amorţit de liniştea ploii şi verdele Senei, cu gândul la Ioanna şi Adrian.

DUMNEZEU ȘTIE FIZICĂ

Tendinţa generală este aceea de a încerca să-i atribuim lui Dumnezeu miracole pe care scepticii le justifică apoi prin demonstraţii ştiinţifice. N-are legătură cu Dumnezeu, spun ei. E perfect demonstrabil ştiinţific. Dar cine zice că Dumnezeu nu ştie fizică?

NATURĂ MOARTĂ

Azi e frumos la repetiţii. îngerii se scurg languros pe pereţi și se încolăcesc pe formele faldurilor perdelelor. Corzile zbârnâie rotund prin aer. Îngerii salivează și-și lasă capetele pe spate. Pentru câteva secunde, vertebrele se eliberează de conştiinţa faptului că sunt ţarcul trupului. Muşchii respiră liber şi sângele se învolburează cu viteza mierii. Sângele e miere curgând alene de pe buzele unui copil lacom. Inima renunţă să mai fonfăie ca de obicei. Abandonul vine de la sine. Abandonul e victoria îngerilor asupra voinţei. Cazi, cazi În tine. Îţi eşti prăpastie și văzduh. Cazi până îţi zdrobești oasele de tine pentru ca mai apoi, din înger în înger, să te ridici până în bolta spiritului tău. Limba încleiată în sărut. Salivezi rouă. Transpiri aburi de mentă. Orgasmul e strănut.

Cad, iubito. Te-am omorât și cad. Cad cu o viteză uluitoare și nu pare că mă voi mai opri vreodată. Cad și mă frec de lume, o să iau fosc și asta nu e nici măcar vreun fel de iad. Cad. Fără fund e căderea mea, nu e salvare, iubito, sunt un meteorit plin de păcate care ia foc și se înmulțesc, o jerbă uriașă de scântei. Orice gând se topește și se lipește arzând de pereții murdari ai lumii prin care cad. Încerc să mă agăț, dar țâșnește sângele sub ughii, sângele fierbinte, plumb topit, turnat prin gâtul meu ca să-mi înfunde speranța în plămâni. Te-am omorât, iubito – cu sânge rece am omorât tot în tine, te-am omorât cu un zâmbet candid pe buze, ca și cum aș mai cere un pahar cu apă unei bătrâne care vinde nimicuri pe marginea drumului, într-o zi toridă.

Căderea mă îngrașă, sunt din ce în ce mai fierbinte și mai mizerabil, pilitură spontană de gânduri care fac praf lumea prin care cad. Cad de când am înfipt ultima dată cuțitul în tine. Ți-am tăiat sfârcurile și n-a curs nici sânge, nici lapte. S-au scurs lacrimi din țâțele tale, asta a fost tot. Și tu zâmbeai, iubito, și ți-am înfipt cuțitul în cap. Speram să nu găsesc nimic acolo, am zis să-ți iau scalpul, prea sigur pe mine eram. Credeam c-o să descopăr câteva gânduri ațoase precum carnea de vită, gânduri fumegând a cauciuc ars. Te-am hăcuit, iubito, te-am însemnat cu un cuţit de bucătărie şi te-am lăsat horcăind pe podele. Ai mai forţat un zămbet. Aşa loveai tu.

Eu începusem să cad căci reușisem într-un final să mă învinovăţesc și mă pregăteam de bucuria morţii noastre, iubito. Vinovat de crima ființei tale, după ce ţi-am închis gura și ţi-am astupat găndurile cu o cârpă mirosind a ratare și benzină, după ce te-am înjunghiat până când nu mai erai nici amintirea unei umbre, aşteptam să cad, să-mi zdrobesc ţeasta în cădere, să mă fac praf de fondul suferinţei ca s-o pot lua de la început, mutilat și liber. Dar nu, cu un ultim efort tu ai zâmbit și mi-ai apucat haina, tocmai când începusem să alunec în hăul plin de speranţa renaşterii mele.

M-ai imobilizat acolo sus, în lumina arzândă pe care mă pregăteam s-o părăsesc, și m-ai orbit cu lama neaşteptată a propriului tău cuţit. O fracţiune de secundă am sperat că-mi iei

gâtul, de când visam să-mi dai moartea, înecându-mă în sângele care a fiert pentru tine cândva! Ţi-ai decupat intestinele, iubito, în faţa mea, chiar că mi s-a făcut rău, şi mi le-ai îndesat pe gât, zeci de metri de intestine, mi le-ai băgat pe gât şi, victorioasă, mi-ai dat vânt în prăpastie. Ai rămas acolo sus, incompletă, fumegândă, tremurai spasmodic în bătaia soarelui lucid şi ochii îţi jucau în cap. Erai o păpușă jalnică, dansând mecanic. Ultimul orgasm a fost etern.

Ţi-ai pus vintrele în mine şi ai rămas acolo sus, tremurând de nevoie şi dorinţă. Oricine ajunge acolo sus poate să te aibă pentru că eşti veşnic în călduri, eşti veşnic neterminată şi n-au cu ce să te mai umple, iubito Ţi-ai plantat greutăţile în mine şi dansezi tangoul agoniei. N-o să ne mai salvăm niciodată. N-o să-ţi mai recuperezi ovarele.

Eu o să cad cu o viteză uluitoare în groapa fără sfârşit, în timp ce tu o să dansezi grotesc, sodomizată de pelerinii de pe Muntele Speranţei în Iubire. O să devin din ce în ce mai greu în toată căderea asta a mea, o să sară din mine gânduri şi stări de foc, nimic n-o să reziste, o să împrăștii pulbere de foc și dacă am să mă agăţ de lume o să mă dezintegrez, dar niciodată de tot, niciodată pănă la contopirea cu ceva sau până să fiu înghiţit de vreun alt păcătos de foc – nu, o să mă refac în viteza aia de nedescris, în care singurul gând care mă va ţine într-o viaţă fără de alintătoare moarte va fi gândul la tine.

Căci noi doi, iubito, vom fi rămas singurii capabili de a ne fi cruţat suferinţa unul altuia cu condiţia să nu ne fi ciopârţit în asemenea hal. Gândul că ai putea să mă vezi fericit te ţine în viaţă acolo sus, pe bărbați cu răsuflări de cai nechează jur-împrejur, te amușină și se năpustesc asupra ta ca să-ţi oprească dansul nefiresc, să aibă senzația că pentru o clipă, ei te manevrează, te posedă sau îţi dau plăcere. Ei lasă plăcere în tine, dar tu nu simţi nimic, vintrele tale sunt la mine şi eu cad fără să fi găsit vreodată fundul. Noi doi suntem soluția fericirii noastre și, ca să scăpăm unul de altul, ar trebui să ne putem da lovitura finală.

Paradoxul se adânceşte, eu sunt o ghiulea de foc, fără gânduri, sângele e plumb topit mă frec de lume şi nu găsesc izbăvirea dezintegrării. Orice fel de tărâm de care să mă fac praf ar fi pământul făgăduinţei, locul din care m-aş putea ridica după câteva

unităţi de timp celest. S-ar opri şi dansul tău, acolo sus, pentru o vreme şi poate că ai putea simţi atingerea eliberatoare a unui alt bărbat.

E nevoie de un Pygmalion acolo sus, la tine, iubito, ca să-ţi refacă înăuntrul, iar aici jos, pe Pământul Făgăduinţei, e nevoie de o adiere de vânt și de ceva timp ca să mi se adune rămăşiţele şi să văd care e noua mea plăsmuire.

Dacă voi încerca vreodată să refac drumul până sus, trebuie să mă aştept să-mi ard trupul firav la tot pasul, pe unde am căzut, topindu-mă, topind în juru-mi.

Iubito, am îmbrăţişat destine paralele.

Pe al nostru l-am lăsat în stradă, tremurând de frig. Cămaşa ta bărbătească, pantalonii mei de pijama, neras, duhnind a întrebări clocite şi neterminare. Stă în mijlocul străzii, incapabil să traverseze, ca un bătrân cu mintea încă tânără pe care l-a părăsit vlaga.

Destinul nostru, iubito, a rămas în mijlocul străzii. Un copil pe care noi nu-l mai ţinem de mână, căruia nu-i mai ciupim obrajii dolofani, pe care nu-l mai răsfăţăm cu orele târzii în prezenţa celor mari.

Un singur amănunt ne-a scăpat: acolo, în mijlocul străzii, abandonat, al nimănui, prea îngrozit ca să se poată sustrage, ar putea să încurce circulaţia în aşa hal încât alte destine să ajungă în aceeaşi situaţie, generând un ambuteiaj oribil.

Ar fi fost de datoria noastră să-l omorâm, iubito, înainte să îmbrățișăm în silă destine paralele. Din spirit civic, din respect faţă de traficul şi destinele altora, din consideraţie pentru noi înşine şi pentru ceea ce ne-a făcut cândva să râdem la aceleaşi glume.

Recomandare: dacă întâlniţi pe stradă destine abandonate, incapabile să mişte, faceţi un efort şi ajutaţi-le să traverseze. Eventual, încercaţi să le plasaţi lângă vreun coş de gunoi. Nu le priviţi în ochi și nu vă lăsaţi pradă vreunui sentimentalism ieftin. Gestul dumneavoastră să rămână un simplu act de igienă urbană.

Vă mulţumim.

FOTOGRAMA FOTOGRAFULUI.
FILMUL SPECTATORULUI

Realizez că îmi place la fotografie dimensiunea ei infinită. O fotografie nu este doar un moment îngheţat în timp. Fotografia este suma derivaţiilor unui asemenea moment. Nu apreciezi o fotografie doar pentru zâmbetul cald al femeii care priveşte undeva departe. Te gândești fără să vrei la cauzele şi consecinţele zâmbetului. Apoi te substitui bărbatului din fotografie sau, lăsând imaginaţia să zboare, te integrezi de-a dreptul în povestea de dinainte şi de după declanşare.

Fără să vrei, creezi o altă perspectivă a fotografiei pe care o priveşti, perspectivă care de data asta te include, în câteva fracţiuni de secundă compui o întreagă poveste în care fotografia pe care o priveşti devine doar o umilă fotogramă dintr-un film ale cărei dimensiuni depind doar de nevoia ta de a proiecta.

De fiecare dată când priveşti o fotografie, priveşti un punct de vedere care te provoacă aproape automat – te forţează chiar – să-ţi construieşti o declaraţie imaginară raportată la trecutul şi viitorul subiecţilor din cadru.

Astfel, putem spune că o fotografie este de fapt singura fotogramă comună milioanelor de filme care derivă din subiectul ei. Milioane de privitori ai unei fotografii devin regizorii tot atâtor filme imaginare care au un singur lucru în comun: o fotogramă aparţinând unui fotograf.

Cred că mi-am negat nişte dureri în ultimii doi ani. Nişte lovituri. Aparent a fost bine. Pare că te simţi mai puternic. Aproape reuşeşti să-ţi vinzi iluzia asta. Că eşti mai puternic. Până când, într-o zi, un singur cuvânt declanşează în tine durerea nevindecată, netratată, netrăită peste care ai aruncat zeci de kilograme de uitare aşa cum arunci nisip peste jarul unui foc de plajă după ce s-a terminat o noapte magică şi te duci să te culci pe unde nu contează.

Apoi, când durerea izbucneşte, mai proaspătă ca niciodată, vulcanoidă, purulentă, acneică, te trezeşti că ai pierdut timp, că sunt contururi nereglate şi în tot timpul ăsta – cât ai crezut că ceea ce pui la spate rămâne pe veci acolo şi nu-ţi va mai ieşi niciodată în cale – n-ai făcut altceva decât să fii mai puţin om.

E vremea vracilor optimişti care-ţi vând energie pozitivă împachetată colorat în câteva sute de pagini, călugări de ocazie care au descoperit reţeta fericirii şi ne-o vând prin librării cu generozitatea celui care ştie că va încasa, este vremea vizionarilor care spun că viața merge înainte orice s-ar întâmpla (ce truism idiot!) și că tu nu trebuie să te opui acestui curent, e vremea profeţilor care ştiu cum se trăiește viaţa şi ne luminează din studiouri de televiziune.

Fericirea e pe buzele tuturor. Toată lumea o vinde, toată lumea o cumpără, nimeni nu o păstrează, căci este cel mai preţios activ care se tranzacţionează la Bursa Imaginaţiei.

Nimeni nu vorbeşte despre Suferinţă ca unică soluţie pentru a încheia conturile cu tine. Lumea evită să ia în seamă acest cuvânt. Suntem din ce în ce mai slabi şi mai fricoşi. Nu vreau să mă achit de trecut prin suferinţă, nu, conturile cu ea trebuie închise pe loc. Suferinţa trebuie împuşcată atunci când ridică ochii spre mine – dau fuga la o librărie şi-mi cumpăr o carte despre energii sau cure de optimism în variante asiatice.

N-am curaj să las suferinţa să mă privească în ochi. Fără să-mi dau seama, hrănesc cea mai mare hidră din toate câte au bântuit prin mine. Suferinţa ar fi putut să-mi aline suferinţa, dar o ucid zilnic şi îi înmulţesc capetele care or să mă înconjoare într-o bună zi – acea scenă americănească cu străzile ude şi eroul negativ

încercuit de maşinile victorioase ale Poliţiei, care ajung la locul faptei doar ca să aibă pe ce curge genericul. Fiecare girofar e un cap de hidră care mă va forţa să-l privesc, într-un final.

SUPER-EROUL IUBEȘTE GREȘEALA. PSSSSSST!

Totul tinde să fie perfect. Asta mă oboseşte. Mai mult ca oricând, perfecţiunea a devenit himera preferată.

Trăieşte-ţi viaţa la maxim. Viaţa ta ca un show. Tu ai puterea. Visul tău, mai aproape ca niciodată. Fericirea e mai aproape ca niciodată cu noul x – unde x este orice produs de la hamburger la un nou model de SUV. *Mai liber ca niciodată. Fii cel mai bun cu y* – unde y este unul dintre sutele de produse care te ajută să fii cel mai bun în cutare domeniu.

Cel mai bun. Cel mai frumos. Cel mai cinstit. Cel mai puternic. Cel mai charismatic. Cel mai tare. Cel mai deştept. Cel mai suplu. Ce mai grozav. Cel mai pregătit.

Reţeta e simplă: sloganuri banale care frizează superlativul şi Induc iluzia perfecţiunii. Excelent. Sigur, noi toţi suntem oameni inteligenți şi nu picăm în plasa publicităţii pentru marea masă. Nu picăm, pe naiba! De când mentalul nostru este mai puternic decât miile de mesaje vizuale care hrănesc zilnic himera unei lumi ideale?

Mentalul nu rezistă și, subconştient, devenim ogarii care aleargă zilnic după iepurașul mai sclipitor ca niciodată.

Ne amăgim cu credinţa că am putea face faţă invaziei publicităţii. Lumea vinde perfecțiune mai mult ca oricând – iar noi suntem forţaţi să cumpărăm. N-ar fi aspiraţia asta o dramă dacă nu ar veni la pachet cu frica de eșec. Societatea mă vrea perfect, mă vrea *cel mai* şi este drăguță, îmi arată toate mijloacele prin care eu aş putea să devin *cel mai,* iar eu, eu, netrebnicul de mine, ce fac? Eşuez. Sunt gata să dezamăgesc societatea asta care îmi arată drumul către *cel mai*, îmi arată ce e de făcut, iar eu pur şi simplu ratez, nu mă calific când totul era aranjat, era sub nasul meu, nu trebuia decât să urmez indicațiile, scrie clar pe ambalajul de la pasta de dinţi, e foarte vizibil pe pungile de cereale, în cărţile de specialitate – of, Doamne, nu sunt în stare de nimic.

Paradoxul lumii noastre o acela că, deşi perfecțiunea este explicată pe înţelesul tuturor, ba chiar există hărţi şi trasee, eşecurile sunt din ce în ce mai dese.

Oamenilor le e frică să refuze intrarea în cursa pentru acest statut. Maratonul perfecțiunii are miliarde de participanţi. *Ai greșit!*, se aude urletul monstrului Societății, care mă priveşte de undeva de sus, are țâțele mari, care atârnă spre gura mea, n-am cum să mă feresc, va trebui să sug de la ele lapteșe iluzoriu; Societatea urlă la mine ca o mamă iubitoare şi responsabilă, nu, nu e o mamă rea, uite, îmi dă să sug și eu îmi bat joc de laptele ăsta plin de proteine. *Ai greșit!*, urlă din nou Societatea – paralizez de frică, sunt la începutul începuturilor, sunt un prunc care nu înţelege de ce n-are voie să-și consume excrementele. *Ai greșit!!!*, urlă din nou Societatea şi atunci înţeleg: fac parte dintre cei aleși, mama mea e bună, îmi arată calea, o lumină orbitoare se deschide în faţa mea, visurile nu sunt de neîmplinit, visurile sunt cireșe pe care le culegi vara când dau în pârg, cu condiţia să asculţi de mama și să-ți înfigi dințișorii în sfârcurile ei lăptoase din care picură lapte ecologic pasteurizat. Nu, nu există decât perfecțiune – trebuie să ascult de Mama Societate și o să fiu un super-erou.

Mă fac mic undeva, pe lângă un colț de vloc, în semiîntuneric – nu e nimeni, sunt aproape de marginea orașului, mirosuri pestilenţiale îmi sufocă simțurile. Mă fac mic, mă piş într-un colţ, speriat că mă va descoperi cineva, mă piș și plâng. Cum o să pot trăi cu secretul acestui sacrilegiu? Cum o să le spun oamenilor că iubesc greşeala?

Stau pe întuneric şi privesc demonii copilăriei mele. Şi-au făcut datoria. M-au speriat pentru eternitate. Acum, pieile zbârcite le atârnă de pometi, iar ei mă privesc rugător, mut.

Mi-e milă de demonii care mi-au strecurat frica în oase. Aproape că am uitat cum se insinuau în sufletul meu cât o ghindă, pe la ceasul somnului de după-amiază.

Mutilat şi iertător, mă prezint în faţa oamenilor din jurul meu, gata să le fac rău.

I-am achitat pe călăii fiinţei mele mici. Mulţi îmi spun că ar trebui să mă întorc la ei cu orice chip şi să-i omor acolo, lângă pat, în camera plină de desene, unde cutia cu trenuleţul electric zăcea acoperită de praf, sub pat.

Sunt destui oameni care spun că mă pot însoţi până în zilele alea când îmi hrăneam primele nefericiri şi demonii îmi violau sufletul cât o ghindă. Mi-e frică totuși de șerpaşii ăştia de ocazie. Mi-e frică să nu rătăcesc drumul înapoi. Demonii mei zac într-o baltă de sânge, iar eu tremur cu cuţitul în mână, încercând să refac traseul. Însoţitorii mei ar trebui să-l ştie. Poţi oare să ai încredere în călăuzele astea care spun câte-n lună şi-n stele?

Îi mai las să mă privească. Răul a fost făcut.

După ce-ţi omori demonii, dacă ai curajul s-o faci, e musai să te întorci pe acelaşi drum.

CÂND ERAM COPIL

Când eram copil, se auzeau zgomotele copitelor cailor lovind asfaltul. Când eram copil, bucuria nemăsurată era aceea a paharului de apa pe care îl beam pe nerăsuflate după ce veneam de la fotbal. Când eram copil, toate lucrurile erau mari. Atât de mari, încât nu-mi făceam probleme că aş putea vreodată să le ating sus, în vârful lor. Când eram copil, credeam cu străşnicie în biletele de la căsuţa loto pe care le fabricam singur. Când eram copil, vizavi de blocul nostru era o biserica de pocăiţi. Săream gardul bisericii – nu pentru credinţă, ci ca să bem apă de la cişmeaua fermecată. Când eram copil. Îmi făceam curaj să merg cu tramvaiul. Atunci, tramvaiul ar fi putut să mă ducă oriunde. Când eram copil, am văzut un mort pentru prima dată. Pe doamna Dezideriu. A fost atunci când m-am gândit că pâinea de la mort are gust de lumânare. Mă furişasem în dormitorul alor mei şi am privit mult cum doamna Dezideriu se uită la cer cu ochii închişi de pe platforma unui camion pe care îi aşezaseră coşciugul. Când eram copil, număram nucii de pe drumul spre mare. Când eram copil, aveam unde să mă cuibăresc. Când eram copil, toamna era speranţa, iar vara nesfârşită. Când eram copil, doamna Mărioara mă striga înapoi acasă. Când eram copil, nu transpiram abundent. Nu îmi era cald îmi era doar frig, atunci când era frig cu adevărat. Când eram copil, plângeam fără să mă gândesc la alte lucruri în acelaşi timp. Când eram copil, plângeam şi mă gândeam la lacrimile mele. Când eram copil, râdeam până mă durea burta. Când eram copil, nu tânjeam şi nu mi-era dor. Când eram copil, iubeam fără să ştiu. Îi iubeam pe ei. Pe ei doi. Când eram copil, erau mari şi se aplecau către mine. Nu-mi făceam griji că aş putea să-i ating pe creştetul capului.

DUMNEZEU

Cel mai frumos lucru al dumnezeirii este că Dumnezeu se află și în sufletele celor care îl contestă, fără ca aceștia să i se poată opune.

CE SUNT DROGURILE?

Drogurile sunt condiţionarea visării. Or, un vis condiţionat e ca un pescăruş care zboară pe o întindere imensă, mărginită de pLase. Imensă, dar nu nesfârşită.

LUPTA CU MINE

În weelcend am fost la mare, Kite[5]. A fost altfel decât până acum. Pentru ca marea era cu adevărat zbuciumată. N-a mai fost plutire. A fost luptă. Dar nu lupta cu marea. Din moment ce alegi să intri într-o apă cu asemenea valuri, lupta e cu tine. Nu cu marea. Marea nu mi s-a părut nervoasă, în ciuda valurilor de vreo trei metri care adesea mi se spărgeau în cap şi mă răsuceau prin apă. Era mai degrabă impersonală. Ca şi când mi-ar fi spus: *Uite, măi băiatule, nu înţeleg ce e cu tine – ai văzut doar că sunt zbuciumată, n-am cum să controlez chestia asta, acum ţi-ai găsit să faci dragoste cu mine? Pe bune, sunt nervoasa rău.*

Placa în picioare, înclin zmeul uşor, apoi brusc şi mă trage din apă. Plutim. Primul val e scund, aşa, ca un verişor, însă familia lui urmează repede – fraţii uşor nervoşi peste care reuşesc să sar, o mătuşă cocoşată care mă aruncă vreo doi metri în aer şi, la zece metri înaintea mea, mama furioasă care fuge urlând după copiii gata să se izbească de mal. Măicuţa lor îmi seceră picioarele cu pletele ei de spumă, mă scufund câteva secunde, sunt scufundat, dar el e acolo sus, salvarea mea, zmeul meu, îl simt prin bara de care sunt legate aţele, liniile zbârnâie, trag de bară ca să nu cadă şi el, mai am o fracţiune de secundă și ies la iveală, nu sunt victorios, dar apuc să privesc în sus, îl văd, îmi zâmbeşte, mă asigură, e prea scurtă gura de aer, căci tatăl valurilor trecute de mine mă izbeşte în cap, îmi smulge placa și se duce bolborosind după familia lui.

Sunt în mijlocul mării, fără placă, zmeul e încă sus, însă valurile n-or să se oprească, ştiu asta bine, vântul suflă spre mal odată cu placa, încep să-mi strunesc zmeul, trebuie să ajungem la ea, la placa noastră, să călărim iar pe marea asta nebună. Un zigzag, două, trei, mai am un metru până la placă, nici măcar, o ating, o prind cu degetele de margine, mult prea puţin, urechile îmi vâjâie, mă învârt jur-împrejur şi simt cum pânza loveşte apa cu un zgomot surd, mă trage pe sub apă, e vântul care nu-l lasă deloc să mă scoată, o să ies, mă gândesc, şi-mi ţin respiraţia până se duce şi învolburarea asta.

[5] *Kitesurfing* – sport extrem nautic.

E vrednic şi iute zmeul ăsta – nici n-aşteaptă să-i trag aţele că se şi repede sus, în vânt, apa se scurge neputincioasă de pe spatele lui cambrat şi lucios, chiuie şi mă trage vreo cinci metri prin apă, ca un câine neplimbat care-şi târăşte stăpânul. Îl las să-şi facă mendrele puţin, se linişteşte şi încercăm din nou să călărim marea.

Ies din apă, prima tură a fost obositoare, nu-l bine să mă pun cu mine, îmi tremură muşchii, mă dor toate, îmi vâjâie urechile, mă bate vântul, dar sunt fericit. Îmi deschid hamul și mă umflă râsul. Cum naiba a ajuns hamsia asta la mine în ham? O hamsie lipită ca un ţânţar plesnit de perete cu un plici hotărât. *Rider* şi pescar. Râde toată lumea, o tragem în poză pe hamsia decedată când vântul mă purta pe ape și apoi privesc din nou marea. Lumina lui septembrie trezește în mine o scurtă nostalgie, cu concursul unei scheme de nori desenate parcă de răsuflările unor îngeri fumători adunaţi la o bârfă într-o pauză de lume.

M-am mai dat de vreo trei ori, cu mai mult succes, călărind mai multe valuri. Le înfruntam când ieşeam în larg, apoi fugeam de ele când mă întorceam, aproape paralel cu ţărmul. Valurile se formau în spatele meu și mă urmăreau ca o haită de câini care nu latră, dar răsuflă gru, îți simți călcâiele reci. Zmeul meu râde, suntem mai iuți decât ei, trag de bară, iar când colţii de spumă sunt gata să-mi taie picioarele, el se aruncă-n vânt și mă smulge din fața dulăilor care se topesc de supărare și fac loc altora la fel de mari și de iuţi, și iar fugim ca nebunii până la mal.

Mi s-a întâmplat să mă urc pe coama valului şi m-am prăvălit zâmbind, acoperit de spuma mai puţin înspăimântătoare pe măsură ce ziua se trecea către scară.

Marea. Vântul. Zmeul. Niciodată cei trei n-au fost împreună, n-a fost niciodată o legătură strâmtă. Veşnicii au trecut până când primul zmeu să fie umflat de vânt şi apoi să târască Omul pe mare. Omul leagă natura şi lucrurile ca să-şi modeleze visele. Şi dorul ăsta incomensurabil, mai puternic decât orice combustibil, mai viril decât însăşi explozia primordială, dorul ăsta de nehrănit îl mână pe om spre mare, pe mare, dincolo de mare.

A fost o aventură în weekend. Am luptat cu mine şi am învăţat că trebuie să ştiu să mă retrag la timp din lupta asta. E un vis de visat

şi un răsărit de văzut, e un apus de mirosit şi mereu încă o noapte de veghe. Pană când ceea ce e mai presus de OM își face treaba.

CHIRIAȘ ÎN ROMÂNIA

Aş porni o revoluţie, dar sunt prea egoist. Şi nici puterea nu mă excită în forma asta. Cred că toţi marii revoluţionari au fost obsedaţi sexual, în ce mă priveşte, n-am tras încă o concluzie în sensul ăsta. Apoi, stau şi mă întreb: la ce-mi foloseşte că sunt curat, dacă nu mă urc pe baricade, dacă nu mă bag între ei, să le arăt cât sunt de murdari și de răi?

Apoi îmi spun că treaba mea e să fac teatru, film, să cânt, să învăţ. Şi cercul vicios ajunge și în dreptul meu: pentru cine să mai faci teatru, film sau să cânţi, de la cine să înveţi dacă nu te-ai implicat niciodată, dacă n-ai avut curajul să te agăți de mânerul roșu și să-l tragi în jos? Acum publicul tău e înlocuit de publicul lor. Iar publicul lor se complace într-o cădere liberă. Eu nu vreau să cad. Cercul vicios se roteşte şi mizele mele sunt greşite. Crupierul îmi ia tot cu sânge rece.

Sunt chiriaş în tara mea. Taxele pe care le plătesc sunt preţul chiriei. În schimbul acestor bani sunt lăsat să locuiesc în România. Mă lasă să şi vorbesc, deşi nu mă ascultă. Nu e o locuinţă extraordinară, nici vorbă, iar proprietarii nu se preocupă decât să-şi încaseze banii la timp.

Senzația că nu am țara mea e dureroasă. Poate că în diasporă aş fi resimțit mai puțin această durere. O plecare asumată e o suferință asumată. Viața a ales pentru mine să rămân. Încă.

Apatrid în propria ţară, aşa poate suna paradoxul meu. N-am vorbe și nu mai am nici măcar ură. Ar fi fost bine sa-i pot urî pe toţi iresponsabilii ăştia nebuni. Ura e un combustibil. Indiferenţa, nu. Indiferenţa nu hrăneşte nimic. Dar ucide la rândul ei printr-un soi de exterminare lentă. E ca un câmp pe care, de la prea multe pesticide, nu mai crește nimic. În România nu mai crește nimic – doar o stare de perplexitate gâtuită. Nimeni nu e în stare să-şi elibereze urletul. Pentru că e greu să urli când eşti singur. Iar noi, românii, suntem singuri. Fiecare pentru sine. Urletul se naște în colectivitate sau măcar atunci când pe partea cealaltă a prăpastiei are cine să te audă – atunci se desfac barierele sufletului, slobozind urletul.

Senzaţia că sunt batjocorit nu mă face să-mi revin. Încă sper că e o senzaţie. Contrar aparenţelor, sunt un individ pozitiv. Evit încă să înţeleg că sunt batjocorit. Asta mă transformă într-un masochist.

Bine ai venit în România, străine. Dacă vrei senzaţii tari şi un popor pestriţ în mijlocul căruia să-ţi petreci câţiva ani din viaţă e ok. Ce-ţi putem oferi? Păi, ar fi multe: îţi răstălmăcim bolile şi îţi greşim diagnosticul – asta e supercool –, vei trăi mereu la maxim, într-o confuzie vecină cu nebunia. E supertare. Te putem ţine ore în şir blocat în trafic, iar când vei simţi nevoia să protestezi, te lovim şi te înjurăm. Avem pornografie peste tot şi aproape legal. E suficient să-ţi faci abonament. Pregăteşte-te să fii complet neînţeles. Niciodată un străin n-a fost mai aproape de charisma genialităţii ca aici, acum, la noi. Numai la noi cele mai simple lucruri se pot transforma în veritabile enigme. Sfinxul e la orice colţ de stradă. Orice funcţionar public îţi poate schimba destinul cu cel puţin trei întrebări. Avem mizerie morală constantă. Te-ai plictisit de convenienţele și şabloanele societăţilor civilizate? Ţi-e dor de trădări și pumnale în spate? Vrei să asişti la lucrături fără subtilitate? Te excită să n-ai încredere? Vrei să simţi gustul exotic al principiilor terfelite? Îți oferim asta în pachetul standard, străine. Nu-ţi cerem sufletul. Îţi vrem doar banii. Alege să trăieşti la limită, alege România. Alege să cazi. Liber.

Da, avem multe de oferit celor care vor să trăiască altfel.

Mă deranjează că am redefinit speranţa prin părţile astea. Până acum puţin timp, speranţa era un declanşator. Era o tabletă efervescentă aruncată în paharul cu mizena de zi cu zi. Fuzionând cu mizeria, speranţa mai năștea vise plăpânde. Acum speranţa e o grenadă amorsată. Eşti un sinucigaş dacă mai speri. Îţi mănânci din propria viaţă, îţi înfuleci propriul timp. Eşti nebun.

Pe terenurile de luptă se bat ei, cei pe care i-am lăsat să ne conducă în timp ce dormeam. Se bat până la sânge, până când unul dintre ei moare. Zona de conflict e înconjurată de garduri înalte, împletite din sârmă ghimpată, în spatele gardurilor mulţimea priveşte bâlind. Victoria nu se va sărbători. Mulţimea nu va primi hălci de carne sau bani. Nimic din toate astea. Ne uităm totuşi. Cu gurile căscate şi degetele prinse de sârmă, stăm agăţaţi de gardul protector și privim înfometaţi.

– Dă-i în pula mea de zâmbet! urlă cineva prin megafoanele care anunţă scorul. Dă-l în pula mea de gând care nu reuşeşte să se mai închege.

Şi asta mă doare. Sunt într-o permanentă stare de avort. Toate gândurile mele mor în câteva săptămâni, jalnici embrioni care n-apucă metamorfoza. Creierul mi-e năclăit şi sunt paralizat. N-am chiuretă, n-am anestezic. Am ceva apă fierbinte în speranţa că vreun gând va reuși să se nască și îl voi putea creşte pe lângă gardurile de sârmă ghimpată.

Întrebările îmi dau o stare de vomă. Nu mai întreb nimic. E important să nu mi se facă greaţă. Oricum, ar răspunde evaziv. Asta m-ar ameţi şi mai tare. Mi-ar tulbura urechea internă. Acolo unde se formează echilibrul. Unde se formează echilibrul în ţara asta? În fiecare dintre noi. Care noi? În fiecare dintre mine. Oricum, cei care găsesc echilibrul nu întind mâna către cei care bâjbâie în vertij. Nimeni nu echilibrează pe nimeni. Balansul ne defineşte. Aş fi vrut să-i întreb multe lucruri. Mi-e frică să nu vomit.

Cât de imbecili să fim încât să credem că o baladă populară defineşte un popor? Nu balada populară defineşte poporul, ci însăşi opțiunea poporului pentru baladă.

Spuneţi copiilor voştri că nu avem istorie. Spuneți-le că sunt liberi să facă ordine în haos. Spuneţi-le că n-au nimic în afara pământului pe care îl locuiesc. Lăsați-i să-şi facă ţara pe care o simt. Și, cine știe, poate atunci vom avea și noi o epopee. O țară care moare trebuie să lase loc unei ţări care se naşte.

Istoria? În halul în care am ajuns, e un detaliu. Trecutul? Un vis urât. Viitorul? Nu ştim încă, pentru că ghicitoarele nu plătesc taxe.

OMUL CARE A MURIT CĂUTÂND O RIMĂ

Un om a murit. Până aici, nimic spectaculos. Interesant este că a murit uitând să respire. A uitat să respire, pur şi simplu. Şi a murit. Când a ajuns în rai, o mulţime murmurândă de îngeri s-a bulucit să-l vadă. Era o perioadă în care bântuia gripa, astfel încât unii dintre îngeri își trăgeau nasul, iar alții strănutau pe înfundate. Omul nostru îi privea speriat. După ce i s-a povestit cum şi de ce murise, un veteran îl întrebă:

– Cum o posibil să uiţi să respiri? Ce făceai?

Omul răspuns«:

– Căutam o rimă pentru un vers.

Un curent de indignare străbătu mulțimea. Mă rog, nu sunt convins că era indignare, dar așa a ajuns această poveste la urechile mele. Îngerul veteran fâlfâi a tăcere şi întrebă:

– Cu vers?

Nu se mai auzi niciun strănut, nici măcar un nas suflat. Pentru câteva secunde, desigur, după care omul răspunse din nou.

– Dacă iubirea s-ar sfârşi pe pământ...

Câteva săptămâni mai târziu nimeni nu înţelegea de ce pe pământ cădeau îngeri. Noi știm că erau îngeri căzuți în căutarea rimei care să dezvăluie tabloul apocaliptic al unui pământ fără iubire. Se pare că îngerii pur și simplu uitau să respire, în căutarea celei mai bune rime. Au fost şi câteva conflicte la început din cauza unora care se grăbiseră să prezinte nişte variante cu totul și cu totul nepotrivite. Cert este că acolo sus îngerii se împuţinau. Cădeau pe pământ în chip de oameni.

Dumnezeu, căruia nimeni nu îndrăznea să-i ceară ajutorul, zâmbea în barbă, privind cum pe pământ plouă cu iubire.

E CRIZĂ. DE CE NU MĂ SINUCID? MONOLOG IMAGINAR

Dom'le, nu poţi să te sinucizi aşa, oricum. Am văzut că acum, în vreme de criză, oamenii mai aleg să-şi rezolve problemele luându-şi Viaţa. Adio, Viaţă, adio, probleme. Cam aşa stă treaba. M-am gândit şi io la treaba asta cu sinuciderea ca să rezolv problemele, dar am ajuns la concluzia că mai multe probleme îmi fac dacă încerc să mă sinucid. E complicată treaba, mai ales dacă alegi să mori cu ştaif. Pentru că, dacă te ştie lumea, nu poţi să te omori oricum, trebuie să ţii cont şi de imagine.

Bun. Eu stau la etajul patru. M-am gândit să mă arunc pe geam, dar am nişte copaci în faţă şi mi-e teamă că în loc să ajung la morgă ajung în ghips şi dup-aia la recuperare şi mai dau şi cât nu face la kineto-terapeut. Nu e bine. O variantă ar fi să m-arunc de la opt, dar nu îi cunosc pe vecinii de acolo și nu știu dacă m-ar lăsa să intru în casa lor. Oricum, vă daţi seama, nu poţi intra în casa omului, de-abia îl saluţi și hop pe geam. Nu se face.

Nici prietenilor nu e frumos să le faci aşa ceva. Am mulţi prieteni cred că ar înţelege, dar nu vreau să le creez complicaţii. Vine poliția, cercetează și, Doamne fereşte, trage concluzia că prietenul meu, care a fost așa de drăgut și mi-a pus balconul la dispoziție, este un criminal. Plus că, dacă el e criminal, s-a dus dracu' mesajul meu cu criza, depresia și sinuciderea și reiese că sunt o victimă. Iar eu victimă chiar nu îmi permit să fiu.

M-am tot gândit la pesticide, la furadan. Nu merge, că sunt alergic. Mi-este imposibil să mor cu bube pe faţa sau mai ştiu eu ce reacții la nivelul pielii. Țin, domnule, la imaginea mea. Sunt deprimat, e adevărat. Viața nu are niciun sens, dar nici în halul asta. Moartea este totuşi un eveniment, şi nu orice fel de eveniment. Vorba aia, o dată în Viaţă moare omul.

După cum vedeţi, sinuciderea nu e chiar aşa simplă. Mai ales dacă eşti pretenţios.

M-am gândi: sa mor înecat. Aici e o altă dificultate, care ţine tot de imagine. Ştiţi bine că la noi serviciul de înmormântare se ţine cu sicriul deschis. Iar eu ţin la imagine, aşa cum am subliniat mai sus. Dacă te îneci, nu mai pupi tu costum de haine care să-ţi vină bine.

Mai ales că prefer smoching. Şi, dacă se poate, să fie un smoching de firmă. Un Paul Smith, mă gândeam.

După ce te îneci, te scoate cam umflat din apă și cu greu ţi se mai potriveşte ceva. M-am gândit să comand un smoching cu două numere mai mare, dar problema e că nu te umfli peste tot la fel. Alternativa ar fi să-ţi ia un croitor măsura imediat ce te scot scafandrii din apă, dar e greu să te sincronizezi. Croitorii în ziua de azi sunt extrem de ocupaţi și n-au timp să stea după scafandri. S-ar mai putea să-mi ia măsurile la cabina virtuală de la magazinul Cocor imediat ce m-au scos din apă. Pentru asta ar trebui să mă înec pe Splaiul Independenţei, însă am observat că în perioada asta nivelul Dâmboviţei nu este destul de crescut. Categoric, sinuciderea prin înec e greu de controlat.

Un glonţ în cap. E, uite, asta chiar nu pot. E posibil să fie televiziuni la moartea mea. Nu ştiu dacă prind chiar un *prime time*, dar trebuie să iau asta în calcul. Aţi văzut că toată lumea se luptă pentru prim-planu' mortului. Eh, cum poţi să apari la prim-plan cu o gaură în mijlocul capului? Şi chiar dacă îţi tragi un glonţ în gură. Iese prin ceafă, e adevărat, dar e posibil să rămâi cu faţa contorsionată, schimonosită, să ai, aşa, o expresie uimită sau chiar îndurerată care nu s-ar potrivi bine cu intenţiile tale de sinucigaş. Adică nu face să mori cu ceva în suflet, iar pe față să fie întipărită altă stare. După cum vedeţi, sunt multe aspecte demne de luat în seamă şi aş vrea să subliniez mai ales împotriva consecințelor post-mortem. Pentru că mulţi sinucigaşi nu se preocupă de aceste aspecte, iar, după părerea mea, o sinucidere bine organizată se termină de-abia după ce te-au pus în groapă.

Ca să revin, pe faţă trebuie să se citească exact mesajul pe care ai vrut să-l transmiţi. Dacă ți-e scârbă de viaţă, colţurile gurii uşor lăsate în jos sprânceană ridicată. Dacă ai avut probleme financiare, pumnii strânși. Dacă e dragoste la mijloc, bileţelul, mailul sau sms-ul bine redactate, fără echivoc, pentru a nu-i pune în dificultate pe anchetatorii poliţiei române, dar nici pe specialiştii atât de iscoditori ai televiziunilor generaliste. Dacă îţi iei viaţa supărat pe lumea care nu te înţelege, e de preferat să mori cu ochii deschişi, cu o privire acuzatoare care să dea fiori celor care te-au văzut ultima

dată şi care vor vorbi despre asta trei zile, cât durează orice moarte publică în România.

Aici aş vrea să vă descriu o inovaţie. M-am gândit să creez un cont de Faeebook, post-mortem, astfel încât lumea să poată să se folosească de *like* şi *share* şi să răspândească sinuciderea pe cale virală. Tot aici se pot pune linkuri cu toate apariţiile din presă. N-aş vrea să mă barez doar pe evenimentul în sine pentru că, după cum aţi văzut, televiziunile își pierd rapid interesul, ceea ce este regretabil. De aceea, post-eveniment trebuie depusă o muncă intensă de promovare pentru ca mesajul să rămână memorabil. Din păcate, până acolo e cale lungă pentru că viaţa nu ne lasă să ne sinucidem aşa uşor.

Ajungem la un moment delicat al studiului pe care l-am întreprins. Spânzuratoarea. Din punctul de vedere al organizării nu e foarte complicat. Există oriunde nişte frânghie şi o bară, lustră, vreun piron prins de perete sau o clanţă. Problema delicată este aceea a erecţiei și, cu sfială vă mărturisesc, dacă apuc să intru în erecţie s-a dus dracului orice spânzurătoare şi începe bairamul. Uit, pur și simplu, pentru ce mă aflu colo și eşuez lamentabil în viaţă.

Din perspectiva integrității corporale sunt în afara discuției salturile în faţa trenului, metroului, maşinilor, tirurilor, moartea prin electrocare (provoacă arsuri complet inestetice) sau orice alte forme de sucombare violentă.

Am reflectat îndelung la ideea unei supradoze. Heroină cu cocaină sau diazepam cu alcool sau heroină cu cocaină cu diazepam şi cu alcool și tot aşa. Aparent, prezintă multe avantaje. Nu există potențiale victime colaterale şi, cu oarecare aproximaţie, reuşeşti să mori îmbrăcat frumos. Mi-e foarte jenă să vă povestesc ceea ce urmează. Problema sinuciderii cu alcool şi barbiturice e una strict financiară. După cum bine știti, de la vârsta de un an şi șase luni, vârsta la care ani făcut primii paşi în viaţă fugind de acasă, consum alcool şi narcotice în cantităţi industriale. Astfel că acum, în vreme de criză, nu îmi pot permite să achiziţionez cantitatea necesară (ruşinos de mare!!!) ca să fiu trimis pe lumea cealaltă. M-am gândit la un credit de nevoi personale, însă dobânda (care nu e fixă, mama lor de bănci!) percepută până la data Judecăţii de Apoi, dată la care se presupune că ar trebui să returnez creditul, ar transforma

datoria într-o sumă uluitoare. Bineînţeles că nu pot împrumuta această sumă de la cei dragi pentru că nu doresc să-i transform în părtaşi inconștienţi la acest eveniment organizat de mine.

Sunt deprimat şi trist că trăim într-o societate, într-o Românie, în care ţi se pun atâtea beţe în roate în orice ai întreprinde. Aleg astfel să trăiesc pentru că eu nu vreau să umblu cu jumătăţi de măsură şi doresc să rămân un profesionist în orice aş face. Nu înţeleg de ce am ajuns în situaţia ca iniţiativa sau demersul personal să întâmpine o asemenea dificultate în a se realiza. Este clar că societatea, criza, mai ales criza morală, ne obligă să trăim şi să găsim resurse pentru a ne îndeplini proiectele în vremuri mai bune, în vremuri în care imaginea nu va fi atât de strâns atașată individului.

Îmi dau seama, dincolo de toate obstacolele expuse, că mi-ar fi ruşine să mă sinucid privindu-i pe politicienii din jurul nostru. Dacă ei aleg să trăiască, luptând cu criza și luând povara banilor grei ai ţării (ce a mai rămas din ei) pe umerii lor, dacă ei pot merge înainte fără să se sinucidă şi sunt un exemplu atât de viu pentru noi, ceilalţi, ar fi rușinos, aproape imoral, să comit acest gest, când exemplele supravieţuirii se află așa de aproape de mine.

CRĂCIUNUL NU E...

Crăciunul nu înseamnă cadouri, dacă asta înseamnă nervi. Crăciunul nu înseamnă îmbulzeală, ci mai degrabă retragere. Crăciunul nu e goană irezistibilă de a fi în rând cu lumea care pune bucatele pe masă pentru că *așa-i tradiţia*. Crăciunul nu e tradiţie. Crăciunul nu e ghiftuiala oarbă, nu e năpustire hulpavă după ce ai postit. Crăciunul nu e război în trafic pentru familie. Crăciunul nu e familie dacă familia zbârnâie de tensiuni nerostite. Crăciunul nu e Moş Crăciun în alb şi roşu. Crăciunul nu e colind cu orice preţ, supracântat, la ore nepotrivite. Crăciunul nu e o perioadă în care *ne deschidem inima ca să intre lumina sfântă*. De ce ar fi închisă în restul anului? Crăciunul nu e slogan dulceag sau vorbe mari. Crăciunul nu e reamintirea valorilor morale lipsă. Crăciunul nu e un program special la televizor. Şi nici zâmbet fals. Crăciunul nu e prilej de regret că nu ai cu cine petrece sărbătorile. Crăciunul nu e bilanţ. Crăciunul nu e lumină electrică în exces sau bradul pe care te-ai luptat să-l aduci acasă ca un erou modern. Crăciunul nu e luptă. Crăciunul nu e promoţie. Nu-l găseşti pe rafturile care urlă că e Crăciunul. Nu e cozonac, caltaboş, tobă, şorici sau vin roșu. Crăciunul nu e ilustrată și nici fericire tâmpă împachetată în spoturi publicitare cu reni şi Moşi Crăciuni pentru diferite nișe. Crăciunul nu e nimic din toate astea. Nu e drum'n'bass, nici popcorn sau *clubbing*. Crăciunul nu e discotecă și nici fantezie sexuală de iarnă. Crăciunul nu e bere. Crăcinul nu e nimic din tot zgomotul ăla surd și disonant, ca o orchestră mondială care se acordează la nefârșit fără să mai înceapă să cânte. N-are niciun rost aşa. Nu e despre asta. Nu pentru mine. Mi-o spun în fiecare an, încercând cu disperare să înot spre marginile vârtejului care mă trage la fund, unde în malul vâscos zac resturi de sarmale, conserve, reproşuri, un fel de mâzgă sufletească, o inerţie veştedă.

Crăciunul e altceva. Crăciunul este momentul în care s-a schimbat totul. Crăciunul e momentul în care Oamenii au descoperit Speranţa prin Iubire. Vorbe mari, nu? Da' de unde – vorbe prea mici plutind pe Marea Moartă. Dar, pentru ca vorbele astea mici care plutesc în derivă să ajungă la destinaţie şi să umfle pânzele celor care mai au curajul să navigheze, e nevoie să sărbătorim Crăciunul.

Pentru EL. Pentru tot ce ne dă în fiecare zi. Pentru tot ce uităm să-i înapoiem.

Aş fi vrut să închei altfel. De fapt, Crăciunul nu e nici măcar ce am scris eu aici. Nu poţi scrie despre Crăciun în mijlocul Mării Moarte.

RETORICĂ

Ce preţ mic are viaţa unui artist dacă e în stare s-o dezvăluie, fie și în culori schimbate, unui public flămând, capricios, gata oricând de un festin ad-hoc!

Ce bucurie neroadă să te vinzi aşa ieftin, hrană pentru un ego nicidată sătul? Cerc vicios în care te înscrii şi te învârți fără centrifugă.

Dragi copii,

Mulţi dintre voi aveţi casele voastre. Părinţii voştri vă iubesc şi se luptă să aveţi de toate. Casele în care locuiţi sunt ale lor. Sunt cumpărate din banii lor. Bani munciţi. Chiar dacă părinţii unora dintre voi plătesc rate pentru aceste case în care locuiţi, peste zece sau cincisprezece ani casele vor fi ale lor cu totul. Vor fi proprietatea părinţilor voştri, iar după moartea lor vor fi proprietatea voastră. Să fii proprietar înseamnă să ai ceva ce ai dobândit prin munca ta. Ceva ce ai cumpărat cu bani munciţi de tine.

În casele în care locuiţi mulţi dintre voi aveţi camerele voastre. Fiecare dintre voi își aranjează camera cum vrea. Sau aproape cum vrea. Oricum, este camera voastră, acolo unde sunt lucrurile voastre preferate, calculatorul, cărţile, revistele, blugii, ciorapii, tricourile, secretele – da, mai ales secretele căştile –, căștile, iPod-ul, jucării din anii trecuţi, păpuşi îmbătrânite, posterele cu formaţia preferată, mâzgălelile de pe perete, nenumărate urme şi indicii ale prezenţei şi personalităţii voastre. Chiar dacă, tehnic vorbind, această cameră, camera voastră, nu vă aparţine – nu aveţi un act pe numele vostru care să ateste că voi sunteţi proprietarul camerei –, prin felul în care este organizată şi prin suma tuturor obiectelor care îi compun universul ea este a voastră pentru că, în mod sigur, pe nimeni altcineva nu ar prea interesa conţinutul mult prea personal al camerei. Putem spune deci că împreună cu ginţii voştri sunteţi şi voi proprietari.

Acum, haideţi să facem un exerciţiu de imaginaţie. Dar vă rog să-l faceți. Să vă implicaţi în acest exerciţiu cu fiecare propoziţie care va urma de acum înainte. Este o seară liniştită de decembrie. Mama și tata sunt în bucătărie. Sora ta cea mică doarme. În sfârşit, adormit, aşa că în casă e un moment de linişte. Se aud vorbele şoptite ale părinţilor tăi. Am să continui la singular, pentru că experienţa asta imaginativă trebuie să fie a fiecăruia dintre voi, în mod singular. Din când în când se aud hohotele înfundate ale mamei. Tatăl tău se prosteşte în bucătărie. Gesticulează cu un pahar de vin în mână, se maimuţăreşte şi o face pe mama să râdă în

hohotele astea reţinute care ar putea s-o trezească pe sora ta cea mică.

Închizi uşa. N-o să vină nimeni, ştii. Te abandonezi propriului tău univers. Este linişte. Intri pe net să vezi ce fac ceilalţi. Eşti atât de sigur că fiecare din casă îşi vede de treaba lui, încât deschizi uşor geamul. Aerul rece dă buzna înăuntru şi aduce parcă sărbătorile cu el. Îţi aprinzi o ţigară. Îţi bate inima – dar ce poate fi mai tare decât să fumezi a treia ţigară din al treilea pachet al vieţii tale în casă cu părinţii tăi nefumători? Prea tare, cum ai spune tu. Ai vrea să-ţi pui şi căştile pe urechi ca să fie totul perfect. Dar asta ar însemna să nu-i auzi pe ai tăi dacă vin.

Trei explozii asurzitoare tulbură liniştea asta perfectă. Liniştea în care nu se auzea decât bâzâitul calculatorului şi hohotele răzleţe ale mamei. Realizezi imediat că doar sperietura te-a făcut să crezi că sunt explozii şi că, de fapt, nu sunt nici la vecinul de deasupra, ci bufnituri în uşa voastră de la intrare. Te repezi spre hol în acelaşi timp cu tatăl tău, care întreabă cu o voce puternică:

– Cine e?

În spatele lui, mama ta strânge cu ambele mâini clanţa uşii de la bucătărie, pe care încearcă s-o închidă încet, ca şi când n-ar vrea să deranjeze pe cineva.

– Miliţia e, deschideţi!!!

Tatăl tău deschide uşa. Un ofiţer şi doi soldaţi înarmaţi intră primii, apoi doi civili care rostesc sec în timp ce soldaţii aţintesc armele către voi, urlând să nu vă mişcaţi:

– Aveţi trei ore să împachetaţi. Casa asta se rechiziționează – de azi înainte aparţine poporului.

Nu înțelegi nimic, nu-ți vine să crezi, ca prin vis îl auzi pe tatăl tău țipând, spune ceva, apoi îl vezi jos la picioarele soldaților, cu gura plină de sânge. Ești perplex, neputincios, nu poți să te miști și realizezi într-un târziu că o dâră de lichid fierbinte se scurge pe partea interioară a coapsei, către gambă, spre călcâi. Te cuprinde rușinea, căci frica te-a cuprins de mult. Nu știi când ai ajuns în cameră, sora ta cea mică plânge, mama aleargă prin toată casa, în hol sunt trei geamantane mari în care nu încape nimic și tu nu înțelegi încă ce se întâmplă. Nu înțelegi că trebuie să părăsești casa asta și că tot ce este în ea nu-ți mai aparține – nu mai ești proprietar

decât pe ceea ce poţi căra cu tine în cele trei valize mari, căscate în mijlocul holului.

Cei doi bărbaţi îmbrăcaţi civil fumează liniştit la bucătărie, în timp ce soldaţii au început să se plimbe prin casă, ba unul dintre el intră peste tine în cameră şi îţi smulge iPod-ul, îl bagă în buzunar, capul îţi vâjâie îngrozitor şi privirea ţi se întunecă, vezi ca printr-o sita – te-a pocnit pentru că ai protestat.

Peste câteva ore casa ta este o amintire. Poţi să-ți imaginezi asta. Stai într-o dubă închisă ca o mașină de marfă și nu știi încotro vă duc. În dreapta ta e unul dintre soldaţi. În faţa ta, pe o banchetă îngustă, mama plânge și o ţine în braţe pe sora ta cea mică, ale cărei urlete îi fac pe soldaţi să-și iasă din pepeni din când în când și să strige:

– Fă-o să tacă!!!

Cauţi cu speranţă către tatăl tău, care e plin de sânge, sânge închegat, și respiră anevoios, aproape fonfăit. Te uiţi la el și vezi că respiraţia se îndesește, îi curg mucii din nas, îi șterge cu manșeta înroșită a unei cămăși bej. Apoi, n-ai mai văzut asta niciodată până acum, tatăl tău izbucnește în plâns și plânge lângă mama și lângă sora ta, toţi trei plâng, iar tu înlemnești de frică și ți se rupe sufletul pentru cei din fața ta și te întrebi unde merge duba asta. Afli însă repede, când te trezești pe peronul gării într-o îmbulzeală de nedescris. Pe tatăl tău îl despart de tine, iar ăsta este un moment când începi și tu să urli și să-ți scuipi plămânii de durere și de frică, pentru că îl iau cu adevărat de lângă tine. Urli ca un nebun și vrei să te smulgi dintre oamenii între care ai fost înghesuit de un cordon lung de soldaţi care îi separă pe bărbaţi de copii și femei. Te cuprinde disperarea și te agăţi de mama ta, ca să n-o pierzi și pe ea. Staţi îmbrăţişaţi şi încercaţi să-l mai prindeți din priviri pe tata, care e dus cu o altă mulţime de bărbaţi.

Urletele te sufocă şi te sperie – te înghesui în tren împreună cu alte femei și alţi copii, e un vacarm, e un infern, nu e real ce se întâmplă, întrebările zboară prin aer, nimeni nu acceptă, nimeni nu înţelege, femei care leşină, femei isterice, femei doborâte, îndurerate, copii disperaţi, muţi, priviri incapabile, o lumină slabă care se întinde ca o pânză de păianjen peste toată această pădure de Frică umană.

Dragi copii ai anului 2011,

Trenurile astea au plecat în multe direcţii. În 1940, bunicii şi tatăl meu au fugit din calea ruşilor înspre România, ca să nu ajungă în acele trenuri care duceau spre Siberia. În anii 1950, trenurile astea mergeau la Canal (Canalul Dunăre – Marea Neagră) sau la Gherla sau la Adjud sau la Piteşti.

Ce trebuie să ştiţi este că Partidul Comunist Român a luat proprietăţile oamenilor. De multe ori s-a întâmplat aşa cum am descris eu mai sus. Pentru că una din ideile comunismului era aceea că totul este al poporului şi că cei care AVEAU şi munciseră din greu ca să AIBĂ trebuiau să dea totul celor care NU AVEAU. Doar că, în comunism, s-a demonstrat că cei care NU AVEAU au rămas la fel de săraci.

Între 1947 şi 1989 aproape nimeni nu mai avea în România ceea ce dobândise înainte de război. Oamenii au putut să devină proprietari doar pe apartamente de bloc şi maşini Dacia. Palatul Parlamentului României se ridică, dragi copii, pe locul în care un cartier care a fost ras de pe faţa pământului. În comunism nimeni nu mai avea voie să aibă. Dacă depăşeai o anumită sumă de bani, intrai în vizorul Securităţii.

Ce șanse au avut românii, în general? Unii au fugit în munţi și au încercat să reziste de acolo împotriva Partidului Comunist Roman, care le luase totul. Alţii au crezut că lucrurile nu pot merge chiar atat rău, aşa încât au rămas şi au ajuns la Canal sau în închisorile comuniste. Cei mai mulţi au plecat capul şi au trăit în frică, sărăcie, foame și adeseori teroare. Timp de cincizeci de ani. Unii au colaborat cu Securitatea, alţii nu.

Securitatea a fost instituția care a ajutat Partidul Comunist și pe Ceaușescu să țină țara sub teroare, să-i priveze pe români de libertate și de toate drepturile care vin la pachet cu libertatea.

În 1989, Ceaușescu și Partidul Comunist au căzut. Și atunci, la Timișoara, oamenii au spus: *Nimeni dintre cei care au făcut parte din Securitate și nici activiștii comuniști să nu poată să participe la primele trei alegeri generale, pentru că ei au reprezentat RĂUL cel mai mare în această țară. Nu putem să fim în continuare conduși de comuniști.*

Dar, dragii mei copii, aceasta propunere nu a trecut. Astfel, activiștii comuniști şi cei care au făcut parte din Securitate au putut să candideze pentru ocuparea unor funcţii în conducerea ţării noastre. Şi, din foşti ofiţeri de Securitate, ei au devenit afacerişti şi politicieni. Timp de douăzeci de ani.

Acum, copii, vă rog să-mi răspundeţi la o întrebare simplă: cine credeţi voi că se află în Parlamentul României, la putere și în partidele politice din România?

Copii, v-am scris această scrisoare ca să vă gândiţi puţin. Să ştiţi că este un singur lucru pe care tehnologia, reţelele sociale, presa sau televiziunile nu îl pot face pentru noi. E un lucru pe care nici părinţii, profesorii, bunicii sau prietenii nu-l pot face pentru noi. De fapt, nimeni în lume nu poate să facă asta pentru noi: nimeni nu poate să gândească în locul nostru.

Iar acum vă invit să vă gândiţi. Cu toate datele de mai sus, credeţi că în această ţară schimbarea a fost reală, categorică, dramatică? Sau a fost şchioapă, mascată, plăpândă?

Și atunci cine să înceapă schimbarea, dacă nu cei care s-au născut în libertate, dragi copii?

P.S. Ceea ce am sens eu mai sus nu e nici pe departe lămuritor în ceea ce priveşte comunismul din România şi consecinţele lui. Vă sfătuiesc să vă întrebaţi părinţii, să căutaţi pe net, prin cărţi sau să scotociţi amintirile bunicilor.

Dacă vrem să aflăm de ce trăim rău în prezent, trebuie să mergem în trecut şi, gândindu-ne, să încercăm să aflăm adevărul – poate vom înţelege ce trebuie şi pe cine trebuie să schimbăm!

Succes, copii!

PROSTII

Aţi văzut filmele alea în care oamenii, ca să se răzbune, mai trag nişte gloanţe în cadavrul duşmanului lor, deşi ştiu că acesta e mort? Ei bine, oricâte gloanţe ai descărca în cadavrul unei iubiri pierdute, n-o să-ţi potoleşti setea...

LA NAIBA, NICIODATĂ N-AM TITLURI BUNE LA TEXTE

În seara care tocmai a trecut am văzut un artist mare. Nu, am văzut un spectacol mare. Cel mai bine ar fi să spun că am văzut marele spectacol al unui mare artist.

Realizez un lucru pe care nu l-aş generaliza – e o constatare subiectivă: un spectacol mare te face să te simţi bine singur.

Mi-am mai dat seama de ceva aseară: şi spectacolele care te ajută să reflectezi în vederea revelaţiei sunt mari. Mi-am dat seama că sunt în căutarea emoţiei. Aseară emoţia m-a înaripat şi m-a făcut să visez. Şi îmi lipsea asta. Presupun că mă încăpăţânez cu disperare să caut emoţia în cele mai diverse locuri. Uneori nepotrivite. Ca şi cum ai căuta apă în deşert. Dar ce sens mai are viaţa asta dacă nu cauţi apa tocmai în deşert?

Am ieşit de la teatru şi umblam singur pe străzi. A venit cu un aer retro primăvara asta. Bucureştiul parcă respiră amintiri. Mergeam pe stradă, rememorând momentele care mă emoţionaseră. Mergeam, căzut în mine, oricine aş fi eu... Dintr-odată, o voce ca de nicăieri, ca o rafală de vânt, mă încremeneşte:

– Cât e ceasul?

Mă întorc, smuls din mine de vocea asta şuierată care s-a agăţat de lăuntrul meu ca o cange din cele în care se agaţă cărnurile în măcelării. Din spatele grilajului ferestrei unui apartament de la un parter de bloc mă priveşte o bătrână cu părul vâlvoi. Ochii goi se agaţă dincolo de mine, în mine.

– Cât o ceasul? repetă disperată bătrâna.

Mă apropii şi-i spun:

– E zece şi optsprezece minute.

Mă fixează neîncrezătoare şi aproape că drama vieţii începe să i se citească în ochii umezi, ca o ceaţă care se risipeşte, lăsând privirii mlaştinile aburinde.

– Cât? şuieră sever.

Ridic tonul speriat:

– Zece şi optsprezece minute.

Bătrâna încasează informaţia, apoi izbucneşte:

– Lasă minutele – ceasul, ceasul cât e?

– E zece, zic.

– Zece. Zece zi, lasă minutele.

Pe bătrâna din spatele grilajului n-o mai interesează minutele, deşi timpul e din ce în ce mai zgârcit cu ea. Plec cu paradoxul ăsta în cap şi cu ochii ei care mă fixau dincolo de mine.

Mă întorc apoi la nebunul din spectacol, la conflictele lui interioare, și mă întreb: ce s-ar fi ales din lumea asta fără eterna căutare care ne sfâşie vieţile?

Poţi să te conformezi şi poţi să alegi să mori în fiecare zi sau să te naşti în fiecare zi. Sau poate nu poţi alege nimic. Nimic.

Undeva, pe o şosea a lumii, o femeie își sprijină capul pe umărul soţului ei care conduce în noapte către nicăieri. Închide ochii şi adoarme liniștită. Un copil de câteva luni face primii paşi din viaţă. Își agăţă degetele minuscule de mâna sigură şi atentă a mamei lui. În tranşeele unui război civil, câţiva soldaţi acoperă ieşirea celui mai curajos dintre ei. Un bătrân moare. Înainte de a pleca, își vede pentru ultima dată fiul, care îl strânge dureros de tare în braţe. E mai puţin singur aşa. Într-un restaurant, deasupra mării, doi gentlemeni își strâng mâinile. Nu e nevoie de vreun contract. Doar mâinile lor sigure. O gimnastă se aruncă într-un salt infinit şi aproape mortal. Părăseşte bârna sub privirile încremenite ale tribunei. La aterizare, antrenorul pândeşte cu încordare de leu. Un copil intră pentru prima dată în mare împreună cu tatăl său. Pe Wembley se execută un penalty. Jucătorul întoarce capul speriat către coechipierii lui. Sunt acolo, lângă el. Cu pumnii strânşi. O bătrână descumpănită ezită să-și abandoneze casa în flăcări. În faţa ferestrei sale, o mână întinsă o aşteaptă să se salveze. Un pilot de Formula 1 urcă fără ezitare în bolidul care-l va purta cu peste 300 de kilometri la oră. Undeva, pe o sârmă întinsă, deasupra unei mulţimi, doi acrobaţi execută un număr mortal. Un câine conduce un orb. Un vultur îți veghează puii la primele lor rotocoale. Un chirurg operează pe creier într-o liniște apărătoare. Un puști de cinșpe ani se aruncă pe spate și priveşte cerul în cădere. Bungee jumping. Un *rockstar plutește pe mulțime.* Doi alpinişti se sprijină unul pe altul împotriva gravitaţiei. Un beţiv salvează un copil de la înec. Un jucător de snooker loveşte simplu, sigur, fără să ezite. O soprană se lansează în cea mai grea acută a vieţii sale. Mii de oameni se cunună în bisericile lumii. Un om lovit de soartă se roagă lui Dumnezeu. Un parașutist deachide în ultimul moment.

E numai despre încredere. În tine şi în ceilalţi. Și despre iubire.

DE LA STOCKHOLM LA PENSIONARI

Când am coborât din avion, am căutat repede o toaletă. Devenise presant. Era una chiar la ieşirea din burduf, pe culoarul lung care ducea către tranzit şi recuperarea bagajelor. A trebuit să renunţ, pentru că mulţi dintre cei din avion aveau aceeaşi problemă şi ocupaseră din timp toaleta. Găsesc eu una la capătul culoarului ăstuia imens, mi-am zis. N-am apucat să fac nici douăzeci de metri, că pe dreapta apăru salvator semnul bine cunoscut: încă o toaletă. Intru, însă acelaşi rezultat: ocupat. Îmi reiau drumul cu gândul că voi găsi una dincolo de tranzit. De parcă o forţă superioară ţinea cu tot dinadinsul să-mi demonstreze că viaţa poate fi mai uşoară, la exact cincisprezece metri distanţă apar din nou semnul și uşa magică. Intru – de data asta mă uşurez în linişte, netulburat de nimeni. Zâmbesc fără să vreau şi ies din toaletă mai liniştit şi parcă mai demn. Până să trec de bagaje, pe culoarul cel lung am mai întâlnit vreo zece cabine de toaletă. Mai mult decât atât, într-o risipă de spaţiu menită să ne facă în ciudă nouă, celor care venim din lumea claie peste grămadă, toaletele pentru domni se inşirau pe stânga, iar cele pentru doamne, pe dreapta. Sosisem la Stockholm. Sentimentul de siguranţă şi linişte pe care l-am încercat la ieşirea din toaletă nu m-a mai părăsit pe tot parcursul scurte vizite în acest oraş care m-a învăluit cu emoţia lui aparte.

Nu sunt obişnuit să scriu impresii de călătorie. Nu ţin să descriu pas cu pas oraşul într-un soi de compunere turistică cu valenţe de ghid. Nu vreau să conving pe nimeni de frumuseţea aparte a acestui oraş. Trăim într-o lume multimedia și un simplu *search* pe Google-images ar transforma misiunea mea într-o încercare desuetă. Vreau în schimb să împărtăşesc o stare de bine, de linişte, de admiraţie mută faţă de un stil de viaţă atât de străin nouă.

În trei zile am înţeles că Stockholmul nu este o metropolă, ci un oraş înconjurat cu o dragoste enormă de locuitorii lui. În timp ce metropola este un pretext, oraşul este un mijloc. Suedezii se confundă cu oraşul ăsta pe care îl respectă până la ultimul coş de gunoi. Simţi asta în liniştea lipsită de densitate care pluteşte ca o ceaţă deasupra oraşului. Te uimeşte până la zâmbet designul simplu şi natural al tuturor lucrurilor. Dragostea lor pentru lemn respiră

până şi în trenul de mare viteză despre care ţi se aminteşte că este un mijloc de transport ecologic. Piatra este la fel de importantă pentru că trăieşte şi se armonizată perfect cu materialele viitorului.

M-am plimbat mult în scurta mea şedere în oraşul năpădit de frig şi soare. Am fost în oraşul vechi, am cutreierat străduţele înguste, mărginite de casele şi palatele negustorilor de la sfârşitul Evului Mediu, am admirat povestea arhitectonică a monarhiei suedeze, am văzut oameni eleganţi pe covorul roşu al Operei, am ascultat scârţâitul chilelor şi al odgoanelor pe marginea cheiurilor. la apus. Am traversat podurile simple dintre insulele care formează oraşul ăsta binecuvântat de natură şi de linişte. Am ajuns seara acasă, traversând holul uriaş al unui bloc cu apartamente suficient de mari cât să te simţi în largul tău, dar îndeajuns de mici ca să nu transforme viaţa în risipă.

Am înţeles pentru prima dată că natura este un alt fel de a te apropia de Dumnezeu. Am văzut mii de biciclişti traversand oraşul ăsta în care, adesea, trotuarele pietonilor cedează spaţiul în favoarea pistelor de biciclete. Am văzut mii de oameni alergând – şi erau atât mulţi, încât m-am convins că era un dat şi nu o nevoie. Ca şi când oamenii ăia nu o fac pentru că au nevoie de un corp sănătos. Ci pentru că pur şi simplu nu pot concepe viaţa fără alergare. Este poate primul oraş în care brandurile globale de *food & beverage* trec aproape neobservate. Nimănui nu pare să-i pese foarte mult de McDonald's, Coca-Cola sau Burger King.

De câteva ori i-am întrebat pe oamenii ăştia diverse lucruri. De fiecare dată mi-au răspuns liniştit, fără patimă, fără vreo stare interioara exacerbată. Am stat o lună şi jumătate la Paris şi ştiu ce înseamnă politețea de complezenţă, acel *politically correct* al politeţii. Nu, la Stockholm oamenii nu sunt politicoşi. Sunt liniştiţi. Poate asta vine de undeva din gena lor de navigatori care au văzut multe şi ştiu să preţuiască liniştea mării atunci când corabia se aşterne frumos pe curs. Bunăvoinţa celor câţiva oameni cu care am intrat în contact avea ceva dintr-o pace lăuntrică moştenită în secole de aşezare şi reaşezare. Conştienţi parcă de frumuseţea locului în care trăiesc, suedezii te întâmpină calm, aproape seren, lipsiţi de superioritate declarativă. E molipsitoare atitudinea asta pe

care o regăseşti până şi în aglomeraţiile oraşului şi m-am trezit de multe ori cutreierând pe străzi cu zâmbetul pe buze.

Un ultim gând. Nu sunt un om de stânga. Cred că sistemul capitalist care pare să se prăbuşească de ceva vreme este singurul potrivit naturii umane. Dar n-am putut să nu observ bătrânii, la Stockholm. Bântuiam printr-un muzeu al oraşului când mi-a fost dat să văd câteva grupuri de oameni în vârstă. Unii dintre ei în cărucioare, alţii pe picioarele lor, unii sprijinind câte o cârjă, alţii în toată puterea. Toţi erau zâmbitori, plini de viaţă şi însetaţi să afle cât mai multe, de parcă acum porneau în cea mai lungă călătorie a vieţii lor. Mi-am dat seama câtă bucurie şi poftă de viaţă se află în fiecare dintre ei. În oricare alt context m-ar fi încercat un sentiment de milă pentru o bătrână în cărucior, cu părul extrem de rar şi riduri adânci în jurul unor ochi umezi. Forţa cu care această femeie trecea de la un tablou la altul, ascultând cu urechile ciulite povestea ghidului, m-a făcut să uit că mă aflu în faţa unei bătrâne cu handicap.

Da, la Stockholm, bătrâneţea este începutul vieţii. Este momentul în care omul este cu adevărat răsplătit pentru munca depusă o viaţă întreagă. Însă nu s-ar putea întâmpla asta fără respectul celor din jur, fără preţuirea societăţii tinere. N-am putut să nu mă gândesc că în România bătrâneţea e sinonimă cu finalul vieţii şi cu umilinţa. Bătrânii noştri sunt vagoane trase pe linie moartă. Nu există mulţumiri, nu mai e nevoie de înţelepciunea lor, nu sunt decât o statistică sau o masă electorală. În România, perspectiva bătrâneţii este sumbră pentru cei mai mulţi dintre pensionari. Iar asta spune multe despre noi. Şi, cumva, despre o lipsă de viziune. Noi trăim clipa prezentă, fără a fi în stare să facem planuri pe termen lung. Vom îmbătrâni aici şi ne va aştepta aceeaşi umilinţă cu care sunt trataţi pensionarii de azi.

Viaţa este făcută să fie trăită până la capăt. Lumea modernă vorbeşte despre libertate şi demnitate. Stockholm este un oraş în care simţi asta cu adevărat. Fără diferenţe între generaţii. O legătură puternică străbate ca un curent electric întreaga populaţie. Sentimentul că împart cu toţii un oraş frumos. Sentimentul că sunt strâns legaţi unii de alţii. Prin lemn, prin apă, prin piatră şi prin istorie. Poate sunt cuvinte mari. Poate. Însă eu asta am simţit acolo.

Noi spunem despre Bucureşti că e un oraş urât şi dăm vina pe Ceauşescu. De douăzeci de ani, Ceauşescu este mort. Iar Bucureştiul este al nostru. Cât timp ne mai putem prevala de trecut ca să justificăm un prezent pentru care nu facem nimic?

Uneori Dumnezeu mă ridică deasupra oraşului. Mă apucă uşor, cu mâinile Lui mari, ca pe o firimitură de pâine care strică perfecţiunea unei mese de bucătărie proaspăt curăţate. Atunci pot să văd oraşul de sus, de foarte sus, de unde e linişte. Mă aşază apoi cu grijă pe vreo strada pierdută În ceaţă, iar eu fug, scap, ca un gândac surprins între rosturile plăcilor de gresie, și mă ascund speriat de măreţia care s-a pogorât asupra mea.

Mă furişez prin holuri insalubre şi decrepite, mă îmbât spre uitare în cârciumi sordide unde suferinţa amorţeşte şi speră, mă uit chiorâş la posesorii de fericire şi îmi vine să-i lovesc şi să-i jefuiesc – însă mi-aduc aminte în ultimul moment că nu pot să-i deposedez de haine care mie nu-mi vin. Mă târăsc prin bălți și rânjesc privind Ia gleznele grăbite ale domnișoarelor care traversează marele bulevard.

Din când în când stârnesc dezgust, oamenii mă scuipă, iar eu mă înrăiesc și caut alte străzi mai ascunse, mai periculoase, la limita vieții, străzi unde se întâlnesc toate duhorile abandonului și degradării, unde râgâiala e zâmbet și grohăiturile sunt respirație, străzi cu femei uitate de viață și bețivi abrutizați, străzi unde mizeria crește din pavaj ca o iarbă de neoprit şi copiii învaţă lecţia urii. Acolo nimeni nu întreabă și nimeni nu visează... oamenii se târăsc şi mă târăsc şi eu alături de ei. Nu e o luptă, e încleștare şi uitare... Am nevoie să uit ca să renasc, să mă prăbușesc, decad, trupul meu devine din ce în ce mai vulgar, însă în buzunarul de la piept păstrez o fotografie care să mă ajute să mă întorc la suprafață atunci când rănile mi se vor fi vindecat.

E un joc mortal însă – de fiecare dată când cred că sunt aproape să pierd, Dumnezeu mă ridică din nou deasupra oraşului, sus, foarte sus, acolo de unde viaţa oamenilor devine amuzantă şi inutilă, fără miză și fără câștigători, încât pare că merită să fie trăită. De acolo, de sus, nimeni nu se vede bine – e doar o ţesătură abstractă de suflete fără sens. De acolo, din înălţimi, cu degetele lui Dumnezeu strânse în jurul gulerului meu, înţeleg că nici moartea şi nici viaţa n-au cine știe ce semnificație, așa încât n-are rost să te frământi...

Când Dumnezeu simte că m-am liniştit, mă pune jos din nou, cu delicateţe, iar eu caut să scap ca un gândac de bucătărie...

BYE, BYE, TOCA

Alexandru Tocilescu este primul regizor care mi-a încredinţat un rol principal. Cu ajutorul lui am debutat la Teatrul de Comedie în *Mireasa mută* după Ben Johnson. Interpretam rolul lui Spirt, un tânăr rebel care îi joacă feste unchiului său posac şi surd în speranţa că îl va determina să renunţe la avere în favoarea lui.

– Hai, mă, la Comedie, că am nevoie de un pletos aşa ca tine! Şi rocker! E mişto, mă, şi vreau să fie un soi de musical... Hai!

Aşa l-am cunoscut pe Alexandru Tocilescu.

Tocilescu era un cinic inteligent plin de umor. Umor negru, adesea. Până la urmă, numai prin cinism şi-ar fi putut domina constanta suferinţă. Cei care l-au cunoscut îndeaproape sunt convins că au descoperit un om bun. Bunătatea lui răzbătea dincolo de zidul de zeflemea inteligentă de care te loveai la o privire mai superficială. Dacă însă te apropiai cu atenţie, puteai să vezi bunătatea cum străbate cu raze de lumină prăfuite prin cele câteva găuri împrăştiate în zid. Câţiva cred că au avut privilegiul ăsta.

Eu îi datorez acel spectacol şi rămân cu amintirea frumoasă a unui om de la care am învăţat multă muzică şi am auzit prima dată e Vladimir Nabokov și Lolita. Iubea enorm muzica și asta l-a făcut un regizor atât de special. Toca.

Nu sunt foarte multe de spus. Îmi pare atât de rău că s-a întâmplat aşa abrupt! Îmi pare atât de rău că s-a întâmplat așa abrupt! Îmi pare că și Toca e o victimă a unei lumi atât de radicale în nepăsarea ei. Voi rămâne cu râsul lui molipsitor care îl făcea să se zguduie până la tuse, medalionul de argint fără de care nu poţi să-l concepi pe Toca şi replicile lui ascuţite ca o raza de laser. Şi voi mai rămâne cu privirea blândă şi profundă. Acum ştiu. Privirea lui Toca îi îmblânzea cinismul, astfel că te întorceai de fiecare dată la el cu drag, uitând că ai fost taxat. Tind să cred mai mult în privire decât în cuvinte.

În *Mireasa mută* cântam cu toţii într-un fel de *grand finale*: *Gata, ai scăpat, du-te liniştit în pat,/ Leagănă-te-n somn, preatristule domn,/ Bye, bye, domnule Posac,/ Bye, bye, să ne vedem în Rai!*

Sper că Toca a privit moartea în ochi cu același tip de sfidare veselă cu care i se adresa în timpul vieţii. *Bye, bye, Toca, bye, bye!*

POVEȘTI DE IARNĂ
ȘI GERUNZIUL NEDECLARAT

Prinţul moştenitor al tronului Japoniei priveşte placid cum o oaie își face nevoile pe pantoful lui imperial. Exclamă: autentic! Apoi mănâncă fericit nişte brânză românească achiziţionată din vreun hipermarket.

În biroul unui primar, o bătrână cere ca autorizația de înmormântare să-i fie eliberată direct de la biroul edilului. Că ea şi-a aranjat înmormântarea în cele mai mici amănunte. Are un nepot care se poate deplasa doar patru ore de la Bucureşti şi de aia pus și-a pus coșciugul fix lângă pat. Dacă o ajută Dumnezeu, o să moară pe o parte și tot ce trebuie făcut e s-o tragă ușor în coșciug. Cum timpul e limitat, nepotu' n-o să alerge ca nebunu' după autorizaţie prin vreo comună adiacentă, da? Ea asta solicită la cei 94 de ani... Încă n-a murit, aşa că nu ştim ce-o sa se aleagă de ea.

Preşedintele Turkmenistanului a interzis fumatul în țara lui. Sau o fi vreo legendă. Dacă-i aşa, legenda spune că preşedintele, după ce a scăpat de un cancer pulmonar, a interzis cu mărinimie fumatul concetățenilor săi. Poţi fi oricând supus unei radiografii şi, dacă te-au prins că tragi la fălci, te aşteaptă doi ani de puşcărie. Altminteri, preşedintele se emoţionează când vede un covor turkmen, asupra căruia se năpusteşte numărându-i nodurile şi identificându-i, după vechimea ţesăturii, originea exactă. Dacă se pişă, protocolul stabileşte ca toţi miniştrii să-l aştepte în picioare. Femeile sunt rău văzute în gaşca asta.

Cei mai mulţi masoni sunt în America. În România sunt vreo zece mii. Deşi scopul declarat se învârte în jurul binelui, ţara noastră nu reuşeşte să beneficieze în vreun fel.

Pragul celui de-al doilea război mondial. Povestea unui smoching vienez comandat cu o zi înainte de o deportare şi care după zece ani i-a fost livrat soţiei proprietarului, mort într-un lagăr de concentrare, ne reduce la tăcere preţ de câteva zeci de secunde. Pare că lucrurile din jurul nostru îşi pierd culorile, alunecând în

sepia. Vinul dezleagă limbi şi leagă poveşti. Poveştile îi fac pe oameni mai buni.

Vorbeam cu o bună prietenă şi am ajuns la concluzia că niciun fel de îndemn moralizator nu poate schimba un om. Doar o poveste bine spusă are şansa asta. Márquez are cele mai frumoase titluri de cărţi: *Un veac de singurătate, Dragostea în vremea holerei, A trăi pentru a-ţi povesti viaţa*. Tolstoi vine tare din urmă: *Război și pace*. Titlurile lui Márquezconţin un gerunziu nedeclarat. Un perpetuum mobile al substantivelor. Totul se întâmplă la nesfârşit. *Dragostea în vremea holerei.*

Când omul nu va mai şti să povestească, va muri. E mult mai periculos decât încălzirea globală.

Am auzit că în Coreea de Sud există un muzeu al unui fel de mâncare pe bază de varză și tot felul de alte legume și frunze. *Kimchi*.

FATA VISURILOR

Mă aflu pe Calea Victoriei, chiar peste drum de Muzeul de Istorie. E o zi în care vântul zboară peste Bucureşti şi se strecoară printre blocuri, parşiv. Când răzbeşte cu putere, când se insinuează molcom, ca şi cum ar vrea să treacă neobservat. Dincolo de cheiul Dâmboviţei şi intersecţia cu Splaiul Independenţei se află un bloc-turn pe care atârnă o fată îmbrăcată într-o rochie de vară. Vântul se înghesuie năvalnic în spaţiul dintre bannerul pe care e imprimată fata asta într-o rochie de vară şi pereţii gri ai blocului. Cearşaful prinde viaţă, fata începe să tremure, zâmbind. Pare atât de real, încât rămân suspendat cu privirea de zâmbetul ei. Însă repetiţia zâmbetului mă trezeşte curând din visare. Fata continuă să se zbată vesel, prizoniera ghiduşiilor vântului. Corpul ei execută un dans dictat.

Mă gândesc la lupta asta acerbă asupra controlului fanteziilor. În câteva secunde, un tremur de cearşaf declanşează un mecanism care porneşte un film în care, fără să-ţi dai seama, eşti personajul principal alături de o fată care ţi-e aservită, nu? Este ea fata fricilor tale, e fata care vindecă spasmele, e fata adevărului? Greu de spus. *When you get what you want, but not what you need...*, spune Coldplay. Mă gândesc că merită să lupţi ca să afli cine eşti. Ca să nu cazi pradă unui cearşaf care zâmbeşte, pentru ca foarte curând să n-o mai facă aici, în viața reală (parcă a scris un puşti un cântec pe tema asta, prin '99, despre cearșafurile care nu mai zâmbesc).

MARE ȘMECHERIE SĂ FACI UN CÂNTEC

Mă întreb dacă îşi imaginează oamenii cât efort se depune pentru un cântec. Ies din discuţie fast-foodurile muzicale. Prin câte etape trece o piesă... Pe discul ăsta au fost cântece la care am lucrat şi câte două luni. Am schimbat structuri, am modificat linii vocale, am tras zeci de riffuri de chitară – şi, când credeam că totul este gata, o luam de la capăt. Alte linii de voce, alte ritmuri la tobe, alte chitări sau o structură complet diferită. Întotdeauna partea ideală a lucrurilor iese mai uşor la suprafaţă. Cinci băieţi relaxaţi într-un studio, vin când vor, pleacă oricând, au concerte, sex, drugs and rock'n'roll... Ce-i de muncit într-o gaşcă rock? Faci un cântec, îl înregistrezi şi gata.

Ar fi frumos să fie aşa. Poate că ar fi trebuit să scriu mai des despre momentele grele: când vii câte o săptămână la repetiţii şi nu iese nimic, când ai sentimentul că bruma de inspiraţie care îţi mai rămăsese a secat, când lansezi un cântec în care crezi orbeşte şi lumea îl aruncă la gunoi, copilul tău este lovit, nimeni nu-l place, toţi îl arată cu degetul, iar tu trebuie să mergi înainte, să te întorci în studio şi să faci un alt copil... pardon, alt cântec, de care ajungi să te îndrăgostești și în a cărui șansă crezi orbeşte. Te lupţi să nu fii comercial, căci până şi comercialul pe care îl ştiai a ajuns un soi de nişă, o elită, eşti artist şi vrei ca lumea să audă mesajul tău şi să-l ducă mai departe, îţi pierzi încrederea, eşti aproape la pământ, dar apare o vorbă bună ca o mână întinsă şi te scoate un timp din prăpastie. Ar fi trebuit să vorbesc mai mult despre toate momentele astea.

Ar fi trebuit să afle lumea că un cântec este o poveste, iar o poveste se scrie foarte greu. Un cântec bun creează imagini, creează stări, e o chestiune de viaţă şi de moarte când intră toba şi când va cânta pianul, când tace vocea şi cât de tare se aude cântarea. Poate fi o diferenţă ca de la cer la pământ dacă basul cântă optimi sau pătrimi. O diferenţă ca de la cer la pământ, și totuși insesizabilă pentru publicul larg care aude o piesă, ştie că are versuri şi o linie melodică şi aia e, dar habar n-are că el dă din cap la refren tocmai pentru că basul cântă optimi, nu pătrimi, aşa că se află mai aproape de cer, mai departe de pământ. Când am început să fac muzică, mi-

am pus întrebarea dacă ar trebui să ţin cont de public, fie el şi imaginar, atunci când compun: mi-am spus, instinctiv, nu.

Acum stiu că nu trebuie să ţii cont decât de tine. Tu scrii povestea, tu o spui, e copilul tău, eşti tu întreg acolo, e pariul tău, e viaţa ta, pasiune ta. Publicul o va taxa fără să stea pe gânduri, într-un sens sau altul. Aşa că nici măcar nu trebuie să ştie cât de greu e să faci un cântec sau să spui o poveste. Retrag tot ce am spus şi revin: e foarte uşor să faci un cântec şi e de cinci ori mai uşor să faci un hit. Vă pup.

ADEVĂR DE LEMN

Aseară, un prieten m-a invitat entuziast la atelierul lui de tâmplărie. *Vino să vezi cum arată bancul tău de lucru. Ce îmbinări frumoase i-am făcut.*

Am ajuns la atelier şi am ridicat cu greu o bucată lungă de frasin, după care am pus-o pe două capre. De fapt, erau patru bucăţi lungi de frasin masiv îmbinate aproape perfect, încât îţi trebuia ceva timp să intuieşti linia subţire unde lemnele se îmbrăţişau strâns.

Am comandat bancul ăsta lung ca să mă pot desfăşura în linişte. Mult spaţiu pentru *biroul* meu de acasă. Acum însă el devine mai mult decât o masă lungă. E o bucată de meşteşug, un meşteşug care îmi pare că se pierde într-o lume a prefabricatelor uşor de asamblat în familie. Lumea furnirelor, a palului tubular, rumeguş presat sau mai ştiu eu ce.

Mobila din lemn masiv e scumpă. E scumpă pentru că încă e de om ca s-o şlefuiască, s-o îmbine în *dinţi*, s-o îndrepte atunci când se curbează cu încăpăţânare, s-o sculpteze...

Am văzut lucrări minunate în atelierul prietenului meu, care execută produse de tot felul, fie că e vorba de teatru, mobilă de interior, pe publicitate sau diverse evenimente.

Am văzut un tâmplar bâtrân care mânuia strungul cu dexteritate și relaxare, uimindu-mă cu forme perfecte. L-am întrebat dacă mai există școli de tâmplărie. Mi-a zâmbit amar: *E o meserie pe cale de dispariție. La mine n-a venit nimeni să-l învăț. E prea multă muncă.*

În ultima vreme – mai precis, de când am fost la Stockholm şi am văzut cât de legaţi sunt oamenii aceia de natura – am început să mă gândesc tot mai des la lemn. Mă întreb de ce facem atâtea eforturi să-l alungăm din viaţa noastră.

În ce mă privește, mi-am dat scama târziu, lemnul mi-a fost cel mai apropiat sprijin. Scândura scenei mi-a suportat rolurile, lemnul chitarei de Reghin a vibrat la primele mele încercări, lemnul clarinetului meu, masa de stejar a bunicilor mei căreia de prea multe ori i-am aplicat un tratament nu tocmai corect, ca şi laviţei uitate pe balcon peste care au trecut prea multe ierni.

Când plecăm din lumea asta şi florile zac proaspăt aruncate peste mormântul abia închis, doar o cruce de lemn mai rămâne

mărturie a trecerii noastre prin lume. Iisus a fost răstignit pe lemn. Oare cat o fi plâns lemnul crucii Lui?

Am mângâiat îndelung lemnul mesei mele de lucru. Părea umed. Prietenul meu mi-a spus că e doar rece. Că nu e umed. Ş*i nu e mort*, , am zis. *Nu, nici vorbă. Lemnul nu moare. După zeci de ani, când recondiţionăm mobila veche de pe care dăm jos toată vopseaua, începe să curgă și rășină.*

Într-adevăr lemnul trăieşte, ia formele lucrurilor care îl presează, se îmbibă cu timp şi aer, miroase a ceea ce se întâmplă în preajma lui. Absoarbe orice, e ca un copil curios care bagă te miri ce în gură – de aia lemnul trebuie tratat cu grijă, pentru că el creşte împreună cu noi.

Am ciocănit de câteva ori cu falangele strânse lemnul viitoarei mele mese. A răspuns uşor, dar răspicat: *Sunt aici, domnule, și am ceva de spus de câte ori mă atingi.* Apoi l-am mângâiat pe toată lungimea şi din frecarea moleculelor lui cu pielea nehidratată a palmei mele s-a născut un foşnet ca de vânt. În curând ai să scârţâi în casa mea, mi-am zis.

Spectacolul sonor al unei viori Stradivarius este unic şi devine magnific prin comparaţie cu o vioară normală. Pentru că lemnul trăieşte şi răspunde omului. Şi, aşa cum există har şi excelenţă la Om, aşa există şi în lumea lemnului.

Închei cu o imagine în gând: o pădure de mesteceni scârţâind uşor în bătaia vântului. În felul lui, lemnul răspunde până şi presiunii invizibile a vântului care suflă peste coaja aspră. Însă acelea sunt sunete pe care nu le auzim uşor. Oamenii tind să respecte mai mult ceea ce mişcă. Cu atât mai fragilă mi se pare viaţa lemnului.

ASTĂZI MI-AM ÎNTÂLNIT VOCEA

Încerc aproape cu frică: *...de dimineaţă doar într-un tricou apari... somnoroasă am făcut eu ceai...* Vocea se sperie pe *ceai*. Tremură. Casc ochii mari către doamna Duţescu, aşezată la pian.

– Ce-ai, mă? De ce te-ai oprit?

Îi arăt gâtul.

– Pune sunetul sus! Lasă gâtu-n pace. Hai, încă o dată!

Îmi fac avânt. Sunt ca un copil care stă în dreptul unui şanţ şi evaluează situaţia. Dacă s-ar avânta cu putere, ar putea trece pe partea cealaltă. Îmi iau avânt, câţiva paşi hotărâţi, dar pasul ăla care trebuie să însemne bătaia ce m-ar propulsa de partea cealaltă a gropii e moale, şchiop, nesigur. Vocea tremură speriată sau se sperie tremurând – nici eu nu mai ştiu: *ceaaaai*.

– Tudore, nu mă enerva! Pune sunetul unde trebuie!

Încă o încercare mai puţin timidă, dar tot nereuşită. A patra sau a cincea oară ceaiul se articulează mai bine, sunetul e mai rotund, nu mai tremură ca o piftie pe farfuria abia scoasă din frigider.

Am aproape zece zile de tăcere şi trebuie să reîncep să vorbesc, puţin câte puţin. De fapt, încep prin a cânta. Astăzi a fost prima dată când am încercat să cânt. De la capăt, de la zero. Acum zece zile mă trezeam într-o cameră de hotel fără să pot scoate un sunet. Am sunat la recepţie să comand un taxi care să mă ducă la aeroport şi cred că femeia de la celălalt capăt al firului mai degrabă a intuit ce voiam să spun. Am repetat cuvintele de câteva ori şi am scos un şuierat trist în locul lor. Era în ziua când ar fi trebuit să cântăm la Mioveni. N-am abandonat imediat lupta. Am tot crezut că voi fi în stare să urc pe scenă, încă o dată, după care potopul.

După ce am aterizat, am fugit la doamna Gabi, cu speranţa celui care mai crede că cineva poate amâna execuţia. Ea e optimistă prin definiţie, un soi de cinic vesel care mă cunoaşte de prea mult timp ca să dea vreun ban pe ipohondriile mele.

– Tudore, nu cânţi.

Linda mă priveşte galeş din spatele genelor ei aurii şi aşteaptă un semn. De obicei mă joc mult cu ea şi-i terfelesc blana frumoasă de labrador auriu. Nu dă semne că ar înţelege situaţia. Aşteaptă să-mi prindă privirea ca să se năpustească asupra mea în încercarea de

multe ori reuşită de a mă linge pe faţă. Mă scurg pe canapea, căci simt că ghilotina o să mai cadă o dată.

– Tudore, nu cânţi.

O masă mare, diformă de oameni care huiduie. Resemnarea sună la uşă ca un vecin care te somează să dai muzica mai încet. Apoi poliţia – E ora patru dimineaţa, dom'le, ce faceţi?

– Tudore, eu nu pot să te las să cânţi.

Au trecut zece zile de atunci. Resemnarea s-a strecurat uşor prin uşa întredeschisă, ca o femeie de serviciu care s-a întors de la piaţă cu sacoşele pline şi îşi vede de treabă, intră în casă, trece pe lângă tine în timp ce te întreţii cu sectoristul, cu administratorul sau cu un vânzător disperat să-ţi plaseze produsele cosmetice care l-ar putea propulsa în vârful piramidei. Am acceptat mai greu ca în alte dăţi situaţia asta. Da, am mai fost de vreo patru ori în viaţa mea diagnosticat cu noduli pe corzi. Mereu repaus vocal complet, o muţenie asumată de care m-am ţinut tare, pentru că nu mă am decât pe mine. Iar vocea asta a mea e parte din mine. Au trecut zece zile. Acum poate că *ceai* nu sună încă perfect şi mai tremură în ceaşca lui scuturată de vibraţiile fricii, însă cânt.

E o surpriză să-ţi auzi vocea după atâta pauză.

– Bună ziua, eu sunt Tudor Chirilă.

– Bună, Tudor, eu sunt vocea ta cea nouă. Ce spui?

Face o piruetă şi rochia neagră se desprinde uşor de pe trupul ei aproape transparent. E firavă, ca o păpădie, însă ochii negri parcă sug aerul din jurul lor şi strălucesc mai tare cu fiecare porţie aspirată.

– Nu vrei să ne plimbăm puţin? Ai putea să-mi arăţi împrejurimile.

Îmi vine să urlu, s-o strâng în braţe, e atât de frumoasă şi atât de firavă în acelaşi timp! Am senzaţia că m-am despărţit acum zece zile de un beţiv ridicol cu care devenisem coleg de cameră, care sforăia în somn și, când se trezea, făcea glume de cabană, iar acum fata asta în rochia ei subţire care-mi oferă braţul translucid. Trebuie s-o hrănesc bine pe căprioara asta care vrea să traverseze lacul îngheţat dinaintea noastră.

– Vezi, mă, că poţi? Numai prostii ai în capul ăla! Hai, gata, că mă şi enervezi! N-ai nici pe dracu'. De la început: mam mam oa oa oa, mam mam oa oa oa...

Doamna Dutescu e intransigentă şi pozitivă. Fumează ca un șarpe şi redă vocile oamenilor. Îi fac semn că nu mi se pare în regulă să fumeze de faţă cu mine:

– Ete-na! Mă, să nu te obrăzniceşti! Da' când vă duceţi să cântaţi prin bodegile alea pline de fum şi de beţivi cum e? Ia mai lasa-mă-n pace.

E una din femeile alea pe care simţi că te poţi baza, care te dispreţuiesc când întârzii şi pun preţ pe cuvântul dat. Om cu suflet mare, ținut ascuns mai degrabă din delicateţe decât din vreo frică anume. Niciodată nu m-au dezamăgit oamenii care iubesc câinii. Acum ştiu că Linda o să-mi ducă dorul, căci i-am făcut multe capricii prin blana aia de labrador auriu cu privire inteligentă.

Seara mă plimb cu vocea mea pe deasupra orașului. Încă n-am voie să stau prea mult printre oameni şi oricum mi-e greu sa le scriu tot timpul ce și cum. Am fost surprins să văd oameni râzând de mine când le făceam semn că nu pot vorbi. Nu înţeleg cum situația asta poate să-ţi pară amuzantă.

– Ai cântat prea mult? Hahahaha...

Mi-am văzut de drum. Am vrut să le scriu că nu-i frumos să găsești ceva de râs în suferinţa unui om, dar am renunţat. M-am gândit că nu-şi dau seama că există suferinţă în neputinţa unui actor care nu-şi mai aude glasul. *Cântăreţii ăștia, actorii, niște neserioși, dom'le – toţi o apă și-un pământ...*

Seara mă plimb cu vocea mea pe deasupra oraşului. La început n-am avut curaj, dar acum o întreb privind absent către luminile din cele câteva turnuri corporatiste:

– Mă ajuţi să urc pe scenă la Braşov?

Ea mănâncă un măr şi-mi răspunde printre înghiţituri:

– Te ajut. Promite-mi că mă duci într-un loc frumos după aceea.

– Aş putea să te duc sus, pe drumul spre Poiană. De acolo se vede superb Braşovul. Şi e linişte.

– Da, e musai să tăcem după. N-ai chef să te îmbeţi după aia? Ai timp să stai cu mine?

Vântul se stârneşte de nicăieri şi-şi face de cap între rochia ei neagră şi sânii transparenţi al căror puf se unduieşte imperceptibil.

– Nu, nu mă-mbăt. Privim luminiţele şi mergem la culcare.

După un timp:

– Ştii, eu mă dau cu zmeul pe apă; ţi-ar plăcea să vii cu mine? E o insulă frumoasă, unde vara bate vântul tot timpul.

– Da, de ce nu, dacă ai grijă de mine.

– N-ai ce să păţeşti. E linişte, noi, zmeiele, marea, vântul...

– Aş putea să te aştept pe plajă. Înţeleg că n-ai nevoie de mine acolo în larg.

– Câteodată am, de cele mai multe ori, nu. Oricum, dacă mergi cu mine pe mare o să te bălăceşti în apa sărată.

Vocea mea a zâmbit timid. Am tăcut amândoi.

Seara îşi făcea apariţia ca o doamnă discretă care-şi însoteşte mersul cu bătăi fine de evantai. I-am remarcat încheietura. Nu ne-am ridicat. Am lăsat doar căldura să părăsească câmpul de luptă. Maşinile se scurg uşor pe străzile întunecate. Câteva bulevarde mai încolo. Linda răsuflă greu, tolănită sub pianul negru al doamnei Duţescu.

CAMERISTA MI-A DAT VISELE LA SPĂLAT

Atâtea vise abandonate în camere de hotel... Fumul de ţigară nu e atât de inofensiv. Pare că se pierde prin aer, dar nu e chiar așa – se agaţă disperat de buricele degetelor. Ceva s-a schimbat abrupt. Camerista a înfăşurat visele odată cu cearşafurile. I-am spus că nu le vreau schimbate. Visele, nu cearşafurile. Nimic nu străluceşte la fel de la o zi la alta. Pământul se învârte şi tremură. Nimic nu stă în loc, totul e relativ, până şi visele îşi schimbă înfăţişarea. Se aburesc ca o fereastră de cabană iarna. Îşi pierd virilitatea, sclipirile lor de acoperiş lovit de soarele Atenei se împuţinează. Visele sunt spermatozoizi. Milioane pleacă la drum, câte unul ajunge din când în când să fecundeze un destin. Se mai nasc și monștri. Viaţa merge înainte. Pe Hitler nu l-au înfrânt nici americanii, nici rușii. L-a înfrânt viaţa. Cine vrea să ucidă îşi doreşte asta cu mai puţină ardoare decât cel care vrea să trăiască. Viața și-a dorit mai mult victoria. Apoi a venit Stalin şi a omorât treizeci de milioane de ruși. Copiii de azi visează la comunism. Caruselul istoriei se învârte demonic. Nicio generaţie nu priveşte o rotație completă. Oamenii vor să vadă ca să creadă. Se dă lumină la kilogram. Dar vă rog, priviţi. Priviţi acest grup de oase aparținând unor deținuți politici vinovaţi de prea multă cultură. Vai, vai, ce tragic... Așa ceva nu se mai poate întâmpla. Noi am vrea tare mult să mai băgăm o fisă. Poate că nouă au să ne cânte altfel. Să mori tu! Ia încearcă. N-au cum să vadă. Caruselul istoriei nu face o rotaţie completă. Camerista mi-a luat visele. Odată cu cearșafurile. Pe naiba. Muzica anilor ’60. Smochinguri. Femei frumoase și inaccesibile. Era o vreme când femeile erau inaccesibile. Ca un drum forestier interzis. Oare unde o duce? Un drum forestier până la inima femeii iubite. Inaccesibil. O femeie poate să te ţină în braţe toată viaţa fără să ştii că nu te iubeşte. Reformulez. O femeie te poate ţine în braţe toată viaţa și-ți dă să sugi iluzia că te iubeşte. Şi o sugi. Iluzia asta. O sugi ca pe tata lu' maică-ta. Și când te gândești că alegerile nu ne aparţin... Vreau aia, aia şi aia. Vrei pe dracu'. Vrea ăla micu' de cinci ani care n-avea ce trebuie. Ce trebuie? Nimic nu trebuie. Dumnezeu ştie ce trebuie. Şi Dumnezeu a zis: să fie lumină! Apoi, omul, care e făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, hop și el. A vrut să fie lumină. Şi

a inventat becul. Omenirea asta prea a luat-o ad litteram. Întunericul ăla își avea rostul lui. Dormeam mai mult iarna, ne trezeam devreme vara. De când cu becul s-au dat multe peste cap. Peste care cap? Ăla care se impute primu', ar zice un beţiv hâtru. Şi femeia aia e în stare să se uite o viaţă întreagă la tine şi să nu te iubească. Camerele de hotel ştiu asta mai bine decât noi. Multe femei au iubit cu adevărat abia în camerele de hotel. Au zâmbit acasă și au iubit pe fugă în camerele de hotel. Nu, nu sunt obsedat de chestia asta, dar cred că minciuna e repartizată în mod egal. Minciuna e peste tot. Mai e și chestia asta cu iubirea. Toţi vorbim despre iubire, da' nimeni nu ştie exact cum arată. Pune o sută de oameni să-ţi definească iubirea şi vei avea o sută de definiţii. Noi nu cădem de acord asupra unei căni. O, iubirea... A fost odată o gară în care nu venea niciun tren. Ce naiba a făcut camerista aia cu visele mele? Prea multe aparate de fotografiat. Prea multe fotografii. Aproape că viaţa nu mai are spaţii pentru sine.

MULȚUMIRI

Există câţiva oameni care au avut o contribuţie vitală la apariţia acestei cărţi. Aş vrea să-i salut şi să le mulţumesc. Este vorba despre Carina Sava (project manager la Agenţia de Vise), Sorin Trâncă şi Bojan Spasic (Friends Advertising), precum şi Alexandra Sandu (fotograf).

Am avut o colaborare foarte frumoasă cu echipa Polirom, căreia îi mulţumesc pentru răbdarea, promptitudinea şi calmul cu care a acceptat desele şi abruptele schimbări de direcţie din drumul acestei cărţi.

Publicul blogului meu m-a ajutat mereu să scriu. Comentariile (inclusiv cele critice) şi susţinerea cititorilor blogului meu au însemnat mult pentru mine.

De multe ori îmi amintesc cât de recunoscător trebuie să le fiu părinţilor mei, dar nu de fiecare dată pot scrie asta. Pentru felul în care m-au ţinut de mâni până la intersecţia mare de unde am pornit singur. Pentru iubire şi libertate, chiar dacă aceste două noţiuni pot împovăra la fel de uşor cum transfigurează. Mulţumesc, mamă, mulţumesc, tată.

Aş vrea să le mulţumesc celor care, într-un fel sau altul, au inspirat textele din această carte.

Tudor Chirilă